Crime

DARIA DONȚOVA

poker cu rechinul

Strada Ficțiunii

-un caz-

Evlampia Romanova

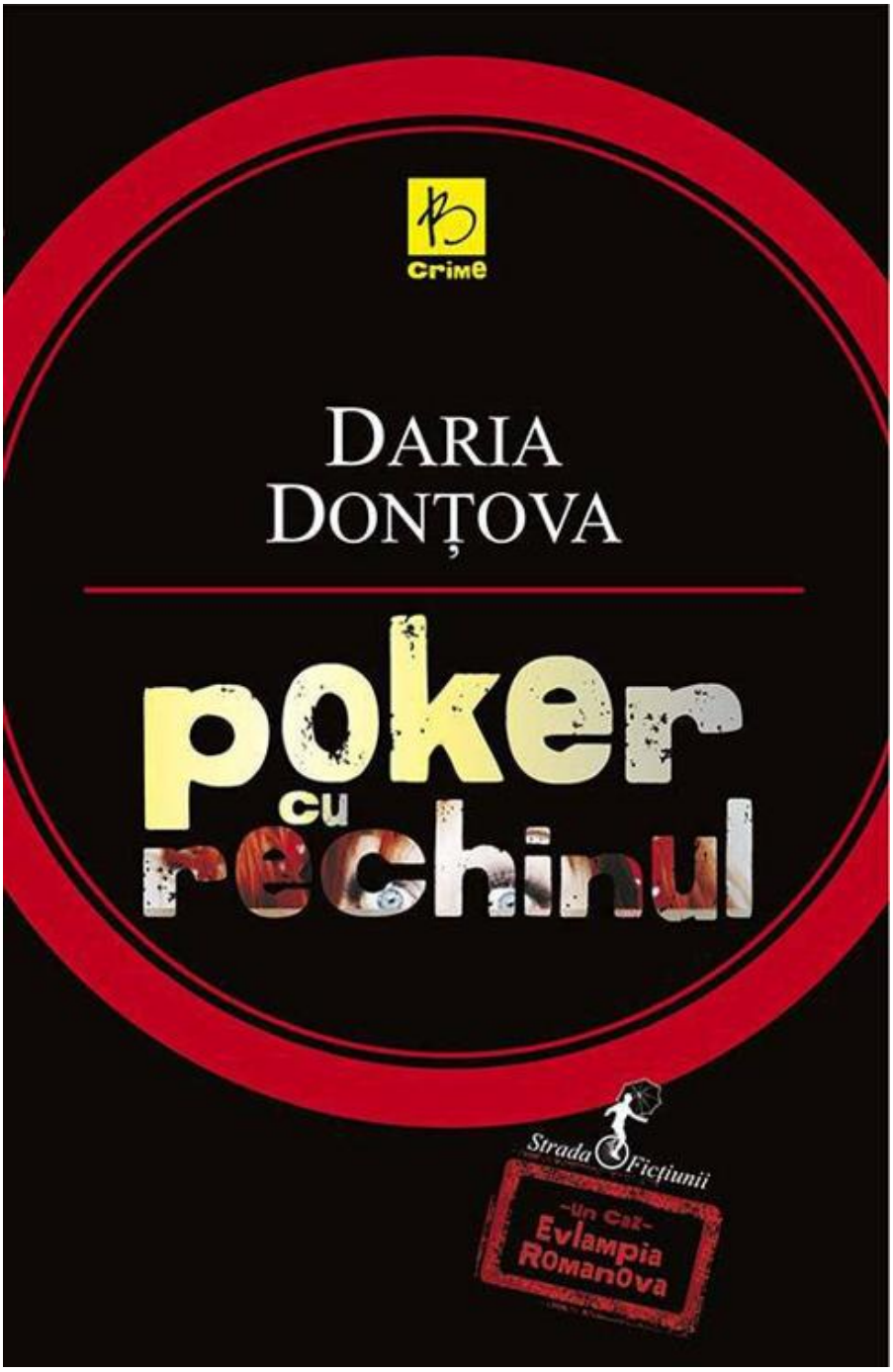
Crime
DARIA
DONȚOVA
poker
cu
rechinul
Strada Ficțiunii
-Un Caz-
Evlampia
Romanova

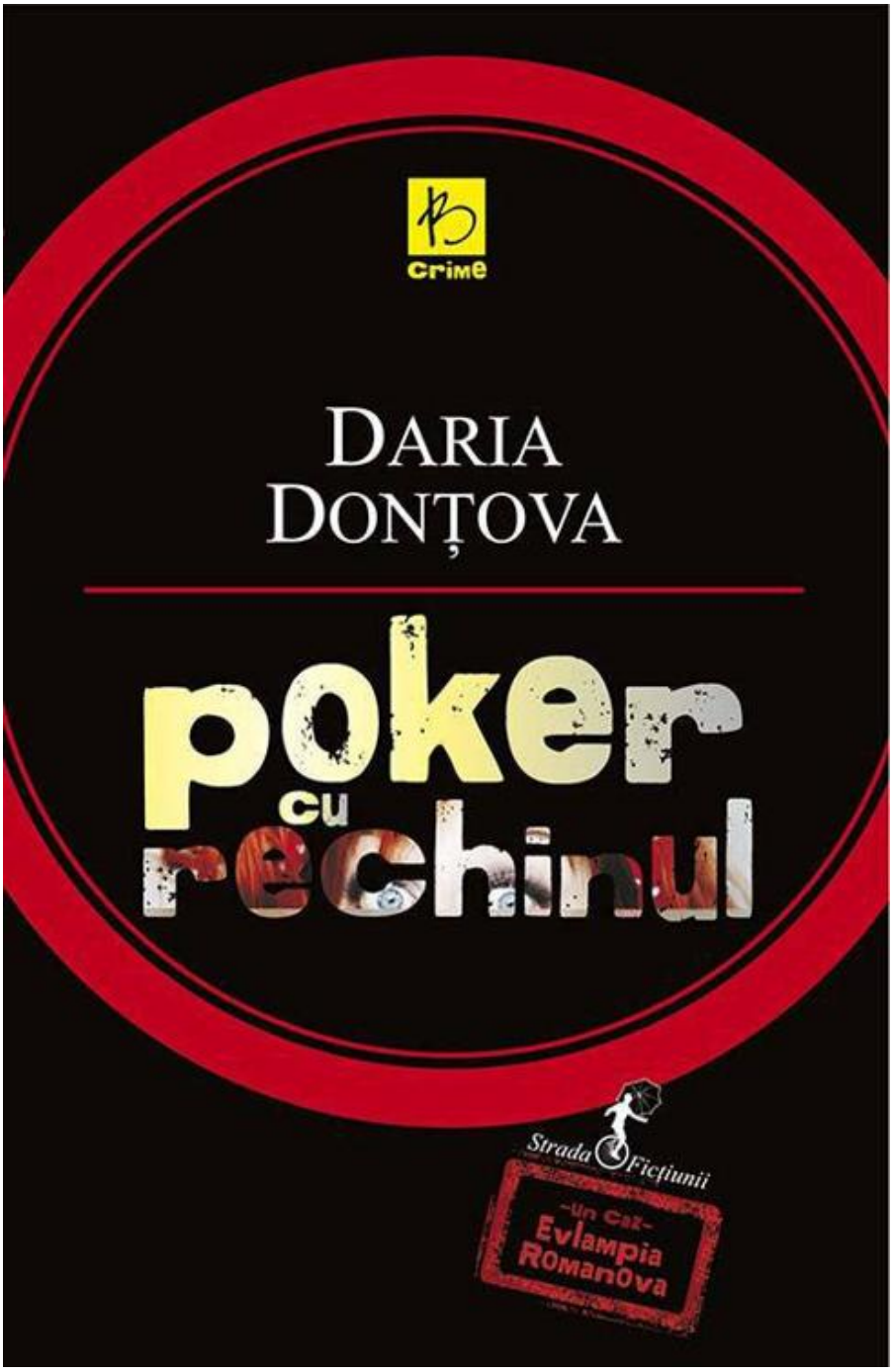
Crime
DARIA
DONȚOVA
poker
cu
rechinul
Strada Ficțiunii
-Un Caz-
Evlampia
Romanova

Daria Donțova

Poker cu rechinul

Traducere din limba rusă și note de

Antoaneta Olteanu

Editura ALLFA

2013

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

ПОКЕР С АКУЛОЙ

Дарья Донцова

Copyright © ЗАО Издательство «Эксмо»

POKER CU RECHINUL

Daria Donțova

Copyright © 2013 Editura ALLFA

ISBN ePUB: 978-973-724-711-7

ISBN PDF: 978-973-724-710-0

ISBN Print: 978-973-724-631-8

Redactare: Martin Zick

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură : Elena Georgescu

Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512, București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

DARIA DONȚOVA

Daria Donțova s-a născut la Moscova, în 1952. A studiat jurnalismul la Universitatea Lomonosov. A predat franceză și germană și a început să scrie în 1995. A publicat aproximativ 150 de romane polițiste. Autoarea este foarte populară, în special în rândul cititoarelor din Rusia. În 2003 și 2007 a fost votată în top 100 al elitei rusești, într-un clasament comandat de Kommersant, un cotidian rusesc axat pe politică și afaceri. A primit numeroase premii literare.

1

Un ins uriaș, cât un urs, mergea iute pe strada prost iluminată, agitându-și pistolul. Cu un băiețel ca ăsta nimeni nu și-ar dori să dea nas în nas nici măcar într-o zi senină, cu soare, într-un grup format numai din milițieni. Insul semăna mult prea mult cu un animal. Alerga tăcut, respirând concentrat, tot înjurând din când în când. Simțeam că, de groază, mi se strânge stomacul și începe să mă doară capul. În clipa aia s-a auzit un păcănit ușor. Urmăritul a scâncit încetișor și a căzut grămadă cu fața în jos. Trupul i-a rămas nemișcat pe trotuar, și de sub cap, încet-încet, a început să iasă la iveală o băltoacă strălucitoare, de un grena închis.

Am oftat și am simțit că „mâna" care îmi strângea stomacul se retrăsese.

— Bine, spuse Seriojka, acționând telecomanda. E timpul să ne culcăm. Mâine ne trezim devreme.

Aparatul video începu să deruleze înapoi caseta.

— Totuși, îmi place mai mult când se termină totul cu bine, spuse Katia căscând și întinzându-se.

— Și mie, recunoscu Iulia.

— Și mie, piui din colț Kiriușka.

— Nu am înțeles! reacționă imediat Seriojka. Tu ce-ai făcut aici?

— M-am uitat la film, spuse băiatul ieșind din ascunzătoare.

— Ai înnebunit de tot, se indignă fratele mai mare, mâine te duci la școală, trebuie să te trezești la șapte!

— Ei, și ce, răspunse mezinul, și tu te duci la serviciu, și te scoli din pat la aceeași oră!

— Ce-i e permis lui Jupiter nu-i e permis unui bou, spuse enervat Seriojka. De fapt, eu am douăzeci și cinci de ani, sunt om însurat și am dreptul să fac ce vreau, dar tu nu ai împlinit nici doisprezece și ești obligat să respecți programul. Marș în pat!

— Nu există asemenea lege, spuse melancolic Kiriușka, prin care unui om însurat să i se permită să se uite la televizor, iar unui burlac nu. Spune, mămică, dacă nu am dreptate!

Katia oftă, dar, după ce se hotărî să nu se implice în dispută, propuse pașnic, în drum către bucătărie:

— Haideți mai bine să bem niște ceai.

— Mereu îl cocoloșești, nu se liniști Serioja. Pe mine, când aveam unsprezece ani, mă alungați de la video la nouă seara, cu fierul încins.

— Când aveai tu vârsta lui Kiriușka, chicoti Iulia, ieșind și ea din sufragerie, numai membrii Biroului Politic aveau acasă aparate video, cred că mama cea rea îți interzicea să te uiți la „Noapte bună, copii”.

Seriojka, lăsat fără replică, privea tăcut în urma soției. Kirill chicoti:

— Ce copilărie groaznică ai avut, Serîi[1]!

Fratele cel mare se înroși și vru să-i ardă o castană celui mic, dar acela se strecură ca un șarpe pe ușa întredeschisă, și din bucătărie i se auzi imediat vocea sonoră:

— O, ce mai tort! Dar ai putea să-mi tai o bucățică în așa fel încât pe ea să nimerească și trandafirașul, și ciocolățica?

— Acuși o să pun pur și simplu ciocolățica aici, promise Katia.

Seriojka oftă.

— Du-te mai repede să-ți bei ceaiul, îl îndemnai eu, că altfel Kiriușa o să ia toată crema de pe tort.

— N-are decât, răbufni Serioja ridicându-se, voi o să plângeți mai târziu, când o să facă paisprezece ani. Dacă de acum nu mai ascultă de nimeni, mai târziu va fi și mai rău...

Tot mormăind în barbă, porni spre bucătărie. Îmi întinsei cu plăcere picioarele pe canapea și începui să casc. Serioja îl iubește nespus pe Kiriușa și e gata, de dragul lui, fără să stea pe gânduri, să intre și în foc, dar uneori fratele mai mare are niște crize de mare plictiseală. În ziua aia victima lui fusese Kirka, iar cu o săptămână înainte Seriojka se năpustise asupra Katiei, cerându-i să-și ducă imediat mașina la service. Sărmana de ea se apărase după puteri, dar fiul cel mare aproape scotea flăcări pe nări, descriind plastic starea tehnică

îngrozitoare a Jiguli-ului.

De fapt, accesele de enervare ale lui Seriokja aveau mereu o singură cauză. Băiatul lucra la o agenție de publicitate și, când primea o comandă, înflorea precum un cactus. Dacă însă clienții nu prea dădeau buzna la birou, atunci începeau și problemele la noi acasă.

Pe canapea era foarte comod, afară luna decembrie își presăra poleiul. În calendar era data de cinci, iar în termometru aproape minus treizeci. Dar în casă era cald, confortabil, și până și gâlceava aprigă care se auzea din bucătărie nu mă deranja deloc. În cap mi se amestecau apatic gânduri legate de ce să pregătesc a doua zi la prânz. Macaroane cu carne sau gulaș cu cartofi?

— Hei, Lampa, se auzi deasupra capului meu, du-te în pat, că acum o să te ia somnul pe canapea, în condiții sanitare precare.

Eu sunt Lampa, mă cheamă Evlampia și ai mei au scornit o serie de variante ale prenumelui meu: Lampocika, Lampadel, Lampidusel, Lampeț, cine mai știe cum îmi spun. Dar eu sunt absolut, total, incredibil de fericită. Cu toate că nu a fost mereu așa.

Toamna asta duceam o viață tristă, de femeie bolnavă, neînsemnată și care nu știe să facă nimic. Pe atunci, în cealaltă viață a mea, mă chema Eufrosina. Frumusețea asta de prenume mi l-a dat tata, profesor de matematică. Așa se numea mama lui, pe care eu, apropo, nu am văzut-o niciodată. Și nici nu este de mirare, doar am apărut târziu în viața părinților mei și am fost singurul lor copil. Mama – o cântăreață de operă – a făcut tot ce i-a stat în puteri ca fetița ei iubită să nu cunoască niciodată necazurile. Am fost dusă să studiez harpă, am fost dată la Conservator, iar după aceea mi-au găsit un locșor la Filarmonică, unde odorul a lâncezit cu succes până la căsătorie. Cariera artistică nu a reușit, nu am avut glorie, nici bani. De fapt, latura materială nu prea mă tulbura. Mama reușise să-mi rezolve toate problemele de parcă ar fi agitat o baghetă fermecată. Înainte de a muri a reușit să-și mărite bine fata cu Mihail Gromov, nepotul prietenei sale. E adevărat, mirele s-a dovedit a fi mai tânăr ca soția, dar era frumos, inteligent, bogat, tandru... Lista calităților lui se putea întinde pe un kilometru...

Viața conjugală curgea netulburată. Din copilărie mă remarcasem prin problemele mele de sănătate, însă după ce în cinstea mea fusese cântat marșul lui Mendelsohn, am început să bolesc din greu. Aveam alergie aproape la orice, răceli infinite care se transformau pe neobservate în bronșită, inflamații ale plămânilor, amigdalită și gripă. Mă durea

neîncetat stomacul și eram nevoită să țin un regim extrem de sever, refuzând să mănânc dulciuri, sărături, acrituri, amăreli, prăjeli, afumături, grăsimi...

Mai puneți la asta și o plictiseală cruntă care se instalase temeinic în apartamentul nostru. Mihail stătea cu zilele la serviciu și, când se întorcea acasă, după miezul nopții, se prăbușea în pat în dormitorul lui, strângând în mână mobilul. Spre deosebire de mine, soțul meu ducea o viață furtunoasă, lucru care, de fapt, era de înțeles. Interesele de afaceri îl făceau să se ducă la tot felul de prezentări și cocteiluri, comerțul cu computere nu e un lucru ușor. Dar sănătatea mea șubredă nu-mi permitea să-l însoțesc, și trebuia să-mi omor timpul acasă, lângă televizor. De gospodărie se ocupa menajera.

Singura mea bucurie erau romanele polițiste. Cumpăram toate noutățile, atât cele rusești, cât și cele străine, înghițeam teancuri de cărți și adesea visam: uite, să fiu măcar o dată în locul uneia dintre eroine, să trăiesc o aventură pasionantă, să mă confrunt cu greutăți, să desfac ghemul încâlcit al unei crime...

Dar ce puteam să mai vorbesc despre asta eu, cu sănătatea mea!

Însă, pe neașteptate, viața mi s-a schimbat. Într-o zi am primit acasă o casetă video pe care era filmată o scenă de alcov pasională. Cu gura deschisă, i-am urmărit pe soțul meu și pe o brunetă necunoscută. Înregistrarea se încheia cu mesajul tipei. Spunând că o cheamă Tania, mi-a transmis că e însărcinată cu soțul meu și mi-a cerut cu fermitate să dau divorț.

Câteva ore m-am învârtit prin apartament căutând ieșirea din situația creată și, în cele din urmă, după ce am prins cu un ac pe pernă un bilet pentru soțul meu – „Rog ca nimeni să nu fie acuzat de moartea mea” –, am fugit afară, lăsând în apartament tot: acte, bani, chei...

După ce am colindat fără rost pe străzi, am prins curaj și m-am aruncat sub o mașină care trecea pe lângă mine.

Dar se vede că providența se hotărâse să-mi dea o șansă, pentru că la volanul acelui automobil se afla chiar Katia.

Și așa am ajuns în familia ei mare, agitată. Doi fii, Seriojka și Kiriușka, nora, Iulia, mopșii Ada și Mulia, terrierul de Staffordshire, Rachel, pisicile Klaus și Semiramida, trei hamsteri și broasca Gertrude. În familia asta oamenii se hrăneau exclusiv cu pelmeni semipreparați și cu supe Knorr, se făcea curățenie o dată pe an, se spăla de Paște. Și nu pentru că ar fi fost neîngrijiți, nu, pur și simplu nu aveau timp. Plecau

la opt și se întorceau la opt, abia ținându-se pe picioare.

Katia este doctor în medicină, un chirurg remarcabil. Pentru a se opera la ea, bolnavii stau la coadă. Seriojka lucrează la o agenție de publicitate, Iulecika e studentă la jurnalistică și câștigă un ban în plus la un ziar. E ocupat și Kiriușka – școală, secția de gimnastică sportivă, engleză...

Când mama lor a adus acasă o tanti murdară, copiii nici măcar nu au clipit. În primul rând, la ei locuiau mereu musafiri, în al doilea rând, Katiușka, miloasă peste măsură, îi trăgea adesea după ea pe orfani și amărâți. Ba o bunicuță pe care rudele dragi nu voiau s-o ia acasă de la spital, ba o femeie fără adăpost care dormea în scara blocului, ba o fată din provincie care nu intrase la facultate și se hotărâse să practice cea mai veche meserie...

Nu se știe cum ar fi descurs în continuare soarta mea, dar în dimineața următoare după ce am ajuns în această familie de nebuni a început o poveste detectivistică incredibilă, extrem de captivantă.

Katia a fost răpită și am rămas singură cu ai casei și cu problemele pe cap. A trebuit să mă îngrijesc de Serioja, Kiriușa, Iulia, câini, pisici, hamsteri și broasca Gertrude. N-o să povestesc cum am început să gătesc, să spăl, să fac curățenie, o să omit în povestire drumurile la școală... Situația s-a mai complicat și prin faptul că pur și simplu am fost obligată să-i caut pe răpitori și s-o eliberez pe Katia.

După căutări lungi și chinuitoare ea s-a dovedit a fi în... podul casei mele de vacanță din Aliabievo, iar unul dintre principalii criminali s-a dovedit a fi nimeni altul decât Mihail Gromov.

Cu gura deschisă am ascultat povestirea maiorului Kostin, care a dat de capăt acelei afaceri viclene. Ascultam și nu-mi puteam crede urechilor. Soțul meu, aparent tandru, inteligent, grijuliu, darnic, s-a dovedit a fi în realitate un nemernic și un criminal cu sânge rece. Nu făcea comerț cu computere – firma lui, care producea, zice-se, softuri, pur și simplu servea drept paravan. El, împreună cu un tovarăș, au pus la cale producerea unor „vitamine americane” din sodiu alimentar și au păcălit oameni naivi.

Soțul meu nu s-a purtat mai bine nici față de mine. Cel mai mult se temea ca nu cumva să aflu ce moștenire îmi lăsaseră părinții: o colecție de tablouri ale celor mai buni pictori din Rusia. S-a dovedit că tatăl meu o adunase toată viața, iar eu, în copilărie, habar nu aveam de existența ei. După moartea tatei, pânzele fuseseră date spre

păstrare celui mai bun prieten al familiei, bătrânului Iurovski. Și bunăstarea mea și a lui Mihail se baza nu pe câștigurile lui, ci pe banii pe care dragul meu soț îi scotea din comerțul cu peisajele și portretele din colecția tatălui meu. Și, ca zestre, mai primisem și casa de vacanță de la Aliabievo, și apartamentul părinților mei, un apartament uriaș cu cinci camere, în centrul Moscovei, vândute și ele cu succes la licitație de Gromov.

Pentru el era foarte avantajos ca soția să stea acasă apatică și fără rost, înfofolită și iarnă și vară într-un șal de Orenburg. Avea mereu „grijă" de mine, insuflându-mi ideea că am o sănătate șubredă. Tare nu mai voia să mă trezesc din somnolență și să încep să dau de capăt problemelor financiare. După ce mă instala emoționant în pat, în tovărășia pastilelor, picăturilor și a mixturilor, Mihail se ducea foarte liniștit cu amanta la restaurant. E adevărat, când se întorcea acasă nu uita niciodată să ia și pentru „sărmana bolnavă" un buchet de flori sau o cutie de prăjituri.

— Am luat cu cremă de vanilie, ciripea soțiorul, aducându-mi în dormitor tava cu ceai, m-am gândit că cele cu alune sunt mult prea grele pentru ficatul tău bolnav.

Consideram că „grija" e sinceră și mă simțeam recunoscătoare. Dar în toamnă ochii mi s-au deschis pe neașteptate, iar soarta mi s-a schimbat în mod radical. Chiar mi-am născocit un prenume nou, Evlampia, după ce am îngropat-o pe Eufrosina împreună cu viața cea veche.

Mihail și escrocul sunt închiși deocamdată la închisoarea Butîrka. Judecata încă nu a început, ancheta este în toi. De fapt, Katia cea miloasă, pe care nemernicii au ținut-o în pod aproape o lună, legată cu un lanț, mi-a poruncit să-i duc soțului meu pachet și chiar a alcătuit unul obișnuit pentru un pușcăriaș – ceai, zahăr, salam și covrigi. Însă am refuzat categoric să duc geanta imposibil de ridicat pe strada Novoslobodskaia și am dat divorț. Mihail oricum obținuse pe seama mea mult prea multe binefaceri materiale, acum era timpul să plătească și, pe deasupra, nici nu-mi plac oamenii care-și rezolvă problemele prin metoda răpirii unor femei neajutorate.

Apartamentul unde s-a desfășurat viața mea conjugală monotonă este încuiat, iar eu m-am mutat la Katia. Mă ocup de gospodărie, fac mâncare, curățenie, spăl, dau fuga la școală la Kiriukșa și am grijă de animale. Evident, bani nu câștig, dar, în mod paradoxal, nu mă simt o întreținută, dimpotrivă, sunt ca o stăpână în acest apartament uriaș pe care Katia l-a alcătuit din două apartamente – al ei, de trei camere, și

al Iuliei, de două camere. De fapt, dacă va fi nevoie de bani, pot să vând un tablou, iar la casa de vacanță de la Aliabievo intenționăm să stăm vara.

Multe femei s-ar întrista dacă ar rămâne la cratiță, dar eu sunt fericită și mulțumită într-un mod rușinos. În fiecare dimineață mă scol la șapte cu o dispoziție minunată. Și încă o ciudățenie – boleștinițele ce m-au tot chinuit au dispărut pur și simplu fără urmă. Nici alergie, nici durere de cap, nici bronșită. Sunt sănătoasă și, cu toate că am tot umblat prin fleșcăiala din noiembrie în niște cizme subțiri, care mereu se udau, nu am strănutat nici măcar o dată.

— Hei, Lampa, spuse din nou Katia, du-te în pat, o să stai așa toată noaptea pe canapea?

— E bine aici, bâiguii eu, cufundându-mă încet în visare, nu am chef să mă mișc...

— Bine, acceptă prietena mea.

Simțeam că, de sus, plapuma coboară asupră-mi. Apoi s-a auzit un fornăit concentrat și pe piept mi s-a lăsat o greutate fierbinte. Erau mopșii Mulia și Ada, care, negăsindu-mă în dormitor, au venit în sufragerie, în căutarea stăpânei, și, într-o clipită, s-au culcușit chiar pe plapumă. M-am întors cu grijă într-o parte, iar cei doi mopși s-au prăvălit în spațiul confortabil dintre genunchii și fața mea. După ce s-au mai chinuit puțin și au mai discutat în contradictoriu care va pune botul pe pernă, s-au potolit și au început să sforăie încetișor. Sforăitul delicat s-a transformat într-unul sonor. Rachel s-a instalat și ea pe jos. Câinele de Staffordshire de șaizeci de kilograme nu s-a strecurat pe canapea, înțelegând foarte bine că nu are loc acolo. Dinspre mopși venea spre mine o căldură plăcută, și am început să moțăi liniștită în acordul sforăitului legănător.

1 Joc de cuvinte în rusă : Serîi poate fi tradus prin „Cenușiul“ (e folosit și ca un determinant pentru cetățenii sovietici), dar este și o suprapunere cu prenumele Serioja.

2

O sonerie stridentă mi-a pătruns în ureche, ca un glonț. M-am ridicat imediat, scuturând din cap, dându-mi cu greu seama ce se întâmplă. Pe măsuță se zbuciuma telefonul. Mâna a apucat mecanic receptorul.

— Tu ești? se auzi o voce înaltă, nervoasă. Tu?

— Eu, răspunse mecanic limba.

— Te implor, spuse repede femeia, înecându-se ușor, te implor, vino repede, o să-i fie frică dacă ești aici.

— Unde și de ce? întrebai eu aiurită.

— Ascultă, bâigui interlocutoarea invizibilă, înghițind cuvintele de tulburare, doar n-o să mă lași singură, vino mai repede, te implor. O mașină parchează în curte, probabil e el... Hai, Alecika, vino, draga mea, cred că o să mă omoare...

— Ați greșit numărul...

Receptorul a început deodată să piuie respingător. L-am pus în furcă și m-am uitat la ceas – cinci și jumătate. Mi s-a dus somnul, mopșii stăteau pe canapea, holbându-și ochii rotunzi. M-am zgribulit involuntar, dar în momentul acela telefonul a început din nou să răsune.

— Alecika, draga mea, bubui aceeași voce, vino repede...

— Ați nimerit din nou la mine...

Piuitul respingător se auzi din nou. Dar nici nu așezai bine receptorul la loc, că iar începu să sune.

— Doamne, exclamă aceeași voce, vai, ce se întâmplă! Ei, de ce tot îmi fac legătura cu dumneavoastră?! Doamne, acum o să intre!

— Liniștiți-vă, vă rog, încercai eu s-o calmez pe tanti cea apucată de criză.

Cuvintele ei despre o moarte apropiată nu mă speriaseră deloc. Cel mai probabil tipa era isterică, o crizată obișnuită, comună. Dacă

cineva într-adevăr dădea buzna în apartamentul ei cu dorința de a o omorî, pe tanti asta n-ar mai fi rămas niciun locșor uscat. Katia avea o asemenea bolnavă, Nina Kocetkova. Cum o lua durerea de cap, imediat se apuca să sune urlând sălbatic: „Mor, veniți și mă salvați!”

Pe ea n-o tulbura faptul că afară e noapte sau o seară de sărbătoare, Katia era obligată să se ducă s-o salveze pe tanti cea crizată, că altfel telefonul se încingea.

— Doamne, bâigui interlocutoarea invizibilă, oare ce pot să fac?

— Haideți că o sun eu pe Ania asta a dumneavoastră, poate o să reușesc să prind legătura, propusei.

— Da, da, da, începu să strige femeia, scrieți numărul și spuneți-i că el o să mă omoare acum.

— Cum vă cheamă?

— Păi ce importanță are?

— E interesant, mă indignai. În opinia dumneavoastră, eu trebuie să-i comunic acestei Ania că cineva omoară pe altcineva? Păi de unde să ghicească că e vorba chiar de dumneavoastră?

— Lana, mă cheamă Lana! strigă tanti și închise.

M-am uitat la hârtiuță. Numărul era aproape ca al nostru, numai că se termina nu cu șapte, ci cu șase.

Ania cea necunoscută, firește, dormea liniștită la ora aia matinală. Sunetul ritmic al soneriei se auzea monoton în receptor. Mulți oameni închid noaptea telefonul, nu vor să fie treziți de apeluri în toiul nopții. Probabil și Ania era genul ăsta.

Poate că ar fi trebuit să scot și eu ștecherul din priză și să uit de cele întâmplate? Dar nici nu am apucat să mă ridic, că aparatul a început din nou să sune. Blestemându-mi lipsa de curaj, am ridicat receptorul și am spus fără speranță:

— Lana? Ania nu răspunde. Mai bine o sunați mai târziu, pe la ora opt...

În receptor cineva scâncea cu întreruperi. O fi fost Lana care plângea, or fi fost niște atingeri pe linie. În cele din urmă la urechea mea ajunse o voce slabă:

— Gata, a plecat, vă implor, vă rog...

Deodată mă enervai:

— Alo, vedeți, el a plecat, dumneavoastră sunteți în viață, mergeți liniștită la culcare, nici mie nu mi-ar strica să dorm în continuare. Sunați dimineață la centrală și spuneți...

— Mor, bâigui vocea, m-a omorât, vă implor, veniți aici, nu vreau să rămân singură, pentru Dumnezeu...

Cuvintele răzbăteau ca prin vată, femeia vorbea rar, ca un robot. Apoi din receptor se auziră gemete și ceva care semăna cu un schelălăit. Mă uitai din nou la ceas – arăta ora șase. Nu, chiar că n-aveam să mai adorm.

— Ce număr de telefon aveți?

Dar Lana, în mod evident, nu înțelese, pentru că bolborosi:

— Aleea Selezniovski 16, apartamentul 42.

Aha, deci e un bloc vecin!

— Vin acum, promisei eu, aruncând plapuma. Ei, dacă tanti asta are pur și simplu o criză de isterie, o să vadă ea. Ați mai văzut așa ceva, să suni în toiul nopții și să nu lași oamenii să doarmă liniștiți!

Plină de furie, mi-am pus blugii, puloverul, am îmbrăcat scurta cea groasă și, strecurându-mă spre ușă pe vârfuri, am început să învârt cu grijă cheia. Ai casei mai puteau dormi o oră întreagă, puteam să mă întorc, uite, numai să torn o găleată cu apă ca gheața în capul istericei ăleia obraznice. Cheia a căzut răsunând. Am tresărit. Asta mai lipsea, să trezesc copiii. Dar în casă era o liniște somnoroasă. Până și câinii, care dădeau fuga imediat la auzul zgomotului făcut de ușa deschisă cu speranța că vor fi luați la plimbare, dormeau liniștiți pe canapeaua din sufragerie. Am ieșit în scara blocului și m-am zgribulit deodată. Încă nu se luminase, cerul întunecat era presărat de stele strălucitoare, parcă neadevărate. Era un frig sălbatic, nu mai puțin de minus treizeci de grade, și, cât alergam spre blocul vecin, zăpada scârțâia sub picioare. Aveam senzația că pășesc pe niște cioburi care se fărâmițează.

Blocul semăna cu al nostru, era aproape geamăn. Dar în interior mă aștepta o surpriză – lifturile erau deconectate, amândouă. Am afurisit.

La noi, de economie, se închidea numai unul singur, cel de persoane. Doar înțelegea toată lumea – dacă e nevoie, Doamne ferește, să duci targa cu un bolnav pe scări până la salvare, de la etajul unsprezece nu e așa de simplu să faci asta. Dar aici, evident, nimeni nu se temea că se va îmbolnăvi. După ce am socotit că apartamentul 42 se află cel mai degrabă la etajul al șaselea, pufnind, am luat-o în sus. Scara părea curată, dar poate făcea o asemenea impresie pentru că era luminată de niște becuri tulburi, probabil de douăzeci și cinci de wați. Era o liniște de mormânt, nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Undeva, la etajul al doilea, mi s-a făcut frică și, regretând că m-am băgat în povestea asta, am luat-o la fugă pe scări. Dar pregătirea mea fizică lăsa de dorit, de aceea, la patru, gâfâind, am frânat și am parcurs restul drumului încet, savurând ce îi voi spune necunoscutei Lana.

Ușa apartamentului 42 se evidenția pe fondul celorlalte. Capitonată cu o piele frumoasă, verde, părea scumpă și elegantă. Iar în locul soneriei obișnuite se vedea un bot de câine confecționat dintr-un material necunoscut. Ce kitsch sinistru! Kiriușka văzuse recent chestia asta la piață și se rugase mult timp să punem un astfel de „câine” și la noi acasă. Chiar mă întrebam dacă există oare pe lume vreun om care să cumpere o prostie de genul ăla. S-ar fi zis că da!

Apăsând pe „bot”, am ascultat trilul răgușit care trebuia să imite lătratul. Lana nu se grăbea să deschidă ușa. „Lătratul” s-a oprit. Am repetat operația. Dar isterica nu se grăbea. Enervată, am tras de mâner. Ca să vezi, obraznica! Nu mă lăsa să dorm, iar ea se culcase frumușel! Le cunoșteam eu pe crizatele astea! Obosise probabil să mai joace în comedie și se cufundase în brațele lui Morfeu, fără să îi treacă deloc prin cap că o proastă ca mine o să dea fuga s-o salveze! Ușa s-a deschis pe neașteptate, fără să scârțâie. Aha, foarte bine, acum o să vadă ea! Bocănind intenționat tare cu cizmulițele, dădui buzna în holul întunecat și începui să urlu:

— Lana, unde sunteți?

Drept răspuns se auzi un geamăt abia perceptibil. Fugii în direcția sunetului. Într-o cămăruță, pe un pat, era culcată o femeie. Dormitorul povestea fără cuvinte despre stăpână – cu stare și singură. Patul era acoperit cu niște cearșafuri galbene cochete, de mătase, peste tot erau dantelușe, panglicuțe, floricele, blană artificială și volănașe roz. Lana însăși era îmbrăcată într-o pijama incredibilă, într-o combinație de roșu, portocaliu și negru, dintre cele care se vindeau la prețuri exorbitante în magazinele de lenjerie de lux. O înfățișare potrivită pentru o isterică, de regulă ele sunt „firi cu sentimente delicate, firi artistice”. Încercai să deschid gura pentru a-mi exprima nemulțumirea

nobilă, dar mă oprii imediat. Poate era crizată necunoscuta, dar acum în mod clar se simțea rău. O paloare albăstruie îi cuprinsese fața, picături de sudoare îi acopereau fruntea. Pe plapumă era căzut receptorul telefonului. Formai 03.

La al doisprezecelea apel îmi strigai toată furia. Numai în filme se agită cu toții să ajute cu targa, când bolnavul e cât pe ce să își dea ultima suflare, în realitate nimeni nu schițează nici cel mai mic gest. În cele din urmă o voce seacă îmi comunică:

— Aici Salvarea.

— Vă rog, trimiteți un medic, o femeie se simte rău.

— Vârsta? se interesă indiferentă vocea.

O întrebare mai stupidă nu puteam să aud. De fapt, era clar de ce se interesează mai întâi de vârstă. Dacă, de exemplu, aflau că s-a îmbolnăvit o bătrână de optzeci de ani, nu se grăbeau. Aruncând o privire fugară spre Lana, răspunsei:

— Patruzeci și cinci.

— Ce are?

— Nu știu, și-a pierdut cunoștința.

— Are dureri?

— Nu știu, cred că nu.

— Adresa.

Dictaai repede numele străzii.

— Cine sună?

— O vecină.

— Așteptați, mă informă fără niciun fel de emoție dispecerul și închise.

Mă uitai neliniștită spre bolnavă. Deodată deschise ochii și bâigui:

— Anecika, ai venit!

N-avea rost să încerc s-o contrazic. Confirmai:

— Am venit, am venit, acum o să apară și doctorul.

Lana fornăi într-un fel ciudat și bolborosi aproape ininteligibil:

— Falsul, falsul, l-a căutat...

— Gata, stai liniștită, o liniștii, aruncându-mi privirea spre ceas.

Ei, dar unde era Salvarea? În felul ăsta puteai să și mori, așteptând un ajutor care nu mai vine.

Lana începu să se miște neliniștită.

— Stai liniștită, îi poruncii.

Dar femeia, ca o placă stricată, repetă:

— Falsul, falsul...

— Bine, bine, falsul, încercai eu să o liniștesc, nu te teme, acum o să vină Salvarea. Ce te doare?

Dar Lana tăcu, apoi fornăi din nou și deodată strigă, tare și puternic:

— Nu m-a crezut, a tot căutat, a căutat, dar nu e...

— Bine, bine, spusei eu hotărâtă să o liniștesc de data asta pe femeie.

— Mă crezi?

— Sigur.

— Atunci spune tuturor că m-a omorât! strigă pătimaș Lana și se lăsă pe pernă.

Fața i se întinse groaznic, gura inspiră aerul cu putere, dar expirația nu mai veni. Ochii i se opriră într-un punct, mâinile i se întinseră pe neașteptate. Eram înspăimântată, iar minutele tot treceau, se scursese deja un sfert de oră și de abia atunci se auzi o sonerie tăioasă. Zornăindu-și cutiile de metal, doi bărbați destul de tineri intrară în cameră și, privind spre Lana, oftară dintr-odată.

— Cum să nu, spuse unul, chiar la final de tură.

— Dacă ar mai fi durat o jumătate de oră, am fi ajuns liniștiți acasă, spuse și celălalt.

Primul scoase niște formulare. Celălalt se aplecă deasupra Lanei și-mi comandă:

— Dați-mi un prosop mai jerpelit, să nu vă pară rău să-l aruncați.

Fără să înțeleg nimic, mă dusei în baie, luai din cârlig un prosop flaușat roz și-l dădui felcerului. El, nu se știe de ce, băgă prosopul între picioarele Lanei.

— Ce-i, vă pregătiți să-i faceți controlul ginecologic? mă minunai.

Doctorul oftă, puse într-un păhărel un lichid maroniu și, întinzându-mi recipientul care mirosea acru, îmi explică liniștit:

— Lenjeria se murdărește, va trebui să o aruncați după aceea.

— De ce? întrebai eu, extrem de uimită că nici nu încearcă să acorde primul-ajutor bolnavei.

— Pentru că, răspunse medicul, învârtind telefonul, după moarte sfincterele se destind și conținutul vezicii urinare și al intestinului gros...

Dar nu termină de vorbit că și strigă în receptor:

— Alo, Salvarea, echipajul cincisprezece, trimiteți-i pe-ai voștri, avem un cadavru. Nu, la revedere.

Stăteam nemișcată, înțelegând cu greu ce se întâmplă.

— Numele? mă întrebă doctorul.

— Al meu?

— Al răposatei.

— Nu-l știu.

Medicul pufni.

— Bine, prenumele și vârsta.

— Lana... Cât despre vârstă, habar n-am.

Medicul îmi aruncă o privire rece și se interesă:

— De fapt, dumneavoastră cine sunteți?

Eram fâstâcită, cum să îi fi explicat ce se întâmplă? Să îi fi spus că la prima oră a dimineții m-a sunat o femeie necunoscută, iar eu am dat fuga la chemarea ei? Mai bine procedam mai simplu.

— Sunt o vecină.

— Vecină la cină, fluieră felcerul, hai să căutăm mai repede actele. Poate că buletinul se află în birou sau în dulapul cu lenjerie.

Avea dreptate. În camera vecină, în bar, pe un raft de sticlă, se afla o cutiuță. Deasupra se afla cărțulia vișinie. O deschise:

— Svetlana Rodionovna Lomakina, născută în 1952.

— Nu s-a plâns de inimă? se interesă medicul, completând vioi hârtiile, poate că avea stenocardie?

— Nu o cunoșteam prea bine, bâiguii eu.

— Nu văd nimic, nu aud nimic, nu spun nimănui nimic, pufni felcerul, legând cu un bandaj încheietura nefericitei.

Apoi scoase o bucată mică de mușama medicală portocalie, scrise pe ea cu litere de tipar „Lomakina” și începu, fluierând, să lege eticheta de piciorul moartei. Mi se făcu frică când văzui mișcările lui sigure, precise. Tipul lucra ca un robot, pe chipul lui nu se deslușea niciun sentiment, ca și cum în fața lui nu se afla o femeie moartă, ci un taburet rupt. De fapt, o mobilă stricată i-ar fi produs mai degrabă mânie sau răutate, în orice caz, niște emoții, acolo.

— Biiine, spuse medicul, așteptați să vină miliția.

— De ce?

— Așa se cuvine în cazul morții petrecute în lipsa unui personal medical, mă informă omul, strângându-și hârtiile.

Porniră spre ușă.

— Hei, stați puțin, strigai, dar cadavrul?

— Noi nu ridicăm morți, explică felcerul, o să vină o patrulă, cu ei o să vă lămuriți. Fie o s-o ia la morgă, fie o s-o trimită pentru procedura generală. Așteptați.

— Singură, cu cadavrul? întrebai aiurită.

— Ei, și ce-i cu asta? se enervă doctorul. De vii trebuie să vă fie frică, morții nu fac niciun rău, sunt liniștiți și blânzi.

După ce au început să-și zornăie cutiile, au dispărut pe scară. Liniștea de dinainte s-a instalat din nou, dar nu așa de plină ca în urmă cu o jumătate de oră. A prins viață și liftul, iar în curte a început să semnalizeze o mașină. Mi s-a făcut frig și frică și m-am grăbit să mă duc în altă cameră. Probabil servise drept sufragerie. Lângă televizor se aflau două fotolii somptuoase, noi, din velur. Într-unul, făcut colac, de parcă nu se întâmplase nimic, dormea liniștit un motan uriaș, tigrat. Gâtul animalului era înconjurat de o zgardă frumoasă, lată, de un azuriu intens, cu un medalion. M-am uitat mecanic la motan și am mai aruncat o privire în buletin.

Svetlana Rodionovna era singură. Nicio ștampilă nu-i împodobea documentul eliberat în 1997, rubrica „Copii" rămăsese și ea goală. Pentru a-mi mai omorî cumva timpul, m-am dus la bucătărie. Da, se părea că într-adevăr locuia singură. Două crăticioare mici, o tigăiță și un frigider mic. Femeile cu familie au cu totul altfel de vase și, de regulă, niște dulapuri uriașe pentru păstrarea alimentelor.

Baia cochetă, roz, povestea fără cuvinte despre eforturile titanice pe care le întreprinsese stăpâna casei încercând să-și recapete tinerețea pierdută de mult. Polițele de sticlă abia mai făceau față bateriilor de borcănele și legiunilor de flacoane. Ce nu se găsea acolo – creme antirid, anticelulită și antipigmentare, loțiuni de întinerire, măști de peeling, scrub, argilă terapeutică, comprese cu cătină, tonice pe bază de castraveți... Să înnebunești, oare cum s-o fi descurcat cu toate? Dar pe suportul de prosoape se afla un singur prosop de baie, în cârlig, doar un singur halat, de damă, e adevărat, foarte scump; nu se vedea nicăieri nicio apă de toaletă bărbătească sau ustensile de ras, până și periuța de dinți se plictisea în singurătate. Totul părea clar. Fie că nu fusese niciodată căsătorită, fie divorțase.

Deodată privirea mi-a căzut pe ceas – era șapte fără un sfert. Dacă nu plecam acasă, copiii și Katia aveau să se trezească. Ei nu puneau ceasul deșteptător în speranța că fix la șapte o să intru în zbor în cameră cu strigătul de luptă: „Trezirea!"

Picioarele mă purtară singure spre ușă. Ei, dar ce nevoie are miliția de mine? Oricum nu o să spun nimic coerent, nu o cunosc pe răposată, nici nu o să creadă povestea care mi s-a întâmplat și o să mă ia la secție, după care să te ții. Mai bine mă evapor încetișor, oricum nu mai pot să o ajut în niciun fel pe sărmana Lomakina, cel mai probabil era o biată nebună, spunea nu știu ce prostii, m-a luat drept cunoștința

ei...

— Miau, se auzi de jos.

Am frânat chiar lângă intrare. Motanul mi se freca de picioare. Își umflase coada și torcea tandru, probabil voia să mănânce. M-am uitat o clipă la animalul frumos, blând, apoi l-am luat în brațe și am ieșit pe scară. Se vedea din toate că Svetlana e singură, deci sărmana pisică avea să rămână probabil în apartamentul pustiu fără mâncare și apă, să moară de foame. Miliția nu o să se tulbure prea tare de motan și el o să piară. Bine, deocamdată o să îl luăm la noi, iar mai apoi o să-l dăm pe frumosul ăsta pe mâini bune.

3

Am intrat în casă ca o furtună exact la șapte și, după ce am pus motanul năucit pe polița de lângă oglindă, am început să urlu, dându-mi jos repede scurta și cizmele:

— Trezirea, toată lumea!

— Vai, vai, începu să geamă Kirill când am aprinsei lumina în camera copiilor, vaaaai, așa aș mai dormi! Pot să mă duc de la a doua oră?

— Nu se poate, i-o tăiai, trăgând plapuma de pe el, în niciun caz nu se poate.

— La prima oră avem Pregătire împotriva accidentelor, spuse tânguindu-se Kirka, ne predă o proastă, nici nu vede cine e în clasă și nu trece niciodată absențiile! Te rog, Lampidușecika, numai o daaată! Numai o singură daaată!

— Coboară din pat, îi poruncii eu și-i smulsei perna.

Kirka începu să urle:

— Mă doare gâtul și cred că încep să fac guturai.

— Zboară imediat în baie, îi poruncii, nu mai întârzia, că acum începe Iulia să se facă frumoasă și n-o să te mai lase să te speli.

— Ce cruzime îngrozitoare, spuse cu patos Kiriușa, căutându-și papucii, să trimiți la ore un biet băiețel bolnav. Uite, cred că o să mor la matematică, o să mă plângi tu după aia, dar o să fie târziu, nu o să-l mai aducă nimeni înapoi pe Kironka. O să-ți reproșezi tot restul vieții: Vai, trebuia să fi ținut copilul acasă!

Îi aruncai blugii și spusei:

— Nu te agita, eu mă remarc printr-o rară lipsă de inimă și cel mai probabil o să uit repede de moartea ta.

— Bine, răspunse Kiriușka, înțelegând că numărul cu bolnavul pe moarte nu ține, atunci să-mi dai pentru școală nu zece, ci douăzeci de ruble.

— Și mă rog, de ce? mă interesai eu, stând în prag.

— Așa, drept compensație!

— Pentru ce?

Kiriușka începu să se scarpine în creștet. Dădui fuga spre dormitorul fratelui mai mare.

— Serioja, trezirea!

— M-am trezit deja, acum mă îmbrac, se auzi din spatele ușii o voce vioaie.

Dar nu eram așa de ușor de păcălit. Am întredeschis încetișor ușa dormitorului și l-am văzut pe Serioja stând liniștit în patul cel mare. Iulia se dusese deja la baie, de aceea soțiorul o domnea, învelit în plapuma dublă cu puf. Mâna dreaptă era băgată sub pernă, stânga era scoasă și întinsă pe partea Iuliei. Seriojka avea o calitate rară – de a răspunde cu o voce absolut vioaie, continuând în același timp să sforăie liniștit. De vreo două ori reușise să mă păcălească, dar nu mai era cazul.

— Serioja, trezește-te, spusei eu, apropiindu-mă de fereastră.

— Gata, gata, răspunse el, ca și cum nu se întâmplase nimic, deja îmi pun pantalonii, mă închei la cămașă.

Dar continua să stea liniștit în patul comod. Printre draperiile trase, în cameră se strecură dimineața cenușie și posacă de decembrie. Pe o asemenea vreme chiar nu îți venea să te duci la serviciu la șapte dimineața, era mai bine acasă. Probabil că șeful lui Serioja avea o cu totul altă opinie în această privință. Apăsai un buton și combina muzicală începu să bubuie, imediat pornindu-se să sune și deșteptătorul uriaș cumpărat de Katia. Lucrat cu conștiinciozitate de pricepuții meșteri de la uzina Slava, răsuna de parcă ar fi anunțat sfârșitul lumii; dacă ai fi lovit cu un polonic într-un lighean de aramă, sunetul nu ar fi fost așa de puternic. Dar Serioja continua să pufăie imperturbabil, pe fața lui se întinzându-se un zâmbet de copil.

În momentul acela în cameră intra în viteză Iulia, și, fără să stea prea mult pe gânduri, îi băgă soțului sub nas un flacon deschis de parfum Kenzo.

— Ia mizeria asta de aici, bolborosi soțiorul și se ridică în pat, scuturând aiurit din cap.

— Hai să te îmbraci, îl îmboldi ea și dădu fuga la bucătărie.

Pornii sfioasă în urma ei.

— Cum de ai ghicit că mirosul de Kenzo o să-l trezească pe Serioja?

Iulia chicoti și se apucă să ungă o feliuță subțire de toast cu un strat abia vizibil de unt.

— Spune că îi vine să vomite de la Kenzo.

Dimineața părea că decurge normal. Primii au ieșit în fugă din casă copiii. Mai întâi s-au certat vreo zece minute disperați în hol, tot căutând căciulile, mănușile, cheile de la mașină, sacul cu încălțămintea de schimb și geanta Iuliei. După ce ușa s-a trântit în cele din urmă după ei, am scos câinii la plimbare și m-am hotărât să mă ospătez cu o ceașcă de cafea tare. În bucătărie pufăia vesel ceainicul. Katia puse frișcă în cafea și rosti oftând:

— Doamne, ce bine e în ziua liberă, păcat numai că am un program așa de alunecos. Dar ce plăcut e să nu te gândești la bolnavi!

Și în momentul acela se auzi sunând telefonul. Katiuha ridică receptorul și se lumină:

— Mă bucur să vă aud, ce faceți?

Ascultând cum ciripește cu atâta nonșalanță despre doza de hormoni, despre când e mai bine să iei tiroxina, despre regim și vitamine, oftai. Nu reușea niciodată să uite de suferinzi. O găseau acasă până și în singura ei zi liberă. Dar Katiușa tăcu deodată, ascultând cu atenție. Trecură câteva minute, apoi prietena rosti pătimaș:

— Oleg Iakovlevici, nu vă neliniștiți, o să vă facă rău. Dar am omul potrivit, o femeie, o profesionistă adevărată. Apropo, cât intenționați să-i plătiți?

Auzii bolborositul în receptor.

— Ei, atunci, rosti mulțumită Katia, vă propun să vă întâlniți la douăsprezece, la McDonalds-ul de lângă stația de metrou Tverskaia, o să stați de vorbă acolo, dacă Evlampia Andreevna e liberă și va considera potrivită suma. Apropo, ea m-a ajutat foarte mult.

— Cu cine trebuie să discut? întrebai eu mirată, după ce Katiușa puse jos receptorul alături de untieră.

— Ascultă cu atenție, se înviora prietena, ți-am găsit de lucru.

— Mie? mă minunai eu. Păi ce-i, ai uitat cu cine ai de-a face? Nu știu să fac nimic.

— Să spunem că știi să cânți minunat la harpă, chicoti Katiuha.

— Numai nu-mi spune că mi-ai găsit de lucru într-un restaurant, să înveselesc publicul. N-aș vrea să stau lângă o tăbliță pe care scrie: „Nu trageți în harpistă, cântă și ea cum poate.”

Katia începu să râdă în hohote.

— O să apelezi la un asemenea serviciu doar dacă o să murim de foame. Am ascultat cu atenție povestea ei.

În urmă cu trei ani Katia îl operase pe Oleg Iakovlevici Pisemski. Omul venise la ea într-o stare fizică și morală îngrozitoare. Ca toate ființele de sex masculin, Oleg se temea îngrozitor de boală, și orice persoană în halat alb îl îngrozea. De aceea, când internistul la care se prezentase, plângându-se de înrăutățirea stării de sănătate, i-a spus că cel mai probabil va trebui să se opereze, omul de afaceri s-a panicat foarte tare și s-a aruncat în brațele „medicinei alternative”. Vreo doi vizionari, un vrăjitor, o femeie-vraci cu ierburile ei, un meșter în acupunctură, specialist în „punctele energetice chinezești”, un hipnotizator și un healer filistin − toți îi promiseseră o vindecare instantanee, fără durere și bisturiu. Deasupra lui Oleg Iakovlevici s-au citit rugăciuni, s-a agitat un evantai, a fost afumat cu ierburi aromate, a fost băgat în transă și i s-a alungat deochiul. A plătit bani frumoși, dar cheltuielile nu-l îngrijorau deloc pe Pisemski.Făcea comerț cu benzină la Moscova și număra bancnotele nu cu rublele, ci cu miile. Altceva se dovedise a fi mai grav, faptul că sănătatea nu i se îmbunătățea deloc. Oleg Iakovlevici mergea din mai rău în mai rău, la gât i-a apărut un sac care-l împiedica să înghită și să vorbească, și, cu toate că era destul de tânăr, a început să slăbească în așa hal, că urca un etaj într-o jumătate de oră, trăgându-și sufletul pe fiecare treaptă. În cele din urmă s-a dus din nou la internist, iar acela, plesnindu-și mâinile, i-a recomandat să se ducă rapid la un oncolog. La dispensar, o tanti în vârstă, cu un halat nu prea curat, i-a scris un teanc mare de trimiteri și a strigat la sora medicală:

— Lena, du-l pe ăsta care are cancer de laringe la ultrasunete.

Lui Oleg Iakovlevici pur și simplu i se tăiaseră picioarele. Nu s-a dus la niciun fel de ultrasunete, genunchii îi tremurau, tălpile i se făcuseră

deodată ca de piatră. Cei care stăteau la coadă, niște oameni liniștiți, slabi, se uitau compătimitor la „Regele benzinei”. Toți trecuseră cândva prin acel stres, când aflaseră că sunt bolnavi de cancer, și acum îl compătimeau sincer pe Pisemski. Una dintre femeile cu perucă îngrijită i-a sugerat să ia validol, o alta i-a spus compătimitor:

— Nu vă speriați, diagnosticul nu se pune așa, hodoronc-tronc!

— Știți, a intrat în discuție un bărbat creț, și eu am avut tot o chestie așa la gât, se numește gușă. Aici, uitați, în cabinetul acesta, mi-au spus atâtea grozăvenii! Din fericire, m-au ajutat prietenii. Au găsit un doctor minunat, chirurg specialist endocrinolog, Ekaterina Andreevna Romanova. Mi-a făcut operație și am uitat de tot, vin la dispensar numai la control. Uitați, țineți!

Și i-a dat lui Pisemski cartea de vizită a Katiușei.

După ce prietena mea l-a tratat pe benzinar, el a devenit un pacient extrem de fidel și de ascultător. În fiecare lună venea la control, lua febril medicamentele prescrise și îi sfătuia pe toți cunoscuții lui care erau bolnavi:

— Neapărat du-te să-ți controlezi tiroida, e organul cel mai important din tot corpul, și există și un medic uimitor.

Oleg Iakovlevici credea în Katia ca într-un proroc. În fond, ce ar fi trebuit să facă, dacă, după numai zece zile de tratament, îi dispăruseră umflătura și tulburările de respirație, îi revenise somnul sănătos, ca și buna dispoziție. Se restabilise și potența.

Pisemski se sfătuia emoționat cu Katia în toate chestiunile vieții, fie că era vorba de luarea unor medicamente, de cumpărarea unei mobile noi și chiar de pisica care strănuta. Katiușa râdea, dar îi dădea sârguincioasă toate sfaturile. Și uite, acum Oleg a dat telefon în legătură cu o problemă deloc ușoară. I se părea că soția lui, tânăra și frumoasa Ksenia, duce un mod de viață ciudat. Nu putea bănui nimic dubios, avea doar niște suspiciuni vagi. Nu voia să se adreseze unei agenții pentru a angaja un detectiv particular, de aceea a întrebat-o pe Katia:

— Nu aveți vreo cunoștință, femeie, care să lucreze ca detectiv? Aș fi angajat-o s-o urmărească pe Ksiușa.

Și Katerina, într-un acces de mărinimie, m-a recomandat pe mine.

— Nu mă duc, spusei eu categoric, sună imediat la nenea ăsta și refuză.

— Nu e bine, spuse ferm Katia, am promis deja. Și eu, Malciș-Kibalciș[2], mă tem să-mi încalc cuvântul.

— Mai bine spune-i că e ocupată cunoștința ta...

— Și de ce nu vrei să încerci? întrebă Katia, aprinzându-și o țigară Parliament.

— Doamne, făcui plesnindu-mi mâinile, păi nu mă pricep la anchetele private!

— Ce să spun, pufni Katia, doar nu e o operație pe creier, mare lucru!

— Nu!!!

— Plătește zece mii pe lună pentru treaba asta, aduse prietena încet ultimul argument.

Am făcut repede în minte calculele necesare și am spus prelung:

— Dar sunt aproape patru sute de dolari! Desigur, aș vrea să fac rost de ei, înainte de Anul Nou nu mi-ar strica, dar oricum, nu!

— Dolari! spuse Katia.

— Ce?

— Oferă zece mii de dolari!

Am rămas cu gura căscată. Dolari!!!

— E nebun?

Katiuha ridică din umeri:

— Nu. Ai auzit anecdota asta? Se întâlnesc doi „ruși noi", și unul îl întreabă pe celălalt: „Vania, cu cât ai cumpărat cravatele?" „Cu trei sute de verzișori." „Ei, te-ai păcălit, după colț se vând la fel cu cinci sute." Ai înțeles? Și apoi, el consideră că o mie de verzișori sunt un mărunțiș pe care niciun specialist adevărat nu-i consideră bani. Adu-ți aminte câți bani mi-a turnat! Bolnavii nu pun niciodată mai mult de trei sute de dolari în plic, iar Pisemski mi-a dat mii de dolari, și m-a și întrebat dacă nu e puțin... Era să cad jos când m-am uitat în plic, credeam că visez. Oleg, se poate dovedi, a sunat la o agenție de

detectivi, și acolo i-au socotit chiar această sumă pentru o lună de muncă.

Am fărâmițat în tăcere filtrul alb al Parliamentului.

— Termină, îmi porunci Katerina și-mi luă cocoloașele de hârtie.

Zece mii de dolari! Puteam să cumpăr o mașină nouă în locul Jiguli-ului care se făcuse praf, o mașină de spălat vase și una de spălat superplată... Sau să las baltă confortul gospodăresc și să-l duc pe Kiriușka în străinătate, la Disneyland, Iulecikăi să-i cumpăr neapărat o haină nouă de blană din biber canadian, cu guler din blană de râs, iar lui Seriojka o scurtă cu puf de gâscă... Deși Fordul lui din 1986 circulă pe stradă numai pentru că își petrece toate weekend-urile sub el. Mai bine cumpăr două mașini, de calitate, de-ale noastre... Sunt mai ieftin de reparat, și nici cei de la circulație nu o să se lege așa de ele, cum fac cu mărcile străine...

Mă luase transpirația de la toate gândurile astea.

— Hei, spuse Katia, revino-ți, visătoareo. Parcă ai zburat deja la Paris.

— Aproape, zâmbii eu, în orice caz, am apucat să cumpăr două mașini, o scurtă dublată cu puf de gâscă și am ajuns și la Disneyland, numai că, din păcate, n-o să-mi ajungă banii.

— De ce?

— Nu mă pricep să-i câștig.

— Ascultă, spuse Katia serios, știi cum învață oamenii? Din cărți. Iau un manual și învață, nu s-a inventat altă metodă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai citit kilometri de romane polițiste, consideră că ai studiat meșteșugul. Și pe urmă, m-ai și salvat pe mine!

— Ei, atunci a fost o situație extremă, a fost nevoie să-mi mobilizez toate forțele.

— Și acum e una extremă, spuse Katia râzând în hohote, zece mii de dolari îți fac cu mâna. Bine, gata cu îndoielile, îmbracă-te și zboară la McDonald's. Lucrul cel mai îngrozitor care se poate întâmpla e că n-o să afli nimic, și în cazul ăsta n-o să luăm banii, dar trebuie să încercăm, eu cred că din tine va ieși un detectiv minunat, inteligent,

abil și fără milă...

După ce a turuit ultima frază, prietena a început să chicotească... M-am dus în dormitor și am deschis șifonierul. Interesant, oare cum trebuie să se îmbrace un detectiv? Probabil astfel încât să nu se distingă în mulțime. După ce mi-am pus blugii și puloverul, am rămas pe gânduri aducându-mi aminte de machiaj, dar atunci s-a auzit vocea Katiei:

— Lampa, vino aici!

În bucătărie, lângă frigider, se afla motanul cu zgarda azurie. Câinii noștri, obișnuiți cu pisicile, nu-l băgau în seamă, dar Klaus și Semiramida își zburliseră blana de pe spinare, își ridicaseră cozile și începuseră să șuiere ca niște oale sub presiune.

— De unde a apărut? se minună Katia. Ușa e închisă, și ferestrele. Oare l-a adus Kiriușka ieri și nu a spus nimănui?

— Eu l-am adus.

— De unde l-ai luat?

După o ezitare de o clipă limba începu să mintă singură:

— M-am dus să plimb câinii, iar el stătea la rigolă. E clar că e domestic, e curat, are zgardă...

— Poate o fi ieșit pe o ferestruică, după vreo pasăre, oftă Katia și se cufundă în blana pufoasă a musafirului, se pare că nu are purici. Oricum, trebuie să-l dăm cu spray, pentru siguranță, și să punem un afiș, probabil stăpânii au început să plângă după el, mai bine să rămână aici deocamdată. Prostuțule, hai să mergem la dezinfecție.

Luă motanul în brațe și-l duse în baie. Îmi mai pusei niște cafea. Probabil trebuia să spun adevărul, dar îmi imaginam ce țipete va scoate Katia, avea să mă pună să mă duc la miliție, să dau declarații... Mai bine îmi țineam gura.

— Lampușa, ia privește! strigă Katia.

În baie, într-un lighenaș cu apă caldă și săpun, stătea foarte liniștit motanul. Spre deosebire de alte feline, el pur și simplu se răsfăța în spumă și torcea de mulțumire, cât timp Katiușa îi spăla spatele, burtica și pieptul. Până și capul și-l întindea sub șuvoi, și fornăia ușor când îi intra apa în nas.

— E pentru prima oară când văd așa ceva! se minună sincer Katia. Pisi, dă laba.

Motanul întinse imediat laba din față.

— Ascultă, strigă Katerina, înțelege! Ei, hai, dă laba.

Musafirul întinse supus și cealaltă labă, stânga.

— O, ca să vezi! spuse entuziasmată Katiuha, e artist, ce mai!

Câteva minute am pus animalul să execute diferite comenzi. Rezulta că înțelege aproape tot: culcat, stai jos, în picioare. Dar lucrul cel mai amuzant se întâmplă când comandarăm:

— Voce!

Motanul își deschise botul cu colți mari și scoase un mieunat de-ți sfâșia sufletul. La plânset apărură ca la un semn toate celelalte animale, holbându-se la „circar”.

— Bravo, îl lăudă Katia, dar acum taci.

Motanul închise gura imediat.

— Ce crezi, îngăimă prietena, ștergând cu prosopul noua achiziție, poate că a fugit de la circ? Un asemenea animal costă mult. Hai să sunăm la teatru, la Kuklaciov – dacă o fi solistul lor?

După ce am lăsat-o să se amuze cu motanul, m-am dus în hol și, punându-mi cizmele și scurta, am întrebat:

— Cum o să-l recunosc pe Pisemski ăsta? Descrie-mi-l.

— O să-l observi imediat, zâmbi Katia, n-o să vezi un om mai gras ca el. E cât un munte, iar părul îi e roșu ca focul, în niciun caz n-o să-l confunzi.

2 Personaj pozitiv, întrupare a spiritului propagandistic sovietic, din povestea Taigaua militară, de Arkadi Gaidar.

4

Katerina avusese dreptate. Oleg Iakovlevici se remarca de la distanță – un bărbat incredibil de gras, iar părul creț avea culoarea unei vulpi turbate. În fața lui, pe o tavă, se aflau resturile unui prânz „modest” – câteva ambajale de Big Mac, o cutiuță de nuggets, două pahare goale de jumătate de litru de cola, resturi de cartofi prăjiți și o plăcintă neterminată. Probabil nu-i prea plăceau dulciurile.

— Bună ziua, m-a trimis Ekaterina Andreevna Romanova.

„Muntele” examină din priviri cele patruzeci și cinci de kilograme ale mele și întrebă cu o voce groasă de bas:

— Dumneavoastră sunteți? Dumneavoastră sunteți Evlampia Andreevna?

— Ce e așa de ciudat?

— Ah, nu, se fâstâci angajatorul, nu e nimic.

Un oftat greu mi-a scăpat din piept. I-am înțeles pe loc îndoielile. Arătam ca o femeie fragilă, chiar bolnăvicioasă. Ca înălțime abia ajungeam la un metru șaizeci, cântăream cât un berbec mediu. Dumnezeu nu mă înzestrase nici cu o frumusețe deosebită – fața mică, nasul ascuțit, ochii de nuanță gri-albăstruie, înfundați în orbite, păreau căprui. Părul nu asculta nici de pieptăn, nici de perie, nici de foen, de aceea îl tundeam scurt, dar oricum șuvițele stăteau ciufulite. Kiriușka era de părere că semăn cu un arici de primăvară, la fel de slăbănog și de zburlit. Un singur lucru era mare la corpul meu – picioarele. De fiecare dată când îmi cumpăram încălțăminte vânzătorii refuzau să creadă că un asemenea mormoloc poartă fix treizeci și nouă, și îmi aduceau mereu măsura treizeci și cinci, crezând că au încurcat clienta. Din spate puteam fi confundată cu o fată de doisprezece ani, dar fizionomia îmi trăda imediat vârsta.

M-am așezat pe un scaun și am cerut pe un ton de comandă:

— Un pahar cu apă minerală, vă rog!

Oleg Iakovlevici se duse ascultător la casă.

— Așa... comandai eu când se întoarse, prezentați-mi esența cazului.

— Aici? se minună Pisemski.

— Dar unde?

— Poate e mai bine la mine în mașină, e mai liniște...

Am mers după colț și Oleg Iakovlevici a deschis un Mercedes elegant, care sărea în ochi. M-am trântit pe pernele de piele și am inspirat mirosul cunoscut de parfum scump, de țigări bune și de coniac de calitate. Cândva, în viața anterioară, și eu mergeam cu un asemenea Mercedes, chiar mirosea la fel... După ce mi-am alungat amintirile neplăcute, am spus cam prea brutal:

— Hai, povestiți!

— Despre ce? întrebă Oleg Iakovlevici și-mi aruncă o privire cercetătoare.

Nu-mi plăcea nici comportamentul lui, nici tonul cu care vorbea, de aceea m-am hotărât să pun punctul pe i.

În trecutul îndepărtat, pe când studiam la Conservator, printre zecile de materii era una care mi se părea total inutilă, actoria. Oare la ce îi poate fi de folos unui pianist, violonist sau harpist? Fiodor Evghenievici, profesorul nostru de actorie, slab, năsos și incredibil de expansiv, avea altă opinie.

— Copii, ne spunea el în amfiteatru, copii!

Studenții râdeau ușor când auzeau această adresare, dar Fiodor Evghenievici nu se tulbura și continua:

— Uitați, gândiți-vă și voi, de ce același artist interpretează în mod diferit concertele? Luni e genial, iar marți – o catastrofă!

— Nu are inspirație! striga cineva.

— O, exclama profesorul ridicând un deget, la fix. Inspirație, sau, cum spun circarii, curaj! A venit curajul, e minunat; nu-l ai, e catastrofă. Dar durează mult să aștepți inspirația, iar de lucrat, lucrezi în fiecare zi, și atunci ce-i de făcut?

Noi tăceam.

— Iată, acum ne vine în ajutor măiestria actoricească, țopăia plin de entuziasm Fiodor Evghenievici. În culise începeți să vă mobilizați, să

vă transformați, să zicem, în Sviatoslav Richter, după care intrați în rol și, vă garantez, o să interpretați ca el!

Amfiteatrul începea să bubuie. La care Lionia Kotov, cel mai talentat din an, un pianist extrem de promițător, începea să strige:

— Eu nu doresc deloc să-l copiez pe Richter, vreau să interpretez precum Kotov!

— Mai întâi învață să fii precum Richter, se enerva profesorul, după aceea n-ai decât să faci ce vrei.

Era imposibil să discuți cu Fiodor. Ne apropiam de pian ca Mihail Pletniov, apucam vioara imitându-l pe Vladimir Spivakov și încercam să dansăm pe scenă precum Maia Plisețkaia.

— Nu mă faci să te cred, îmi striga regizorul nebun, nu te cred, întinde gâtul!

Eu ridicam sârguincioasă cât mai sus bărbia, fără să înțeleg deloc cum poți să întinzi ceva ce nu ai. Dar acum lecțiile lui Fiodor nebunul puteau să-mi vină în ajutor.

După ce am făcut o față „de piatră", mi-am pus palma mică pe mâna în formă de lopată a angajatorului și i-am spus liniștită:

— Stimabile Oleg Iakovlevici, timpul meu e foarte prețios, am mulți clienți, pentru a prelua cazul dumneavoastră am fost nevoită să refuz pe cineva. Nu vă ascund, nu-mi prea place să mă ocup de soții infidele, prefer crime și răpiri, dar m-a rugat foarte tare pentru dumneavoastră Ekaterina Andreevna Romanova, iar pentru ea sunt gata să fac orice. De aceea expuneți problema, de dorit în detalii, nu trebuie să vă rușinați, eu o să îndeplinesc pentru dumneavoastră rolul de medic sau de confesor.

Dar Pisemski încă mai ezita.

— Nu pot să vă ajut dacă nu voi afla adevărul...

Oleg Iakovlevici oftă:

— Știți, nu pot să vă spun nimic concret, am doar niște suspiciuni extrem de vagi, niște ciudățenii... Mai bine puneți-mi dumneavoastră întrebări.

— De câți ani sunteți căsătoriți?

Pisemski oftă:

— De un an.

— Înainte de asta ați mai fost căsătorit?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu fosta soție?

— A plecat cu noul soț în America.

Părea interesant, dar ce să fac, să-i scot fiecare cuvânt cu cleștele? Oare de ce mai angajează un detectiv, dacă nu vrea să povestească?

— Unde v-ați cunoscut cu actuala soție?

Oleg Iakovlevici oftă greu și puse mâinile pe volan. În mod evident, luase o decizie, pentru că spuse pe neașteptate:

— Bine, ascultați.

Înainte de 1988, lucra liniștit ca profesor de limba engleză într-un institut de rangul trei. Salariul era mic, norma pedagogică uriașă. Așa că nici nu și-a mai scris lucrarea de doctorat, drept care soția lui, Nina Mihailovna, îl înțepa fără milă. Ea reușise de minune în viață, devenise doctor în științe, profesor, studia ciupercile și ajunsese la niște rezultate incredibile. Femeia avea un caracter pur și simplu de fier, în fiecare zi scria câte zece pagini și scotea cărți una după alta: manuale, auxiliare didactice, monografii. Pe lângă o soție cu un așa mare succes, extrem de activă, Oleg Iakovlevici, liniștit, chiar apatic, preferând după o zi grea de ore să se tolănească pe canapea cu un ziar în mână, arăta foarte palid. E adevărat, la un moment dat soția încercase să-l facă să scrie. Îl așeza solemn la birou, închidea ușa de la birou și șuiera la fiica lor:

— Încet, încet, tata lucrează la disertație.

Oleg Iakovlevici se uita cu durere la mormanul de foi virgine, curate, scotea un roman polițist ascuns și se cufunda liniștit în lectură.

Scrisul îl enerva, dar cel mai tare îl scotea din minți soția, care se pricepea să-și încropească opurile pe colțul mesei de bucătărie, printre picături, cu mâna dreaptă amestecând supa și aruncând un ochi în

caietul cu temele copilului.

În mod firesc, Nina Mihailovna câștiga mult mai bine ca soțul. E adevărat, nu împărțea banii în „ai ei" și „ai lui", pur și simplu punea bancnotele într-o cutie de biscuți, care, în casă, juca rolul de seif. Dar de fiecare dată când lua din „seif" rublișoare, Oleg Iakovlevici avea o senzație groaznică de disconfort – se simțea un întreținut, un gigolo care trăiește pe banii soției. În curând Nina Mihailovna a renunțat la cariera de creație a soțului și el a încetat să mai mimeze „scrierea disertației". Perestroika democratizase lumea științifică din Rusia, simplificase plecările în străinătate și femeia se afla mai tot timpul peste graniță – ca micolog de seamă, era invitată permanent la simpozioane, conferințe și seminare.

Nu se știe cum s-ar fi desfășurat în continuare viața lui Oleg Iakovlevici dacă în momentul acela unul dintre prietenii destul de apropiați nu i-ar fi porpus să se ocupe de comerțul cu mașini. Prietenul se obligase să pregătească el totul – să stabilească legăturile cu uzina, transportul Jiguli-urilor la Moscova, pregătirea automobilelor înainte de vânzare...

Un singur lucru i se cerea lui Oleg Iakovlevici – să pună firma pe numele său și să primească pe lună cinci mii. Bani foarte mulți, incredibili pentru acele vremuri.

— De ce nu vrei să faci documentele pe numele tău? s-a interesat Pisemski.

Prietenul a chicotit:

— Am deja o firmă înregistrată pe numele meu, funcționează, nu pot să am două.

Naivul Pisemski, dorind, ca toți leneșii, să facă profit fără să muncească deloc, a acceptat. Trei luni chiar a primit ca plată „salariul" minunat, dar mai apoi au venit după el executorii.

Prietenul se dovedise a fi un nemernic, adunase de la oameni creduli o sumă incredibilă ca avans pentru automobile și dispăruse. A trebuit să dea socoteală Pisemski.

Așa că omul nostru a fost dus la Butîrka și băgat într-o celulă cu 120 de indivizi. Era amenințat cu o pedeapsă serioasă pentru escrocherie, și unul dintre tovarășii de celulă a fost cât pe ce să moară de râs când a auzit care era „infracțiunea".

— Ei, omule, ai căzut ca musca în lapte, zâmbi tipul, tratându-l pe Oleg Iakovlevici cu o Prima, ce, n-ai citit și tu cărți? Ia de la bibliotecă Ilf și Petrov, chiar au scris despre un asemenea președinte-paravan.

Chemată de anchetator dintr-o altă călătorie, Nina Mihailovna nu s-a pierdut cu firea și a dat imediat divorț. Nici fetița iubită nu a dorit să mai aibă de-a face cu tatăl infractor. Niciuna dintre rude nu a venit vreodată în vizită și nu i-a trimis lui Pisemski nici măcar un pachet ieftin de biscuiți.

Dar individul moale și apatic a prins deodată viață. Domnul îl răsplătise cu o forță neașteptată și vreo două mâini rupte au fost suficiente pentru ca deținuții să înțeleage că e mai bine să nu te legi de el. Oleg Iakovlevici a primit un pat mai aproape de vizetă, l-a acoperit cu o pânză și și-a ridicat în felul acesta statutul.

Într-o noapte s-a trezit din cauza zgomotului. A fost nevoie de o singură privire înspre paturile învecinate pentru a-și da seama că doi inși din celulă se pregăteau să dea o lecție unui puști nou-venit. Lui Pisemski i s-a făcut milă de tânăr, le-a trosnit indivizilor câte una după ceafă și l-a pus pe băiat pe patul lui. O faptă eroică, după moravurile închisorii. O lună întreagă l-a păzit pe băiat, după care acela a fost eliberat, iar în ziua următoare Pisemski a primit un pachet de lux cu țigări americane, nisetru afumat la cald și icre. În geantă mai erau un trening nou de firmă, Adidas, lenjerie și un săpun. Peste o oră au fost aduse un televizor, un lighean, o căldare... Iar noaptea supraveghetorul a deschis vizeta și a spus încet:

— Pisemski, la ieșire!

Fără să înțeleagă nimic, Oleg Iakovlevici s-a dus după el în corpul de anchetă. Acolo, într-un birou mititel, se afla un bărbat în vârstă într-un costum elegant, Hugo Boss. A ieșit la lumină un adevăr incredibil. Puștiul salvat era fiul unuia dintre oamenii cu autoritate, cel mai influent. Și acum tăticul recunoscător venise la închisoare și, spunându-i „frate” lui Oleg Iakovlevici, i-a promis ajutor și susținere.

Mai departe totul semăna cu o poveste. A fost dus înapoi într-o altă celulă, doar cu cinci oameni. A doua zi a apărut un avocat abil, iar procesul, stabilit pentru decembrie, a avut loc în august. Oleg a primit doi ani și imediat a și fost amnistiat. În libertate îl așteptau o garsonieră confortabilă și hârtiile, întocmite oficial, care îl desemnau proprietar al unei stații de benzină.

Pe neașteptate în Pisemski s-a trezit omul de afaceri. Închisoarea în

mod clar îi fusese de folos. Parcă ieșise din mlaștina de lene și devenise hiperactiv. Una peste alta, după doi ani avea în mână numeroase stații de benzină. Așa că atunci fetița lui iubită și-a adus aminte de tăticul ei, a dorit să se întâlnească cu el. Dar Oleg Iakovlevici a declarat tăios:

— Nu am copii.

Tare mult ar mai fi vrut să se întâlnească cu Nina Mihailovna! Să vină cu un Mercedes luxos, să-i sclipească ceasul de aur, să-și scoată neglijent sacoul Lagerfeld... Dar fosta soție apucase deja să se mărite bine cu un coleg american și s-o tulească la New York.

Câțiva ani Pisemski a rămas burlac. Dar mai apoi s-a căsătorit cu Ksenia Fedina, studentă la Academia economică „Reznikov". Au făcut cunoștință întâmplător. Oleg Iakovlevici se tundea regulat într-o frizerie, la Maksim, un tip amuzant și flecar. După un asemenea tuns, a ieșit din frizerie, s-a urcat în mașină, a pornit și imediat, de după colțul clădirii, a țâșnit o fată subțirică, pe niște tocuri uriașe. Fără să se uite în jur, a dat să traverseze. Oleg Iakovlevici a frânat îngrozit... Fătuca și-a agitat mâinile și s-a prăbușit sub roți, chiar în noroiul de primăvară.

Speriat de moarte, Oleg s-a repezit la ea. Fata s-a ales cu o spaimă ușoară, un toc rupt și paltonul stricat de tot. Extrem de fericit că n-a omorât-o, Pisemski a urcat-o în Mercedes și a dus-o mai întâi la magazin, să îi cumpere pantofi și palton, iar mai apoi la restaurant, pentru a sărbători „a doua naștere". Au început să se întâlnească și peste două luni s-au căsătorit.

La început totul a mers bine, Ksenia învăța, dispărând cu zilele la bibliotecă. De fapt, Oleg Iakovlevici nu voia ca soția lui să stea închisă în casă și să se ocupe de gospodărie. Pentru mâncare, curățenie și spălat există menajeră. Dacă fata dorea să aibă o profesie, mă rog. Ziua și el era total ocupat, iar serile și le petreceau întotdeauna împreună – ieșeau la restaurante, teatre sau cluburi. Ksiușa nu era o capricioasă și se bucura sincer de orice semn de atenție – flori, bomboane, parfumuri bune. S-a arătat deosebit de entuziastă când a avut posibilitatea de a arunca cu banii în stânga și-n dreapta, și nu după multă vreme apartamentul a început să semene cu un butic – peste tot erau statuete, casete, sfeșnice și scrumiere cu lumânări aromate. Dar pe Oleg Iakovlevici asta nu-l irita, mai degrabă îl înduioșa. Pentru prima oară în viață juca rolul celui care dăruiește și încerca senzații dulci, apărând în fața soției ca un djinn care îndeplinește orice dorință.

Îndoieli neplăcute față de sinceritatea Ksiutei au început să i se strecoare în suflet în urmă cu o lună. Mai întâi a primit niște telefoane enigmatice. Dacă răspundea, auzea respirația concentrată a unui om care nu dorea să scoată niciun cuvânt, iar pe display-ul telefonului apăreau bastonașe și zerouri. Abonatul misterios folosea în mod clar un telefon care nu putea fi identificat. Apoi Ksenia a devenit nervoasă, de vreo două ori Oleg Iakovlevici a găsit-o cu ochii plânși. Soția se tot sucea, mințea, cum că și-ar fi schimbat rimelul și i s-a declanșat o alergie.

Benzinarul nu a crezut nimic din toate astea și de vreo două ori a venit acasă ziua, pe nepusă masă. Nu a aflat nimic deosebit, în afară de un lucru – soția, până atunci o studentă sârguincioasă, care nu lipsea niciodată de la cursuri, era acum acasă. Mai departe evenimentele s-au precipitat. Ksiuta a renunțat la menajeră și s-a apucat chiar ea de gospodărie – pregătea supe, încerca să facă plăcinte și chiar cumpăra o grămadă de cărți despre gospodărie și bucătărie. În general, Pisemski nu era împotriva unei asemenea schimbări de situație, numai că începuse să i se pară că soția pur și simplu se teme de străini, de aceea scăpase de bucătăreasă și de cameristă. Dar în urmă cu o săptămână își pierduse cu totul liniștea.

Seara, chiar înainte de programul Vremia, Oleg a spus:

— Mă duc să beau niște chefir.

— Stai jos, dragule, a sărit soția, acum ți-l aduc.

Și a plecat umilă la bucătărie. Fără să știe de ce, Oleg s-a dus după ea și a tras cu ochiul prin crăpătura ușii. Soția a scos din frigider o pungă cu Bio-Max, a extras apoi din buzunarul pantalonilor un flaconaș și s-a apucat concentrată să toarne în cană un lichid.

Pisemski a dat repede fuga înapoi în sufragerie. După ce a primit din mâinile soției iubitoare „tratația”, i-a mulțumit și a rugat-o:

— Draga mea, te rog să mă ierți, sunt așa de obosit, nu mai am putere să mă mișc, du-te în garaj și adu-mi ziarul din mașină.

Ksiușa, foarte amabilă, a luat cheile. Pisemski l-a fluierat pe rotweillerul Klara și i-a băgat sub nas cana. Câinele lacom a băut dintr-o dată chefirul și peste cinci minute s-a prăvălit pe partea dreaptă, scoțând un sforăit groaznic. În mod evident, în Bio-Max fusese pus un somnifer extrem de puternic.

Hotărându-se să nu încurce planurile soției, Oleg s-a întins pe canapea

și s-a prefăcut adormit. După ce a revenit, Ksiușa a luat mai întâi cana și a spălat-o, apoi a dat un telefon, dar a vorbit așa de încet, că soțul nu a înțeles nimic. Apoi s-a îmbrăcat și a plecat. A revenit în zori, palidă, cu cearcăne la ochi...

După ce pusese cap la cap toată informația, Pisemski ajunsese la o concluzie neliniștitoare: soția îl înșela. Și iată că acum dorea să obțină un răspuns complet, de dorit cu fotografii – unde, când, cu cine, de câte ori. În opinia mea, era o dorință absolut stupidă. Parcă nu a fi fost totuna cum îl cheamă pe fericitul amant, că doar, la urma urmelor, nu în nume stătea problema!

Apoi am trecut la discutarea laturii financiare a înțelegerii. M-am străduit din răsputeri să nu mă schimb la față când am auzit confirmarea oferteide zece mii de dolari și am cerut două mii în calitate de avans și încă una pentru cheltuieli.

— Evident, o să vă prezint toate calculele și chitanțele, dar va trebui să folosesc taxiul, iar asta complică socoteala.

— Vă implor, dădu angajatorul din mâna cât o buturugă, uitați de fleacurile astea!

Scoase un portofel elegant din piele de șarpe și se apucă să numere concentrat hârtiile verzi. Când teancul plăcut foșnitor ajunse în mâinile mele, îmi făcui cruce în gând. Asta-i, nu mai era cale de întoarcere, trebuia să mă apuc de treabă.

5

Săptămâna următoare am petrecut-o într-o agitație nebunească. Mai întâi am făcut o înțelegere cu o bunicuță liniștită, ale cărei ferestre de la apartament dădeau chiar spre scara casei unde locuiau Oleg Iakovlevici și Ksiușa. Pentru cincizeci de dolari pensionara mi-a permis să stau toată ziua la geam, și chiar m-a servit cu ceai.

Spre seară m-a luat durerea de cap. Oleg Iakovlevici mă dotase cu fotografia soției, dar din scară nu a ieșit nicio persoană care măcar să amintească de o brunetă slăbuță și tunsă scurt. Casa veche, situată pe o străduță liniștită, avea numai două etaje și șase apartamente. Spre sfârșitul săptămânii îi știam pe toți. Pe eleva care pleca de acasă cu o precizie de invidiat, fix la opt, și se întorcea la trei, pe bona care plimba un bebeluș când mama lui pleca cu un Volvo ultimul răcnet, un cuplu elegant care ducea un mod de viață „artistic” și, desigur, pe Oleg, care lucra cât e ziulica de lungă. Îi cunoșteam pe toți, mai puțin pe Ksenia. Ea nu apărea, probabil ieșise o singură dată în cel mai apropiat supermarket. Dacă femeia asta avea un amant, atunci, evident, încetase să se mai vadă cu el.

Nici în timpul nopții nu se petrecea nimic interesant. Nepotul de treisprezece ani al bunicuței drăguțe a fost plin de entuziasm când i-am oferit cincizeci de dolari pentru o chestiune extrem de interesantă. Să nu doarmă câteva nopți, ci să stea la fereastră și să-i noteze metodic pe cei care intră și ies din scară. În cazul apariției Ksiușei trebuia să mă sune imediat.

Dar noaptea cei ai casei dormeau. Numai cuplul de tineri soți se distra, plimbându-se cu automobilul. M-am întristat. Simplă la prima vedere, sarcina începea să pară de nerezolvat. Pentru orice eventualitate mi-am notat în jurnal și am subliniat scrupulos toate deplasările locuitorilor casei. Dacă Oleg Iakovlevici cerea un raport, măcar să am ce să-i arăt.

Joi seara benzinarul a sunat și a spus că o să se ducă la teatru cu soția, iar mai apoi la restaurant, și presupunea că vor ajunge acasă cam la două noaptea. M-am considerat eliberată de filajul exteriorului și, după ce i-am spus ajutorului adolescent să fie cu ochii în patru, am rămas acasă foarte liniștită.

În apartament domnea liniștea. Katia făcea de gardă la spital, Seriojka

rămăsese la serviciu până mai târziu, iar Iulecika plecase la o colegă, să învețe pentru examen. Numai nefericitul Kiriușa se chinuia cu lecțiile. Din când în când intra în fugă în bucătărie, făcea un sandviș și se plângea:

— Ce noroc are Mașa Galkina, mama ei e profesoară de matematică, iar mătușa predă rusa, nu are nicio problemă. Numai la noi în familie sunt oameni nefolositori, medici și ziariști! Doamne, ce mă mai chinuie ecuațiile astea...

Pe la zece seara, obosind, s-a pregătit de culcare. S-a băgat sub plapumă, a luat cartea Moartea în pod și deodată a început să urle:

— Lampușa! E o catastrofă!

Speriată că s-a rănit, am dat fuga în camera copiilor. Kiriușka scormonea febril în rafturi.

— Ce s-a întâmplat?

— E o mare catastrofă, se dădea de ceasul morții Kirka, am uitat de tot, profa de rusă a zis să avem mâine la lecția de literatură Azilul de noapte, de Gorki...

— Și ce-i cu asta?

— Păi, am uitat să trec pe la bibliotecă...

— Ce să spun, o s-o iei mâine!

Kiriușka se uită la mine fix, cu ochii rotunzi.

— Lampudel, nu ai înțeles, mâine la prima oră cartea trebuie să fie pe bancă. Altfel o să-mi scadă două puncte.

— Ei, asta e, oftai, nu ai avut noroc. De fapt, să-ți fie învățătură de minte.

— Mamă ce-am uitat, am uitat de-a binelea, gemea Kiriușka, în curând se termină trimestrul, iar la literatură deja e dramă.

— Ce dramă?

— Patru de 6 și doi de 4.

— Da, în cazul ăsta nu e recomandabil să ignori cerințele profesorului.

— Te rog, inventează ceva, Lampușecika! mă imploră Kiriușa. Tu ești deșteaptă, plină de imaginație, talentată...

Am zâmbit în sinea mea: ce viclean!

— Bine, așa să fie, o să mă uit la vecini, poate au ei.

Pe scara noastră sunt cinci apartamente. În două dintre ele locuiesc câteva cupluri tinere, fără copii, dar în apartamentul 47 sunt elevi. Am sunat la ușă. Și-a făcut apariția vecina Anna Sergheevna – o doamnă destul de drăguță, care întotdeauna salută politicos, îi mângâie pe câinii noștri și nu se grăbește să închidă repede ușa liftului, așteaptă până intrăm și noi în cabină. De fapt, vine uneori pe la noi seara să-și ia tensiunea, iar când fiul ei, Anton, de treisprezece ani, și-a rupt mâna, Katia s-a dus cu băiatul la spital. Într-un cuvânt, nu mă mustra conștiința când am pus degetul pe sonerie.

— Bună seara, Anna Sergheevna.

— Bună seara, Evlampia Andreevna, susură doamna și se uită fix la mine.

— E o situație de urgență, începui eu să îngaim, nu aveți cumva din întâmplare Azilul de noapte, pur și simplu avem mare nevoie!

Anna Sergheevna tăcu o clipă, apoi zâmbi:

— Desigur, îl avem, intrați, vi-l dau imediat, luați-o drept înainte, la bucătărie, frigiderul e acolo.

Fără să înțeleg ce rol juca aici frigiderul, am intrat în bucătăria mică și m-am așezat pe un taburet. Anna Sergheevna a deschis un Ariston nou-nouț, a scos o sticlă de Gjelka și mi-a întins-o:

— Uitați.

Pierdută definitiv, îngăimai:

— Am nevoie de Azilul de noapte.

— Păi, atât a rămas exact pe fundul[3] sticlei, vreo cincizeci de grame, nu mai mult, zâmbi drăguț vecina, de fapt, dacă nu ajunge, pot să vă dau și una neîncepută, dar parcă ați cerut numai pe fundul sticlei...

Abținându-mă cu greu să izbucnesc în râs, o lămurii:

— Piesa lui Gorki Azilul de noapte, Kiriușka are nevoie de ea mâine la

școală!

Anna Sergheevna își plesni mâinile și începu să râdă în hohote, iar eu după ea. Din fericire, vecina avea nu numai sticla, ci și o bibliotecă bună. După ce primii volumașul râvnit, i-l dusei lui Kiriușka și mă trântii pe canapea în fața televizorului, intenționând să-mi petrec cât mai plăcut timpul. Și atunci începu să sune telefonul.

— Veniți imediat, comandă Oleg Iakovlevici.

— Unde?

— La mine acasă, spuse grăbit omul și trânti receptorul.

Nedumerită, m-am uitat la ceas – unsprezece fără un sfert. E interesant, ce s-o fi întâmplat? Și mă și cheamă la apartament, doar ne înțeleseserăm că deocamdată n-o să fac cunoștință cu soția!

Pisemski mi-a deschis imediat ușa larg. Am pășit în holul spațios. Dintr-o privire se putea observa că omul nu are de mult toată bogăția aia și că dorește s-o etaleze. Sau era un decor pe gustul Ksiușei?

Din tavan atârna o lustră monstruoasă – bronz și cristal. Ceva asemănător se află în Sala coloanelor[4], unde se potrivește foarte bine, dar într-un apartament un asemenea candelabru pur și simplu te strivește. Pe jos, chiar de la ușă, se întindea un covor alb pufos. M-am uitat cu îndoială la cizmele mele.

— Unde aveți papucii?

Dar stăpânul, în mod evident, nu dădea doi bani pe podele, pentru că pur și simplu m-a smuls din scurtă și a ordonat:

— Mergeți în cabinet.

Nici nu știu cum de reușea să lucreze într-o asemenea cameră! Toți pereții erau plini de tablouri, dar nici măcar o pânză nu părea cu adevărat valoroasă. Cel mai probabil fuseseră cumpărate pentru suflet, după principiul „mie îmi place”. Vreo cinci peisaje respingătoare, care semănau izbitor cu niște cărți poștale mărite, două naturi moarte și vreo trei pânze cu mutrițele unor căței și pisicuți. Și acolo se întindea pe jos un covor alb, iar pe pereți erau dulapuri pline de cărți cu opere alese de Alexandre Dumas, Valentin Pikul, Lev Tolstoi și Mayne Reid. În mod evident, gusturile artistice ale lui Pisemski se formaseră în perioada comunistă. Pe biroul monstruos de mare și vulgar de scump trona un computer nou-nouț și oriunde te uitai se aflau tot felul de

fleacuri – brichete de bronz, mai multe feluri de scrumiere, globuri, băieței care făceau pipi, balerine de porțelan și siluete aurite de câini...

— Uite, îmi băgă Oleg niște foi în mână.

Mă uitai pe prima.

„Dragul meu, crede-mă, te-am iubit din tot sufletul și nu am putut să fac o ticăloșie. Nu mă căuta, este inutil. Divorțează și trăiește fericit. Vreau să te previn – ai grijă cu fetele tinere, frumoase care vor face cunoștință cu tine, cel mai probabil vor fi mânate de interes. Adio, te iubesc foarte tare, Ksiușa."

Foaia următoare era o cerere de divorț adresată tribunalului.

— Ce-i asta? mă minunai.

— Cum vedeți, ridică din umeri Oleg.

— Unde le-ați găsit?

Pisemski începu să fumeze nervos și spuse:

— La teatru.

— Unde?

— Ne-am dus azi la MHAT, începu să explice benzinarul, la o premieră. Un spectacol bun, dar foarte greoi. În pauză ne-am dus la bufet, am mâncat câteva sandvișuri, am băut șampanie... Apoi s-a auzit soneria și Ksiușa a spus deodată:

— Ia gentuța mea și du-te în sală, eu merg până la toaletă.

Oleg Iakovlevici a luat gentuța brodată cu pietricele și a plecat în sală. Imediat s-a stins lumina și a început actul. Însă minutele treceau, dar soția nu apărea. Pisemski se gândea că soția a întârziat și bunicuțele care stau la intrare nu au lăsat-o să intre în timpul spectacolului. Cel mai probabil, își spunea Oleg, Ksiușa e la bufet. Chiar a vrut să iasă, dar aveau locuri în rândul doi, exact în mijloc, ar fi trebuit ca sub privirile actorilor care jucau tragedia să ridice din fotolii zece oameni, și Oleg Iakovlevici s-a jenat.

Imediat după căderea cortinei, Pisemski a ieșit în hol, dar Ksiușa nu

era nicăieri – nici la bufet, nici în foaier, nici la garderobă. S-a uitat chiar și în toaleta femeilor, dar soția parcă se evaporase. Lucrul cel mai ciudat era că plecase fără haină. Blana frumoasă din nurcă deschisă la culoare stătea liniștită în cuier, jetonul se afla chiar în buzunarul lui Oleg Iakovlevici. Teribil de tulburat, după ce a așteptat ca publicul să părăsească teatrul, Pisemski a alergat la administrator. Mai întâi au dat un anunț prin stație, apoi au căutat metodic prin tot teatrul, s-au uitat peste tot, chiar și pe scena nouă, Ksiuta parcă se evaporase. Dispăruse în noaptea de decembrie, pe un ger cumplit, în rochia de catifea cu spatele gol și cu pantofiorii eleganți pe tocuri de zece centimetri, fără bani și fără acte.

Oleg Iakovlevici a dat fuga acasă, sperând în taină că o va găsi acolo pe fugară. Poate că pur și simplu a apucat-o nebuneala, a întârziat la spectacol, n-a mai intrat în sală, a apucat-o criza și a luat un taxi. Pisemski a alungat cu totul gândul că mergând pe aleea Kamergherski, unde este amplasat MHAT, până la taxi, Ksiușa, pe jumătate goală, ar fi trebuit să iasă în Tverskaia. Apartamentul l-a întâmpinat în întuneric și liniște. După ce a strigat de vreo două ori „Ksiușa, ești aici?” soțul a aruncat pe jos gentuța brodată cu mărgele.

Încuietoarea s-a desfăcut și a dat la iveală scrisoarea.

— Probabil trebuie să mergeți la miliție, oftai eu.

Oleg Iakovlevici își miji ochii și spuse destul de răutăcios:

— Doamne, în niciun caz! Prefer să nu am de-a face cu organele. Sunt niște ticăloși, tipi josnici, n-o să primească nici măcar declarația.

— De ce?

Pisemski pufni:

— Porcii ăștia nu vor să muncească în plus, o să se uite la scrisoare și o să spună: „Soția dumneavoastră nu a dispărut, a plecat la altul, nu ne pierdem vremea căutând soții infidele. Descurcați-vă singur.”

Era o rațiune în cuvintele lui.

— De unde ați tras concluzia că este la amant?

Benzinarul își plesni palmele:

— Păi, la cine să fie? E clar, a venit cu mașina până la intrarea în teatru și a luat-o. Acum probabil că râd de mine.

Și-și scrâșni dinții. Așezând cu grijă foile pe birou, îi spusei oftând:

— Mâine o să vă înapoiez avansul.

— Ei, în niciun caz, se încruntă Pisemski, v-am angajat, acum cercetați, căutați-o pe Ksenia.

— De ce? mă minunai. Ați vrut să limpeziți situația și acum este foarte limpede. Este vorba de un amant, s-a dus la el. Divorțați și uitați.

— În niciun caz, se înroși Oleg Iakovlevici, trebuie să faceți investigații. Doresc să știu numele, prenumele și adresa fericitului.

— Păi de ce? întrebai eu nedumerită.

— Ce vă privește pe dumneavoastră? se enervă benzinarul, poate că vreau să mă asigur că Ksiușa a intrat pe mâini bune, țin la ea...

Oftai și-i spusei:

— Bine, arătați-mi camera ei.

Pisemski mă conduse pe un coridor nesfârșit și arătă cu mâna spre trei uși:

— Uitați, budoarul, baia și dormitorul.

Am început examinarea. Era clar, apartamentul se împărțea în două jumătăți – una feminină și una masculină. În jumătatea Ksiușei se afla baia, plină de parfumuri și cosmeticale. Un jacuzzi uriaș roz cu robinete din alamă, pe o policioară o sticluță pântecoasă de Armagnac.

— Bea?

— Nu, Doamne ferește, turna în apă când se clătea pe cap, spunea că de la coniac părul strălucește foarte frumos.

Da, la o asemenea chestie nu mă gândisem nici în viața anterioară.

Zeci de cutiuțe, flaconașe, tubulețe erau înghesuite în dulăpioare. În aer plutea o aromă ușoară. Am inspirat. Cum să nu, Chanel, un clasic minunat. Acum tinerii nu prea mai sunt interesați de bătrâna Coco, preferând Kenzo, Escada și altele de modă nouă, dar nu întotdeauna un parfum de calitate. Ksiușa însă avea bun-gust și nu alerga după ce e modern.

Budoarul semăna cu camera unei adolescente care nu dorea să se despartă de copilărie. Peste tot, pe canapea, în fotolii și pe comode erau jucării de pluș: cățeluși moi, pisicuțe, elefănței... Și decorul amintea foarte mult de o căsuță de Barbie. Draperii roz cu volănașe, covoraș de culoarea unui purceluș de lapte, mobilă tapițată cu catifea de un roșu-aprins și peste tot o grămadă de statuete aurite care înfățișau zei și zeițe pseudogrecești. În general, o nebunie. De peste tot se ițeau boluri cu lumânări aromate, și mirosul din budoar era corespunzător, de era cât pe ce să mi se facă rău de la mirosul dulce-acrișor. Dar Oleg Iakovlevici mirosi și spuse trist:

— Copila îndrăgea așa de tare camera asta, a decorat-o singură, a împodobit-o...

Din budoar o ușă ducea în dormitorul conjugal. Era aranjat mult mai modest. Ca mobilier erau numai un pat uriaș cu tăblie sculptată din stejar și două noptiere. Dar cuvertura avea și aici culoarea soarelui la apus și era plină de panglicuțe. Pernele erau îmbrăcate cu fețe speciale. În mod evident, locul din dreapta era al lui Oleg Iakovlevici, pentru că acolo, pe noptieră, se aflau un flacon cu valocordin, ochelarii și un teanc de romane polițiste ale lui Neznanski. În stânga însă, pe cealaltă noptieră, zăcea un număr nou din Cosmopolitan și telecomanda televizorului. Un imens Philips era întors spre stânga, lângă el era aparatul video, iar jos o colecție de casete video. În principal comedii, melodrame și porno. Niciun șifonier, nicio comodă, niciun paravan...

— Unde sunt hainele pe care le purta?

— În garderobă.

Am ieșit din nou pe coridor și Oleg Iakovlevici a împins o ușiță. Dacă spun că am înlemnit, spun prea puțin.

Un spațiu de aproape zece metri era pur și simplu înțesat cu lucruri. Dintr-un perete în altul se înșirau rafturi și umerașe. Rochii, costume, fuste, pantaloni, paltoane, scurte sport, scurte vătuite, haine de blană...

Într-o parte, pe niște suporturi speciale, era aranjată încălțămintea, pur și simplu un magazin întreg! Exista și o comodă plină-ochi de lenjerie și dresuri. Și sutienele, și chiloții se dovediră a fi dintr-odată simpli și chiar eleganți. Niciun fel de dantelă sintetică, panglicuțe, noduri, nu erau body-uri sexy sau ciorapi cu jartiere. O lenjerie minunată de la o fabrică germană scumpă, Triumph. Așa ceva purtau

burghezele cuviincioase, mame de familie – bumbac curat, totul închis, fără artificii. O selecție ciudată pentru o fată care se căsătorise cu un bărbat de două ori mai bătrân ca ea și care a fugit cu amantul...

— Unde își păstrează bijuteriile?

Ne-am întors în cabinet și stăpânul a deschis un mic seif, ascuns în spatele unui tablou monstruos cu un cerb cu botul mare.

— Uitați, oftă Pisemski, scoțând la lumină „rezerva de aur".

Am răsfirat cu grijă lucrurile. În principal erau inele scumpe cu briliante și smaralde. „Marfă nouă", așa numesc plini de dispreț bijutierii asemenea produse. Nu era nimic original sau care să-ți atragă privirea. Scump, dar neinteresant, mai degrabă simplă investire a banilor.

— Nu a luat nimic cu ea?

— Nu, dădu din cap Pisemski, a lăsat și verigheta.

— Da? mă minunai.

— Uitați, arătă Oleg Iakovlevici spre un inel de aur destul de lat, cu un praf de diamante mărunte.

— Și nu v-a mirat că soția, pregătindu-se să meargă la teatru, nu-și pune bijuteriile?

— Sincer, nu, bălmăji soțul înșelat, avea o rochie de seară de la Iudașkin, cu un guler care se închide sus și spatele gol. La o asemenea rochie nu se potrivesc nici lănțișoarele, nici pandantivele, nici colierele. În față pieptul e împodobit de o broderie bogată de strasuri.

Da, era logic.

— Dar cercei, inele, brățări?

— Brățările nu-i plăceau, spunea că-i amintesc de niște cătușe. Cercei pur și simplu nu am remarcat, Ksiușei părul îi acoperă urechile, iar inele... Tocmai ieri se plângea că o dor încheieturile, tot ofta: „Îmbătrânesc, o să fac artrită." Chiar nu și-a pus nimic pe degete, dimpotrivă, a dat tot jos, spunea că o încurcă și mâinile o dor mai tare.

Am oftat, părea că doamna cea răsfățată chiar plecase goală și săracă.

— Bine, dați-mi telefoanele părinților ei și ale prietenelor mai apropiate.

— Nu le am, spuse Pisemski.

— Cum așa? întrebai uimită.

— Ksiușa nu e din Moscova, începu să-mi explice agitat soțul, părinții ei au murit, se pare că are o mătușă în Podmoskovie, o să mă uit acum.

Se cufundă în hârtii și spuse bucuros:

— Chiar așa, o mătușă, Raisa Konstantinovna Fedina, locuiește la Selihovo, strada Kosmonavtov 9, nu are telefon.

— Atunci dați-mi numerele prietenelor.

— Păi, nu era prietenă cu nimeni...

Fată tânără și să nu aibă prietene? Studentă care trăia la cămin, nu alerga la discotecă și petreceri? Ziua era la cursuri, iar seara o petrecea la bibliotecă, pentru ca, într-o bună zi, să nimerească sub roțile unui Mercedes elegant și mai apoi să-și ia un amant și să-l părăsească pe soțul bogat? Cu cât mă gândeam mai mult la povestea asta, cu atât mi se părea mai incredibilă.

3 Joc de cuvinte în limba rusă. Drama lui Gorki se traduce literal La fund(ul societății) și este cunoscută publicului român ca Azilul de noapte.

4 Sală de ceremonii din Casa Sindicatelor, afl ată la Moscova.

6

A doua zi dimineață, după ce i-am gonit pe toți ai casei, care la școală, care la serviciu, m-am dus la Academia economică.

Nu e bine că orice instituție de învățământ poate purta cu atâta ușurință numele de universitate sau academie. Pentru cele mai multe dintre ele nici denumirea de institut nu se potrivește, catedrele sunt conduse de persoane care nu au mai mult decât un doctorat, nici vorbă de limbi străine, iar obiectele de profil sunt ținute de bătrâne uitate de lume care își pierd la tot pasul șirul expunerii.

Academia economică unde învăța Ksiușa era chiar de acest fel. Pereți murdari, scorojiți, săli înghesuite, cu mobilă stricată și profesori fără vârstă în sacouri prea scurte. Interesant, ce o făcuse oare pe Ksiușa să se înscrie acolo? Deși, dacă stăm să ne gândim, poate că în foaia matricolă avea numai note de șase, puțin probabil ca în satul ei să se fi dat note foarte mari. Ei, doar nu era să intre la MGU[5], acolo examenul de admitere e serios! Nu orice premiant trece de pragul examenelor de admitere. Dar în această „academie” uitată de Dumnezeu erau primiți toți cei care doreau.

Am împins o ușă murdară care purta inscripția „Cancelarie” și m-am trezit într-o încăpere destul de spațioasă, mobilată cu dulapuri galbene. Lângă fereastră, la un birou, bea liniștită ceai o tanti înfofolită într-un șal. Era frig, un vânt respingător din nord îți ardea fața, cel mai bine era să stai la căldură și să te bucuri de băutura aromată. Mai ales că, judecând după mirosul respingător, era Pickwick de piersici. Oare cum se face că oamenilor nu le e milă de stomacul lor?

— La mine ați venit? întrebă funcționara destul de amabil, abandonând ceașca aburindă.

Dădui din cap.

— Aici învață nepoata mea, Ksenia Fedina. Am venit în vizită, m-am dus la cămin, dar fetele au spus că e la ore. Spuneți-mi, vă rog, în ce grupă s-o caut?

Șefa cancelariei se încruntă:

— Fedina, Fedina... Ce facultate?

— Nu știu.

— Dar anul?

— Cred că doi.

Femeia se ridică fără chef de la birou și se apucă să scormonească într-un dulap, strănutând și tușind întruna. Probabil avea alergie la praf. Din când în când în cancelarie intrau studenți și începeau:

— Liubov Pavlovna...

— Mai târziu, acum sunt ocupată... răspundea Liubov Pavlovna.

În cele din urmă, cu degetele care aveau oja sărită, apucă un dosar subțirel și mă informă solemn:

— Am găsit. Ksenia Fedina, tocmai a fost exmatriculată acum un an și jumătate.

— Pentru ce? mă minunai.

Liubov Pavlovna își desfăcu mâinile:

— Afacerile obișnuite, au distrus-o ispitele marelui oraș. La noi se întâmplă adesea asta. Vreți niște ceai?

Nu pot să sufăr băuturile cu „aromă", dar la un ceai discuția e mai plină de încredere, așa că strigai pătimașă:

— Cu plăcere, mulțumesc mult, ador Pickwick!

Liubov Pavlovna scoase din ceașca ei pliculețul umed, îl băgă într-o cană uriașă pe care scria „Cafea Globo" și începu să toarne apă fierbinte. Mă întristai. Nu numai că trebuia să înghit Pickwick-ul respingător − mai era și reciclat...

— La noi în principal vin provinciali, se apucă să-mi explice femeia după ce termină „ceremonia ceaiului", mai bine zis, fete din suburbiile Moscovei. Vin în anul întâi așa de liniștite, nu fac niciun deranj, privesc numai în podea, au cozile până la umăr. Dar spre sesiunea de iarnă se întâmplă o metamorfoză. Fustele sunt cât se poate de scurte, pe față au vopseluri de luptă și în loc de codițe – chimie curată. Nu le mai arde de învățătură. De fapt, ce-au văzut ele în viața lor? Părinți alcoolici, toaletă în curte și animale nețesălate... Ametite de luminile

marelui oraș, fetele se aruncă pe capete în vâltoarea distracțiilor. Institutul nu e școală. Nu se verifică lecțiile în fiecare zi, frecvența nu este înregistrată, poți să faci ce vrei. Cea mai mare parte așa și fac, dorm ziua și noaptea aleargă prin discoteci și cluburi ieftine. Revenirea la realitate se petrece în timpul sesiunii. După ce primesc vreo doi „insuficient", studentele își bagă mințile în cap și încep să înghită pe nemestecate bucăți de cunoștințe de economie. Unele reușesc, dar în fiecare an sunt câte trei, patru fete cărora puțin le pasă. Pe ele nu le sperie nici sesiunea, nici exmatricularea. Viața e a lor. Și Ksiușa Fedina era una dintre ele.

În sesiunea de iarnă din anul întâi nu a trecut niciun examen. La început pur și simplu a fost amenințată, dar în sesiunea de vară a mai picat două și în iarna următoare a avut din nou o restanță. Răbdarea decanului s-a sfârșit și a fost exmatriculată.

— Spuneți-i nepoatei dumneavoastră, îmi șopti Liubov Pavlovna, că rectorul nostru, Serghei Petrovici, este incredibil de bun. Mai întâi semnează hârtii, dar mai apoi suferă și le primește înapoi pe prostuțe, pur și simplu le reînmatriculează în anul următor. Să vină și Ksenia, să dea restanțele și să învețe sănătoasă. Poate că i-a venit mintea la cap.

Oftai:

— Ksiușa e o fată răsfățată și cu personalitate. Nu a spus nimănui că a fost exmatriculată. Și nici nu am idee unde locuiește!

— Păi, s-o căutați la fostele ei colege de grupă, mă sfătui funcționara, fetele știu totul una despre alta. Dacă vă grăbiți puțin, le găsiți pe toate la etajul doi, grupa 8g, sala 34.

După ce am mulțumit pentru ceai și pentru dispoziția amicală, am luat-o în sus pe scările ciobite. Sala 34 se dovedi a fi închisă, coridorul era gol, dar după colț se auzeau râsete vesele. Am pornit spre capătul coridorului lung și am descoperit o ușă spre altă scară, iar pe treptele ei câteva fete care fumau. Când m-au văzut, au tăcut prudent și au încercat să-și ascundă țigările Parliament. Pentru a nu le speria definitiv, am spus repede:

— Bună, o caut pe Fedina.

— Pe Ksiușa? întrebă o brunetă frumușică într-o rochie incredibil de scurtă și strâmtă, roșie.

— Da.

Fata își umflă buzele încântătoare și spuse:

— Păi, a fost dată afară.

— Știu, numai că nu s-a dus acasă, nu puteți să-mi spuneți unde o pot găsi?

— Ce vă interesează? întrebă o fată mică, care semăna cu un iepure bolnav.

— Fedina a trimis o fotografie la Mosfilm, pentru arhiva de figuranți. Chipul ei i-a plăcut lui Nikita Mihalkov și vrea să-i dea un rol într-un film.

— Mamă, ce ca lumea! strigară fetele într-un glas.

Apoi bruneta spuse cu părere de rău:

— Ea nu prea era prietenă cu noi.

— Da, confirmă „iepurele", numai cu Vika Popova umbla, tot aveau secrete și chicoteau. Ei, și Vikușa noastră e fată bogată, poate că Ksiușa și-a zis că o să se aleagă și ea cu ceva.

— Popova locuiește la cămin?

— Nu, zâmbi bruneta, i-a închiriat tăticu' un apartament.

— Știți adresa?

Fetele dădură din cap.

— Cei bogați au petrecerile lor, explică „iepurele", noi, cum să vă spunem, nu suntem de teapa lor.

Și începură să râdă zgomotos.

— Ksenia e și ea cu bani?

— E de-o sărăcie lucie, intră în discuție o fetiță roșcovană cu ochelari, ca și noi.

— Păi și atunci cum de au acceptat-o bogătanele pe sărăntoacă? mă minunai.

— Vedeți, trebuie să existe și cineva care să-i care geanta Vikăi și să-i spele dresurile, spuse destul de răutăcios bruneta, Ksiuha s-a

transformat pur și simplu în menajeră.

— Păi cum să nu, spuse prelung „iepurele”, ți-era și silă să te uiți. Vikulia făcea un semn cu degetul, iar Ksiușa alerga rupând pământul.

— Pentru bluze făcea efortul, pufni roșcata.

— Odată Vika i-a dat o haină de blană, din blană de ied, roasă toată, iar proasta noastră a venit cu ea la cursuri, spuse „iepurele” cu răutate. Măcar să se fi jenat, toți din jur știau a cui a fost haina.

Erau în stare să bârfească din plăcere multă vreme, dar le întrerupsei cuvintele otrăvite:

— Știe cineva coordonatele Vikăi?

— Poate Anton? bâigui nesigură o fată care tăcuse până atunci, cu o fețișoară plină de coșuri.

— Chiar așa, se învioră bruneta, au avut o legătură, mergeți la bibliotecă, la primul etaj, și întrebați de el.

— Credeți că e acolo?

Fetele începură să râdă. Apoi roșcata confirmă:

— Păi, unde să fie el, Lomonosov al nostru? Acolo, acolo, fără doar și poate.

Pornii spre scară, dar mă oprii:

— Cum o să-l recunosc? Spuneți-mi măcar numele...

Fetele chicotiră din nou – se aflau la vârsta fericită când orice propoziție emisă pare inteligentă.

— Păi, numai el e acolo, în sala de lectură, explică roșcata zâmbind cu gura până la urechi, nu mai există alți idioți care să se omoare vinerea pentru o lucrare de curs!

— Vrea să primească diplomă de onoare, pufni „iepurele”.

— Adună cunoștințe, fornăi bruneta, chiar îți pare și rău, un băiat așa de frumos să fie un șoarece de bibliotecă!

Condusă de replicile lor surde, am coborât un etaj și, după ce am rătăcit pe coridoarele întunecate și nu prea curate, am găsit în cele din

urmă biblioteca.

Fetele avuseseră dreptate. Încăperea destul de spațioasă, plină de rafturi și mese, se dovedi a fi goală. Niciun student nu se spetea să studieze sursele primare și să conspecteze bibliografia obligatorie. Numai la fereastră, înconjurat de tomuri, un băiat cu părul de culoare închisă scria ceva febril în caiet.

— Sunteți Anton? întrebai eu venind mai aproape.

Tânărul tresări, puse jos pixul de doi bani din plastic și se uită la mine:

— Da.

Ce să spun, fetele bârfitoare erau de înțeles. Băiatul era frumos, ca un zeu grec. Ochii mari, puțin piezișI, de un căprui-închis, niște obraji ușor oacheși, un nas drept, sprâncenele parcă desenate și o gură pe care autorii cărților din perioada Renașterii o numeau „arcul lui Amor”. Părul castaniu curgea în bucle mari, iar mâinile, cu palme înguste și degete lungi, îi trădau firea artistică. Poate că în copilărie făcuse o școală de muzică.

— Știți unde o pot găsi pe Vika Popova?

— Și de ce ar trebuisă vă dau eu adresa? răspunse Romeo cu întrebare la întrebarea mea și se ridică.

Era clar că și silueta băiatului atingea perfecțiunea – înălțimea de aproape un metru optzeci și cinci, umerii lați, sub pulovărașul subțire se încordau mușchii bine făcuți, iar pentru talia îngustă orice manechin l-ar fi invidiat.

Spusei iar basmul despre filmarea cu Mihalkov și întrebai:

— Dar ce, adresa Popovei e un secret strategic?

Băiatul zâmbi:

— Nu, desigur, numai că Vika nu vrea ca tot institutul să vină la ea în vizită. Aici învață și unii tipi de două parale... Desigur, o să v-o spun, scrieți – strada Samsonovskaia 18, apartamentul 6.

— Ksiușa Fedina locuiește la ea?

Frumosul ridică din umeri:

— Ksiușa nu prea mă interesează.

Simțeam că încep să mă enervez.

— Am întrebat pentru că mă interesează. Locuiesc împreună?

Anton se înmuie:

— Acum nu știu, nu mai sunt cu Vika, cum să spun, nepotrivire de caracter, dar pe când eram prieteni Ksiușa ținea loc de menajeră – curățenie, spălat, făcut mâncare...

— Era plătită?

— Nu în bani, îi arunca unele lucruri, îi dăruia cosmeticale, bine, și-i dădea de mâncare, îi oferea țigări... E adevărat, de vreo două ori i-a dat și dolari, un fel de datorie, dar, la drept vorbind, dacă Ksiușa i-a restituit, nu mai știu, nici nu mă privește. Dar de ce vă interesează?

— Domnul Mihalkov are exigențe înalte privitoare la calitățile morale ale actorilor, mă apucai eu să mint, înainte de a chema la filmare o fată necunoscută trebuie să adune informații despre ea.

— Aaaa, spuse lung Anton, am înțeles, numai că eu m-am gândit la rele, că în lumea artistică toți trăiesc unul cu altul... Duceți-vă la Vika, ea o să vă spună tot despre Ksiuha, o să vă arate totul ca în palmă...

Am dat din cap și am pornit spre ușă, dar în prag m-am întors și am văzut că Anton se apucase din nou liniștit de conspectele sale. În mod evident, nu-l tulbura nimic în afară de carte.

Strada Samsonovskaia nu era așa departe, doar la două stații de troleibuz, iar numărul 18 arăta respectabil, ca să nu spun impunător. O scară spațioasă acoperită cu mochetă, o portăreasă zâmbitoare, iar în lift mirosea a țigări bune.

Vika Popova era acasă. Mai bine zis, în pat, probabil își petrecuse zgomotos noaptea în compania prietenilor și a sticlelor, iar acum plătea pentru asta cu o durere de cap și cu stare de vomă.

— La mine ați venit? întrebă ea fără chef, deschizând cu greu ochii umflați.

— Da, răspunsei eu scurt.

— Și ce vă interesează? luă ea imediat poziția de luptă a unei obraznice. Nu mi se pare că ne cunoaștem!

Cu coada ochiului remarcai că pe masă sunt multe vase murdare, iar

din mijlocul oalelor și al farfuriilor se iteau sticle aproape goale...

— Chiar că nu ne cunoaștem, susurai eu blând, numai că vecinii dumneavoastră de jos s-au plâns ieri la administrație că din apartamentul acesta se aude un zgomot îngrozitor și că nu sunt lăsați să se odihnească. Și că închiriați apartamentul, de aceea am fost trimisă să văd care e situația.

Vika se mai potoli puțin și reduse tonul:

— Doamne, ce oameni ciudați, am făcut și noi o dată gălăgie, ieri a fost ziua mea de naștere!

— Felicitări, strigai eu, intrând în cameră.

Judecând după distrugeri, acolo chefuise un întreg escadron de husari, cu tot cu cai.

— Și nu am stat până târziu, ridică din umeri Vika, la unsprezece și jumătate prietenii au plecat.

— Conform legii puteți petrece până la unsprezece.

— Și pentru o jumătate de oră trebuia să treacă la atac? întrebă fata obraznică, nu puteau să sune la ușă sau la telefon?! Nu am dreptate? Nu a protestat nimeni, iar dimineață v-au trimis pe dumneavoastră!

— Draga mea, spusei eu încet, se pregătesc să vă dea o amendă, dar eu o să încerc să rezolv totul pașnic, numai că...

— Cât? se interesă cunoscătoare Popova, punând mâna pe portofel. Haideți să vă plătesc acum și să închideți cazul.

— Nu am nevoie de bani, mai bine spuneți-mi unde o găsesc pe Ksenia Fedina.

— Pe Ksiuha? se minună Vika. Deci nu sunteți de la administrație!

Dându-mi seama că nu-mi alesesem corect imaginea, răspunsei:

— Nu, deloc.

— Aha, șuieră triumfător fata, aha, știam eu, chiar și când spuneam că Ksiuha e o javră. Sunteți de la miliție, nu cumva vipera a fost prinsă furând?

— De unde ideea asta? mă interesai eu precaută.

Dar Vika era, în mod evident, extrem de răsfățată și de prostuță. În ochii ei mari, ca de broască, se aprinse un foc răzbunător, buzele pline se umflară și scuipară:

— Ei bine, ce să vă mai prefaceți în fața mea! Simt de la trei kilometri miliția, cu nasul pe care îl am.

— Chiar așa? mă minunai.

— Păi cum, pufni fata, cu mine puteți vorbi deschis, știți cine e mama mea?

— Cine? întrebai eu la fel de prudentă.

— Procurorul general din regiunea Kalabinski, zâmbi Vika și privi triumfătoare cu ochișorii ei antipatici.

— Asta schimbă cu totul situația, spusei eu cu seriozitate, dați-mi voie să mă prezint, maior Romanova de pe Petrovka. Unde putem să stăm de vorbă?

— Să mergem la bucătărie, spuse gazda și dădu fuga pe hol.

Bucătăria nu prea mare se dovedi a fi curățică și ordonată. Vika scoase dintr-un dulăpior un borcan scump de Cap Colombie și, după ce puse în acțiune un frumușel ceainic Tefal, rosti cu sentiment:

— Știam eu că o să ajungă la anchetă. Ce s-a întâmplat?

Desfăcui mâinile:

— Au loc măsuri operative de anchetă, înțelegeți și dumneavoastră, e secret de serviciu!

— Da, doar nu sunt proastă, răspunse Vika.

— Sigur, din moment ce mama dumneavoastră e procuror, susurai eu dulce, o să fac o excepție și o să vă spun. Ksenia Fedina e căutată ca suspectată în săvârșirea unei infracțiuni...

Mulțumită că pentru ea fusese încălcată litera legii, Vika spuse repede:

— Hoața!

— Organele în drept vă vor fi recunoscătoare dacă ne spuneți adresa ei și ne faceți un portret psihologic.

— Acușica o să vă spun totul despre javra asta, se însufleți Vika, ascultați!

5 Universitatea de Stat din Moscova.

7

Vika avusese noroc chiar de la naștere. Venise pe lume într-o familie mai mult decât înstărită și de succes. Tatăl era director la una dintre cele mai mari fabrici din preajma Moscovei, iar mama – procuror al regiunii. O casă solidă cu etaj, cu tot confortul, două mașini, menajeră și niciun fel de griji în privința banilor – într-o asemenea atmosferă și-a petrecut copilăria Vika. Orășelul unde locuia familia Popov era mic, și aproape toată populația matură lucra la fabrică, pentru tatăl Vikăi, Iuri Petrovici. Putem spune că pentru locuitorii Kalabinului el era țar și Dumnezeu. Putea să te răsplătească și putea să te gonească, să te facă șomer sau cerșetor.

Mica Vika nu înțelegea foarte bine de ce toți cei din jur îi zâmbesc. La școală avea rezultate minunate. Mai toți soții profesoarelor lucrau la fabrica condusă de Petrov, probabil de aceea Vika primea nota opt în vreme ce alți copii primeau șase.

Undeva, prin clasa a cincea, Vika s-a prins de ce se întâmpla și s-a apucat să-și exploateze fără jenă situația. În clasă nu era iubită. Cum se întâmpla ceva, Popova alerga la profesori cu problema și disputele se soluționau mereu în favoarea ei. Dar în pofida acestei loialități a colectivului pedagogic, îi era din ce în ce mai greu cu învățătura și, spre clasa a unsprezecea, în carnet au început să apară numeroase note de șase. Iuri Petrovici a căzut pe gânduri. Fata trebuia să obțină o diplomă în învățământul superior, dar în modestul Kalabin nu exista niciun institut, așa încât rămăsese o singură cale – să caute o facultate corespunzătoare la Moscova, nu prea prestigioasă, pentru că la MGU în mod clar Vika nu avea ce căuta. Părinții puteau face un efort să-și bage odrasla la Academia economică, dar nu era suficient doar să treci de examenele de admitere, trebuia să mai și înveți cinci ani. Uite, de aceea aleseseră Academia economică. Denumirea suna bine, iar cerințele erau așa de mici, că până și Vika putea promova.

Fata a intrat liniștită. Doar secția cu taxă îi primea aproape pe toți, fără excepție.

În primul an Vika a constatat cu tristețe că nu este o personalitate unică. La Kalabin, la toate petrecerile pe care le fericea cu prezența sa, fata atotputernicului director devenea imediat centrul atenției. Băieții, abandonându-le pe fete, dădeau năvală să-i facă servicii, adulții o puneau imediat la mijlocul mesei, mai aproape de felul de mâncare

excepțional al gazdei – plăcinte sau piftie...

Dar la Moscova totul s-a dovedit a fi altfel. Colegii din an se împărțeau clar în săraci și bogați. Ultimii erau mai puțini și Vika a fost acceptată în cercul aleșilor, dar cu rangul al treilea. Coroana întâietății îi aparținea necondiționat Rozei Glotova, al cărei tată lucra nu te miri unde, ci chiar la ONU. Apoi veneau Jenia Peresvetova, ai cărei părinți erau ginecologi la modă, Natașa Riabkina, a cărei mamă scria fără oprire romane pentru femei, Katia Kocina, fiica unei cântărețe de estradă... Într-un cuvânt, procurorul regiunii și directorul de fabrică pur și simplu nu erau prea bine cotați în acea companie. Și studentele acelea se dovediseră a fi mult mai înstărite decât Vika. Roza mătura pe jos cu o haină de nurcă, Jenia se scălda în briliante, iar Katia și Natașa conduceau propriile mașini. Toate aveau, în gențile lor elegante, telefoane mobile ultimul răcnet… De fapt, Vika se simțea printre ele ca o Cenușăreasă, situație necunoscută și extrem de neplăcută pentru ea.

Astfel că s-a dus glonț acasă și le-a făcut bătrânilor un mare scandal. Tatăl s-a scărpinat la ceafă și a recunoscut legitimitatea cerințelor ei. Fetița lui iubită nu trebuia să invidieze pe nimeni și spre Anul Nou i-a cumpăratVikăi o haină de blană foarte frumoasă, un mobil și o Niva nou-nouță, simpatică, de culoarea vinetei. Dar oricum, nu era același lucru. Blana era din blană de veveriță, Niva pierdea în mod clar în comparație cu un frumos Volkswagen, iar mobilul s-a dovedit a fi conectat la un rețea ieftină, cu 8 în față.

Așa că Popova nu a reușit să le uimească pe bogătane și să se strecoare în cercul primelor trei. E adevărat, o invitau mereu la petrecerile lor, dar trebuia să stea în fotoliu, pretextând că e obosită, pentru că puținii cavaleri locali o băgau în seamă numai când „componentele de bază” refuzau să danseze.

Așa încât, de furie, Vika s-a împrietenit cu Ksiușa Fedina. Pentru Ksiuta cea liniștită și sfioasă, situația materială a Popovei însemna o bogăție incredibilă. Ksenia se născuse și crescuse în cu totul alte condiții, deloc călduțe. O mamă care lucrase toată viața ca mulgătoare la o fermă, o grămadă de frați și lipsa tatălui. Bâlbâindu-se, Ksiușa îngăima că tatăl ei a fost căpitan pe o navă militară și că a murit în timp ce îndeplinea o misiune extrem de periculoasă, dar studentele chicoteau în urma ei. Căpitan! Auziseră ele, cum să nu, auziseră... Din copilărie Ksiușa știa să facă de toate – să taie lemne, să care găleți grele cu apă, să pregătească mâncare pentru porci și să sape în grădină ca să pună cartofi. Dar, pe lângă două mâini pricepute, deloc lenețe, Dumnezeu îi mai dăduse și o minte deosebită. Fetița învăța în

joacă, prinzând din zbor orice explicații. Algebră, geometrie, engleză... La toate disciplinele în carnetul ei figurau numai note de zece. După ce absolvise clasa a opta, la mama Ksiușei, Raisa Petrovna, venise aproape tot colectivul profesoral al școlii sătești încercând să o convingă să-i dea voie fetei să se ducă la centrul raional, pentru a-și continua studiile. Chinuită de viață, Raisa a ridicat doar din umeri.

— S-o ia dracu'! Dacă fata are chef să se scoale la șase dimineața să prindă autobuzul, n-are decât, n-o să mă opun, numai să dea la timp de mâncare la porci!

Ksiuta avea chef, tare mai voia să învețe o meserie „curată" – să ajungă medic, profesor sau contabil și să stea toată ziulica într-o încăpere călduroasă, nu să care bălegarul cu lopata prin curtea bătută de toate vânturile, ca mămica.

După ce se trezea la șase dimineața, Ksiușa alerga la autobuz, căci trebuia să meargă departe, iar orele la școala raională începeau la opt, sătenii se grăbesc să înceapă ziua mai devreme. Clasa a noua, a zecea și a unsprezecea au fost absolvite numai cu note de zece. Într-o dimineață senină de iunie avea în buzunar atestatul de maturitate și medalia de aur. Cu un asemenea bagaj Ksiușa a plecat să cucerească Moscova, pur și simplu fugind seara târziu, când mama se dusese la culcare. Înainte de asta se certaseră tare. Raisa Petrovna îi interzisese categoric fetei să se ducă la oraș.

— Unde te-ai născut, acolo e locul tău, enunțase mămica un adevăr larg răspândit printre țărani, ce dracu' îți trebuie ție Moscova lor? Uite, în centrul raional e un liceu veterinar, du-te sănătoasă, ce, nu e bine?

Dar Ksenia nu voia să fie veterinar și să alerge mai apoi plină de mizerie până la coate în jurul unei vaci bolnave. Viitorul i se prezenta altfel, luminos și curat.

După ce a ajuns în capitală, fata a cumpărat de la un chioșc de ziare un ghid de admitere. Universitatea Economică „Plehanov" și Facultatea de economie de la MGU au respins-o de la început, îndoindu-se de forțele sale. Dar la academia particulară a fost admisă imediat, primind nota zece la matematică.

A venit și vremea studiilor. Pentru Ksiușa totul era ușor, mai greu era să facă față foamei. Acasă se hrănea simplu, dar consistent – ciorbă de varză, cartofi... Carne, lapte și unt aveau din gospodărie, în grădină creșteau legume. În august se făceau merele... În cotineață

cotcodăceau cloștele și Ksiușa își făcea seara câte o omletă cu ceapă și slănină. Cu burta plină dormea de minune.

În capitală se ducea o altfel de viață. Prețurile mari aproape o îngrozeau. La început banii din bursă îi ajungeau numai pentru cinci zile. Pur și simplu îi venea să se ia cu mâinile de cap. Laptele pe care ea, ca o locuitoare a satului, nici nu-l considera mâncare, avea un preț incredibil; ouăle − și mai mare. Untul, brânza dulce, salamul erau inaccesibile, iar ca să își cumpere niște dresuri noi, chiar și dintre cele mai ieftine, însemna să facă o gaură mare în buget. Ksenia se dotase cu grâu și își pregătea cașă numai cu apă. În sesiunea de iarnă a picat un examen. O lua amețeala și o durea capul, nasul o sâcâia, făcuse gripă.

În ianuarie a venit la ea o colegă de grupă dintre cele bogate, Vika Popova, și, cu o voce indiferentă, a întrebat-o:

— Vrei să câștigi un ban?

Ksiușa s-a uitat la ea cu speranță:

— Foarte mult.

— Atunci spală-mi mașina.

Obișnuită cu munca fizică, Ksiuta s-a achitat într-o clipită de sarcină și a primit douăzeci de ruble. Și așa a ajuns ea menajera Vikăi – făcea curat în apartament, spăla rufele, pregătea de mâncare, cumpăra alimente și scria referate în locul stăpânei. În luna mai Vika i-a poruncit să se ducă la practică în locul ei.

— Dar și eu am practică, a încercat să protesteze Ksiușa.

— O să găsești tu ceva, a dat din mână Vika.

— Nu pot, s-a împotrivit Fedina.

— O sută de dolari, i-a spus scurt Popova.

Ksiușa a ezitat. Mămica iertase de mult fuga fetei, dar acum îi scria des scrisori cu rugăminți. Când se ducea acasă, îi ducea mereu cadouri. O sută de dolari îi erau necesari tare mult, și fata a acceptat.

Astfel că Vika a început să ia examenele din sesiune cu șase, pe când Ksenia întâmpina probleme serioase – nu făcuse practica, și în consecință nu fusese primită la examene.

— Ai cântat toată vara cu vioara, i-a recitat din fabula lui Krîlov titularul de curs, acum dă-te peste cap cum vrei.

Și Ksiușa a fost exmatriculată. Cam o lună a locuit la Vika, aducându-i cafeaua la pat, însă în noiembrie, folosindu-se de zilele libere, Popova s-a dus la părinți, poruncindu-i „menajerei” să facă curățenie generală. Dar s-a întors în apartamentul necurățat.

După ce și-a lăsat în hol geanta de călătorie, Vika a scrâșnit din dinți de furie la vederea peisajului din casă. Pretutindeni se vedeau cocoloașe de praf, aerul era stătut și, pentru a pune capac, la bucătărie a descoperit o sticlă începută de coniac, o cutie desfăcută de șprot în ulei și niște bucăți mucegăite de brânză. În mod clar menajera avusese musafiri.

Enervată și nemulțumită, Vika a dat buzna în dormitor, unde a fost cât pe ce să înnebunească. Lenjeria din marele șifonier fusese pur și simplu scoasă afară, iar deasupra se afla o cutie deschisă de napolitane. În ea Vika ținea banii. Nu mai erau la locul lor două lănțișoare de aur, un inel cu un mic briliant și niște cercei din rubine, iar din baie dispăruseră cosmeticale și un flacon neînceput de parfum franțuzesc.

Sufocându-se de indignare, Vika le-a dat repede telefon părinților. Dar ei au rămas impasibili în fața situației.

— Câți bani au dispărut? s-a interesat tatăl.

— Cinci sute de dolari, a început să plângă fata, acum o să mă duc la miliție.

— Nici să nu te gândești, a oprit-o tatăl, nu merită să-ți faci nervi pentru niște bănuți, o să înceapă cu întrebările, o să se lege de o grămadă de lucruri, că nu locuiești unde ești înregistrată, la cămin, ci într-un apartament închiriat. Uită, fetiță. O să primești miercuri bani, chiar va fi o ocazie care va veni la Moscova.

— Și să-ți fie de învățare de minte, i-a mai spus mama, care asculta la celălalt receptor, n-ai de ce să mai bagi în casă sărăntoci, trebuie să fii prietenă doar cu cei de seama ta. Ai grijă să nu povestești nimănui, o să râdă de tine ca de o proastă.

Călcându-și pe inimă, Vika a acceptat să păstreze tăcerea și nici nu a raportat la direcțiunea Academiei cele întâmplate.

— Când s-a întâmplat asta? mă interesai.

— Acum o jumătate de an, răspunse cu plăcere interlocutoarea și întrebă: Dacă ați prins-o acum pentru furt, pot să declar furtul?

— Mai degrabă nu, domolii eu patosul răzbunător al fetei.

Ea oftă iritată.

— Deci nu știți adresa Fedinăi?

— Habar nu am.

— Dar unde a locuit, când a plecat de la dumneavoastră?

— Dracu' s-o mai știe, mi-o tăie Popova, poate pe stradă. Deși cel mai degrabă s-ar întoarce acasă, la maică-sa.

— Unde?

— Vă spun acum, se agită Vika și se apucă să caute printr-un jurnal destul de umflat. Era undeva aici, aha, uite-o, scrieți – regiunea Moscova, satul Selihovo, strada Matrosova nr. 12. Raisa Petrovna, mama.

M-am întors într-un vagon aproape gol, care se legăna încet în ritmul mișcării trenului. Ora de vârf nu începuse, și mulțimea iritată și obosită nu dăduse încă buzna în metrou. În cap mi se învârteau mai multe gânduri deodată, ceva nu se lega... Ce fată ciudată era Ksiușa! Oare unde locuise vreme de câteva luni înainte de întâlnirea cu viitorul soț? Doar a dormit și ea undeva, a mâncat, probabil a și lucrat. Cinci sute de dolari, desigur, nu e o sumă mică, lănțișoarele și inelul puteau fi vândute, numai că suma obținută nu ajungea pentru a locui la Moscova. Capitala e un oraș scump. Deși, dacă mănânci chefir... Nu, probabil s-a întors totuși acasă. În orice caz, nu trebuia eliminată o asemenea posibilitate. Și apoi totul era extrem de logic. Dacă, după ce a făcut fapta asta, fata s-a grăbit să se ascundă în casa părintească, poate că și după ce a fugit de soț era tot acolo. E adevărat, nu era deloc de înțeles de ce a plecat de la un soț bogat care-i îndeplinea toate capriciile. Poate că găsise un amant mult mai dotat? Atunci era la el... Și încă o ciudățenie – și Pisemski indicase satul Selihovo, dar era altă stradă, Kosmonavtov.

Oftând, am încercat să-mi adun gândurile care-mi fugeau în toate părțile. Bine, a doua zi trebuia să mă duc la Selihovo și să fac cercetarea în forță, dar pentru moment mai bine meditez la tema cinei, ce e mai gustos: pui sau carne de porc? Kiriușa adoră puiul, dar Iulia nu e deloc indiferentă în fața unor pârjoale rumenite...

Am trecut în revistă tot felul de variante de mâncare, am ieșit afară și, după ce am cumpărat niște mandarine de la o ucraineancă vioaie, m-am gândit pe neașteptate: „E interesant, de unde să știe o fată care a venit dintr-un orășel suburban al Moscovei cât de incomode sunt cătușele pentru încheieturi?” Imediat mi-a venit în minte imaginea lui Oleg Iakovlevici și vocea lui obosită: „Brățările nu-i plăceau, spunea că-i amintesc de niște cătușe.”

Îi aminteau! Păi ce, și-a petrecut o parte a vieții cu mâinile legate?

8

Am zburat spre casă ținând în mâini ca de obicei o grămadă de sacoșe cu multe kilograme. Animalele s-au înviorat în mod neobișnuit și au băgat botul în ele.

La turma noastră se mai adăugase temporar și motanul dresat care aparținuse mai înainte răposatei Svetlana Lomakina. Nu le povestisem alor mei despre aventura nocturnă, așa încât Kirill lipise anunțuri în tot cartierul: „A fost găsit un motan neobișnuit de inteligent, dresat, îi place să facă baie. La gât are o zgardă scumpă cu un medalion." E adevărat, pierdusem zgarda. Katia o dăduse jos înainte să bage animalul în baie și curelușa azurie parcă intrase în pământ.

— Nu e prea frumos, oftă prietena mea, o să apară stăpânii și noi nu știm unde am pus zgarda. E un lucru scump, din piele, și medalionul pare a fi din aur.

— Ei, ce spui și tu, din aur, zâmbi Iulecika, cine să îi pună la gât unui motan o bijuterie așa de scumpă?

— Nu mai spune, intră în discuție Serioja, știi ce stăpâni ciudați există, poate sunt dintre aceia care vin după Maurice și întreabă: „Unde e zgarda noastră cu platină și briliante?" Ce-o să facem atunci?

— Cum i-ai spus? întrebă Katia.

— Maurice, răspunse Serioja.

— De unde ai ajuns la concluzia că e numele lui?

— Păi, ieri am luat un dicționar de nume, explică Serioja, și am început să-i citesc cu voce tare, pot să vă și arăt.

Se așeză lângă motan și întrebă apăsat:

— Spune, cum te cheamă? Bursucul? Roșcatul? Leopold? Andrei? Anton? Poate Maurice?

Motanul întoarse repede capul și scoase un sunet scurt:

— Miau.

— Ați văzut? întrebă Serioja.

— Maurice! îl strigai eu.

Motanul se ridică, se apropie de picioarele mele, se așeză chiar pe papuci și răspunse:

— Miau.

— Să înnebunești, nu alta, bâigui Iulia, dacă înțelege tot? Maurice, vrei să mănânci?

Păstrându-și total demnitatea, animalul porni spre frigider. Puse labele din față pe ușă și privi spre Iulia, așteptând:

— Miau.

— Pur și simplu te ia cu frig, exclamă fata scoțând niște carne de vită tocată mărunt, dar dacă se dovedește deodată că e un extraterestru, un trimis al inteligenței universale?

— Sau un băiat care a fost fermecat de o vrăjitoare rea, începu să fantazeze și Kiriușka.

— Un băiat e mai prost, spuse cu răutate Seriojka, ăsta trage direct la Academie.

— O să-ți dau una acum! începu să urle băiatul.

— Încearcă numai, zâmbi fratele cel mare.

Kiriușka se năpusti urlând spre fratele său, acela îl prinse într-o clipită și-l târî la baie.

— Mamă, țipă Kiriușka, spune-i!...

— Mama nu are aici nimic de-a face, spuse Serioja dând drumul la duș, nicio mamă nu te ajută, numai apa o să-ți răcorească fierbințeala capului.

Se auzi un pleoscăit, apoi un țipăt... Seriojka porni tropăind tare pe hol spre dormitor. Peste o clipă, în aceeași direcție, cu un strigăt al indienilor comanche, zbură și Kiriușka, absolut ud, agitând o perie cu coadă lungă și urlând: „Acușica o să vezi și tu!” Și dădu să se năpustească în ușa fratelui. Seriojka deschise pe neașteptate larg ușa, Kiriușka își pierdu echilibrul și zbură înăuntru.

— Ei, să vedem cine cui arată, spuse Serghei și imediat la urechile noastre ajunseră niște pleoscăituri puternice, apoi se auzi cum scârțâie patul și se mișcă fotoliile.

— Doamne, o să spargă mobila, oftai.

Lucrul cel mai important e să nu te amesteci, spuse Katia, se descurcă ei.

La bucătărie ceainicul scotea vesel aburi, televizorul, cu sonorul la maxim, anunța ultimele știri, Katia și Iulia vorbeau tare, gândindu-se cum e mai bine să petrecem weekend-ul... În dormitor nu numai că mobila zbura dintr-un colț în altul, părea că se prăbușesc și pereții, pisicile preferaseră să se ascundă, și doar Maurice stătea liniștit pe pervaz, uitându-se la tot tămbălăul cu o privire de filosof. Îi mângâiai capul mare, urecheat. Motanul își întoarse spre mine ochii verzi-gălbui enigmatici și oftă ca un om. Simțind că o să cad de oboseală și o să adorm chiar pe jos renunțând la masă, mă dusei în camera mea și mă prăbușii pe canapea. Imediat veniră și mopșii și se apucară să clarifice cine o să ocupe locul cel mai bun de lângă bărbia mea. În toiul disputei Mulia se trânti de câteva ori cu fundul gras pe fața mea, iar Ada alerga încolo și-ncoace pe pernă, zgâriind fără milă. După ce îi dădui jos, destul de greu, închisei ochii. Prin somnul care se apropia ușor simțeam niște ghionturi – după ce văzură că stăpâna moțăie, mopșii se apucară din nou să-și împartă teritoriul.

Nu e nimic mai greu decât să te trezești într-o zi de weekend dimineața la ora șase. Dar pur și simplu nu aveam o altă soluție. Selihovo se afla la capătul lumii. Mai întâi două ore cu personalul până la Kolomna, apoi Dumnezeu știe cât cu un autobuz local până într-un oarecare Romașino, iar de acolo trebuia să merg pe jos sau cu o ocazie.

În personal era un frig de mureai. Nici n-am apucat să deschid revista proaspăt cumpărată, „Lumea infractorilor”, că deasupra capului meu s-a auzit o voce tunătoare de bas:

— Stimați pasageri, propunem atenției dumneavoastră brichetele cu gaz de calitate, tip Ronson. Un obiect incredibil de comod, elegant finisat, i se poate modifica ventilul putând fi folosit de mai multe ori. Prețul e mult mai mic decât cel de la chioșcuri și din magazine.

M-am întors. Un băiat slăbănog cu o față suptă ținea deasupra capului o brichetă ieftină de culoare neagră cu inscripția albă „Ronson”.

Călătorii moțăiau încetișor, cu nasul băgat în guler. Vânzătorul nu se grăbea să plece, privindu-i cu speranță pe potențialii cumpărători, dar nimeni nu se grăbea să-și achiziționeze o brichetă „tip Ronson”. Mi s-a făcut milă de nefericit și mâinile au căutat singure în portofel. Dar nici nu am apucat să apăs clapa pentru a mă convinge că funcționează și după dispariția dealerului, că deasupra mea s-a auzit o voce înaltă și rapidă de femeie:

— Stimați pasageri...

De data aceasta „atenției” i se propuneau tot felul de mărunțișuri – un set de ațe, mușamale, fierbătoare și carioci groaznice, chinezești. Vindea toate aceste prostii o femeie de o vârstă nedefinită, cu o durere nețărmurită întipărită în ochi. Împreună cu ea se afla un băiat bălăior cu cizme de fată. Era cam de vârsta lui Kiriușka, dar probabil nu mergea la școală, umbla prin vagoane ca vânzător ambulant. Una dintre pasagere, o bătrână într-o scurtă chinezească cam murdară, îi întinse flăcăului o chiflă, în mod clar cumpărată pentru drum. Băiatul mulțumi politicos și își înfipse imediat dinții în miezul moale.

— Doamne, facă-se voia ta, oftă femeia.

Am simțit că mi se urcă un ghem în gât și i-am făcut un semn reprezentantului micii afaceri. De data asta aveam în mână o foarfecă. Nici vorbă să taie.

Peste o jumătate de oră geanta mi-era plină de tot felul de obiecte inutile. Negustorii ambulanți veneau într-un șir nesfârșit. Toți aveau o înfățișare îndurerată, de ți se făcea tare milă. Cam peste o oră gama se schimbase. Acum ți se ofereau ziare, plăcinte de casă, cartofi fierți... De două ori apărură niște femei cu termosuri uriașe, urlând:

— Ceai, cafea, cacao...

Mai târziu veni un bărbat liniștit și șopti apăsat:

— Cine dorește să se încălzească? Avem mai multe sortimente de gustări.

Partea bărbătească a vagonului se animă extrem de tare și începu să-și caute portofelele. Vânzătorul se apropia de canapea și deschidea geanta-frigider. De acolo se vedeau sticle de vodcă. Dintr-o altă cutie ieșeau pahare de unică folosință și niște sendvișuri simple, e adevărat, înfășurate sofisticat în folie.

— Dar apă minerală aveți? întrebai.

— Nu ținem, răspunse politicos „barmanița”, acuma, după Kratov, o să vină Tanka, ea are de toate, Sprite, Pepsi și Buratino.

Așa a și fost. În stația următoare a sărit în vagon o fetișcană cu obrajii umflați, cu un rucsac plin de sticle de plastic. Am cumpărat „Izvorul sfânt” și m-am uitat pe fereastră fără să mă gândesc la ceva. Prin fața ochilor treceau în goană câmpii acoperite de zăpadă și construcții aproape dărâmate.

În cele din urmă, după două ore, am ajuns la Kolomna și, printr-o minune, am reușit să prind autobuzul care mergea la Romașino. O mulțime de oameni înghesuiți până la refuz umpleau mica cutie galbenă pe roți. Prin Moscova de mult nu mai circulau asemenea mașini, dar în provincie ele, în mod evident, erau singurul mijloc de transport. Când cobora pe șosea, micul autobuz alerga destul de bine, când urca însă, abia se târa, pufnind cu greu.

La fiecare trei, patru kilometri se oprea lângă un alt sătuleț și pasagerii se schimbau, rămânând, în mod paradoxal, aceiași la exterior – femeile cu căciuli de mohair și paltoane cu „nurcă”, bărbații în scurte vechi. Laolaltă cu oamenii, în autobuz se legănau liniștiți iepuri de casă, câini și găini.

Numai când în stația cu denumire drăguță „Krîsovo”[6] o femeie uscățivă a început să tragă pe scări o capră încăpățânată, șoferul s-a pornit pe urlat:

— Jos, mătușică, cred că ți-ar trece prin cap să circuli și cu un crocodil.

— Păi, ce folos ai de la un crocodil, răspunse pe bună dreptate băbuța împăciuitoare băgând animalul în autobuz, nici lapte, nici brânză dulce, dar Mașka mea îmi dă de mâncare.

— Jos, am spus, urlă șoferul, ieri tot așa a venit una cu un țap, și ăla a început să borască peste tot!

— Încet, încet, fiule, se rugă baba, Mania a mea s-a obișnuit cu mașina, se strânge și ea liniștită într-un colțișor.

— Jos, nu se potoli șoferul, dacă nu te dai jos, nu plecăm.

Pasagerii vociferau. Tremurând, băbuța întrebă aproape plângând:

— Oameni buni, ce să fac? Cu un câine poți urca, de ce nu și cu o capră?

— Auzi, băiete, bubui un bărbat uriaș, roșu la față, tare-ți mai place să te iei de oameni, dă-i drumul!

— Păi, dacă și capra o să-i murdărească pe toți și o să facă pe jos, cine curăță? se enervă șoferul.

— Hai, dă-i drumul! începură să strige în cor sătenii, o să ne descurcăm noi.

— Bine, cum vreți, se liniști tânărul și, după ce-și scuipă răutatea, porni smucit din loc.

Oamenii care stăteau în picioare au căzut ca niște pere. Numai capra se mai ținea pe picioare. Probabil pe patru extremități e mai ușor să stai în picioare decât pe două.

— Mulțumesc, cetățeni, zise băbuța cu patos, băgându-se într-un colț, dacă nu ați fi fost voi, ar fi trebuit să merg cu Mania pe jos.

— Păi de ce pe jos? se miră un băiat slăbuț, cu o căciulă de iepure ruptă. Matale, mamaie, te urcai pe capră și porneai în galop spre casă!

Autobuzul începu să bubuie din cauza râsului, până și șoferul râdea. Așa, chicotind, ajunserăm până la biserică. Oamenii se înghesuiră spre ieșire. Romașino, ultima stație.

— Unde e Selihovo? îl întrebai pe șofer.

— Aicișa, răspunse el, lovind în cauciuri, prin pădurice, nu e departe, să fie vreo cinci kilometri.

— Nu se poate ajunge cu mașina?

— Numai cu o ocazie, mă informă șoferul și începu să fumeze.

Mă uitam tristă spre șoseaua goală. Niciun semn că ar fi trecut vreun automobil, numai undeva, departe, pârâia o motocicletă. Peste vreo cinci minute sunetul se apropie și deveni clar că nu era un moped, ci un mijloc de transport total ciudat, așa cum nu mai văzusem niciodată. În față era numai motorul, fără niciun semn de capotă, și de la el pornea un mâner lung spre o cutie mică de fier pe roți. Înaintea cutiei, pe o băncuță, ținând de frâu, se afla o femeie în cizme de cauciuc.

— Ce te agiți așa? îmi strigă ea. Să te duc?

— Mulțumesc, zisei eu cu sentiment, așezându-mă lângă șoferiță.

— N-ai pentru ce, zâmbi tanti, conducând abil trăsurica, nu te duc pe umeri. Roțile te duc. La Selihovo?

Dădui din cap.

— Ce, ești doctorița nouă?

— Nu, la Fedini, cu treabă.

— Aaaa, spuse lung femeia și-și pierdu orice interes pentru mine.

Am fost scuturate liniștit pe drumul plin de hârtoape, și la nas mi-a ajuns o duhoare grea. În mod clar, în remorcă se afla bălegar. În cele din urmă tanti a frânat lângă un delușor și a arătat cu degetul într-o parte:

— Uite, Selihovo.

— Mulțumesc, spusei din nou, amețită de zgâlțâit și de miros.

— Du-te liniștită, oftă buna samariteană, și mai zise: Ai grijă acolo, la Fedini.

— De ce?

— Sunt niște huligani, explică femeia și porni trăsurica.

Condusă de pârâitul ei, am ajuns până la o cotitură și am văzut câteva căsuțe înnegrite, cu garduri aproape culcate la pământ. „Strada Matrosova 12”, scria cu vopsea albă pe prima căsuță. Fără să înțeleg unde dispăruseră cele unsprezece numere anterioare, am împins portița și am ajuns într-o curte plină de vechituri. Deci Pisemski greșise, Ksiușa nu locuia pe strada Kosmonavtov. În stânga, lângă un fotoliu aproape făcut praf, se afla o cadă uriașă ruginită, în dreapta se înălța mormanul de lemne de foc. Treptele lăsate au început să cânte jalnic sub greutatea mea, ușa s-a deschis și picioarele au pătruns în interiorul unei camere incredibil de murdare. Oriunde te uitai vedeai borcane nespălate, atârnau cârpe mirositoare, căldări și site.

— E cineva în viață? strigai eu.

— Ce-ți trebe? se auzi o voce.

Imediat se deschise o altă ușă și înspre mine veni o mireasmă puternică de alcool. În deschizătura ușii stătea o ființă de sex masculin cu o vârstă nedeterminată. Ochii roșii umflați, părul ciufulit, gras, o barbă de trei zile, pe umeri o pufoaică jerpelită, în picioare galoși.

Alain Delon, ce mai.

— Ce-ți trebe? repetă creatura cerească, scărpinându-și cu furie bărbia cu unghiile negre. Cine mai ești, ai venit cu pensia?

Ochii începură să îi sclipească plini de speranță, dar îi năruii visele:

— Ksenia Fedina aici locuiește?

Dacă sărmana fetiță se apucase de furat pentru a scăpa de viața aia, nu puteai să-i reproșezi nimic!

— Ksenia, Ksenia, începu să bolborosească stăpânul încruntându-se, cine mai e și asta?

— Sora ta, creatură, se auzi din casă.

— Ksiuha! se bucură frățiorul. Păi, ea a murit!

— Când? întrebai eu, simțind o oboseală îngrozitoare. Când?

Interlocutorul își deschise pufoaica și începu să se scarpine pe piept. Oare avea ploșnițe?

Îndepărtându-mă, pentru orice eventualitate, repetai:

— Când?

Omul încetă să se scarpine și strigă:

— Lenk, nu mai ții minte?

— Acum vreo doi ani, răspunse vocea, și imediat în cameră își făcu apariția o femeie destul de tânără, cu nasul ascuțit, într-un capot de finet decolorat.

— Dar de ce vă trebuie? se interesă ea.

Ezitai o clipă, neștiind ce să răspund. Pentru unii ca ăștia studioul cinematografic era o altă lume, iar unui milițian nu i-ar fi spus nimic, s-ar fi speriat.

— Vedeți dumneavoastră, reprezint loteria „Locul minunilor”. Ksenia Fedina a câștigat un premiu mare, dar în chitanță a indicat adresa asta.

— Păi, intrați în salon, se învioră Lena când auzi de bani.

Am pătruns într-o cameră destul de îngrjită, parcă de paradă, în care era un frig crunt.

— Ksenia a murit, spuse femeia și întrebă: Dar acum al cui e premiul?

Mi-am desfăcut mâinile în semn de neputință:

— În primul rând, trebuie să ne asigurăm că fata e moartă. Aveți certificatul ei de deces?

Lena dădu din cap în semn de negare.

— Atunci de unde ați tras concluzia că e moartă? Și unde e Raisa Petrovna?

— Și soacră-mea a murit, răspunse liniștită Lena, a fost strivită de furaje.

— Cum așa?

— Scotea dintr-o groapă furaje pentru vaci, și în momentul acela mașina de distribuire a furajelor s-a stricat și a aruncat pe ea o tonă de furaje combinate. S-a sufocat pe loc, explică liniștită femeia. Dar avem o hârtie despre Ksiușa.

— Ce hârtie?

Lena se ridică, trase un sertar al bufetului, scormoni acolo și-mi întinse o mică foaie:

— Uite.

O adeverință de la spitalul nr. 1754. „Ksenia Fedina s-a aflat la tratamentul, a fost adusă cu traume incompatibile cu viața. S-a stins pe 28 septembrie. Trupul a fost incinerat, nefiind solicitat de nimeni.” Nici dată, nici ștampilă rotundă, numai o semnătură, doctor Ivanov, și o ștampilă. Făcătură! Și mai are și o greșeală gramaticală, la „tratamentul”. Niciun om cu minte nu crede într-un asemenea „document”, dacă-i putem spune așa. Dar cel care încropise hârtiuța le cunoștea bine pe rudele Ksiușei, pentru ei o asemenea adeverință reprezenta un document.

— Și dumneavoastră nu știți unde este îngropată?

Lena ridică din umeri. Ei, o fi proastă? Despre ce cadavru nesolicitat poate fi vorba, dacă „vestea” le-a fost trimisă rudelor?! De fapt, femeii pur și simplu îi era totuna: a murit sora soțului, foarte bine!

— Mai există rude apropiate?

— Numai noi, răspunse repede Lena, moștenirea e a noastră.

— Dar Vitka? se trezi soțul. Vitka ăla...

Femeia îi dădu un picior, dar era târziu. Ridicând supărată din sprâncene îi zisei:

— Nedeclararea altor rude în scopul beneficierii de moștenire se pedepsește prin lege, puteți ajunge la închisoare. Cine e Vitka ăsta?

— Ce mai rudă, pufni Lena, nu ne-am văzut de atâția ani, e numai cu numele.

— Cine e? insistai.

— Fratele lor mai mare, explică Lena, locuiește la Moscova, a ajuns bogat, are nasul pe sus. Acasă nu-și arată nasul, nu vedem niciun ajutor de la el...

— Dați-mi adresa lui!

Lena oftă și se duse din nou la bufet. De data asta căută mult în cutiuță și spuse în cele din urmă:

— Aleea Priiutski 1.

— Și ce alte rude mai sunt?

— Nimeni, spuse femeia, au fost patru frați și Ksiușa, bine, și mama. Senka a murit, Kostka e la închisoare, Raisa Petrovna a dat și ea ortul popii, iar Ksiușa și-a luat tălpășița. Au rămas numai Vanka al meu și Vitka nesuferitul.

— Konstantin când o să iasă?

— Niciodată, explică Lena, a primit condangare pe viață pentru crimă, a omorât nouă oameni, e criminal în serie!

Am oftat – oare ce oameni puteau ajunge trăind în asemenea condiții? Niște alcoolici și criminali în serie.

6 De la krîsa, „șobolan”.

9

M-am întors acasă pe la zece seara, într-o stare fizică și morală respingătoare, extrem de înrăită și obosită. Nici pentru un milion de dolari n-aș mai fi ieșit din casă. De fapt, a ridicat capul lăcomia, pentru un milion de dolari aș fi ieșit fără să mai stau pe gânduri. Deși nu cunoșteam pe nimeni care să-mi ofere asemenea sume. Până una-alta mă gândeam să stau culcată pe canapea, să iau un roman polițist și vreo două sandvișuri...

Dar nici vorbă de așa ceva. După ce deschise ușa, Iura pufni:

— Du-te repede la bucătărie, de când te așteptăm!

— Ce s-a întâmplat? întrebai speriată, privindu-i pe cei ai casei și animalele.

Toți păreau întregi, nu se vedeau sânge și bandaje.

— Deocamdată nu s-a întâmplat nimic, răspunse Katia, însă vreau să mă ascultați toți cu atenție, treaba e serioasă, e nevoie de o decizie comună.

La auzul unei asemenea declarații ne-am întunecat la față și ne-am îndreptat privirea spre Katerina. Ea și-a ridicat cu mâna subțirică părul de pe frunte și a început să dea drumul unor noutăți năucitoare.

În urmă cu câțiva ani Katia o operase pe o tanti foarte drăguță, Evghenia Nikolaevna, arhitectă. Ele s-au împrietenit ușor, arhitecta a venit de vreo două ori în vizită, iar Katia s-a dus la ea, la casa de vacanță. Relații frumoase, plăcute, amicale, aproape o prietenie.

Mai târziu Evghenia Nikolaevna o sunase pe Katiușa, extrem de tulburată, și îi spusese să o aștepte că vine la Moscova. Prietena nedumerită a rămas acasă, încercând să ghicească ce se întâmplase cu fosta pacientă.

Cam pe la ora două Evghenia Nikolaevna, împingând în stânga și-n dreapta câinii și pisicile, a intrat în viteză în bucătărie și a trântit pe masă un dosar.

— Uite, a zis ea.

— Ce-i asta? s-a minunat Katerina.

Arhitecta s-a prăbușit pe scaun și s-a apucat să explice gesticulând. Pe scurt, povestea stătea cam așa. Începând de vara următoare, din locul aleii unde se afla blocul nostru începea construcția unui bulevard uriaș, o parte a celui de-al treilea inel de șosele. Și chiar pe sub ferestrele noastre urma să treacă linia așa-numitului metrou „ușor", sau, mai simplu, a unui metrou de suprafață, un fel de tren urban, alternativă la troleibuze și tramvai. Numai că metroul era ascuns sub pământ, pe când ăsta gonea pe sus asurzind împrejurimile cu un șuier sălbatic. Primarul cel bun a dispus să se amplaseze de-a lungul viitorului traseu niște scuturi antifonice, doar că, în cazul acesta, nu erau de mare folos, în mod garantat nu mai aveam liniște și somn. Proiectul era ținut la mare secret, pentru ca moscoviții aflați în „zona de risc" să nu facă gălăgie și să nu înceapă să protesteze cu banere în jurul primăriei. La drept vorbind, urma să aibă de suferit numai trei blocuri. Al nostru și două învecinate. Celelalte blocuri, cele cu patru etaje din prima serie de blocuri cenușii, posomorâte, aveau să fie demolate. Urma să fie date jos, iar locuitorii să primească apartamente noi în Mitino sau Marino, poate și la Butovo. În orice caz, nu în centru.

Nimeni nu se pregătea să ne mute de acolo și în foarte scurtă vreme viața avea să se transforme într-un coșmar.

— Și ce-i de făcut? s-a speriat Katia.

— Vindeți repede apartamentul și cumpărați în altă parte, a sfătuit-o Evghenia Nikolaevna, bine ar fi să faceți asta neîntârziat. Imediat ce la birourile de imobiliare o să ajungă zvonul construcției bulevardului, prețul apartamentului vostru va scădea îngrozitor.

Katerina, speriată, împinsă din spate de energica Evghenia Nikolaevna, a dat fuga la un birou de imobiliare. Activa Evghenia Nikolaevna avea o prietenă care lucra cu succes ca agent.

La firmă a fost primită cu brațele deschise și imediat i s-a înmânat o listă mare cu apartamentele pregătite pentru vânzare. Katia a dat imediat de varianta potrivită.

— Două apartamente unite într-unul singur. Chiar ca al nostru, ciripi prietena, și, lucrul cel mai important, e doar la doi pași de aici, pe aleea Maiski. E un bloc bun, de cărămidă, camerele au trei metri înălțime...

— Doamne, se îngrozi Iulia, va trebui să zugrăvim și să ne mutăm, pur

și simplu e o catastrofă!

— Nu e o catastrofă, i-o tăie Katia, mai de groază va fi când pe sub ferestre vor începe să circule trenurile, imaginează-ți – vara când e căldură mare și sufocantă noi o să facem baie de aburi în camerele închise.

— De ce închise? se minună Kiriușka.

— Pentru că n-o să putem deschide ferestrele din cauza zgomotului.

— Și ce se va întâmpla cu casa noastră? se interesă Serioja.

— Păi, vom avea de-a face cu un lanț întreg, începu să explice agitată Katia. Familia Nikitin se mută în apartamente diferite. Copiii pleacă într-unul de două camere, părinții în altul de trei camere. Din trei camere niște oameni se mută în două. Și din cele două Petrovii se mută în patru, iar din aceste patru Mihalevii vin în al nostru, împreună cu Popovii din apartamentul de trei, unde se mută Nikitinii cei mari. Ați înțeles?

Mă luase amețeala, dar, pentru orice eventualitate, am încuviințat.

— Vor să locuiască la comun? se minună Iulia.

— Cine? întrebă Katia.

— Ei, Popovii și Nikitinii...

— Sunt rude, verișoare, vor să locuiască împreună.

— De ce? întrebai eu, minunându-mă.

— Asta nu e treaba noastră, începu să fiarbă încetișor Katerina, o să mergem mâine să ne lămurim. O să vedem apartamentul și, dacă ne place, o să facem imediat înțelegerea, trebuie să apucăm să ne mutăm până la Anul Nou.

— De ce? întrebă Kiruşka.

— Ei, se pierdu ușor Katiuha, așa au spus cei de la agenție, că în ianuarie s-ar putea ca lucrurile să devină mai dificile.

— Adică?

— Nu știu, se supără Katia, dar nu vă neliniștiți, dacă o să ne placă pe Maiski, Sonecika o să facă hârtiile, o să alerge peste tot, rămâne numai

să semnăm.

— Cine e Sonecika asta? se interesă precaută Iulia.

— Fata de la agenție, prietenă cu Evghenia Nikolaevna...

— Cred că vrea să primească comisionul până la Anul Nou, de aia se și grăbește, pufni Seriojka.

— De fapt, oftă Katia, eu nu insist. Dacă nu vreți, nu-i nimic. E adevărat, mai apoi o să ne mușcăm mâinile. Mă tem că va fi prea târziu.

După ce-am mai discutat așa în contradictoriu cam o jumătate de oră, am ajuns la un consens. A doua zi dimineață urma să vedem apartamentul oferit și să luăm decizia finală. Nici nu am apucat să mă duc la baie, că a început să țârâie telefonul.

În familia noastră la primul apel eu eram aceea care răspundea. Și erau multe motive pentru care făceam asta. Cel mai adesea pe Katia o deranjau diverși tipi insistenți, ipohondri, care doreau să se plângă de ceva. Îi știam pe toți pe dinafară și spuneam cu o voce rece: „Nu e acasă."

Iulecika se temea că o să fie căutată de la redacție, iar Seriojka dorea să-și petreacă seara liniștit. Dar șefului său îi place să tot sune după șapte și să dea indicații complicate, adesea contradictorii. În obligația mea intra să le spun tuturor scurt: „Stăpânii nu sunt acasă."

De fapt, după o asemenea declarație începeau să sune pagerele copiilor, dar, la urma urmelor, asta este o legătură unilaterală. Ne propuseserăm de mult să cumpărăm un robot. Numai că nu aveam niciodată bani pentru unul mai ca lumea. Ba Kiriușka își rupea ghetele, ba se mai strica mașina cuiva... Și așa se face că, până una-alta, eu îndeplineam rolul de secretară.

Țârâitul venea din sufragerie. Cineva aruncase telefonul lângă televizor.

— Alo, spusei eu cântat, abia respirând.

— Vă deranjăm de la centrala telefonică, se auzi o voce de bărbat, ireproșabil de politicos, dacă nu plătiți factura de două mii patru sute de ruble vom fi nevoiți să vă deconectăm telefonul.

— Ce factură? mă indignai eu.

— Pentru conversația cu Minsk.

— E o greșeală, începui să explic cu patimă, nu am dat niciun telefon în Bielorusia.

— Nu știu, nu știu, insistă vocea, contorul ne arată că ați vorbit, aveți de plată două mii patru sute.

— Fiți atent, mă indignai, poate faceți o confuzie!

— Tot ce se poate, acceptă neașteptat de ușor interlocutorul, dați-mi adresa, o să verific.

Gura mi se deschise pentru a începe să dictez datele, dar deodată o suspiciune neplăcută îmi opri intenția. Centrala telefonică? Aproape de miezul nopții? Și pe deasupra o voce de bărbat, de regulă acolo lucrează femei, ca să nu mai spun că în ultimul timp răspundea doar robotul. O dată am uitat să plătim factura o lună și multă vreme nu am putut să pricep ce fel de ființă vorbește în receptor pe un ton atât de sinistru.

— Lucrați până târziu, e noapte deja!

— Vă sun de acasă, oftă bărbatul, ne plătesc în acord pentru fiecare abonat datornic. Mâine, după ce o să dați fuga la bancă, eu o să primesc zece ruble.Am tot încercat să vă găsesc și în timpul zilei, numai că nu era nimeni.

Situația s-a lămurit. Dar oricum un sentiment îmi șoptea că treaba nu e curată. Am luat imediat hotărârea. Pe strada noastră sunt trei blocuri identice, seamănă leit. Nu se întâmpla nimic dacă spuneam numărul blocului vecin, iar a doua zi sunam la centrală și aflam de acolo despre factură, dacă e adevărat sau nu. Și dacă omul nu a mințit, puteam să mă scuz și o să declar adresa corectă, că altfel nu mai scăpam de el...

— Scrieți...

— Spuneți, răspunse bărbatul.

După ce i-am comunicat informațiile ușor schimbate, am pus telefonul pe canapea, însă a început să sune imediat. Acum mă deranja Oleg Iakovlevici Pisemski, care voia să afle cum merge ancheta.

— Deocamdată nu am nicio veste îmbucurătoare. Oleg, parcă spuneați că Ksiușa are o mătușă la Selihovo?

— Da, confirmă bărbatul, așa mi-a spus soția. Toate rudele au murit, a rămas numai sora tatălui, Raisa Konstantinovna.

— Poate Raisa Petrovna?

— O să verific acum.

În telefon se făcu liniște, câteva minute se auzi numai un pârâit, apoi Pisemski rosti sigur:

— Aici scrie mătușa Raisa Konstantinovna, satul Selihovo.

— Țineau legătura?

— Nu, Ksiuta spunea că mătușa n-o poate suferi...

Aveam la ce mă gândi! Oare fata a încurcat patronimicul mamei sale, a transformat-o în mătușă, și a mai și indicat o stradă greșită? Deși, dacă e să ne amintim de situația familială de la Selihovo... Probabil Ksiușa se temea că rudele, aflând de căsătoria reușită a fetei și surorii lor, o să cadă imediat pe capul lui Pisemski cerând ajutor material. Dar mama s-a transformat în mătușă din niște considerații simple – Ksiușa nu voia să apară în ochii soțului ca o fiică rea. Un singur lucru nu era clar, de ce schimbase patronimicul...

Am format numărul lui Pisemski și am întrebat:

— Vă rog să mă scuzați, Oleg, dar la nuntă nu ați invitat-o pe mătușă?

— I-am propus, răspunse bărbatul, dar Ksiușa a refuzat, spunea că mătușa o necăjise mereu, îi tot ținea socoteala pentru cea mai mică bucățică de pâine. Țin minte că am protestat, i-am spus că trebuie să uităm trecutul, hai s-o ajutăm pe mătușa ta, să-i trimitem bani! Dar ea a început să se enerveze extrem de tare, era cât pe ce să izbucnească în plâns...

Am închis și m-am dus la culcare. Noaptea e un sfetnic bun.

A doua zi, pe la ora douăsprezece, ne aflam pe aleea Maiski și ne minunam de casă. Clădirea se dovedi a fi nu de cărămidă, cum promiseseră cei de la agenție, ci un bloc. Mai mult, semăna perfect cu al nostru. Și apartamentele reunite erau la fel, doar pereții erau acoperiți cu alt tapet și în jur era mobilă străină.

— Bine, și ce-o să câștigăm? sări Iulia la Katia. Chiar e ridicol, acum vizităm case!

— Seamănă cu o afacere țigănească! oftă Serioja.

— De ce țigănească? se minună Kiriușka.

— Un țigan a cumpărat de la magazin ouă de cincisprezece ruble, le-a fiert și le-a vândut la piață tot cu cincisprezece. Când a fost întrebat unde e profitul, a răspuns: în primul rând, rămâne zeama de la ele, pentru supă, iar în al doilea rând, fac afaceri.

— Păi, din ouă fierte iese zeamă pentru supă? se minună Kirka. E tot apă simplă!

— Tocmai despre asta e vorba, zâmbi Seriojka, m-am ales numai cu durerea de cap, zugrăvitul și mutarea, că apartamentul este identic.

— Mai bine te-ai gândi la perspectiva de a trăi chiar deasupra liniei de metrou, se enervă Katia, după mine e pur și simplu o fericire că apartamentul e atât de asemănător. Totul rămâne ca înainte, evităm numai zgomotul.

Certându-ne încet, am pornit înapoi spre casă. Copiii și Katia au urcat, iar eu, aducându-mi aminte că nu avem nicio bucată de pâine, am dat colțul blocului vecin, acolo unde, chiar lângă scară, se afla o rulotă cu franzele calde. Dar nu aveau chifle. Ușa de la intrarea blocului era larg deschisă, lângă trepte erau parcate o salvare și un microbuz de miliție, alături se înghesuiau locatarii tulburați.

— Ce s-a întâmplat? mă interesai la o femeie tânără care ținea în brațe un copil cu obrajii umflați, într-o salopetă albastră.

— Groaznic! răspunse ea. Au omorât-o în timpul nopții pe Verka Zaițeva, de la patruzeci și nouă. E un coșmar, se pare că i-au tăiat capul, iar la Marini, un etaj mai jos, a început să apară pe tavan o pată de sânge. S-au trezit și le picura pe pernă, pic, pic... Groaznic, poți să ajungi la balamuc, nu alta.

În cap mi se învârteau nebunește toate gândurile. Apartamentul nostru avea tot numărul patruzeci și nouă. Când Katiușa și Iulecika au spart pereții, transformându-și apartamentele într-unul singur, intrarea a rămas în fostul apartament de două camere, cel care aparținuse fetei. Și în ajun îi dădusem bărbatului insistent de la centrala telefonică adresa noastră, schimbând doar numărul blocului. Adică, de fapt i-am dat datele unei anume Vera Zaițeva...

— Ia uitați, mă înghionti tânăra mamă, o aduc!

Din scară chiar apăruseră niște bărbați care cărau ceva ce semăna mai degrabă cu o săpunieră uriașă portocalie, în interiorul căreia se vedea un sac negru de plastic.

Mulțimea începu să vuiască încetișor, unii își întinseră gâtul, încercând să vadă mai bine cadavrul. Dar pe gură-cască îi aștepta o dezamăgire. Sacul era închis etanș. Sanitarii au început să bage targa în mașină mortuară. Pe ușă a ieșit un grup de bărbați. În fața lor, cu un dosar la subsuoară, era maiorul Kostin.

— Volodia! strigai eu bucuroasă.

Maiorul se opri, aruncându-și privirea asupra curioșilor, și se minună:

— Lampa, de unde ai apărut?

— Bună întrebare, zâmbii, ai uitat că locuim în blocul de alături? Am ieșit repede să iau niște pâine, și uite peste ce am dat! Vino pe la noi, avem o ciorbă foarte gustoasă și chiftele.

— Grozav, se bucură maiorul și strigă: Băieți, mergeți, vă întoarceți fără mine, o să mănânc și vin și eu.

Am pornit încet spre bulevard, trebuia totuși să cumpăr o franzelă!

Cu Volodia soarta îmi făcuse cunoștință recent. El ancheta cazul în care se dovedise că eram implicate eu și Katia, și atunci s-a comportat ca un profesionist adevărat, și-a dat seama imediat despre ce este vorba și i-a prins pe criminali. Maiorul le-a plăcut imediat tuturor alor noștri. Nu puteam să pricep deloc, era un minunat psiholog sau pur și simplu un om bun, dar cu Seriojka vorbea despre chestiuni publicitare, iar cu Iulia despre teoria și practica jurnalisticii. La vederea lui Kostin câinii făceau o larmă incredibilă, pentru că știau că musafirul va scoate imediat din pungă niște daruri remarcabile – oase cu vine de bou. O delicatesă deloc ieftină. Pe Kiriușka maiorul l-a „cumpărat” imediat, după ce i-a dat să țină în mână arma din dotare, iar mie îmi aducea romane polițiste. Și habar nu aveam de unde aflase de pasiunea mea nevinovată!

Am intrat în brutărie și Volodia a pornit-o întins spre torturi.

— Auzi, Lampa, de care e mai bine să iau: „Zbor”, „Marika” sau „Lapte de pasăre”?

Am zâmbit:

— Dacă vrei să ne faci o plăcere, ia mai bine plăcinte cu carne, aici fac unele foarte bune. Că dulce numai lui Kiriușka îi place, altcineva nu mai mănâncă.

Maiorul cel darnic a umplut imediat o pungă cu plăcinte, a luat trei Kinder cu surprize și „Lapte de pasăre”. Am cumpărat o franzelă și am pornit spre casă.

Am fost întâmpinați cu strigăte pline de bucurie. După ce a împărțit cadourile, Volodia, mijindu-și viclean ochii, a scos câteva romane polițiste. De unde le-o fi luat? Oare le ținea în servietă, pentru orice eventualitate?

— Super, începu să urle Kiriușka, desfăcând un ou din ciocolată, un mic dinozaur!

— Cum merge treaba? îl întrebă Katiușa punând ciorba în farfurii.

— Treaba merge, leafa merge, răspunse maiorul înghițind repede ciorba de varză consistentă, ei, Lampa, mereu faci o ciorbiță clasa întâi.

Ce talent mai avea să intre pe sub pielea femeilor! De fapt, spunea drept, mă pricep să fac o ciorbă de varză după toate regulile, dintr-o bucată mare de carne, ceapă și morcovi pasați, la care adaug neapărat roșii proaspete.

— Dar ce s-a întâmplat la vecini? mă interesai eu, când, după ciorbiță, dispărură și pârjoalele.

— O grozăvenie, spuse Kostin scoțând pachetul de țigări. O oarecare Vera Zaițeva nu s-a împăcat cu amantul și el a înjunghiat-o cu cuțitul de bucătărie. Într-un cuvânt, o crimă pasională, nimic interesant. Au stat la masă, au băut, au mai zis ceva, s-au certat, au pus mâna pe cuțite... Aproape mereu se întâmplă așa.

— De unde ați stabilit că e amantul? mă minunai.

— Păi, în cazul ăsta totul e clar, dădu din mână Kostin, el a venit la ea aseară deja abțiguit, iar Vera l-a drăcuit în prag, a auzit o vecină. L-a ocărât cât l-a ocărât, mai rău e că i-a dat drumul înăuntru. De fapt, nici ea nu se lăsa mai prejos când era vorba de băutură, de cele mai multe ori trăgea și ea la măsea. Se vede că s-au dus în cameră și au continuat sărbătoarea, iar după aceea cavalerul și-a înjunghiat femeia. Și s-a gândit să-i mai dea una și în gât. Ce de sânge a țâșnit! Iar el probabil era beat mort, pentru că a ajuns pe canapea și s-a prăbușit.

Zaițeva a rămas întinsă pe jos și spre dimineață la vecini a început să picure din tavan. Ei au și chemat miliția.

— E ciudat că te-au trimis pe tine aici, oftai, de ce nu pe cei de la raion?

— Zaițeva e fata unui mahăr sus-pus, explică maiorul, tăticul ei e adjunct de ministru, de aceea mi s-a ordonat să fac eu ancheta.

— Ca să vezi! se minună Iulia. Tatăl e mare funcționar, iar fata e o vagaboandă.

— Se mai întâmplă și din astea, continuă Kostin, în cazul ăsta situația părinților doar complică lucrurile. Copiii ăștia de bani gata nu știu ce-i ăla refuz și trăiesc cum vor ei. Cum pui mâna pe unul, să vezi ce durere de cap începe – telefoane, chemări la șef, o nebunie întreagă. Ăsta care a înjunghiat-o pe Zaițeva e, nici mai mult, nici mai puțin decât fiul lui Burlevski.

— Fiodor Burlevski? întrebă uimit Seriojka. Producătorul grupului „Fă ca mine”?

— Exact, confirmă Volodia, luând o gură de cafea, chiar al lui Fiodor. Îmi imaginez ce-o să înceapă acum. Tăticul Zaițevei contra tăticului lui Burlevski. Pur și simplu lupta unui elefant cu un tigru. Inima mea simte că în cele din urmă numai eu o să le trag pe toate. Slavă Domnului, măcar cazul e clar. Fiul sforăia pe canapea când am intrat, cuțitul stătea alături, peste tot sunt numai amprente.

— A recunoscut? întrebai.

— Deocamdată nu pricepe nimic, spuse tăios Kostia, i se împletește limba...

— Oare cât trebuie să bagi în tine ca să nu te trezești deloc peste noapte? întrebă Seriojka.

— Ce să mai zic, oftă Volodia, mare belea. Dar apartamentul! Distrugere totală, mai întâi am crezut că cineva a făcut o percheziție – lucrurile erau răspândite toate pe jos, lenjeria murdară era amestecată cu alimentele și cărțile… Numai că vecina a spus că Zaițeva a trăit mereu într-un asemenea peisaj. Tare dezordonată. Era cât pe ce să vomit când am văzut o groază de cuiburi de gândaci!

— Pfui, interveni și Katia, haideți să schimbăm subiectul, mai bine ascultă noutățile noastre.

Și se apucă să povestească despre noul bulevard, despre linia de metrou de suprafață și de mutarea apropiată. Am început să spăl încetișor vasele. Slavă Domnului, Zaițeva a murit în urma unei certi la beție, că altfel mi s-ar fi părut că sunt vinovată de moartea nefericitei, pentru că-i dădusem adresa bărbatului de la centrala telefonică. Pentru a mă liniști definitiv, m-am dus în dormitor și am sunat la centrală. Era duminică, dar acolo există mereu cineva de serviciu. Peste două minute o voce feminină drăguță, foarte politicoasă, a răspuns răbdătoare la întrebările mele stupide. Da, la ei lucrează și bărbați. Dar numai ca instalatori sau specialiști în alte probleme tehnice. De facturi se ocupă doar femei, însă ele nu mai sună la datornici, computerul se ocupă de asta. Nu există la centrală niciun fel de bărbați care să câștige prin telefoanele date abonaților.

M-am așezat răvășită în fotoliu, privind receptorul care piuia respingător. În minte începuseră din nou să-mi apară suspiciuni mizerabile. Și atunci cine încercase aseară să afle adresa noastră și cum se lega asta de crima răsunătoare asupra nefericitei Vera Zaițeva?

10

După ce am decis că seara de duminică e cea mai potrivită pentru a-l găsi pe om acasă, m-am dus la Viktor Fedin, fratele Ksiușei, ajuns acum bogătan.

La soneria de la ușă a răspuns o voce ascuțită de copil:

— Pe cine căutați?

— Cheamă-l pe tata.

Ușa s-a deschis larg și în prag a apărut o femeie de vreo treizeci de ani.

— Vă rog să mă scuzați, bâiguii eu, mi s-a părut că e vocea unui copil.

— Păi, m-am obișnuit deja, începu să râdă femeia, ba la telefon, ba la ușă... Așa mi se spune mereu: „Fetiță, cheamă-l pe tata.” Am încetat să mă mai opun și-l chem pur și simplu pe soț. Ați venit la Viktor?

— Da.

— Vitia! strigă soția. Vino, te caută cineva.

— Vin, se auzi din hol și apăru un băiat gras, cu pielea flască, de aproape treizeci de ani. Cu ce vă pot fi de folos?

După ce ezitai o secundă, întrebai:

— Sunteți fratele Kseniei Fedina?

Bărbatul ridică supărat din sprâncene:

— Se pare că da, numai că dacă v-au trimis de la Selihovo după bani, puteți să vă întoarceți. Nu dau pentru băutură.

— Spuneți-mi, Ksiușa nu v-a căutat cumva zilele astea?

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă Viktor.

— Haideți să intrăm înăuntru, propusei eu.

— Intrați, răspunse Fedin deloc amabil, scoateți-vă însă cizmele, afară

e mizerie.

După ce mi-am scos supusă bărcile de cauciuc, am pornit după Viktor. Am fost condusă într-o sufragerie elegant mobilată și mi s-a arătat un fotoliu de piele, după care mi s-a spus ușor de sus:

— Expuneți problema.

Hotărâtă să nu bag în seamă tonul mitocănesc, am rostit destul de pașnic:

— Haideți mai întâi să facem cunoștință. Evlampia Andreevna Romanova, detectiv particular. Am fost angajată de soțul Kseniei Fedina. Problema e că ea a dispărut și soțul e extrem de neliniștit din această cauză. V-ați văzut demult cu sora?

Viktor răcni:

— Ksiuha s-a măritat? Probabil cu un om cu stare, din moment ce v-a angajat. Ca să vezi, credeam că e așa, o prostie, pur și simplu un cavaler...

— Îl știți pe soțul ei? întrebai eu precaută.

Viktor oftă:

— Ea mi-a cerut bani, dar rudele, de fapt, mereu mi-au cerut parale, până ce Taisia, soția mea, a început să-i ia la goană.

— Și foarte bine am făcut, se auzi din hol vocea de copil, pur și simplu e o șatră țigănească nesătulă. Tu, Vitiușa, mai bine ai povesti totul pe rând...

Viktor oftă din nou și spuse lung:

— Poate că nu am avut dreptate că nu i-am dat atunci mălai Ksiuhei, numai că mă săturasem de moarte de rugămințile ei.

— Povestește chiar de la început, porunci soția, dând buzna în sufragerie, explică tot, și despre internat, și despre boală...

Soțul dădu din mână:

— Bine, numai că nu știu cu ce o să vă ajute asta.

Raisei Petrovna Fedina i se născuseră fiii unul după altul. Nimeni nu-l

văzuse la față pe tatăl lor, și la Selihovo se spunea că sunt copii din flori.Viktor se dovedise ultimul din șirul de băieți, iar după cinci ani a venit pe lume Ksiușa. Alți sărăntoci Raisa Petrovna nu a mai născut. Ori cavalerii se terminaseră, ori se îmbolnăvise de ceva. Vitia își aducea aminte de copilărie ca de un coșmar. Iarna stăteau în casa neîncălzită, nu aveau bani pentru lemne și cărbuni. Purta cămășile, pantalonii și încălțămintea celor mari, mama punea ceainicul pe foc numai de două ori pe zi, pentru a nu cheltui degeaba butelia scumpă. E adevărat, mâncau bine, îi salva grădina de legume. Dar mâncarea era monotonă, deși sățioasă – cartofi, lapte, ouă, ceapă...

Spre Anul Nou tăiau un purceluș, dar cel mai adesea fierbeau o găină. Bunătăți de la oraș – bomboane de ciocolată, marmeladă, lapte condensat, parizer și portocale – nu cumpărau. Vitia le-a gustat numai când boala s-a abătut asupra lui.

Mai întâi pe băiat pur și simplu l-au durut picioarele, apoi, dintr-odată, nu a mai putut să se scoale. După ce fiul ei, urlând de durere, a zăcut în pat o lună, Raisa Petrovna, oftând greu, a chemat în sfârșit doctorul. Era absolut convinsă că Viktor o face pe prostul pentru a nu se duce la școală. E adevărat că băiatul nu putea suferi învățătura și se folosea de orice ocazie pentru a fugi de la ore.

Bătrâna doctoriță a pipăit multă vreme picioarele imobile care ardeau ca focul și a întrebat severă:

— De ce nu m-ați chemat mai devreme? Acum o să îl ducem la spital.

— Nu e nevoie, a dat din mâini Raisa Petrovna, mai bine faceți-i o injecție.

— Fiul dumneavoastră are o afecțiune serioasă, s-a încruntat amenințător medicul internist și a rostit un cuvânt lung, puțin inteligibil.

— Aha, s-a pierdut Raisa, ce, o să dea ortul popii?

— Nu, a spus internista oftând, nu va fi invalid, dar se va putea deplasa numai în cârje, în cel mai bun caz cu bastonul!

— Dacă e pe așa, a dat din cap Raisa, mai bine să stea acasă. Că doar dumneavoastră o să-l duceți la centrul raional.

— La Moscova, a răspuns doctorița, crezând că o s-o bucure pe mamă.

Dar ea s-a tulburat:

— E greu în capitală, acolo nu ajungi așa de ușor, numai un bilet costă o avere, nu, las' să putrezească aici, oricum n-o să-mi fie de ajutor.

Doctorița s-a pierdut la început, dar mai apoi a chemat o mașină și, amenințând-o cu miliția, l-a trimis pe Vitia la clinică.

Deși nu a fost un caz fericit, atunci a devenit. Lui Viktor îi mergea ca în basme. În salon, alături de el, se mai aflau patru băieți, copiii unor părinți foarte înstăriți. Ce nu le aduceau acolo tații și mamele lor iubitoare! Pe măsuță se înghesuiau cărți interesante, într-un colț se afla un televizor.

În fiecare zi în salon veneau sanitari și-i duceau pe copii la clase. Scriau aproape în capul oaselor, pe paturi, pe niște tăblițe speciale, și pe neașteptate lui Vitea a început să-i placă învățătura.

La clinică a stat doi ani. Mama lui a venit numai o singură dată, aducând, în calitate de cadou, o față de pernă plină cu mere aproape stricate.

— Să le mănânci repejor, a insistat ea, că altfel nu mai sunt bune.

A doua zi la patul lui Vitiușa a sosit chiar medicul-șef, Mihail Nikolaevici, și a început o pledoarie lungă despre curaj, încercări grele și fire bărbătească adevărată.

Din cuvintele multe Vitia a înțeles un singur lucru – mama renunțase la el și, după tratament, urma să meargă la casa de copii. Vecinii din salon au transmis imediat vestea părinților și asupra lui Viktor s-a revărsat o avalanșă de cadouri. Dar cel mai scump cadou l-a primit de la medicul-șef, care vorbise cu cineva la Ministerul Educației și băiatul a fost trimis nu la o casă de copii din ținutul natal, ci la o casă de copii experimentală, unde era directoare Olga Petrovna Kulikova.

Din spital a fost condus de tot personalul medical, însuși Mihail Nikolaevici l-a dus pe băiat la noul domiciliu cu mașina. Numai să nu credeți că băiatul nu se putea mișca. În mod evident, boala fusese tratată chiar de la început, pentru că Vitiușa mergea foarte bine, iar după un an a început să alerge și să sară. Niciodată nu a pus mâna pe baston și cârje.

La casa de copii a fost dat să învețe minunata meserie de coafor, iar când a făcut șaisprezece ani, a primit viza de reședință pentru o cameră din Simonov Val și a fost angajat la coaforul Rusalka. Și atunci s-a văzut că Vitia are mâini de aur, un talent neobișnuit. Din câteva fire subțiratice de păr el făcea o coafură bogată, tunsorile lui uimeau

prin precizia liniilor și caracterul lor neobișnuit. Peste o jumătate de an clienții dădeau năvală la tânăr, apoi a urmat invitația la „Cearodeika”, după care au început să-l bage în seamă actorii de estradă... Vitiușa a început să se numească mândru „stilist”, și-a deschis propria afacere, a cumpărat un apartament, o mașină, s-a însurat... Ajunsese la apogeu cam în urmă cu cinci ani, când a primit în Franța, la un concurs internațional al coaforilor, premiul cel mare, „Foarfecele de aur”.

Și atunci au început să dea buzna la el jurnaliștii, mai ales femeile. Sub pretextul unui interviu jurnalistele se așezau în fotoliu, și Vitia, țăcănind din foarfeci și schimbând periile, le povestea despre el, coafându-le în acest timp. În urmă cu patru ani, iarna, Viktor se odihnea în fața televizorului după o zi încordată. O sonerie neașteptată l-a făcut să tresară. Afurisind, coaforul a deschis și a rămas înțepenit. În prag, zâmbind, cu o pungă murdară în mână, se afla Raisa Petrovna.

— Nu o recunoști pe mămica ta? a întrebat ea. Ei, Vitka, ce te-ai făcut așa mândru, nu-ți mai aduci aminte de rudele tale? Vitia, care o considera mamă pe directoarea casei de copii, Olga Petrovna, s-a încruntat, dar a spus:

— Intră.

Raisa Petrovna s-a strecurat în hol, și-a scoas ghetele, paltonul ros și s-a apucat să ofteze:

— Ce bine mai trăiești, fiule, măi, ce mai mobilă, ce de tablouri, iar dușumeaua strălucește!

După aceea au urmat plângerile. Acoperișul s-a stricat, vaca a murit, lemnele s-au terminat...

— Cât? a întrebat Vitia, dându-și seama că altfel nu va scăpa de cerșetoare.

Cu viclenia ei țărănească se temea să spună suma, pentru a nu ieși în pierdere.

Vitia a scos portmoneul, a numărat câteva bancnote și i le-a întins Raisei. Ea a îndesat repede banii în batistă și s-a apucat să povestească despre sănătatea-i șubredă. Vitia era la capătul puterilor, aștepta numai ca vizitatoarea insistentă să plece.

Peste vreo zece zile au sosit din nou musafiri. De data aceasta și-a

făcut apariția fratele cel mai mare, Vasili, care își pusese, pentru vizita în oraș, un costum incredibil la două rânduri, cu mânecile roase.

— Salutare, frate, a început el să urle din prag, încercând să-l îmbrățișeze pe Vitia, de multișor nu ne-am văzut, hai să bem pentru întâlnire!

Și a scos din buzunar o sticlă de vodcă ieftină. Viktor a fost nevoit să-l invite pe bărbat la bucătărie, să pună pe masă ceva de mâncare. Deși nu suporta deloc alcoolul, a gustat un pic din băutura care mirosea respingător, a rachiu; restul l-a dat pe gât Vasili. Ca toți alcoolicii, frățiorul s-a îmbătat instantaneu, pierzându-și înfățișarea omenească.

Dimineață Taisia l-a chemat pe soț în baie. Soțul a intrat și a rămas mut de uimire. Fratele drag, în mod evident, nemaivăzând niciodată un bideu, îl folosise în loc de vas de toaletă.

— N-o să curăț rahatul după el, i-a tăiat-o ea întinzându-i soțului o cârpă, sunt rudele tale, tu să faci curățenie!

Au reușit să scape de alcoolic numai după ce i-a băgat în buzunar câteva bancnote. Dar cu asta groaza nu se încheiase. Rudele „iubite” au început să tot viziteze Moscova cu plângeri și rugăminți. Taisia a răbdat cât a răbdat, dar când într-o primăvară Raisa Petrovna a venit din nou să ceară bani, nora n-a mai rezistat. După ce a aruncat pe scară punga cu mere care începuseră să se strice, Taisia a început să urle:

— Ai renunțat la el în mod oficial, Vitika nu mai e fiul tău, pleacă de aici, cerșetoare blestemată!

— Mai încet, mai încet, dădea din mâini soacra, nu trebuie să te enervezi așa, dă-mi măcar o copeică.

Dar Taisia se enervase foarte tare. Ea a luat-o pe soacră de umeri și a împins-o afară din casă. Nora nu se temea de nimic, Viktor plecase la Budapesta la un concurs al coaforilor și nu putea s-o apere pe Raisa.

După acea întâmplare vizitele s-au încheiat, dar au început să vină scrisorile. Taisia, care se trezea dimineață pentru a plimba câinele, scotea adesea din cutia poștală plicurile boțite. Epistolele erau trimise imediat la gunoi, nu mai ajungeau la Viktor, nu voia să-l enerveze pe soț.

În curând șuvoiul de corespondență a secat și Taisia s-a mai liniștit puțin. S-a mai enervat iar în urmă cu câțiva ani, în noiembrie. Când a

venit de la serviciu, Taisia l-a găsit la bucătărie pe Vitia cu o fată tinerică.

— Sora mea, Ksiușa, a explicat soțul, a intrat la Academia economică, uite, a venit la noi în vizită.

Soția și-a examinat din priviri noua rudă. Studenta nu semăna cu o alcoolică și arăta îngrijit. Dar hainele îi erau extrem de ieftine, încălțămintea extrem de simplă, mai mult, slăbiciunea bolnăvicioasă demonstra fără cuvinte subnutriția. După ce a așteptat ca Viktor să iasă pe scară să fumeze, Taisia a întrebat-o tăios:

— Ce, îți trebuie bani?

— De fapt, s-a pierdut Ksiușa, numai ca datorie, o să câștig și-o să-i dau înapoi.

Taisia a scos niște bancnote și i-a ordonat:

— Poți să iei banii, numai ține seama, să nu mai apari pe aici, Vitia n-o să vă ajute, țigani nerușinați ce sunteți! Mai întâi l-ați aruncat în spital, apoi la casa de copii, și acum vă bucurați cu toții, strigoilor!

Ksiușa s-a ridicat în tăcere și s-a dus în sufragerie. A lăsat bancnotele pe masă. De atunci Taisia n-o mai văzuse pe fată. Dar Viktor se mai întâlnise o dată cu ea, în urmă cu un an și jumătate. Fusese cooptat în lansarea unui nou album al Alisei Son. Alisa era una dintre clientele lui Viktor, extrem de capricioasă, dar plină de bani. Nu prea-i convenea să o refuze. Primul pe care l-a văzut a fost cunoscutul producător Fiodor Burlevski, cu o femeie. Fata purta o rochie de seară elegantă, scumpă, dar fără gust. Fețișoara tinerică era acoperită de un strat gros de cosmeticale, din păr mâinile pricepute ale cuiva îi alcătuiseră o coafură incredibilă, iar pe nas avea niște ochelari eleganți cu lentile de culoare închisă.

Viktor s-a minunat tare mult când a aflat că pe fată o cheamă Ksiușa Fedina. Așa o striga Burlevski, spunându-i și numele de familie, Ksenia Fedina. Și s-a apucat să o studieze pe ascuns: era sora lui sau una care purta același nume. Vârsta parcă se potrivea, dar părul avea altă culoare și fața era foarte machiată.

De fapt, în calitate de coafor, el înțelegea foarte bine că îți poți schimba lookul în jumătate de oră. Toată seara Viktor a făcut supoziții, căci pe Burlevski nu-l cunoștea foarte bine, Ksiușa le zâmbea frumos tututor, și pe fața ei nu se schimbase nimic când își fixase privirea asupra stilistului. În cele din urmă chiar se pregătise să se

apropie de fată, dar în momentul acela Burlevski a strigat:

— Dragă Ksenia Fedina, e timpul!

Ksiuta le-a aruncat tuturor un zâmbet fals. Viktor a remarcat automat că dinții surorii, înainte urâți, inegali și gălbui, bucurau acum privirile cu albeața lor. În sclipirea hollywoodiană fuseseră băgați mulți bani.

— Și nu v-ați mai întâlnit? întrebai când Viktor se opri din povestit.

— Nu, dădu din cap bărbatul, niciodată.

— Slavă Domnului, completă Taisia, nu avem nevoie de asemenea rude, că sunt bogate sau sărace... Sunt la fel de respingătoare. Și, de fapt, unde erau ele când Vitiușa putrezea în spital, iar mai apoi, la casa de copii unde plângea nopțile? Nu a venit nimeni, nu i-au făcut nici cel mai mic cadou, l-au scos din viața lor și gata.

— Ei, să zicem că Ksiușa era mică de tot, încercă fratele să-i ia apărarea surorii.

— Dar foarte îndrăzneață, nu se liniști Taisia, cum a avut nevoie de bani, a și venit repede...

M-am îndreptat spre casă tristă. Uneori rudele sunt nemiloase unele față de altele. Frații și surorile se pot ocărî de moarte încercând să împartă moștenirea și îi pun pe cei dragi în situații dificile... E suficient numai să ne amintim cum s-au purtat soția și fiica cu Oleg Iakovlevici Pisemski, când acesta a ajuns la închisoare. Cu sufletul liniștit au renunțat la soț și tată. Nu e de mirare că acum, când a ajuns înstărit, omul nu vrea să mai aibă nimic în comun cu fosta familie. Mi-a venit în minte fostul meu soț, Mihail, și, pentru a-mi alunga din cap gândurile apăsătoare, am cumpărat de la un chioșc o nouă Daşkova și m-am cufundat cu încântare în lectura pasionantă.

11

Acasă nu era nimeni. Pe frigider se afla un bilet: „Lampa, am plecat după cadouri.” Jos mai era notat ceva, cu un alt scris: „Mama a fost chemată la spital.” Era clar, copiii se hotărâseră să se pregătească de Anul Nou. Sărbătorile se apropiau și trebuia să mă gândesc la cadouri. Ar fi fost tare bine să mă pot integra și eu în atmosfera dinaintea sărbătorilor. Plănuiserăm să facem Revelionul acasă, în cerc restrâns, urma să vină doar Volodia, nu mai așteptam pe nimeni altcineva...

Dar trebuia să fac și puțină curățenie. Plină de entuziasm, m-am îmbrăcat cu un trening vechi de-al lui Seriokja și m-am apucat să dau jos statuetele de pe rafturile din bucătărie. Katiușa colecționa Gjel[7], și figurinele alb-albastre, micile ceainice, zaharnițele, vasele pentru miere și ceșcuțele pur și simplu au umplut bucătăria. Nu ne dădea voie să le folosim după menire, de aceea colecția s-a acoperit încet de praf și de o pojghiță galbenă. De mult mă mâncau mâinile să ajung la frumusețea asta murdară, dar Katerina țipa ca o nebună când cineva se apropia de rafturi:

— Nu le atingeți, o să le spargeți! O să le spăl eu singură.

Dar în mod catastrofal ei nu îi ajungea timpul să se ocupe de așa ceva, și aia părea o zi foarte potrivită pentru a face curățenie.

După vreo două minute mă săturasem deja să tot duc castronelele și ceșcuțele una câte una la baie. Am luat o față de pernă și m-am apucat să le pun cu grijă pe toate înăuntru. Așa puteam să le duc cu grijă pe toate...

Deodată în spatele meu bubui o voce:

— Ei, javră, pune mâinile la ceafă și dă-te jos de pe taburet.

De surprindere palmele s-au desfăcut și un mic samovar foarte frumos a căzut cu zgomot. În pragul bucătăriei se aflau câțiva milițieni, iar fețele lor întunecate nu prevesteau nimic bun.

— Cine sunteți? începui eu să bâigui, încercând să mă mențin pe taburetul fragil. Cum ați ajuns aici?

— Pe deasupra mai e și obraznică, se burzului unul.

— Ai dat-o-n bară, mai spuse al doilea, apartamentul e conectat la sistem, hai la secție.

— Vai, oftai eu, totul e în ordine, băieți, locuiesc aici, pur și simplu am uitat să dezactivez alarma când am intrat.

— Păi, de ce puneați vesela în săculeț? se interesă unul, roșcat și pistruiat.

— M-am hotărât să le spăl.

— Aha, chicoti al doilea, gras și destul de stângaci, atât de proastă trebuie să fii încât să pui niște lucruri frumoase și scumpe în sac și să le duci la baie.

— Prezentați buletinul, ordonă roșcatul.

— Vedeți dumneavoastră, nu am.

— Așa? întrebă ironic grăsunul. Nu ținem actele acasă?

— Am divorțat și am făcut o cerere la serviciul de evidența populației pentru a-mi schimba buletinul.

— Prenumele, patronimicul, numele, ordonă roșcatul.

— Evlampia Andreevna Romanova.

Polițaiul luă telefonul și comandă:

— Ei, hai, repejor, informații pe numele Evlampia...

— Stați puțin, stați puțin, începui eu să strig, în acte sunt Eufrosina.

— Să înnebunești, se enervă grăsunul, chiar că ne iei de idioți! Stai la bucătărie cu un sac cu veselă scumpă, nu ai acte și nici nu-ți știi prenumele! Dă-te jos, să vorbim cum se cuvine!

Oftând, m-am dat jos de pe taburet și m-am supus liniștită. În curând trebuia să apară Katia, să vină copiii, și neînțelegerea avea să se lămurească. Oricum nimeni nu m-ar fi crezut, deși spuneam adevărul gol-goluț. Nu demult Seriojka a adus o comedie franțuzească și am râs în hohote privind peripețiile eroului principal. Aștepta musafiri, pusese o rață în cuptor, declanșase timer-ul la șapte și jumătate și dăduse o fugă la magazin să cumpere vin. Ca un făcut, de la circul din apropiere fugise un elefant, care s-a urcat pe acoperișul micului său automobil, a stat câteva secunde și a plecat, timp în care tipul stătuse

în automobilul distrus. Au venit salvatorii, l-au scos scot pe nefericit și l-au întrebat:

— Cum ați stricat în halul ăsta mașina?

Șoferul a răspuns foarte liniștit:

— S-a așezat deasupra un elefant.

Totul se întâmpla în centrul Parisului, și salvatorii au chemat imediat urgența psihiatrică. Sărmanul om se zbătea, striga:

— Dați-mi drumul, rața mea o să sune la șapte și jumătate!...

Dar nimeni nu-l credea, iar el spunea doar adevărul. Și elefantul se urcase pe mașina lui, și rața suna...

La secție am fost înghesuită într-o cușcă pustie. Clipele treceau chinuitor, dar în cele din urmă la capătul coridorului s-a auzit vocea iritată a Katiei:

— Dați-mi-o imediat pe Lampa.

— Nu am luat de la dumneavoastră nicio lampă, răspunse un bărbat.

— Dați-i drumul Evlampiei.

— Dar nu avea documente, era într-un trening murdar, cu un sac de veselă în mâini, într-un apartament cu alarma activată, se justifică unul zăngănind din chei.

— E o nerușinare, strigă Katerina, în opinia voastră trebuia să facă treabă în bucătărie îmbrăcată în rochie de bal!

— Dar nu avea nici documentele la ea, continuă să se justifice bărbatul.

Ușa se deschise larg, Katerina dădu buzna în camera rece și, când mă văzu stând jos, într-un colț, își plesni mâinile:

— Se poartă ca niște porci! Nu ai nici măcar un scaun la îndemână! Ce, așa își petrec oamenii timpul, în noroi, ca voi?

Milițianul pufni, dar nu spuse nimic. Mă ridicai de jos scrâșnind și remarcai împăciuitoare:

— Bine, nu te mai agita, și-au făcut datoria, dacă ar fi fost chiar o

hoață?

— Tare bună mai ești și tu, șuieră Katerina, trăgându-mă de mână pe coridor. Frână lângă ofițerul de serviciu și comandă: Să ne puneți repede la dispoziție o mașină! Ați adus aici iarna o femeie nevinovată, într-un trening subțire. Cum să se întoarcă acum acasă, prin ger, goală?

Ofițerul de serviciu ridică privirea și spuse politicos:

— Eu nu am adus pe nimeni aici, iar mașini nu avem de unde să vă punem la dispoziție.

— Ei, ca să vezi, continua să fiarbă prietena.

— Katiunia, ia un taxi, o sfătuii eu, o să te aștept aici.

Katiușa ieși afară și trânti ușa așa de tare, că din tavan tencuiala căzu pe masă. Pe coridor pătrunse aerul rece, de decembrie. Mă zgribulii și-l rugai pe ofițerul de serviciu:

— Katia o să se întoarcă repede, spuneți-i că stau acolo, pe scaunele de lângă cabinet, că aici, lângă ușă, e tare frig.

Locotenentul încuviință printr-un semn. M-am îndepărtat și m-am așezat pe scaunul tare și extrem de incomod. Nu-mi plăcea să stau așa într-un loc, fără să fac nimic.

Deodată pe coridor au sosit în goană mai mulți milițieni, au dat buzna în cabinetul din fața mea și de acolo au început să se audă strigăte, un ciocănit și sunete ciudate.

Dar nici nu am apucat să mă sperii, că ușa s-a deschis larg și copoii au adus un tânăr. Fața nefericitului era acoperită de vânătăi, iar din buza spartă sângele curgea într-un șuvoi subțire. Tânărul se împotrivea din toate puterile și striga:

— Dați-mi drumul, porcilor, viperelor, jegurilor, dați-mi voie, polițai de doi bani! N-am omorât-o eu, n-am omorât-o...

Gardienii, pufnind, încercau să se descurce cu băiatul. Dar arestatul slăbuț se dovedi neașteptat de puternic și de abil. Se mlădia ca un șarpe în mâinile celor care-l țineau și urla pe același ton:

— Nu am omorât-o, nu am omorât-o...

Apoi își ațintи ochii asupra mea și începu să șuiere:

— Spuneți-i imediat tatălui meu, Fiodor Burlevski, spuneți-i imediat... Aici își bat joc de mine, priviți ce mi-au făcut, telefonul...

Și se apucă să strige numerele. Unul dintre milițieni îl pocni pe nefericit destul de tare.

— Să nu îndrăzniți să dați în el! mă indignai.

Dar polițaii nu-mi acordară nicio atenție. În ajutorul lor sosiră câțiva oameni în civil și repede-repede îl târâră pe băiatul care plângea în spatele secției. Se auzi un zăngănit de zăvor. Eu mă uitam țintă la picăturile de sânge care se conturau clar pe linoleumul de culoare deschisă.

— Ce scenă neplăcută, se auzi o voce.

Lângă cabinet se afla un bărbat de vreo patruzeci de ani, cel care mă eliberase din cușcă.

— Da, cum să nu, oftai eu, ce mai reguli aveți aici. Ba arestați o femeie nevoinovată, ba loviți un deținut.

Bărbatul se așeză lângă mine și își scoase pachetul de țigări.

— Îmi permiteți?

Ce mai gentleman! Dădui din cap.

— Numele meu este Ilia Nikolaevici, se prezentă el.

— Îmi pare bine, Evlampia Andreevna.

— Vedeți, stimată Evlampia Andreevna, nimeni nu v-a arestat.

— Cum așa?

— Pur și simplu ați fost reținută pentru clarificarea identității, și îmi cer iertare. Încercați să înțelegeți, angajații noștri au fost animați de cele mai bune intenții.

— Sigur, cum să nu, bine că nu m-au luat la bătaie, cum se întâmplă cu acest deținut nefericit.

— În primul rând, nu e deținut, ci anchetat, explică Ilia Nikolaevici, în al doilea rând, a omorât cu multă cruzime o tânără, pur și simplu i-a tăiat gâtul ca unei găini, și în al treilea rând, nu l-a lovit nimeni. S-a lovit singur cu botul de masă, era beat, nu mai ține minte nimic!

Zâmbii, cuvintele despre „soția subofițerului care s-a biciuit singură”[8] îmi erau cunoscute din copilărie.

— Chiar e fiul lui Burlevski?

— Din păcate, oftă Ilia Nikolaevici.

— Lampa, începu să urle Katerina, mașina așteaptă!

Am alergat la chemare, repetând febril numărul de telefon pe care îl strigase tânărul.

Ajunsă acasă, mai întâi am dezbrăcat treningul, care mirosea groaznic a ceva acru și, după ce mi-am pus halatul, m-am dus în bucătărie. Acolo bea ceai o fată destul de grasă, cu părul frumos, deschis la culoare.

— Uite, spuse Katerina, faceți cunoștință, ea este Valentina, de fapt, poți să-i spui pur și simplu Tina. O să stea deocamdată la noi o săptămână, două.

Tina ridică niște ochi mari languroși, căprui, și zâmbi. De regulă oamenii devin mai frumoși când zâmbesc, dar fata asta semăna cu o hienă. Obraji rotunzi, buze subțiri și niște urechi destul de mari. Îmi displăcu imediat. Foarte interesant, oare cine era?

Dorind să aflu detalii, m-am dus în apartament la copii și am întrebat-o pe Iulia:

— Cine a fost adus la malul nostru?

Fata oftă:

— Habar n-am! Katerina a venit cu ea.

Am aflat detalii doar pe la miezul nopții, când musafira a adormit liniștită.

— Tina a venit la Moscova din Kașinsk, să lucreze, începu să explice Katiușa, s-a apucat să zugrăvească și atunci i s-a făcut rău.

— E constructor? se interesă Iulia.

— Nu, e învățătoare. Numai că la Kașinsk e șomaj și prietenele ei au trimis-o să lipească tapet.

— E ciudat, spuse apăsat Seriojka, dacă e bolnavă, atunci de ce a

plecat?

— Păi, ea nu știa de boală, explică haotic Katia, a avut criza prima oară. I-am acordat ajutor, dar n-are unde să se ducă. Prietenele ei deja au plecat, nu are rude sau cunoștințe la Moscova.

— Să plece înapoi acasă, o să-i cumpărăm bilet, se băgă Kiriușka.

— Tu mai bine du-te să te culci, porunci Iulia.

— Neapărat o să-i cumpărăm bilet, dădu din cap Katia, numai că e încă slăbită, nu poate călători. Las' să mai stea la noi o săptămână.

— Katia e ca de obicei, pufni Iulia, sper că amărâta asta n-o să rămână la noi un an, ca baba Mania, pe care ai adus-o tot pentru vreo două zile, din milă.

— Sau ca Zina, care după micul dejun râgâia tare și nu trăgea apa la toaletă, oftă Seriojka.

— Dar Natașa, începu să chicotească Kiriușka, o mai țineți minte pe Natașa?

— Cum să nu, șuieră Iulecika, cum să n-o ținem minte? Alerga pe hol numai într-un halat până la buric și-și învârtea fundul gol în fața lui Seriojka!

Am tăcut. De fapt, și pe mine Katia mă luase de pe stradă, când, dorind să mă sinucid, sărisem sub Jiguli-ul ei. Așa că nu aveam nici cel mai mic drept moral să-i condang pe alții. Deși grasa de Valentina cu zâmbetul ei dulce, prefăcut, nu mi-a plăcut deloc.

Luni, după ce au plecat toți, am aruncat o privire în camera musafirei. Dormea liniștită, scoțând de sub plapumă un picior nu prea curat.

La bucătărie era cald, câinii și pisicile se înghesuiau lângă aragaz așteptând împărțirea micului dejun. După ce le-am dat tuturor de mâncare, m-am uitat la ceas – era nouă. Producătorul la modă probabil se odihnea liniștit în patul său... Nu aveam ce să fac, trebuia să îl trezesc. Dar în receptor se auzi pe neașteptate o voce vioaie:

— Da.

— Domnul Burlevski?

— Da.

— Am un mesaj din partea fiului dumneavoastră.

— Spuneți.

— Ar fi de dorit să ne întâlnim între patru ochi.

— Veniți pe aleea Orlikov, ajungeți până la unsprezece?

— Neapărat.

Burlevski închise imediat, mă apucai să mă îmbrac. Apoi aruncai o privire la chiuveta plină-ochi de vase murdare și scrisei un bilet: „Valentina, fiți amabilă, faceți curat la bucătărie!”

Aleea Orlikov se află în apropierea stației de metrou Krasnîe Vorota. Cândva era numită altfel, Lermontovskaia. Interesant, cu ce o fi deranjat marele poet noua putere? După ce am mers puțin pe străduțele strâmbe din Moscova veche, am ajuns pe neașteptate la casa cu pricina, mare, construită în mod clar la începutul secolului. În scară totul era de o frumusețe incredibilă. Chiar de la ușă în sus, pe scara lată, pare-se de marmură, se întindea un covor roșu. La picioarele ei erau glastre cu palmieri, într-o parte se afla o masă la care stătea un băiat îmbrăcat ireproșabil – costum gri, o cămașă de culoare deschisă, o cravată asortată, reverul împodobit cu o insignă „Studioul FeBu”.

Deci Burlevski îmi dăduse adresa biroului, nu a apartamentului.

— La cine ați venit? se interesă paznicul politicos, dar precaut.

— M-am înțeles cu domnul Burlevski...

— Da, da, dădu din cap băiatul, etajul întâi, camera 24.

Am pornit pe covor, lăsând urme negre.

Coridorul de la primul etaj era și el acoperit cu un covor, dar, de data aceasta, verde. Cizmele mele apucaseră să lase toată murdăria pe scară, așa că suprafața verde, delicată, asemenea salatei, rămase curată. Camera 24 era uriașă, un perete era acoperit cu fotografii ale artiștilor de estradă, cu dedicații emoționante și jurăminte de prietenie eternă. M-am apucat să citesc autografele.

— Să nu credeți nicio declarație, se auzi o voce plină, puternică, mai întâi îți promit iubire, dar e suficient să te retragi și să te afunzi în mocirlă, că imediat îți dau la cap, să-ți dai duhul mai repede.

— Văd că îi adorați...

— Nu e vorba de asta, pufni producătorul, de fapt, probabil că asemenea moravuri vă uimesc. Lucrați la miliție?

Dădui din cap:

— Nu.

— Și unde l-ați întâlnit pe fiul meu?

— M-a rugat foarte mult să vă cer să-l ajutați!

— Trebuia să se gândească înainte, se indignă Fiodor și se apucă să bată iritat darabana pe masă.

— El spune că nu a omorât-o pe Zaițeva...

— A fost, ca de obicei, beat, mi-o tăie Burlevski. Când l-am rugat să-și vină în fire, să se ducă la doctor și să înceteze să mai bea vodcă cu vedrele, Anton a râs: „Nu mă amenința, tăticule, am crescut, mă descurc singur.” Uite, acum să se descurce singur, cum poate.

— Acolo îl bat tare, spusei încet, ieri avea toată fața numai vânătăi, buza spartă...

Burlevski se înroși și întrebă tăios:

— De unde știți asemenea detalii? Unde l-ați întâlnit pe fiul meu?

Pentru o clipă am ezitat, să spun că am fost arestată și apoi m-au eliberat? Ba bine că nu!

— Lucrez ca detectiv particular și mă aflam la secția de miliție cu treburi pentru unul dintre clienții mei. Anton a fost adus pe coridor de gardieni, plin de sânge. A apucat să strige numărul dumneavoastră de telefon.

— Am înțeles, spuse Fiodor și mai negru și-și fixă privirea pe fereastră.

Am început să-l examinez încetișor pe bărbat. Era imposibil să crezi că are un fiu adult. Nu aveai cum să-i dai lui Burlevski mai mult de treizeci de ani, deși știam ce vârstă are în realitate. Nu trecuse așa de mult de când tabloidele relataseră care mai de care cum și-a aniversat el pe picior mare, cu pompă, a cincizecea aniversare.

— Cât trebuie să vă ofer pentru serviciu? întrebă el, venindu-și în fire.

— Nimic.

— Cum așa „nimic”? se minună interlocutorul.

— Foarte simplu, nu mi-a fost greu să vă transmit rugămintea nefericitului, angajați un avocat și nu-l lăsați pe băiat la necaz, e vinovat, dar e fiul dumneavoastră.

— Și mama lui tot așa spunea, oftă Fiodor. Totuși, cum să vă recompensez? Nu-mi place să rămân dator.

— Dacă vreți să-mi plătiți, atunci răspundeți-mi la câteva întrebări.

— Numai nu despre venituri, zâmbi Fiodor.

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră Ksenia Fedina?

— Fedina, Fedina, începu să bâiguie Burlevski, cine e asta? Vreo cântăreață de doi bani? O dansatoare?

— Nu, e studentă la Academia economică, acum câțiva ani v-ați distrat alături de ea la o lansare a Alisei Son. Ksenia era prezentă la petrecere în calitate de însoțitoare a dumneavoastră. Uitați, priviți.

Și i-am băgat sub nas o fotografie pe care mi-o dăduse Pisemski.

— E o vițică frumușică, aprobă Burlevski, doar că nu mai țin minte.

Mă arătai dezamăgită:

— Poate totuși faceți un efort? Poate vă uitați în agenda telefonică.

— N-am de ce, spuse liniștit Fiodor, n-o știu pe tipa asta.

— Dar ea a plecat cu dumneavoastră, noaptea...

— Doamne, oftă producătorul, să-i spun prostituatei ăsteia „femeie” e pur și simplu ridicol! Dar de ce vă interesează?

— Ksenia Fedina e soția unui om de afaceri bogat, stimabil. Zilele trecute a dispărut, și mă ocup de căutarea ei. Am primit informații că ați fost prieten cu ea.

— Nu, dădu din cap Burlevski, nu am fost. Sau mai bine, ascultați.

Fiodor nu era însurat. Prima și singura lui soție, Svetlana, divorțase de

producător în urmă cu câțiva ani. Dar relațiile dintre ei se răciseră de mult, și Lana nu mai apărea la chefurile la care era invitat Fiodor. Până nu demult Burlevski fusese acordeonist la un restaurant, interpretând tot felul de cântece la cererea clienților cherchelițți. Nu ieșeau prea mulți bani, soții abia își duceau zilele. Apoi a început perestroika și apoi avântul impetuos al lui Burlevski. Într-un an, dintr-un muzicant pe jumătate sărac s-a transformat într-un show-man atotputernic. Acum femeile – cântărețe, dansatoare, ziariste – pur și simplu îi cădeau la picioare. Dar producătorul a înțeles: nu el le interesa, erau interesate de banii lui. De nenumărate ori Fiodor le-a alungat pe femeile insistente. Printre petrecărețți a început imediat să circule zvonul că e gay. Femeile s-au îndepărtat de el, dar au început să-l asalteze băieții de la balet, îmbrăcați în genul ăla de pantaloni de piele imposibil de strâmți. A trebuit să încropească o poveste de dragoste cu Alisa Son, pe atunci puțin cunoscută. Fiodor își amintea cu un frison cele câteva luni ale relației cu ea: scandaluri cu spargere de farfurii, capricii incredibile și credința obraznică a cântărețței mediocre că Burlevski e pur și simplu obligat s-o facă stea... Producătorul nu a mai rezistat și a început o legătură cu manechina Natașa. Și din nou a pățit la fel. Natalia cea afonă a început imediat să cânte, solicitând înregistrarea unor CD-uri și organizarea de concerte solo la Sala Rusia. După ea au urmat Olia, apoi Nastia, apoi Mașa... Numele doamnelor inimii se schimbau, dar esența nu. Erau parcă surori siameze. În cele din urmă, Burlevski a obosit și a decis – n-au decât să-l considere albastru, verde sau zmeuriu în picățele. În mod evident, în mediul lui nu existau femei normale, și de unde să fi găsit una care să nu vrea pe loc să pună mâna pe microfon, nu știa.

Ei, doar nu era să oprească Mercedesul în mijlocul străzii, pentru a agăța fete de pe stradă! Câte mizerii nu a citit despre el în ziare Fiodor! Fostele amante îl numeau în același timp pedofil, impotent și mare depravat. Apoi a apărut zvonul că producătorul a căpătat SIDA, și de aceea evită femeile.

Pe neașteptate ajutorul a venit însă de la un prieten vechi, bancherul Suhov.

— Ce stai așa singur cuc? l-a întrebat el la o petrecere pe Burlevski.

— Doar nu sunt toți ca tine, de fiecare dată cu o amantă nouă, a pufnit Fiodor, iar Sveta din principiu nu vine nicăieri.

Suhov a început să chicotească:

— Știi, Fedka, o să-ți spun ca unui prieten, puțin îmi pasă de muieri,

nici viagra nu mă ajută. Mă doare în cot de ele, la mine toată plăcerea vine din afaceri, aproape că am orgasm când îmi socotesc profitul. Dar pentru a mă proteja de vânătoarele de soți și pentru a nu-mi pierde renumele, am făcut rost de Ania. Te sfătuiesc și pe tine să faci așa!

— Nu am înțeles, a pufnit Fiodor, ce, Ania asta nu vrea nimic?

— Nea', a hohotit Suhov, numai onorariu pentru serviciu, o sută de parai, mâncare, uneori îi mai dăruiesc și câte un flecușteț. Dar nu am nicio problemă. Mereu e bine-dispusă, ciripește și își știe locul. Pot s-o calc în picioare, doar zâmbește. Dacă am nevoie, o sun, dacă nu, lasă-mă-n pace. Și acolo ai de unde să alegi, pentru orice gust... Blonde, brunete, grase, slabe...

— Unde „acolo"? a întrebat Fiodor.

— La agenția „Laura", i-a explicat Suhov, vrei să-ți dau numărul de telefon?

Producătorul s-a folosit de sfatul prietenesc și de atunci n-a mai avut probleme. A început să apară peste tot cu tot felul de prietene, discuțiile despre SIDA au dispărut, s-a uitat și despre homosexualitate. Pe Ksiușa Fiodor o luase, probabil, tot de la agenția „Laura". De regulă lua fete pentru cel mult trei săptămâni. Apoi le schimba. Burlevski considera că nu merită să apari mai mult de o lună cu aceeași muiere, pentru a nu avea relații prea apropiate.

7 Marcă de porțelan specific rusească, decorată în nuanțe de albastru.

8 Trimitere la cuvintele lui Gorodnicii din piesa lui N.V. Gogol, Revizorul.

12

Fără să stau prea mult pe gânduri, am dat fuga la agenția „Laura”. Era amplasată tocmai pe Noul Arbat, într-unul dintre blocurile turn monstruoase. La intrare o firmă luxoasă își tot schimba culorile, iar holul principal uimea prin splendoarea sa. Erau de toate acolo – acvarii cu pești, fântâni de cameră, palmieri rămuroși, lambriuri strălucitoare și un număr incredibil de becuri, lampadare și lumânări aromate mirosind greu.

În mijlocul acelei frumuseți, la un birou cochet imitație de Chippendale stătea o tânără grasă într-un sacou roz și cu o maletă bleu. Buclele castanii îi atârnau de-a lungul obrajilor, buzele îi străluceau puternic...

După ce-mi evaluă cu privirea paltonul simplu de cașmir dăruit de Seriojka, angajata oftă, gândindu-se cel mai probabil că nu sunt un client prea avantajos, dar deprinderea profesională își spuse cuvântul. Zâmbind frumos, rosti cu o voce plină de mezzo, cântătoare:

— „Laura” la dispoziția dumneavoastră.

M-am așezat în fotoliul oferit. Au dispărut în Lethe acele vremuri în care un om modest îmbrăcat nu era primit într-un butic sau restaurant. Acum angajații știau: sub o scurtă murdară se poate ascunde un milițian sau un ciudat excentric. Văzusem chiar eu cum cei de la pază au reținut la intrarea în salonul „Versace” un tânăr cu înfățișare de vagabond, care purta niște ghete necurățate de iarna trecută. Clientul a băgat în tăcere mâna în sân și i-a fluturat paznicului sub nas un teanc de dolari gros cât dicționarul limbii ruse. Așa că paltonașul meu din piața Cerkozovskaia nu spunea nimic.

— Care e problema? întrebă cântător angajata. Căutați o menajeră sau o guvernantă? Vă oferim cele mai bune servicii, toate candidatele au studii superioare, recomandări, adeverințe de la policlinică. Dacă aveți nevoie de meditatori, prima lecție e gratuită. Serviciile noastre sunt ieftine nu pentru că...

— Nu, nu, întrerupsei eu fluxul cuvintelor învățate pe de rost, am fost sfătuită să mă adresez agenției dumneavoastră de către domnul Burlevski.

— De Fiodor Petrovici? se miră tipa ridicându-și sprâncenele și înflori ca un bujor într-o dimineață sufocantă de iulie. Nu doriți o cafea?

Remarcând că menționarea numelui producătorului mi-a ridicat ratingul la o înălțime imposibilă, zisei drăgălaș:

— Cu plăcere, prefer ceai, ceylonez, cu frunze mari, fără zahăr, de dorit să fie lăsat în apă fierbinte două minute, și cu lămâie.

Recepționera apăsă un buton și imediat își făcu apariția un băietan îmbrăcat în ceva ce semăna cu o uniformă de ofițer din garda lui Napoleon. Auzind cum îi dă indicații referitoare la pregătirea ceaiului, zâmbii. Ce să spun, până nu demult și eu fusesem soția trândavă a unui om bogat și îmi însușisem tonul de femeie capricioasă care dă ordine servitoarei în cele mai mici detalii. Angajata înțelesese imediat cu cine are de-a face și acum se topea ca untul pe pâinea caldă.

— Deci care este problema dumneavoastră? zâmbi ea arătându-și dantura ireproșabilă.

Oftai.

— Nu pot să spun în două cuvinte. De fapt, o să încerc să explic, sper că puteți să vă țineți gura.

— Ah, își dădu tipa ochii peste cap, aveți încredere, mulți spun despre mine cu mâna pe inimă: Nadenka Ivleva e mai de bază ca o bancă elvețiană!

I-am aruncat Nadenkăi o privire critică, am ezitat câteva momente de formă și am început să turui povestea pregătită pe drum:

— Soțul meu este un om cu stare și extrem de comunicativ. După o zi încordată de muncă merge prin cluburi și restaurante, în cel mai rău caz se duce la teatru. Într-un cuvânt, duce un stil de viață monden. În psihologie unui asemenea tip i se spune „extrovertit”. Eu însă sunt o ființă liniștită, îmi place cel mai mult să stau în fața televizorului și să tricotez ceva. De la muzica zgomotoasă mă doare capul, iar de la mâncarea de restaurant am colici. Dar soțului nu îi place să apară singur pe la petreceri și sunt obligată, călcându-mi pe inimă, să mă duc după el. M-am săturat de nu se mai poate. De curând Fiodor mi-a recomandat „Laura”. Și uite, acum vreau să angajez o fată care să-l însoțească pe soțiorul meu hiperactiv.

— Și el o să fie de acord? întrebă Nadia.

Îmi mijii ochii cu viclenie:

— O s-o rog pe parteneră să spună că e ruda mea îndepărtată din provincie.

— Cum să nu, haideți să aruncăm o privire, se învioră Nadejda, scoțând niște albume umflate. Ce preferințe aveți?

Mă pierdui.

— Ei, să fie interesantă ca aspect...

Nadia zâmbi:

— Mai întâi să stabilim vârsta.

— Până în douăzeci și cinci.

— Priviți aici, bolborosi femeia, deschizând un volum uriaș, de un roșu închis.

Am început să răsfoiesc paginile. Pe fiecare se lăfăiau patru fotografii. Chipul în prim-plan, apoi fata în întregime în costum de baie, în rochie de seară și în costum oficial. Exista și un text nu prea mare: „Nr. 9. Marina. Brunetă naturală, 170, 92-62-90, mărimea piciorului 36, știe engleză, conduce mașina, cu studii superioare, Facultatea de filologie a MGU, nu fumează, dansează bine, e gata să însoțească în delegații, 60 de dolari pe oră.” Sau: „Nr. 13. Lena. 88-62-80, 168 cm, mărimea piciorului 37, studii neterminate la Colegiul tehnic superior „Bauman” din Moscova, dansează, poate să bea fără să se îmbete, 40 de dolari pe oră.”

— De ce e așa de mare diferența de preț?

Nadia explică:

— Cu cât fata știe să facă mai multe, cu atât e mai scumpă. Uite, Sonia, de exemplu, vorbește liber engleză, are carnet de conducere și are în spate vreo cinci ani de muncă la o agenție de modeling, normal, prețul ei e de o sută de dolari, pe când Jenecika nu știe limbi străine, nu conduce mașina, e o fată foarte frumoasă, dar e mai simplă, fără pretenții și eleganță deosebită. Prețul ei maxim e de cincizeci de verzișori.

Răsfoii încet paginile și, după ce închisei albumul, mă interesai:

— Altele nu aveți?

— Nu vă place niciuna? se minună Nadia.

— Ce fotografii sunt acolo? întrebai eu arătând cu degetul spre celelalte albume și ignorând întrebarea.

— Nu sunt pentru dumneavoastră, au vârsta mai mare.

— Dați-le-încoa.

Din nou începură să licărească pozele. Femei bine îngrijite de treizeci, patruzeci, cincizeci de ani. Expoziția foto era încheiată de niște bătrâne care arătau bine, ca niște intelectuale. Părul strâns în coc de modă veche, pe bluzițe aveau camee.

— Există cerere și pentru femei așa de în vârstă?

Nadia zâmbi drăgălaș:

— Cum să nu.

— Dar pentru ce?

— Cel mai adesea sunt angajate la nunți.

— La nunți?!

— Ei bine, da. Vine la Moscova un tânăr din provincie, începe deodată să facă afaceri pline de succes, se îmbogățește repede. Apoi își caută o soție de familie bună și trebuie să i-o prezinte pe mama lui. Numai că mămica bogătașului nostru stă în nu știu ce Muhosransk, până la gât în bălegar. Ei, doar n-o s-o aducă pe una ca asta în capitală, o să se piardă cu totul în situația neobișnuită, o să-l facă de rușine pe fiu. Și atunci, mă rog, Emma Markovna, văduvă de pictor, este un adevărat beau monde. Un „rus nou" a comandat o familie întreagă – tată, mamă, frate și soră. A fost foarte mulțumit.

— Doamne, întrebai eu sincer uimită, și cum le explică mai apoi soțiilor unde au dispărut rudele?

— Păi, fiecare născocește ce vrea, explică Nadia. Unii spun că mămica a emigrat în America, alții le anunță că au murit. Uite, Emma Markovna, de exemplu, a fost îngropată de nouă ori. Apropo, îi place foarte mult, sicriele sunt luxoase, slujbele sunt frumoase, o mulțime de flori...

— Păi ce, se așază în sicriu? mă pierdui de tot.

— Nu, desigur, zâmbi Nadia, luăm o femeie fără adăpost, nesolicitată de nimeni, o îmbrăcăm, o machiem și, mă rog, plângeți cât vreți, dragi copii. Doar v-am spus – „Laura” face totul pentru clienți. Cine ni s-a adresat o dată, îi trimite mai apoi și pe prieteni.

Dădeam întruna din cap. Niște surogate de părinți, trebuia să se gândească cineva și la așa ceva!

— Fiodor mi-a dat fotografia unei fete, Ksenia Fedina, ea de ce nu e în album?

Nadia întoarse fotografia în mâini și bâigui:

— N-o mai țin mine! Stați puțin, vă rog, o clipă.

Apoi sună la telefon:

— Nora, vino aici.

La chemare apăru o brunetă cu buze roșii sângerii.

— Spune, întrebă Nadia, uite, o ții minte pe asta, Ksenia Fedina?... Se spune că e de la noi.

Nora întoarse fotografia în mână și răspunse fără drept de apel:

— Am cunoscut-o foarte bine pe Fedina, numai că nu mai lucrează aici, iar în fotografie se pare că nu e ea.

— Cum așa? mă minunai.

— Deși, se îndoi Nora, parcă seamănă, dar are altă culoare de păr, o altă coafură, și nici machiajul nu e la fel. La prima vedere mi se pare că nu e ea, dar, dacă mă uit mai bine...

— Și unde o pot găsi?

Nora ridică din umeri:

— Cine mai știe, și-a dat demisia și asta e tot.

— Dar de ce? A fost dată afară?

— Nu, a plecat singură, se pregătea să se mărite. Fetele, dacă găsesc un cavaler, nu sunt niciodată sincere...

— O vreau numai pe Fedina, spusei eu ferm și mă întorsei spre Nadia,

mi s-a spus că „Laura” face orice pentru clienți, găsiți-mi-o pe Fedina.

Nadejda se uită pierdută la Nora. Aceea îngăimă gânditoare:

— Dorința clientului e lege. Știți, vorbiți cu Rita, se pare că au fost prietene.

— Dați-mi-o pe Rita, poruncii eu.

— Pe ce perioadă? apucă imediat taurul de coarne Nadia.

— Pentru o oră.

— O sută de dolari.

După ce am achitat suma cerută, am cerut bon. Mă gândeam să-l trec la lista cheltuielilor și să i-l înmânez lui Oleg Iakovlevici.

Nadia completă repede chitanța și apăsă butonul unui interfon.

— Zviaghințeva, vino.

Peste două minute în hol își făcu apariția o fată bine făcută, dar destul de plină, într-un costum elegant gri-închis.

— Ascult, Nadejda Pavlovna.

— Ai un client.

Rita se întoarse spre mine, zâmbi plăcut și întrebă:

— Restaurant sau teatru? Să-mi pun rochie de seară?

— Nu, mă grăbii eu s-o opresc, costumul se potrivește foarte bine. Vă iau numai pentru o oră, să discutăm într-o cafenea.

— Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, zâmbi din nou Rita, pregătită.

Și-a luat din cuier o haină de blană de nurcă de un gri-închis și am ieșit. Era un ger cumplit. Vântul înghețat de decembrie ne arunca în față pale de zăpadă înțepătoare. Rita s-a învinețit într-o clipită, dar continua să zâmbească stoic, arătând că e nemaipomenit de bucuroasă de întâlnire.

— Este pe aici vreun restaurant? întrebai.

— E o cafenea în clădirea de alături, spuse Rita clănțănind din dinți

și o luarăm amândouă la fugă pe asfaltul înghețat.

— Ați cunoscut-o bine pe Ksenia Fedina? o întrebai pe fată care tocmai sorbea o gură de cafea prost făcută.

— Pe Ksiușa? se minună Rita. Dar de ce aveți nevoie de ea?

Mă săturasem să arăt ca o bezea în ciocolată, așa că izbucnii:

— Am plătit pentru o oră de discuții, nu pentru întrebările dumneavoastră!

— Vă rog să mă iertați, bâigui Rita și se apucă să amestece cu lingurița zațul de cafea.

Uitându-mă la degețelele ei subțiri cu manichiură îngrijită, deodată mă simții rușinată.

— Vă rog să mă iertați pe mine, Rita, mi-am vărsat asupra dumneavoastră proasta dispoziție.

Fata zâmbi profesional:

— Ei, nu-i nimic, chiar așa, sunt cumpărată cu ora.

— Ritocika, îi spusei cu blândețe, Ksenia Fedina s-a căsătorit foarte bine cu un bărbat extrem de înstărit și nu prea tânăr. Viața ei a curs fără griji și probleme, dar apoi, deodată, într-o bună zi, Ksenia și-a părăsit soțul. El e foarte înstărit și m-a angajat s-o caut. Așa că și eu sunt un angajat plătit, ca și dumneavoastră.

— Poate că a fost răpită, presupuse Rita. La televizor arată întruna cum cecenii iau prizonieri.

— Nu cred, dădui eu din cap, nimeni nu a cerut nicio răscumpărare, și Ksiușa a lăsat o scrisoare... Apropo, soțul ei e un om extrem de cuviincios, nu se pregătește deloc s-o pedepsească pe soția care se vântură toată ziua și nici nu are de gând s-o împiedice să trăiască fericită. Pur și simplu vrea să se convingă că totul e în ordine cu ea. Așa că, dacă știți unde e Fedina, mai bine spuneți-mi, o să primiți o mică recompensă.

Rita dădu din cap:

— Am fost în relații bune, dar nu mai mult de atât. Pur și simplu ne îmbrăcam în aceeași cameră, ne împrumutam una alteia rujul sau dresuri, dar nu ne făceam confesiuni. Nu știu chiar nimic despre ea, și

clienții noștri erau diferiți. De mine se interesează în principal angajați în domeniul finanțelor, am terminat mecanică-matematică și pot să discut liber despre cifre. Dar Ksiuta era luată de oameni din show-business. Ea cânta foarte frumos, dansa, putea să cânte la pian.

— La pian? mă minunai eu, aducându-mi aminte deodată de casa din Selihovo.

Deși, e posibil să fi avut la școală și un cerc de muzică... Și apoi, ce înseamna „cânta”... poate că lovea și ea clapele cu un deget, sau bătea darabana, un dansul măgarilor acolo…

— O respectau clienții în vârstă, continuă să-și aducă aminte Rita, pur și simplu se topeau când Ksiușa cânta Concertul nr. 1 de Ceaikovski.

Era cât pe ce să cad de pe scaun. Ceaikovski? Concertul nr. 1? Păi trebuia să aibă la activ pe puțin Școala centrală de muzică! Era pur și simplu o aiureală, nu se putea așa ceva.

— Ksiuta spunea că în copilărie părinții ei o legau de pianină, iar ea plângea uitându-se cum se joacă în curte ceilalți copii.

Scosei fotografia și i-o băgai Ritei sub nas.

— Ea este?

Rita privi cu atenție fotografia.

Apoi spuse lung:

— Silueta parcă seamănă, dar fața... Ksiușa purta ochelari, mari, cu o ramă fină, extrem de eleganți, cu lentile fumurii. Fără ei vedea foarte prost. De vreo două ori și-i dăduse jos în prezența mea, fața îi devenea total alta. Iar în fotografia dumneavoastră e o fată fără ochelari. Probabil și-a pus lentile, de mult am sfătuit-o.

— Deci ea e sau nu?

Rita ridică din umeri:

— Parcă seamănă, dar nu pot să spun sigur. Ksiuta se machia mult prea strident, pudra era ca de bronz, ruj purpuriu, fard de obraz, fard de pleoape violet... O alta, cu un asemenea machiaj, ar fi arătat ca o prostituată ieftină, dar Ksiușa arăta încântător. Iar în fotografie e o fată aproape nemachiată... Nu, nu pot spune sigur. Deși seamănă.

Tăceam cu încăpățânare. Îmi era din ce în ce mai greu.

— Ksenia nu v-a spus nimic despre părinții ei?

— Nu, mi se pare că au murit.

— Dar frați, surori?

Rita dădu din cap negativ.

— Unde locuia?

— Știți, oftă Rita, închiriase un apartament împreună cu Nina Sorokina. Și ea a lucrat la noi. Uite, ea chiar era prietenă adevărată cu Ksenia, erau nedespărțite, eu eram pur și simplu o vecină de garderobă.

— Cum s-o găsesc pe Sorokina asta?

Zviaghințeva începu să fumeze liniștită și răspunse:

— Practic e imposibil.

— De ce?

— Ninocika s-a căsătorit cu scriitorul la modă Selivanov și se teme groaznic să nu i se amintească despre fostul serviciu. Probabil că i-a ascuns soțului că a fost damă de companie!

— Selivanov, repetai, nu prea am auzit de el.

— Păi, scrie sub pseudonimul Nikolai Serîi.

— Este cel care scoate mereu volum după volum despre oamenii fără principii? Nemernicul la închisoare, nemernicul în libertate, nemernicul printre ai săi?

— Chiar el, începu să râdă Rita, nu pot să-i citesc cărțile, sunt pline de sânge și pornografie, dar bărbații se înghesuie...

Gânditoare, am început să învârt scrumiera. Nikolai Serîi! Cum să ajung eu la cunoscutul autor și la soțioara lui?

13

Să mă apuc de o asemenea treabă cum era vizita la soțioara capricioasă a unui prozator la modă nu se putea asa, din mers. Am pornit spre casă. Trebuia să chibzuiesc planul viitor de acțiune.

În apartament era o liniște de mormânt, câinii, nu se știe de ce, nu mi-au ieșit în întâmpinare, dar deja peste o clipă la urechea mea au ajuns zgomote ca de zgrepțănat și scheunat. Cineva închisese toate animalele în bucătărie și ele, neobișnuite cu un asemenea tratament, plângeau supărate.

Am deschis larg ușa și am examinat câmpul de luptă. Da, totul era clar. Mulia se cățărase pe masă și golise castronelul cu bomboane de ciocolată. Mopsul se pricepea să desfacă ambalajele cu botul și acum pe mușama era o grămadă de poleială de la „Veveriţele", „Ursuleții" și „Grilaj"- ul de ciocolată. Ada se temuse să urmeze exemplul surorii sale. În tandemul mopșilor Ada ocupa treapta cea mai de jos, fiind mai puțin activă, stricătoare și huliganică. Dacă Mulia se băga într-o clipită în coșul cu lenjerie murdară, Ada făcea același lucru noaptea, în liniște deplină. Ea lătra încet, ajungea a doua la vasul cu mâncare și pe stradă răspundea imediat la chemare. Ce ciudățenie: doi cățeluși născuți de aceeași mamă, la un interval de zece minute, dar așa de diferiți. Și comuniștii mai voiau să creeze omul de tip nou! Nici vorbă, ce s-a născut, aia va crește. Dai sau nu educație, genetica își spune cuvântul. Mulia se uita la mine cu o înfățișare nevinovată.

— Poți să te prefaci cât vrei că ești un înger, spusei supărată, dar boticul tău mic și mârșav e mânjit tot de ciocolată. Așa că să-ți iei adio de la un prânz plin de calorii și de la o cină gustoasă. Și să zici mersi că nu e acasă Katerina, că imediat ai fi primit o clismă uriașă.

Când au auzit de procedura neplăcută, câinii s-au evaporat cât ai zice pește. Oare cui îi trecuse totuși prin cap să-i încuie în bucătărie? Parcă plecasem ultima. Și unde e Valentina? Ce naiba facea?

După ce am aruncat o privire muntelui de farfurii și căni murdare, am ieșit pe coridor și am împins ușa camerei. Valentina stătea foarte liniștită în pat, cu o carte în mână: Coșmarul din gang. Abia de o zi cumpărasem acel roman polițist și nici nu apucasem să pun mâna pe el.

Deci musafira intrase în dormitorul meu, desigur, nu aveam ce ascunde, dar oricum, pasul ăsta nu o punea deloc pe Tina într-o lumină bună. Era ori obraznică, ori curioasă peste măsură.

— Te-ai sculat? Și de ce nu ai luat micul dejun?

Valentina și-a băgă degetul în gură, a îndoit colțul paginii și-a oftat. M-am înfiorat. Fiecare are micile lui slăbiciuni. Nu am cum să-l văd pe Seriojka murdar pe păr, Kiriuşka nici nu se atinge de linguriţa altcuiva, Katerina e înnebunită să se spele pe mâini, iar Iulia e cât pe ce să facă o criză de nervi tot lustruindu-și cizmele și așa strălucitoare. Mie însă îmi place la nebunie să citesc prima cărțile și ziarele și urăsc paginile boțite și paginile murdărite de mâinile altora.

— Nu e prea comod să cotrobăi prin frigider într-o casă străină, răspunse ea.

— Tu ai încuiat câinii în bucătărie?

Tina dădu din cap.

— Tot timpul se urcau în pat și mă lingeau, iar apoi una din astea, grasa, mi s-a așezat chiar pe față.

Așa, Mulia își juca rolul.

— Data viitoare pur și simplu gonește-le din dormitor și închide ușa, mopșii nu pot intra... de fapt, nici Rachel.

— Am închis-o, bolborosi ofensată fata, dar au venit din nou.

— Asta nu se poate! răspunsei eu categoric.

— Verificați și dumneavoastră!

Gonii mopșii în hol. Orice ar fi spus Tina, niciunul dintre câinii noștri nu avea cum să apese clanța. O secundă se păstră liniștea, apoi se auzi un fornăit ușor, un schelălăit și un zgâriat. Mânerul frumos de bronz se aplecă încet și ceata năvăli în cameră. Rămăsei mască. Mopșii pur și simplu nu ajungeu până la clanță, înălțimea lor abia atingea treizeci de centimetri, de fapt, nici Rachel nu ajungea...

— Ascultă, îi poruncii Tinei, acum o să mă duc la bucătărie și o să iau câinii, iar tu cheamă-i peste câteva momente, e interesant să văd ce fac.

Peste câteva secunde, cu gura deschisă de uimire, observam ce se

întâmpla. Mai întâi mopșii au împins cu boturile în ușa deschisă, apoi a încercat același lucru Rachel. Fără să obțină vreun rezultat, câinii s-au așezat și au început să-și arate încet colții. Și în momentul acela din camera lui Kiriușka a ieșit maiestuos Maurice, ei, dar nu era un motan, ci pur și simplu un tigru, și la mers, și la poziția capului. La vederea lui, câinii s-au apucat să schelălăie bucuroși. Maurice s-a apropiat de ușă și s-a uitat disprețuitor la mopși și la Staffordshire. Toată înfățișarea lui spunea: „Ei, iată cum vă salvez eu din nou, idioților!" Pentru o clipă motanul a rămas nemișcat, apoi, după ce a mieunat scurt, a sărit agățându-se de clanță cu tot trupul său greu și sătul. Limba clanței a pocnit, ușa s-a deschis. Câinii au dat buzna bucuroși în dormitor. Maurice și-a desfăcut labele, a făcut un salt plin de elan și mi-a aruncat o privire triumfătoare. În ochii lui ardea o luminiță demonică. Mută, am privit cum, fără să se grăbească, s-a dus în camera copiilor. În prag, Maurice s-a întors și a făcut scurt „miau". Asta suna ca un „ha".

Perplexă, am pornit-o împleticit spre bucătărie, să spăl vasele. Doamne, ce motan, pur și simplu era o sursă de talent. Interesant, oare ce-o mai fi știind să facă?

Cele mai sângeroase gânduri îmi trec prin cap când spăl tigăile. Când îndepărtam grăsimea respingătoare, uscată, treceam în revistă variantele de a o aborda pe Nina Sorokina. Fără să-mi imaginez ceva bun, l-am mai sunat o dată pe Burlevski:

— Nu v-ați amintit unde locuiește Fedina?

— Puteți să veniți la mine la birou?

— Numai peste o oră și ceva, mă bucurai.

— Vă aștept, răspunse scurt Fiodor și închise.

M-am aruncat la cuier și am strigat din mers:

— Tina, spală vasele și ia mâncare din frigider.

— Bine, se auzi din cameră.

De data asta Burlevski mi-a oferit cafea. M-am uitat la ceașca cu lichid maroniu și mi-am înfrânat un oftat. Pot să beau o canistră de ceai, doar ceylonez, însă o cafea instant Nescafé nu suport, mi se face rău numai de la miros. Pur și simplu nu înțeleg cum poți numi „cafea" amestecul ăsta de chimicale... Dar, pentru cauză, trebuia să mă prefac că sunt extrem de încântată.

— Pentru cine lucrați? întrebă tăios Fiodor.

Zâmbii:

— Oare nu e totuna? Sper să nu vă așteptați să vă spun numele clientului...

— Ce agenție reprezentați? insistă producătorul.

— Mă ocup de anchete private.

— Aveți licență?

Întrebarea simplă mă lăsă perplexă.

— Nu.

— E clar, spuse lung Fiodor, fugiți de impozite, nu e bine, doamnă!

— Ascultați, mă enervai, ce vă privește pe dumneavoastră? Dacă v-ați adus aminte adresa Fedinei, dați-mi-o, dacă nu vreți, de ce m-ați mai chemat?

— Ei, haideți, nu vă impacientați, zâmbi producătorul, nu știu nimic de Fedina.

— Și atunci ce dracu'...

— Încet, încet, vreau să vă ofer un job.

Mă uitai fix la Fiodor și pufnii:

— Nu știu deloc să cânt. De fapt, nici să dansez.

Burlevski zâmbi:

— Nu intenționez să vă invit pe scenă. Vreau să-l ajutați pe fiul meu.

— E un lucru absolut imposibil, i-o tăiai.

— De ce?

— Sunt ocupată până peste cap cu celălalt client.

— Abandonați-l.

— Cum să-l abandonez? mă indignai. Omul a plătit banii!

— Cât mă costă o zi la dumneavoastră? se interesă Fiodor.

— Cinci sute de dolari plus cheltuielile, i-o trântii eu, sperând că, auzind suma astronomică, omul va renunța.

Dar Burlevski trase sertarul biroului și se apucă să numere bancnote. Mă uitai cu ochii mari spre teancul care creștea.

— Aici sunt cinci mii pentru zece zile și încă puțin pentru cheltuieli, luați-i, comandă Fiodor.

Dădui din cap:

— Știți, totuși, nu sunt superprofesionistă, mai bine duceți-vă la o agenție.

— Nu vreau, spuse clar Fiodor.

— De ce?

— De ce, de ne-ce, considerați-l un capriciu de-al meu, luați banii și apucați-vă de treabă.

— Ei, dar dacă n-o să aflu nimic sau, dimpotrivă, aflu că fiul dumneavoastră e vinovat...

Fiodor își șterse ceafa cu palma.

— De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere − risc comercial. Oricum banii vor rămâne la dumneavoastră.

Omul e slab − mâinile mele se întinseră spre bani. Puteam să-i cumpăr lui Serioja o mașină nouă! Se spune că lucrătorii simpli de la Cercetări penale au în lucru simultan câte cinci, șase cazuri... Poate că reușeam și eu să mă descurc, toți învățăm. Să zicem că luni, miercuri și vineri puteam să mă ocup de căutarea Kseniei, iar marți, joi și sâmbătă aveam să mă consacru tânărului Burlevski. Pentru a nu avea mustrări de conștiință că am luat imediat banii de la doi clienți, trebuia să mă chinui fără să-mi cruț eforturile, mai bine zis picioarele, de la nouă dimineața la miezul nopții, reducând timpul pentru somn, mâncare și lectura romanelor polițiste.

— Bine, bolborosii, povestiți-mi esența.

— Tocmai m-am întors de la miliție, explică Fiodor, Anton s-a trezit în sfârșit și poate răspunde clar la întrebări. Se jură că nu i-a făcut nimic rău Verei Zaițeva. A venit la ea pe la nouă seara, ușor amețit. În

stomac i se legănau câteva sticle de bere. Vera nu l-a primit pe Anton cu amabilitate și chiar a încercat să-l dea afară, dar băiatul i-a arătat banii pe care-i primise recent de la mine și ea l-a lăsat să intre.

— Se cunoșteau de mult? mă interesai.

— Din copilărie, oftă Burlevski, au învățat în aceeași clasă. Am fost împotriva acestei prietenii.

— De ce?

— Era o fată respingătoare, deși nu e bine să-i vorbim de rău pe morți. Mincinoasă și fără nicio limită. De la doisprezece ani se ducea prin beciuri cu băieții, trăgea aurolac, înghițea tablete, fuma și bea. Ea a fost cea care l-a momit și pe Antoșa. Chiar l-am cotonogit o dată, dar fără niciun folos, pur și simplu băiatul era atras de rahat. Nu putea sta nicio zi fără scroafa asta. Desigur, sunt vinovat, eram ocupat cu zilele, maică-sii puțin îi păsa. Într-un cuvânt, când mi-am dat seama, a trebuit să-l bag pe Anton în clinică.

— Bea mult?

— Of, dădu din mână Fiodor, dar ce n-am făcut – codare, zombificare, tot felul de „Esperal” și torpile, hemodializă... Am comandat și acatiste la biserică, dar degeaba! Se abținea maximum o săptămână, și mai încolo venea acasă târându-se pe burtă.

— Locuia cu dumneavoastră?

— Înainte da, dar în urmă cu vreo doi ani i-am cumpărat un apartament. La drept vorbind, mi-am luat mâna de pe băiat. De fapt, nu mai e copil, a făcut deja douăzeci și cinci de ani, poate să răspundă pentru faptele mizerabile. La vârsta lui, eu trebuia să trag ca un cal, alergând cu acordeonul de la un restaurant la altul. Nu aveam un tată bun care să-mi plătească socotelile. Dădeam singur din mâini, făceam eforturi, am ieșit din rahat, dar ăsta nu are nimic de la mine: nici putere de muncă, nici hotărâre, nici puterea voinței... Seamănă numai cu maică-sa. Și ea e la fel de puturoasă.

— De ce s-o fi omorât pe prietena din copilărie?

— Habar n-am, ridică din umeri Fiodor. Când bagă în el, nu face rău, se întinde pe canapea și doarme liniștit. Nu strigă, nu înjură. Știți, sunt oameni care, sub influența alcoolului, se aruncă la bătaie, se enervează, dar Anton, dimpotrivă, devine blând, plânge, îi e milă de toți. Dă bani trecătorilor, își dă paltonul de pe el, ceasul... Nu e în

firea lui să pună mâna pe cuțit. Și apoi, are o frică patologică de sânge, în copilărie, dacă se julea la genunchi, leșina imediat. Dar ce să mai spunem de vânătăi… La restaurant servesc un fel de mâncare – file de vită la frigare. Dacă tai o bucată, înăuntru e suculentă, roz. Lui Antoșa i se face rău numai când o vede. Spuneți-mi atunci, cum putea el să taie gâtul unei fete și să se mai și ducă liniștit la culcare, strângând în mână cuțitul plin de sânge? Bine, dacă ar fi sugrumat-o sau ar fi otrăvit-o, ori să-i fi dat una în cap − așa ceva aș putea crede. Dar să-i treacă lama cuțitului pe gât! De acolo, se spune, a țâșnit sângele ca din fântână. Alcoolul face cu omul lucruri tare groaznice!

— Anton mă asigură, continuă Burlevski, că în ziua aia a băut foarte puțin. Mai întâi două sticle de bere, apoi Verka a scos o vodcă, o sticlă micuță, „un degetar” de numai 250 de grame. Și-a pus ea cam o sută cincizeci de grame, iar restul l-a oferit cavalerului. El s-a indignat, de ce primește mai puțin, dar gazda l-a pus repede la punct. Nici n-a apucat să dea pe gât paharul, că alcoolul i s-a urcat imediat la cap. Abia a ajuns la canapea și s-a prăbușit de parcă fusese cosit. Somnul greu nu i-a trecut nici spre dimineață și, când a fost luat la secție, nu înțelegea nimic. Amețeala a început să se lase abia atunci, după ce trecuse așa de mult timp.

— Poate că minte, a băut o căldare, iar dumneavoastră vă cântă cântece despre două sticle de bere și o sută de vodcă.

— Nu, oftă Fiodor, nu minte. Analizele au indicat un conținut mic de alcool și prezența clonidinului în sânge. Așadar cineva a vrut să-l amețească pe băiat. Dar cine și de ce? Dacă această persoană misterioasă i-a dat dinadins de băut lui Toșa pentru a arunca crima asupra lui?

— Stați puțin, stați puțin, încercai eu să pricep, vodca din „degetar” a băut-o împreună cu Zaițeva?

— Se pare că da, dar Anton s-a dus imediat în cameră, poate că la bucătărie se ascundea cineva?

— Ei, dar asta nu e o prostie? pufnii, deci Zaițeva îi dă fiului dumneavoastră vodcă cu clonidin și apoi se lasă tăiată… Adică a pregătit chiar ea alibiul criminalului…

— Anton îmi spune că nu a adormit imediat, mai întâi a căzut într-un fel de stare între somn și realitate, și în starea asta de semiuitare a auzit că Vera a format un număr la telefon și a spus: „Auzi, Poncik, totul e gata, te aștept.” Poncik i se spunea unui coleg de clasă de-al ei,

Nikita, fiului unui scriitor la modă, Nikolai Serîi, poate că ați auzit, scrie o grămadă de tomuri despre nemernici. Uitați, duceți-vă la băiat și scuturați-i umerii grași.

În prima clipă nu mi-a venit să-mi cred urechilor, apoi, încercând din toate puterile să-mi ascund bucuria, am zis:

— Dați-mi adresa și telefonul.

— Stați puțin, spuse Fiodor apăsând butoanele cu degetul, Serîi la bătrânețe a înnebunit de tot, s-a despărțit de prima soție și a luat una cu treizeci de ani mai mică decât el. Ce să mai zic, e mai tânără ca Nikitka, o cheamă Nina. Ei, așa că Ninocika asta i-a îndepărtat pe toți vechii prieteni ai soțului, o să încerc acum s-o conving să vă primească.

Vreo cinci minute ciripi în telefon, apoi întrebă:

— Dar ce, Kit e acasă? Vreau să trimit la el o doamnă... Nu, nu, Ninulia, eu am nevoie, fii bună, lasă-i să vorbească.

Din receptor se auzi un piuit tulburat.

— De unde știi? spuse perplex Fiodor. Bine, mă predau, e de la miliție. Însă judecă și tu, Nikitka oricum o să fie chemat, poate e mai bine să discute acasă.

Receptorul scânci scurt și se auziră țârâituri.

— Ce javră, spuse pătimaș Fiodor, bine măcar că proasta asta visează la o carieră de cântăreață și i-e frică să se certe pe față cu mine. Ați văzut, toată capitala știe despre Anton! A scris și în Moskovski komsomoleț. Bine, duceți-vă, până nu se răzgândește Ninka, sunt toți acasă, strada Usievicea... Apropo, mă opri Fiodor.

— Ce?

— Țineți, îmi spuse și îmi întinse un pager.

— De ce?

— Toți angajații mei au așa ceva, dacă aveți nevoie, vă trimit informații.

M-am îndreptat spre metrou, bucurându-mă încetișor. Dimineață îmi spărgeam mintea cum să ajung la Sorokina, iar seara deja mă grăbeam să mă duc în vizită la ea.

14

Scriitorul la modă nu pusese degeaba ochii pe Nina. Fătuca era o frumusețe exotică, orientală. O siluetă elegantă, bine făcută, o culoare ușor oacheșă a pielii tinere, părul de un negru-albăstrui, absolut drept. Niște ochi ușor piezișii, parcă de pisică, pomeții înalți și ovalul rotund al feței erau dovada înrudirii ei cu Orientul...

— Dumneavoastră sunteți de la miliție? întrebă Nina cu o voce cântătoare, de parcă era un clopoțel de cristal.

Dădui din cap.

— Intrați, porunci stăpâna și strigă: Kit, a venit cineva la tine!

Pe coridor se auziră pași și în hol intră un tânăr înalt, lat în umeri, într-o cămașă boțită și blugi roși. La gât se vedea o pată roșie. Cel mai probabil dormise liniștit.

— Unde o să stăm de vorbă? mă interesai sec.

Din moment ce eram de la miliție, nu puteam sta să fac plecăciuni chinezești, lucrătorii organelor de ordine publică nu se remarcă printr-o politețe excesivă. În orice caz, în serialul meu preferat, „Străzile felinarelor sparte”, polițaii nu erau prea ceremonioși cu martorii.

— La mine dacă se poate, răspunse politicos Nikita.

Am intrat într-o cameră mare, spațioasă, cu două ferestre. Da, tare bine mai trăiau copiii scriitorilor de succes. Mobilă nouă, minunată, computer, combină muzicală, un covor scump, turkmen, și un Philips superplat – băiatul se aranjase cu tot confortul. Pe partea opusă ferestrei, lângă perete, se afla un pian; nu o pianină, ci un instrument adevărat, de concert, cu capac deschis. Lângă el se afla un pupitru, iar pe canapea era așezată o vioară. Cândva studiasem la Conservator, e adevărat, la clasa de harpă, la pian și la vioară nu cântam prea bine.

Fără a-mi putea ascunde curiozitatea, am aruncat o privire spre vioară. Apoi am întrebat:

— Îmi dați voie să mă uit?

— Doar cu grijă, se încordă gazda, instrumentului nu-i plac mâinile

străine.

Am apucat vioara cu precauție. La prima vedere mi se păruse că e produsă de marele Amati, și nu am mai rezistat, am vrut să pun mâna pe o raritate. Dar acum era clar – aveam în față o copie a unei viori a genialului maestru. Cel mai probabil era o lucrare a unor meșteri germani. Avea bucla cam mică pentru un Amati... Dar oricum un asemenea instrument costa câteva zeci de mii de dolari. De fapt, dacă pe canapea se afla o vioară Amati, suma ar fi ajuns la sute de mii...

Ciupii vioara și un sunet curat zbură nervos în cameră. E un lucru remarcabil, minunat...

— Cântați? întrebă Nikita uimit.

După ce pusei repejor vioara la loc, îl lămurii:

— În copilărie am urmat școala de muzică...

— Ca să vezi, spuse Nikita entuziasmat, și acum lucrați la miliție, nu e ciudat?

— Nu văd nimic neobișnuit în asta, viața poate transforma mult oamenii. Spre exemplu, colegul dumneavoastră de clasă, Anton, un băiat dintr-o familie respectabilă, poate și el a fost la școala de muzică, dar a devenit alcoolic și criminal.

Kit oftă:

— Numai Verka e de vină, sălbatica asta!

— E adevărat că ați fost prieteni?

Nikita se înmuie.

— Nu prea, pur și simplu am locuit în aceeași casă, mai bine zis, am locuit înainte, până a divorțat tata. Acum în acel apartament a rămas mama...

— Dacă nu e un secret, de ce v-ați mutat cu tata?

Tânărul se înroși ușor.

— Cu mama e foarte greu, tot timpul înjură, se enervează, îmi face reproșuri...

Doamne, adevărat conflict, dacă soțul a fugit la una mai tânără,

imediat începi să fierbi.

— De aceea am fost și în aceeași clasă, continuă Kit, până la paisprezece ani am mers împreună la școală, dar mai apoi...

Nikita dădu din mână.

— Ce? întrebai eu curioasă, înghiontindu-l pe tânăr. Ce a fost mai apoi?

Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Ei, oricum o să vă povestească cineva, ascultați.

Părinții Verei Zaițeva ocupau în perioada sovietică posturi destul de înalte: tatăl era șef de secție la Ministerul Învățământului, mama – instructor la Comitetul orășenesc al PCUS. Salariu bun, rație alimentară, casă de vacanță de la stat și mașină de la stat cu șofer... Numai timp liber nu aveau, așa că de Vera se ocupa bunica. Bătrâna nu se prea tulbura când descoperea în carnetul nepoatei numai note de patru, însă cel mai mult o îngrijora lipsa poftei de mâncare a fetei.

— Fată, lasă cartea, bolborosea bătrâna, când intra seara în camera copiilor, o să-ți strici ochii, mai bine mănâncă niște plăcintă...

Bunica trăise toată viața fericită cu un soț profesor și conducea cu o mână fermă gospodăria fiicei sale, avea convingerea fericită că învățătura nu este bună pentru fete. Lucrul cel mai important era să te măriți, să faci copii, să crești nepoți...

Când Vera a împlinit doisprezece ani, bunica a murit. Și atunci a fost angajată o guvernantă, Elena, chemată să ajute la efectuarea temelor. Lena s-a îngrozit. Fata bine făcută, frumoasă, care arăta nu de doisprezece, ci de șaisprezece ani, făcea niște greșeli monstruoase, nu știa deloc matematică, iar în engleză abia dacă putea rosti cu mare greutate două cuvinte. Le-a explicat părinților starea de fapt. Aceia i-au comandat să o învețe imediat. Dar e mai ușor să spui decât să faci. Obișnuită să nu facă nimic, Vera se împotrivea disperată. Guvernantele, iar mai apoi meditatorii se schimbau precum ciorapii, nimeni nu putea rezista multă vreme alături de fată. Vera nu avea chef de învățătură, fusese luată în compania lor de elevele din clasele mai mari, începuse să meargă la discotecă. Acolo i-au dat să bea vodcă și au servit-o cu tablete extasy.

Peste un an Vera s-a transformat în cea mai autentică alcoolică.

Părinții nu au priceput la început despre ce este vorba. Ei erau nebăutori, dar aduceau adesea acasă sticle, daruri de la lingăi. O dată, desfăcând pentru musafiri un coniac Napoleon, tatăl a rămas mut de uimire când a constatat că înăuntru era ceai. Au fost controlate toate sticlele și aproape în toate se afla fie infuzie de ceai, fie apă...

Vera a fost internată imediat la spital. A rămas acolo câteva luni și s-a apucat să bea din nou. În anii următori părinții s-au luptat din răsputeri cu boala fetei, și când, după ce au încercat toate metodele, și-au dat seama că fata lor nu se poate schimba, i-au cumpărat un apartament și au instalat-o acolo. În mod firesc, Vera nu lucra nicăieri, își ducea viața în urma unor câștiguri întâmplătoare. Ba se angaja vânzătoare la un chioșc, ba liftieră, ba mătura prin curte... Dar nu putea rezista în niciun serviciu, aproape imediat era dată afară. Împreună cu ea pe acel drum era și Anton Burlevski. La un moment dat au locuit împreună, apoi s-au certat, s-au împăcat din nou. Era suficient ca Anton să facă de undeva rost de bani, că dădea fuga la prietenă și banii erau băuți camaraderește. Părinții încetaseră de mult să le mai dea bani de buzunar. Mama Verei plătea apartamentul, o dată pe săptămână îi îndesa alimente în frigider, aducea tot, inclusiv țigări, dar nu-i dădea bani de buzunar, știind că fata o să cumpere de ei imediat vodcă. Dar Vera, vicleană ca toți alcoolicii, găsise o soluție: vindea lângă metrou pe bani puțini mâncarea primită și repejor dădea fuga după sticlă.

După aceea a fost mai rău. Și-au făcut apariția și drogurile, mai întâi niște flecuștețe, precum extasy și marijuana, apoi tablete și, în cele din urmă, Vera s-a pus pe heroină. Mai avea un singur gând, de unde să ia bani pentru a se injecta. Și atunci Zaițeva și-a adus aminte de Nikita.

Spre deosebire de alți foști colegi de clasă, Kit era un copil fără probleme. Dimineața se ducea la școala generală, seara, la cea de muzică. În clasa a noua tuturor le era clar – drumul lui ducea spre Conservator. Așa s-a și întâmplat, Nikita a învățat foarte bine la clasa de vioară. Lucra – chiar începuse să aibă oarece popularitate –, în orice caz, cânta în orchestra lui Anatoli Dobcinski și nu se plângea de viață. Se săturase până în gât de Vera și Anton. Dacă micul Burlevski măcar se mai jena puțin și cerea bani extrem de rar, Zaițeva venea la el cu o regularitate înspăimântătoare.

— Kit, se plângea ea, dă-mi pentru ultima oară, Doamne, o să ți-i înapoiez mâine.

Lui Nikita îi și părea rău de ea, îi era și silă.

Aproape pierzându-și înfățișarea umană, fosta colegă de clasă tremura în prag, răspândind un miros groaznic de trup nespălat, femeie fără adăpost, ce mai. Înfrânându-și cu greu repulsia, Nikita îi dădea bani fetei. În mod normal, nici nu se punea problema să-i primească înapoi. În cele din urmă violonistului i-a ajuns să mai fie vacă de muls și i-a spus categoric:

— Pleacă de-aici și nu mai veni!

Vera s-a mai smiorcăit puțin în prag, vărsând lacrimi grele pe obraji, dar Nikita a fost extrem de sever:

— Gata, ajunge, robinetul de bani s-a închis!

Drogata a fost nevoită să plece. Nikita chiar s-a mirat ce ușor a scăpat de tipa cea insistentă.

În după-amiaza acelei zile Nina s-a pregătit să se ducă la magazin, și atunci și-a dat seama că-și pierduse portofelul. Un portmoneu frumos din piele de crocodil, nu conținea prea mult, doar vreo sută de dolari, dar Sorokina era sincer nedumerită:

— Ei, dar unde ar fi putut să dispară? Țin minte bine, l-am pus uite aici, lângă oglindă, alături de mănuși! Kit, trage comoda, probabil a căzut acolo.

Nikita a mutat supus mobila, știind foarte bine unde dispăruse portofelul. După ce a plecat Nina, s-a dus repede la telefon, clocotind de furie.

— Ascultă, a început el să urle în receptor când a auzit un „alo” slab. Lepădătură, dă înapoi imediat portofelul.

— Care? a încercat Vera s-o facă pe proasta.

— Uite ce-i, a spus violonistul, în seara asta portmoneul și suta de dolari să fie la locul lor, în hol. Ține minte, dacă nu le aduci înapoi, mă duc la miliție.

Nici Nikita nu pricepea de ce se enervase așa de tare. Suta de dolari nu însemna nimic în bugetul lui, Nina nu suferea deloc după pierderea portmoneului... Pur și simplu băiatul se săturase peste măsură și se hotărâse s-o sperie ușor pe cunoștința obraznică. În mod firesc, nu se aștepta deloc la restituirea bunurilor furate.

Pe la zece seara s-a auzit telefonul:

— Poncik, a ciripit Zaițeva, totul e în ordine, îl aduc acum.

La zece și jumătate și-a făcut apariția în prag și, întinzând portofelul frumos, elegant, a ciripit:

— Ce să spun, a ieșit așa de aiurea, mi-am luat mănușile și din întâmplare am luat și portofelul Ninei, verifică tu dacă e totul la loc.

Nikita s-a uitat înăuntru și s-a minunat tare – suta de dolari era neatinsă.

— Auzi, Poncik, l-a rugat Vera, pune-mi un păhărel, mi-e rău.

Kit i-a aruncat o privire fetei. Trupul slăbănog era cuprins de un tremurat, buzele erau cenușii, iar ochii îi erau înfundați în orbite... Într-adevăr, Vera nu se simțea bine.

Oftând, Nikita a intrat în cabinet și a venit cu un pahar de vodcă. Zaițeva l-a dat peste cap dintr-o suflare, refuzând sandvișul cu salam și, trântindu-se pe scaunul din hol, a început să se plângă de viață. Nikita a prins cu greu o idee din șuvoiul cuvintelor aproape fără legătură. Blestemându-se pentru firea sa miloasă, violonistul încerca s-o dea afară pe musafira insistentă, dar ea, plângând, se văita:

— Nu mai am putere, n-o să ajung acasă, lasă-mă să înnoptez aici într-un colț, mă întind chiar pe jos, te rog, Nikitocika!

Tânărul s-a îngrozit de tot, imaginându-și ce va spune Nina când se va întoarce acasă, și s-a apucat să se caute de bani.

— Ia, numai pleacă.

Vera s-a uitat la bancnotă și a rostit cu sentiment:

— Ei, mare mizerabil mai ești, Poncik! Ai o grămadă de bani și mi-ai cerut înapoi suta de parai!

— Hoațo! nu s-a mai putut abține violonistul. Ieși afară de aici și să nu mai îndrăznești să mai vii vreodată.

— Of, s-a plâns Vera, ți-a părut rău de bani, niște hârtii păduchioase, iar eu, apropo, ca să-ți dau înapoi suta de dolari, am jefuit un om.

În capul ei totul se întorsese într-un mod incredibil, și chiar i se părea că făcuse o faptă eroică pentru a aduce banii.

— Ai jefuit? s-a speriat Nikita dând înapoi. Pe cine?

Ce întrebare prostească. O pusese retoric, fără să aștepte răspuns, dar Verka a zâmbit pe neașteptate:

— Pe Anton!

— Pe Anton?!

— Îhî, a dat din cap fosta colegă de clasă, a venit la mine pe seară tare mulțumit, să-mi arate paraii, îi dăduse tăticu. Ei vezi, dar eu chiar trebuia să-ți înapoiez portofelul, și i-am luat!

— Cum i-ai luat? s-a interesat Nikita, simțind că îl cuprinde amețeala.

— Simplu, a ridicat din umeri Zaițeva, am pus în vodcă clonidin și l-am servit, a căzut lat, iar eu am luat bănuții și am dat fuga la tine. Apreciază-mă, mereu te salvez. Dar tu nu vrei să mă ajuți, măcar lasă-mă să înnoptez la tine, nu mă pot ține pe picioare.

— În niciun caz, i-a tăiat-o Nikita, înghiontind-o din casă pe fosta colegă, gata, m-am săturat. Ține minte, dacă mai vii vreodată, o să chem miliția, acum zboară de aici.

Vera a făcut o figură de câine bătut, dar în inima fostului coleg nu era loc de milă. A trântit ușa metalică și, cu inima grea, s-a dus să-și facă exercițiile.

Și acum îl mustra conștiința. Poate dacă ar fi primit-o atunci, ar fi fost încă în viață.

— A venit la zece și jumătate?

Nikita încuviință.

— Beată?

— Ca de obicei, de fapt, nu-mi dau seama când se prostea și când era beată. Îi era rău, asta era clar.

Băteam încetișor darabana în pledul roșu de pe canapea.

Se contura un tablou interesant. Vera i-a turnat în sticlă clonidin lui Anton și s-a dus la Nikita. Probabil încă mai păstrase reminiscențe ale înfățișării omenești sau chiar s-o fi speriat de miliție. Dacă în buzunarul ei sau în apartament găseau heroină, primea o condangare. Deci i-a înapoiat banii și s-a întors acasă. Și în tot acel timp Anton a dormit foarte liniștit pe canapea. Prin urmare, altcineva a omorât-o pe

fată cu sânge rece în prezența băiatului amețit, iar mai apoi l-a mânjit pe el cu sângele Zaițevei și i-a pus cuțitul în mână. Uite de ce Anton nu-și putea veni în fire și uite de ce, ca un robot, ne asigura că nu a atins pe nimeni... Și atunci cine și, mai ales, de ce a omorât-o pe Zaițeva? Oare bărbatul misterios care se dăduse drept angajat al centralei telefonice era criminalul? Dar atunci rezulta că de fapt el încercase să mă omoare pe mine sau pe Katia, sau poate pe Iulia! Pentru ce? Eram absolut inofensive, ca niște fluturi coada-rândunicii. Poate vreo rudă a unui decedat voia să se răzbune pe chirurg? Dar de ce să încerce să afle adresa la telefon? Era suficient să se intereseze la spital, datele Katiușei nu sunt secrete...

Simțind că începe să mă ia amețeala, am schimbat destul de tăios tema:

— Ai auzit vreodată de numele ăsta, Ksenia Fedina?

Nikita pufni:

— Cum să nu! Dar mai bine întrebați-o pe Nina, ce scandal a făcut aici prietena ei, că eu am promis să-mi țin gura! Mi-am dat cuvântul de onoare!

Mirată de o asemenea reacție, am strigat:

— Nina, veniți aici, vă rog!

Ușa s-a deschis și „doamna" Nina a intrat în cameră, odată cu un miros amețitor de parfum respingător, „Rondo".

Și-a pus mâinile în șold și a început să susure extrem de capricios:

— Despre ce este vorba? Am venit numai pentru o clipă, mă grăbesc extrem de tare!

Interesant, unde s-or fi ducând? La masaj sau la solar... cocheta aia obraznică trebuie să-și schimbe planurile.

— Mă interesează prietena dumneavoastră, Ksenia Fedina.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, pufni nemulțumită „doamna".

— Cum să nu, dar fiul dumneavoastră vitreg afirmă că persoana de mai sus a venit aici și chiar a făcut scandal.

Nina îi aruncă lui Nikita o privire furioasă. Băiatul se zgribuli într-o clipită și bâigui:

— Bine, eu plec, vorbiți singure...

— Nikita a greșit, răspunse mincinoasa ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, probabil a auzit greșit.

Cu asta plusa, violoniștii, de regulă, n-au niciun fel de probleme cu auzul, deși auzul obișnuit și cel muzical sunt chestiuni diferite.

— Bine, acceptai eu, numai că la agenția „Laura" mi-au spus la fel, că ați fost prietenă cu Fedina.

Toate culorile dispărură imediat de pe fața frumoasei. Din oacheșă deveni gri-pământie.

— Cine sunteți? întrebă ea șoptit, transformându-se într-o clipită într-o fetiță micuță, prostuță.

— Maior Evlampia Andreevna Romanova.

— Numai să nu-i spuneți soțului sau lui Nikita, bâigui Nina, vă implor, vreți bani? O mie de dolari?

Dădui din cap.

— E puțin? Atunci două?

— Nu am nevoie de bani.

— Și atunci de ce aveți nevoie? se tângui începând să-și frângă mâinile Nina. Ați venit să-mi distrugeți viața? Să-i dați raportul soțului?

— Nu, o liniștii, pur și simplu o caut pe Ksenia Fedina și când o să aflu unde este o să plec imediat.

Nina luă de pe masă un pachet de Sobranie și, fără să-mi ofere o țigară, se apucă să pocnească nervos bricheta.

— De mult nu mai am de-a face cu ea!

— Bine, să punem întrebarea altfel, unde a locuit înainte?

Nina expiră repede fumul.

— Într-un apartament de pe aleea Kolodeznîi.

— Ați locuit împreună, nu?

— Să spunem!

— Ați făcut cunoștință la agenția „Laura”?

— Poate!

— Ce știți despre ea?

— Nimic!

Mă săturasem de o asemenea discuție și mă ridicai repede:

— Asta e, rămâneți cu bine.

— Drum bun, cale bătută, spuse ironică Nina.

— Mâine, spusei eu pe un ton rece, să veniți împreună cu soțul pe Petrovka, o să vă scriu acum citația, dați-mi buletinul.

— De ce cu soțul? își pierdu Nina toată forța combativă.

— Dacă nu vreți cu frumosul să vă amintiți nimic despre Ksenia, va trebuie să vă rugăm să faceți asta în prezența soțului.

— Bine, bine, spuse repede pe un ton înțelegător, dar ce treabă are aici soțul? Nu a văzut-o niciodată pe Ksenia... iar eu chiar nu știu nimic despre ea, de mult nu mai suntem prietene.

— Și atunci de ce a venit aici să facă scandal?

Nina stinse cu grijă mucul de țigară.

— Dați-mi cuvântul de onoare că o să rămână între noi!

Răspunsei cu inima ușoară:

— Pe cuvânt de milițian.

Nina oftă tristă:

— Nu toți au noroc, ca Nikita, casă bogată, tata și mama au mare grijă de el, și nu a fost mai rău nici când a venit mama vitregă. Doar sunt mai tânără decât Kit și încerc din toate puterile să-i fiu o bună prietenă. Dar uneori pur și simplu mă apucă furia, de ce unii au tot și alții nimic? Cu ce sunt eu mai rea? Numai pentru că m-am născut în familia unor fraieri?

15

Ninocika într-adevăr nu avusese noroc. Nu, părinții ei nu trăgeau la măsea și nu duceau un mod de viață asocial. Dimpotrivă. Și tata, și mama erau groaznic de corecți, niște persoane extrem de enervante. Din copilărie Nina crescuse în sistemul unor interdicții stupide, inexplicabile. Trebuia să se ducă la culcare la opt și jumătate, seara nu trebuia să mănânce carne, la televizor se putea uita numai o jumătate de oră pe zi... Dar aceste aiureli ale părinților puteau fi explicate prin grija față de starea de sănătate a copilului. Cumva puteau fi de înțeles postulatele „fusta unei fete cuviincioase acoperă genunchii" și „o fată educată nu se duce niciodată la plimbare cu un băiat". Dar de ce nu putea să stea în fotoliu picior peste picior, să folosească deodorantul, să-l citească pe Maine Reyd, să se ducă la bazin și să pună infuzia de ceai în ceașcă, nimeni nu știa. Nu se putea, și gata!

— Trebuie să trăiești corect, zicea tata, inventând o nouă interdicție.

— Ia exemplu de la noi, o povățuia mama, cumpărându-i fetei de șaisprezece ani cizme de fetru.

Reținându-și lacrimile, Ninocika își punea cizmele „adio tinerețe" și se târa posacă spre școală. Cu hainele ei incredibile, se transformase de mult în obiect de ironie. Dar fata se temea să protesteze deschis. Era suficient să arate cea mai mică împotrivire, că tatăl militar scotea cureaua lată de ofițer. Nici nu se putea pune problema să îi stârnească mila mamei, ea împărtășea în întregime opiniile soțului.

— Fără o bătaie bună nu poți educa un copil, spunea tatăl ridicând un deget în sus.

— Pe copil să-l înveți de mic, trăgea mama concluzia.

Ninocika a terminat școala și s-a dus la Facultatea de pedagogie. De fapt, voia să se facă doctor, dar tata credea că e o profesie nerușinată pentru o femeie, doar trebuie să privească bărbați goi...

Așa trăia Nina, mergând la culcare înainte de emisiunea „Vremia", și nu se știe cât ar fi durat acea existență dacă odată, întorcându-se acasă, nu ar fi dat peste o scenă incredibilă.

— Javră, animalule, ticălosule, porcule! urla mama cea mereu

liniștită, chiar apatică, aruncând în tată cu tot ce se afla pe masă – căni, farfurii, untieră, zaharniță.

— Încet, încet, bolborosea tatăl, parând abil „proiectilele", nu trebuie...

Dar bunăvoința lui s-a evaporat instantaneu când mama a reușit să arunce înspre el un vas destul de greu.

— Mizerabilo! a început să șuiere tatăl, apucând-o pe soție de păr.

Ninocika era cât pe ce să leșine, când a văzut cearta. În casa lor domnea mereu liniștea cea mai desăvârșită, nici radioul nu era deschis la bucătărie. De fapt, poate că părinții se mai certaseră, dar o făcuseră pe ascuns, în orice caz, mai înainte nu avuseseră loc scandaluri în familia lor cenușie.

— Tatăl tău e un câine în călduri, a spus mama, după ce el a trântit ușa și a ieșit pe scară.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat sfioasă Nina, trăgându-se pentru orice eventualitate mai departe de maică-sa care își pierduse orice înfățișare omenească.

Probabil stresul suferit era mare, pentru că de regulă mama, imperturbabilă, nu trecea niciodată la sinceități în fața fetei, dar atunci a început să plângă în hohote și a spus un adevăr incredibil, șocant. Tatăl cel liniștit, corect și enervant avea o amantă, o fată tânără, puțin mai tânără ca propria fiică...

Nina asculta cu gura deschisă. Apoi din adâncul sufletului s-a ridicat un val tulbure de răutate împletită cu obidă. Deci ea nu avea voie nimic – nici cinematograf, nici discotecă, nici haine moderne, nici cosmeticale, iar tăticul se distra în timpul ăsta după voia inimii! Tot dădea indicații enervante și ordine categorice, cerea să trăiască „după reguli", iar el... De indignare fata era cât pe ce să-și piardă cunoștința.

— O să-i arăt eu, tot bocea mama, găsesc ac de cojocul lui, o să scriu la ziar, o să-l fac de râs în toată lumea, o să mă duc la serviciu, să ia măsuri!

Mămica în mod clar nu știa pe ce lume trăiește. În lumea noastră de mult nu se mai tulbura nimeni în legătură cu latura morală a angajaților, dispăruseră comitetele de partid care le apărau pe femeile înșelate, ziarelor pur și simplu puțin le păsa de un oarecare Sorokin, care călcase strâmb. Uite, dacă ar fi fost un cântăreț de estradă, un

deputat, în cel mai rău caz un fotbalist...

Toată săptămâna a plâns maică-sa, iar mai apoi, după ce și-a șters lacrimile, cu sârguință dublă s-a apucat de educația Ninei. Acum fata avea voie doar să respire, restul i se interzicea categoric. Dar în fată se rupsese ceva. Mereu ascultătoare, chiar supusă, se decise pe neașteptate să-și manifeste voința și, într-o bună zi, în loc să vină acasă după ore, ca de obicei, a mers la cafenea, în compania veselă a colegilor. Nu au făcut nimic rău, pur și simplu au comandat câte un pahar de vin sec și o înghețată. Apoi au dansat... într-un cuvânt, Nina a ajuns acasă pe la unsprezece și a fost condusă până la apartament de Andriușka Danilin.

Mama a deschis larg ușa și Nina nici nu a apucat să deschidă gura, că s-a trezit lovită în cap cu o coadă de mătură.

— Ești o prostituată, o mizerabilă, urla maică-sa, tot lovind-o în cap pe fată, cățea de pe marginea drumului! Mâine să mergi la control la ginecologie, poate ai luat vreun sifilis!

Înțelegând cu greu ce se întâmplase, Ninocika a încercat să-și acopere fața cu mâinile, dar loviturile curgeau una după alta, groaznic de dureroase, căci mama înnebunită o tot lovea cu mătura peste gură și nas. După ce a coborât câteva trepte, Andriușka s-a întors.

A luat într-o clipită fata de lângă femeia dezlănțuită și a început să urle:

— Ce aveți? Ați mâncat cucută?

Plină de indignare, mama țipa:

— Aha, așa! Ai chemat în ajutor amantul! Ei, atunci du-te și fă trotuarul, acolo ți-e cu adevărat locul!

Ușa s-a trântit cu zgomot. Nina a rămas pe scară, ștergându-și sângele cu mâinile tremurătoare.

— Te bate des așa? s-a interesat compătimitor Andriușka.

Fata nici nu a apucat să-i răspundă; abia făcea față hohotelor de plâns care o înăbușeau.

Danilin a dus-o la el acasă. Tată lui era prodecanul facultății la care învățau, de aceea au putut face o excepție pentru Nina: au închis ochii la viza de Moscova și i-au dat un loc la cămin. În cameră, Sorokina

locuia cu o altă fată, Ksiușa Fedina.

— Cine? mă minunai eu.

— Ksenia, răspunse liniștită Nina.

Am rămas mută de uimire: ca să vezi treabă, Ksiușa învăța în același timp la două facultăți?

Spre deosebire de sfioasa și amărâta de Nina, Ksiușa era o adevărată furie. Singura fată a unor părinți destul de înstăriți. Mama ei era contabil-șef la o fermă de păsări, tatăl avea un atelier de service auto amplasat pe șoseaua Moscova-Kaluga. Ksiutei îi trimiteau destul de mulți bani, dar ea, nedeprinsă să economisească, cheltuia imediat fondurile și se trezea pe zero. De fapt, nu era lacomă și o ajuta cu plăcere pe Nina.

Tocmai Ksiușei i-a trecut mai întâi prin gând să se angajeze la agenția „Laura", pentru a mai câștiga ceva. La început fetele au îmbinat cu succes studiile și serviciul, dar mai apoi au abandonat facultatea și s-au consacrat integral serviciului. Au închiriat un apartament și au început s-o ducă de minune. Dar Ninocika, corect educată, începuse să se sature de viața aia de chefuri. Ksiușa făcea în fiecare zi petreceri la care curgeau râuri de vin și vodcă, nu se sfia să schimbe bărbații și chiar a împins-o pe Nina într-o idilă cu frumosul Grișa. Apoi au apărut Lionia, după aceea Mișa, Pavel, Piotr... Într-o dimineață Ninocika s-a trezit și, privind la cavalerul care sforăia liniștit alături, a încercat febril să-și amintească numele lui – Lioșa? Sașa? Kostia? Și deodată a început să se simtă rău, oare chiar se transformase într-o prostituată?... Doar lucra la agenția „Laura" numai de două luni!

Hotărându-se să-și bage mințile în cap, Nina s-a înscris din nou la facultate și a început să frecventeze cursurile. În acel an decanul l-a invitat pe Nikolai Serîi să țină un curs de literatură sovietică. În amfiteatru scriitorul a văzut-o pe Nina, care stătea modestă, și a fost străpuns pe loc de săgeata lui Amor. Între ei a început o poveste de dragoste nebunească.

Nina a apreciat corect șansa dăruită de soartă și s-a comportat corespunzător – o fată nevinovată a cărei bunăvoință o puteai câștiga doar având în mână certificatul de căsătorie. Ksiușa era la curent cu acțiunile prietenei sale și se amuza privind cum renunță ea la cosmeticale și-și strânge părul într-o codiță simplă. Dar când au

înaintat actele la starea civilă, Nina s-a speriat deodată. În prima noapte a nunții înșelătoria se putea lămuri, Serîi avea să înțeleagă că mireasa lui virgină nu mai e de mult fecioară.

— Mare lucru, a pufni Ksiușa și i-a băgat prietenei în mână un ziar, uite un anunț.

„Refacem virginitatea”, strigau literele uriașe. Încercând pentru Ksiușa o mare recunoștință, Ninocika s-a folosit de pont și a devenit soția scriitorului la modă. În ajunul căsătoriei a prins curaj și a anunțat-o deodată pe Ksiușa:

— Iartă-mă, dar va trebui să întrerupem legăturile.

— Înțeleg, a pufnit Ksiușa, scapi de martori.

— Iartă-mă, a repetat ferm Nina, dar vreau să duc o viață de familie liniștită. Știi, mi-am dat seama că petrecerile nu mai sunt pentru mine.

— Bine, bine, a bolborosit Ksenia, hai să ne despărțim.

O lună întreagă nu a primit nicio veste de la ea, dar într-o zi, deschizând ușa larg, Nina s-a trezit cu prietena în față.

— Ce vrei? a întrebat-o ea pierdută.

— Nu ești prea bucuroasă să mă vezi, a ciripit Ksiușa și s-a strecurat în hol, vreau să stăm puțin de vorbă.

Slavă Domnului, soțul era la casa de vacanță, dar în cameră exersa Nikita, și Nina, cu spaima în suflet, a condus-o la ea pe musafira neașteptată. Ksiușa s-a trântit în fotoliu, și-a întins picioarele și a început o discuție banală care avea un singur mesaj – dacă Nina dorea să nu afle nimeni de trecutul ei, trebuia să-i plătească un tribut Ksiușei, două sute de dolari pe lună. Suma era pe deplin acceptabilă pentru o doamnă serioasă. Ninocika trebuia să înțeleagă foarte bine că dacă manifesta orice slăbiciune, era pierdută. Nu scăpa de Ksiușa tot restul vieții, iar apetitul ei avea să înceapă să crească.

— Nu, a spus Nina.

— Acum am probleme, s-a apucat să explice colega de la agenția „Laura”, mi-e greu cu banii, consideră că mi-i împrumuți.

Dar Ninocika a dat din cap cu încăpățânare.

— Bine, a bolborosit Ksiușa, atunci o să stau aici, să-l aștept pe soțul

tău.

Nina s-a speriat, dar a hotărât să nu lase să se vadă asta și i-a zis:

— Stai cât vrei, numai în apartamentul meu nu.

— Păi, dă-mă afară, a chicotit Fedina.

Sorokina a apucat-o de încheietură pe prietenă, ea a început să se zbată, s-au încăierat. În toiul luptei fetele au agățat un lampadar, care a căzut cu un zgomot îngrozitor, acoperind totul în jur cu o pulbere de sticlă. La auzul zgomotului și-a făcut apariția Nikita și a încercat să le separe.

— Așteaptă, Ninusia, a început să urle musafira, o să mă ții tu minte pe mine, Ksenia Fedina, o să spun tot adevărul despre tine, o să vezi tu, măi fetițo, cine sunt eu !

Nikita se uita în jur aiurit.

— Eu știu tot adevărul despre tine, a început să șuiere cu o voce pițigăiată de încordare Nina, să nu crezi că ai reușit să-i păcălești pe toți. Și eu știu tot și pot spune lucruri tare interesante!

Pe neașteptate Ksiușa s-a potolit, în ochii ei se vedea o spaimă sinceră, i-a dat drumul Ninei și a întrebat-o destul de grosolan:

— Ce vrei să spui?

— Gândește-te și tu, a început să urle Nina, adu-ți aminte când te-ai îmbătat și mi-ai povestit tot!

Ksenia și-a pierdut dintr-odată combativitatea și, împinsă de Nikita, a plecat fără să scoată un sunet. Ninocika a rămas uimită de efectul cuvintelor sale. Șantajista ordinară plecase în tăcere. Nikita a adunat cioburile și i-a adus valeriană mamei vitrege, care plângea în hohote.

— Te implor, l-a rugat ea, cu dinții clănțănind pe pahar, te implor, nu povesti nimănui despre vizita Ksiușei, nimănui...

— Păi, ce mă privește pe mine, a ridicat din umeri Nikita, am uitat deja.

Nina îl mulțumea în calitate de mamă vitregă și tânărul a decis să nu intre în detaliile scandalului.

Sorokina a început să râdă isteric și a dat fuga la baie să se aranjeze.

Mai târziu s-a lămurit că degeaba se agitase ea. Șantajista ordinară a dispărut și nu a mai apărut niciodată.

— Și ce știați despre ea? întrebai.

— Nimic, zise Nina total liniștită, în afară de faptul, se înțelege, că e o mizerabilă!

— Cum așa? spusei uimită.

— Știți, oftă Nina, m-am speriat așa de tare că Ksenia va spune totul despre „Laura", pur și simplu mi-am pierdut mințile... Am strigat primul lucru care mi-a venit în cap, așa se strigă ca răspuns „proastă ești tu". Ea a urlat în fața mea „O să povestesc tot", iar eu i-am spus: „Nu, eu o să spun totul despre tine." Oare de ce s-a speriat așa?

— Dar ce e cu povestea despre sinceritatea ei?

Nina începu să râdă:

— De regulă Ksenia nu bea, chiar e ciudat. Nici vin, nici vodcă, nici bere. Spunea că se îmbată instantaneu și-și pierde mințile. Chiar și la agenția „Laura", când mergea cu un client, mereu preciza – ea bea numai apă minerală.

Seara aceea au petrecut-o cu o companie zgomotoasă în apartamentul nostru. Unul dintre băieți, dorind să râdă de Ksiușa, i-a schimbat paharul de Cream soda cu unul de șampanie. Culoarea băuturilor era identică, de un galben deschis, și Ksenia, fără să bănuiască nimic rău, a dat peste cap aproape o sută de grame de șampanie. A rămas o clipă cu o înfățișare năucă, apoi a putut doar să mai întrebe:

— Cine mi-a făcut o asemenea porcărie?

Nina nu a văzut niciodată ca oamenii să se îmbete cu o asemenea viteză incredibilă de la puțină șampanie.

Peste câteva momente Ksiușa era beată turtă, de parcă ar fi supt o vadră de vodcă, nicio picătură mai puțin.

Pentru că petrecerea avea loc în camera Fedinei, Nina a dus-o pe prietenă în dormitorul ei și a încercat s-o pună pe pat, dar Ksiușa a început să se dezlănțuie. Fata a început să plângă în hohote, să o apuce pe Nina de mâini și să îngaime:

— Nu pleca...

A rămas să stea lângă beţivă şi să aştepte până ce va adormi, dar Ksiuşa nici gând să doarmă. Cu ochii sclipind febril, ea o ţinea pe Nina de mână şi s-a pus pe trăncăneală. Sărmana Nina nu ştia cum să mai scape de Fedina, care-şi pierduse orice înfăţişare omenească.

— Hai să te culci, îi spunea.

— Nu, ascultă, bâiguia Ksenia, sunt un om îngrozitor, am făcut multe lucruri groaznice, şi, de fapt, nu sunt Ksiuşa...

— Eşti o beţivană, a început să râdă Nina, culcă-te.

— Nu sunt Ksiuşa, sunt Tania Mitepaş, bâiguia Fedina, sărmana, proasta de Tania, dar am crezut că va fi mai bine!

Evident, Nina nu a crezut niciun cuvânt şi a încercat din nou să scape de Ksiuşa.

— Bine, bine, Tania, Mania, Ania, oricine ai fi, dormi numai.

Fedina a mai spus nu ştiu ce prostii despre tribunal, un client rău şi bunica. Apoi, în sfârşit, a căzut pe pernă şi a început să sforăie puternic.

Dimineaţă îi era rău, o durea stomacul şi avea ameţeală. Când Nina cea înţelegătoare i-a adus prietenei o ceaşcă de cafea, Ksenia, după ce a sorbit băutura aromată, a gemut:

— Cine mi-a pus şampanie?

Nina a ridicat din umeri:

— Habar n-am.

— Probabil Igor, a îngăimat Ksiuşa, el face mereu glume. Doar i-am explicat că nu pot să beau!

— Ei, cum să nu, a pufnit Nina, ieri ai fost minunată, ca un trandafir de mai. Lucrul cel mai important e că nu voiai deloc să te culci! Îi dădeai întruna cu prostiile.

— Şi ce am spus? a întrebat Ksiuşa cu vocea scăzută deodată.

— O, nu mai ţin minte, a dat din mână Nina, nici nu am ascultat, numai aiureli, despre o bunică şi despre nu ştiu care Tania cu un

nume groaznic, Hrenaș, Mitepaș!

— Chiar că aiureli, a zis în șoaptă Ksiușa, vezi, e suficient să beau și o lingură de ceai, că îmi pierd deodată mințile, spun numai prostii. Îți imaginezi, o dată tot așa am spus că am stat la închisoare, altădată am jurat că m-am născut în America... De unde mi-or fi venit toate astea în cap? Habar n-am! După aceea mi-e pur și simplu rușine...

— Uită, a început să râdă Nina, câte nu se spun la beție...

— E adevărat, a oftat Ksiușa și a rugat-o: Pune în apă o aspirină.

Nina s-a dus la bucătărie, a adus tabletele și a uitat de discuție...

— Puteți să vă amintiți exact data când ați făcut cunoștință cu Ksiușa?

Nina se încruntă:

— În nouăzeci și șapte am început să lucrăm la agenția „Laura", ne-am dus să ne angajăm exact în 2 noiembrie și am fost primite. M-am căsătorit la sfârșitul aceluiași an, am făcut nunta pe 29 decembrie, în ajunul sărbătorilor. Chiar ne-au sfătuit să amânăm o lună. Băteam în tăcere darabana pe masă. În toamna aceluiași an Ksenia Fedina o jefuise pe Vika Popova și dispăruse într-o direcție necunoscută. Deci după jaf se dusese foarte liniștită în căminul Facultății de pedagogie. Dar cum reușise asta? Doar examenele de admitere se dădeau vara!

În capul meu era un mare talmeș-balmeș, și probabil de aceea am întrebat cam prea tăios:

— Ea cânta la pian?

— Pur și simplu minunat, confirmă Nina, o profesionistă adevărată. Din cauza asta era foarte apreciată la agenția „Laura" și, de fapt, e și o foarte bună actriță, maestră a transformărilor. Își pune o rochie neagră, își pleacă privirea și îngaimă: „Ah, vă rog să mă iertați, fiți amabil..." Asta dacă vrea să producă impresie asupra cuiva. Dar cum obiectivul se află dincolo de ușă, liniștita noastră se schimbă imediat: „Ei, mama voastră..." Înjura groaznic, la fiecare cuvânt. La început pur și simplu nu mă simțeam bine, la fiecare două cuvinte era câte un „rahat" sau ceva de genul ăsta...

— Ea este? întrebai vârându-i Ninei sub nas fotografia.

— Da, parcă seamănă. Deși totul e altfel, coafura, hainele...

— Hainele, pufnii... păi ce, purta întotdeauna aceeași rochie? Hainele se mai și schimbă, uitați-vă la față!

— Nu aveți dreptate pe de-a-ntregul, răspunse Nina, desigur, rochiile sunt diferite, dar stilul rămâne neschimbat. Ksiușa, de regulă, purta totul mulat, strident, scurt, la limita vulgarității, uneori haine în mod clar fără gust, se machia îngrozitor... Dar în fotografia asta apare o doamnă elegantă și îmbrăcată scump, cu o coafură și un machiaj ireproșabile...

— Deci e ea sau nu?

— Vă spun doar, seamănă, dar nu pot confirma exact!

Simțeam o oboseală care mă invada și dădui din mână:

— Bine, mai țineți minte adresa facultății unde ați învățat?

— Strada Sokolskaia, am uitat numărul, lângă o fabrică de bomboane, la poartă se află un horn uriaș, noi glumeam că acolo sunt incinerați studenții picați de zece ori la Logică...

— Ați reținut exact numele, Mitepaș? Cel pe care l-a rostit când aiura, când era beată!

— Nu știu de ce, îl țin minte foarte bine, spuse lung Nina, poate pentru că nu l-am mai auzit niciodată – Mitepaș, iar prenumele Tania. Dar lăsați-l, doar era beată, spunea tot felul de aiureli.

M-am uitat în tăcere la Nina, care se liniștise. Păi, uite aici, draga mea, nu ai dreptate! Omului la beție i se dezleagă limba!

16

Am dat buzna în casă trăgând după mine o geantă care cu greu putea fi ridicată. În curând aveau să vină toți de la serviciu și să ceară de mâncare. La bucătărie, ca mai înainte, se înălța un munte de vase nespălate.

— Tina, începui eu să urlu, simțind că furia începe să mi se urce în gât, vino imediat aici!

Ușa începu să scârțâie și fata adormită apăru în prag.

— De ce nu ai spălat vasele?

— Păi, trebuia?

De furie am aruncat așa de tare periuța în chiuvetă, că imediat cana preferată a lui Serioja, cea bleumarin, după ce a zornăit jalnic, s-a făcut bucăți. Bineînțeles, după descoperirea cioburilor avea să fie nervos toată seara.

— Păi, ai stat acasă toată ziua, era așa mare greutate să clătești farfuriile?

— Mi-e rău, bolborosi cu o voce liniștită Valia, așezându-se pe scaun, mi-e foarte rău, mă doare burta și văd negru în fața ochilor, vă rog, aduceți-mi de pe noptieră tabletele, sunt unele roz, în sticluță.

Doamne, ce actriță! Voia să-și justifice lenea prin boală.

M-am dus totuși în dormitor și am descoperit pe masă nu numai medicamentele prescrise de Katia, dar și o grămadă de ambalaje de la bomboane, poleiala colorată era împrăștiată și pe plapumă. Acolo se afla și cartea − de acum murdară − Coșmarul din gang.

„Calm, doar calm”, îmi spuneam în sinea mea „un, doi, trei, patru, lucrul cel mai important este să nu izbucnesc...”

Dar, după ce i-am dat medicamentele Valentinei, care ofta greu, nu m-am putut abține și mi-am descărcat sufletul.

— Oare cum poți să mănânci o asemenea cantitate de dulciuri? Și mai ales dacă nu te simți bine! Un om sănătos poate să ajungă la spital

dacă bagă în el un kilogram de „Mișka”.

— Da, recunoscu supusă Tina, aveți absolut dreptate, nu înțeleg cum de s-a întâmplat așa, probabil m-am luat cu cititul.

M-am întors spre chiuvetă și m-am apucat să spăl furioasă farfuriile.

După cină, pe la ora zece, Katia a anunțat:

— Gata, mâine la nouă semnăm actele.

— Ce acte? se minună Iulecika.

— Contractul de vânzare-cumpărare.

— Deja? strigarăm noi toți într-un glas.

— Păi, ce s-o mai lungim? ridică ea din umeri. Tot lanțul e gata, hârtiile sunt adunate.

— Parcă e totuși cam prea repede, începu să mormăie Seriojka, treburile serioase nu se fac așa, din mers.

— Trebuie să reușim până la Anul Nou, explică Katia.

— De ce? se minună Iulia.

— Nu știu, așa spun cei de la agenție, răspunse prietena mea, iar Evghenia Nikolaevna se teme că la începutul lui ianuarie o să se facă public anunțul de construire a șoselei și o să rămânem cu buza umflată. Cine o să dorească să locuiască într-un apartament lângă metroul de suprafață!

— Înseamnă că noi îi păcălim pe cei care o să vină aici, se băgă în discuție Kiriușka.

Se lăsă tăcerea. În cele din urmă Iulecika spuse:

— Bine, noi nu schimbăm apartamentul direct. Aici o să vină cei care sunt chiar la sfârșitul lanțului.

— Probabil că nu este prea bine, mormăi și Katia.

— Auzi, mămică, întrebă repede Seriokja, dar cum o să se întâmple totul mâine? Și apoi, dacă o să cumpărăm apartamentul, unde sunt banii?

— Păi, în același timp și vindem, îl lămuri Katia, de fapt, nimeni nu are niciun ban.

— Cum așa? mă minunai.

Katerina oftă și se apucă să explice:

— Mihalevii și Popovii cumpără apartamentul nostru și aduc o sută de mii. Dar, în același timp, Mihalevii își vând apartamentul de patru camere și primesc șaptezeci și cinci de mii de la noi, iar Popovii iau douăzeci și cinci de la Petrovi...

— Stai puțin, stai puțin, începu să se agite Iulia, dar de unde avem noi șaptezeci și cinci de mii?

— De la Mihalevi.

— Păi, nu noi trebuie să le dăm lor?

— Ei, nu!

— Dar tocmai asta ai spus!

Katia tăcu, apoi oftă:

— M-am încurcat. Ascultați, o să dăm o sută de mii Nikitinilor, nouă ne dau șaptezeci și cinci de mii Mihalevii și douăzeci și cinci de la Popovi, iar ei își primesc banii de la Petrovi și...

— Doamne, întrebai eu ametită de mulțimea numelor, dar ăia o sută de mii de la început ai cui sunt?

— De la Petrovi douăzeci și cinci și de la Mihalevi șaptezeci și cinci, explică răbdătoare Katia, numai ei dau banii, ceilalți pur și simplu îi transmit în lanț, din mână în mână...

— Dar tocmai ai spus că Petrovii o să primească douăzeci și cinci de la Popovi! spusei mirată.

— Nu, începu să urle Katia, gata, lăsați-mă, agenția se ocupă de toate aceste probleme cine cui și câți bani îi dă. Sarcina noastră e ca mâine, la ora nouă, să fim la birou cu buletinele.

— Ura! jubilă Kiriușka. Nu mă duc la antrenament.

— Dar nu e nevoie să vii și tu, îi spuse Katia.

— Este o încălcare a drepturilor copilului, ripostă trist băiatul.

— Ajunge, îi spuse fratele mai mare. În ce o să împachetăm lucrurile?

— În cutii, spuse Iulia.

— Doamne, ce coșmar, oftă Katia.

— Ei, doar tu ai născocit asta, pară Seriojka.

— Vrei să trăiești pe drum? se supără Katia.

Ascultând cum se ceartă, m-am dus la mine în cameră și m-am apucat să dau câteva telefoane. Mai întâi am vorbit cu Pisemski și am aflat că nu are nicio veste despre Ksiușa. La întrebarea mea dacă soția lui cânta la pian, Oleg a răspuns tulburat:

— Nu știu, nu am auzit-o niciodată, nu avem pian.

— Bine, oftai, dați-mi o altă fotografie a soției, în cea pe care o am, practic nu i se distinge chipul.

— Nu am altele, bâigui Pisemski.

— Cum așa? mă minunai sincer. Dar cele de la nuntă?

— La nuntă am avut un mare ghinion, explică „regele benzinei", am angajat un fotograf și el a făcut niște fotografii foarte frumoase. Dar mai apoi ne-a restituit banii și s-a scuzat foarte tare. Nu se știe de ce, filmul a fost expus.

— Dar nu v-ați dus în concediu?

— Da, numai că o dată Ksiușa a uitat filmele la hotel, iar a doua oară a scăpat din greșeală albumul în baie...

— Dar negativele?

— Au dispărut undeva, ea a suferit foarte mult.

Am aruncat telefonul pe canapea și am scos țigările. De fapt, începusem să fumez recent și nu făceam asta prea corect. Fumătorii inspiră fumul, iar eu îl înghițeam. Toate încercările de a mă învăța să fumez ca la carte au eșuat. Dar imaginea unei țigări care arde îmi producea o stare de spirit minunată… De aceea puțin îmi păsa de canoane și mă descurcam cu țigările în felul meu.

O, nu degeaba tânăra soție a lui Pisemski distrusese fotografiile. Interesant, oare de ce se temea?

Următorul telefon îi era destinat lui Burlevski. Fiodor mă ascultă în tăcere și spuse:

— Minunat, acum a rămas numai să-l găsiți pe cel care a omorât-o pe Vera și treaba e făcută.

Ușor de spus, dar greu de făcut.

— Poate totuși ar fi mai bine să informăm miliția? propusei eu cu precauție.

— Niciodată, spuse pătimaș Fiodor, organele de ordine au stabilit deja că Anton e vinovat și nu vor să-și schimbe opinia. Pentru ei totul e clar.

— Mă tem că n-o să mă descurc, mă plânsei eu.

— Vă iese totul de minune, pară Burlevski, cutezați!

A doua zi dimineață am pornit cu mare alai la agenția „Konako". Am fost primiți de un bărbat aferat, în niște pantaloni prost călcați.

— Sunt foarte, foarte bucuros, se agită el, tot sărind pe loc, să facem cunoștință, numele meu este Zinovi Pavlovici, luați loc pe canapea, trebuie să așteptați puțin.

— Mult? întrebă Seriojka.

— Uitați, numai să vină Popovii, își frecă mâinile bărbatul aferat, ceilalți sunt aici.

Ne-am așezat pe canapeaua moale și ne-am uitat la acvariul uriaș în care înotau pești incredibil de mari.

— Sunt vii? întrebă Iulia.

— Nu, sunt de jucărie, explică Serioja.

Iulecika ciocăni cu degetul în sticlă și peștanii imediat întoarseră boturile la sunet.

— Ce mai minți! spuse Iulia indignată.

— Păi de ce întrebi prostii? îi replică Seriojka.

Atmosfera se încingea în mod clar și, chit că toți stăteau liniștiți pe canapele și fotolii, în aer mirosea a furtună.

A trecut o oră, apoi a doua.

— Ei, unde sunt? se indignă Katia.

— Totul e în ordine, ne liniști Zinovi Pavlovici, vin din provincie, poate că e ceva cu personalul. Poftiți, uitați-vă pe niște reviste.

Seriojka se ridică oftând.

— Vreau să beau ceva.

— Uitați, avem un aparat, „Apă curată" se numește, explică Zinovi Pavlovici, avem și pahărele, și pachețele cu ceai. Robinetul roșu e pentru apă fiartă, iar cel albastru...

— Am înțeles, îl întrerupse Seriojka, luă recipientul de plastic, puse în el un Lipton și apăsă maneta.

Apa începu să curgă în pahărel. Seriojka îl umplu până sus și râgâi tare.

— Seriojka! spuse Iulia cu reproș.

— Ce-i? întrebă soțul întorcându-se.

— Poartă-te cuviincios!

— Ce-i, ai înnebunit? Ce am făcut?

— Știi și tu, se bosumflă soția, un asemenea comportament e respingător.

— Ai înnebunit, oftă soțiorul și se apucă să bea foarte liniștit ceai.

— Puteai să-mi pui și mie, se enervă definitiv Iulecika și, după ce se ridică repede, luă un pahărel.

Apa curgea din nou în șuvoi vesel și se auzi din nou sunetul respingător.

— Iulka, ai tras un pârț, începu să chicotească Seriojka.

— Eu? se indignă fata. Eu?

— Nu, eu, continuă să se distreze soțiorul, pfui, ce neplăcut e să strici aerul în public.

— Ești un prost, trânti Iulia.

În clipa aceasta de încălzitorul uriaș se apropie Zinovi Pavlovici și așează o cană. Se auzi un răget groaznic. Mă uitai la aparat. Deasupra lui, cu capul în jos, era amplasat un bidon mare, de douăzeci de centimetri, lichidul cădea din el în fierbător. De fiecare dată când cineva deschidea robinetul, în bidon apărea o bulă uriașă, iar în urma ei se auzea un gâlgâit respingător, ca și cum cineva vomita.

— Nu trebuie să-ți dai drumul în prezența tuturor, continua Serioja să se veselească.

— Ești un monstru, șuieră Iulia și-i dădu un picior bărbatului.

Dar el nu putea fi oprit.

— O fată aparent cuviincioasă, și așa de prost educată!

— Ești un cretin, șuieră soția printre dinți.

Dându-mi seama că soții o să sară la bătaie, le-am spus supărată:

— Încetați, doar nu sunteți acasă! Nimeni nu a râgâit și nu a pârțâit, este bidonul...

— Nu știu, nu știu, continuă jocul Seriojka.

Dar în momentul acela ușa se deschise cu un scârțâit și în prag apăru o femeie zdravănă, care semăna foarte tare cu țarul reformator Petru I. Ei, poate avea înălțimea un pic mai mică, nu doi metri, ci doar un metru nouăzeci, dar mustățile erau la fel, și ochii rotunzi îi străluceau nebunește. Ducea de braț un bărbățel destul de anemic cu niște cizme uriașe, murdare, umflate. Chiar îl ducea, pentru că „cizmele” se legănau în aer. În mod clar, omul era obișnuit cu un asemenea mod de deplasare și nu manifesta niciun fel de nemulțumire, părând apatic sub mâna puternică. Așa de supusă arăta numai Ada noastră, când era dusă la spălat. Mai întâi fugea, se ascundea, se băga sub pat, dar imediat ce era scoasă de acolo și luată în brațe, gata, împotrivirea înceta, ca și cum ar fi luat deodată decizia de a nu se mai lupta cu circumstanțele.

Se pare că și bărbatul ăla fusese multă vreme gonit prin toate colțurile.

După ce aruncă povara pe canapea, muierea spuse pe neașteptate cu o voce pițigăiată:

— Sal'tare tuturor, scuzați că am întârziat, drumul e o porcărie. Nu e asfalt, ci sticlă, mașina a fost luată pe sus, abia am ajuns.

Am adulmecat, am simțit o aromă puternică de alcool și mi-am dat seama că domnul Popov e beat tun.

— Sunteți o femeie curajoasă, să veniți cu mașina pe poleiul ăsta, cred că ați obosit la volan.

— Nu știu să conduc, explică madam Popova, soțul meu a condus.

Mă uitai cu ochii mari la micuțul care aproape adormise. Soțul?! Bețivul în zdrențe?! La volan, pe o vreme ca asta?!

Ca și cum mi-ar fi simțit nedumerirea, doamna Popova explică:

— El e în ordine, cum se pune la volan, imediat se trezește.

Zinovi Pavlovici, care venise auzind zgomot, îl trase imediat în interiorul biroului pe bărbatul care abia își dădea seama ce se întâmplă cu el.

— Acum e clar de ce au peste tot acvarii uriașe, spuse lung Seriojka.

— De ce? întrebă atentă Katia.

— Îi bagă cu botul în ele pe clienții de felul ăsta, explică tânărul.

Și din nou au curs minutele, dar peste o oră era clar că e imposibil să se semneze vreo hârtie. În pofida litrului de cafea foarte tare, a două prize de Alka-Seltzer și a amoniacului, monsieur Popov tot nu-și revenise. Invitat pentru a consfinți tranzacția, notarul scrâșni doar:

— Ei, Zinovi, iartă-mă, mereu vin în întâmpinarea ta, nu-ți pun bețe în roate când buletinul e expirat, dar în cazul ăsta… Nici nu poate să semneze.

— Păi nu putem face contractul în mașină? se interesă Seriojka.

— Ce are de-a face aici mașina? se minună notarul, îndreptându-și mereu ochelarii care-i alunecau pe nas.

— Păi, soția spune că, atunci când se află la volan, își vine în fire, explică tânărul.

Notarul pufni mânios și spuse hotărât:

— Acțiunea se amână. Mâine la nouă ne adunăm din nou aici.

— Eu am serviciu, spuse sfioasă Katia.

— Și noi, adăugară încetișor Mihalevicii.

— Nu e problema mea, o tăie notarul.

Dezamăgiți, am pleact și ne-am răspândit care încotro: Katia la spital, Seriojka la negocieri, Iulecika să dea colocviul, iar eu să caut Facultatea de pedagogie unde învățaseră Sorokina și Fedina.

Nina mi-a dat indicații corecte. Hornul înalt, din cărămidă roșie, l-am observat imediat, după ce am ieșit de la metrou. Iar facultatea se afla chiar ușă în ușă cu Fabrica de bomboane. Deasupra aleii principale se revărsa un miros de vanilie, scorțișoară și aluat proaspăt, dar asta era singura impresie plăcută. În celelalte privințe, alma mater a viitorilor pedagogi arăta respingător. O clădire într-o rână, murdară, vopsită într-un cărămiziu-deschis care deja se coșcovise. La parter mirosea insuportabil a toaletă, iar scara probabil fusese spălată ultima oară în cinstea celei de-a 850-a aniversări a Moscovei. Pe coridoarele lungi, ca niște mațe, hoinăreau fete îmbrăcate neîngrijit – ghete cu talpă gen „șenilă” și pulovăre întinse, fără formă, care atârnau aproape până la genunchi. De fapt, nici cele două profesoare întâlnite pe drum nu arătau mai bine – niște tanti fără vârstă cu fețe stupide.

La administrație se afla o fată. Când m-a văzut, a început să zâmbească și a întrebat curajoasă:

— Căutați pe cineva?

— Da. Pe Ksenia Fedina.

Fata și-a încruntat fruntea netedă și a bolborosit:

— În ce an este?

Am desfăcut mâinile:

— Habar nu am.

— Nu vă neliniștiți, chicoti fata, o s-o găsim.

Nu aveau computer. Dosarele personale se păstrau ca în vechime, într-un dulap mare galben. Secretara cotrobăi sârguincioasă vreo zece

minute prin rafturi și în cele din urmă oftă mulțumită:

— Uite-o, e la exmatriculați.

— Pot să mă uit?

Fata întinse supusă dosarul, dar mai apoi se decise să manifeste vigilență și întrebă:

— Dar de ce vă trebuie? Și, de fapt, cine sunteți?

Mă uitai la fețișoara ei curată, naivă, netulburată de niciun gând, și răspunsei tăios:

— Maior Romanova, de la Cercetări penale.

— Vai, țipă fătuca și-mi dădu dosarul fără să protesteze.

Începui să mă uit încet la hârtii. Chestionarul completat de către absolvenți la intrarea în facultate era primul. Așa, Fedina Ksenia Ivanovna... părinții: Fedin Ivan Nikolaevici s-a stins în anul 1990, mama, Fedina Raisa Konstantinovna, directoare de fabrică, satul Selihovo.

— Foarte ciudat, îmi scăpă involuntar.

— Ce? întrebă sfioasă fata.

— Când sunt examenele de admitere la facultatea dumneavoastră?

— Între 15 și 25 august.

— Dar Fedina a fost înscrisă la sfârșitul lui septembrie, cum de s-a întâmplat așa ceva?

Fata oftă și explică:

— Nu e singura.

— De ce?

Secretara se uită la biroul vecin, gol și, reducând vocea, spuse:

— Știți, aici nu e facultate, e un azil.

— Explicați-mi, vă rog.

— Păi ce să mai spun, aici se dau examene atunci când în toate

celelalte locuri cuviincioase s-au terminat deja probele de concurs. Mulți absolvenți își încearcă mai întâi forțele în locuri mult mai bune, iar când obțin doar nota șase, dau fuga aici. La noi sunt primiți toți, lucrul cel mai important este să nu iei patru. Dar, la drept vorbind, e greu să ți se întâmple așa ceva, examinatorii sunt mai mult decât loiali, și trebuie să dai numai trei examene – literatură, istorie și rusă. Și oral, după sistemul testului. Adică primiți o foaie cu întrebări și variante de răspuns. Să spunem, cine a scris Evgheni Oneghin? – Pușkin, Giordano Bruno sau Iuri Gagarin? Dar chiar și cu acest sistem se întâmplă să nu fie studenți suficienți. De aceea rectoratul le permite adesea să înceapă să studieze în anul întâi și celor care au venit în septembrie, octombrie sau noiembrie. Uneori vin de la alte instituții de învățământ, dacă nu fac acolo față programei. Ksiușa făcea și ea parte dintre aceștia, a adus hârtiile toamna și a fost admisă. E adevărat, cam peste trei luni a dispărut, pur și simplu n-a mai venit la cursuri și a fost exmatriculată.

N-am mai aflat altceva. În acea facultate, dacă-i putem spune așa, se învăța numai doi ani, și toate colegele Ksiușei se împrăștiaseră care încotro după ce primiseră diplomele. Și ne mai mirăm de ce avem în școli profesori așa de proști – cum să fie altfel, dacă au învățat într-un asemenea loc!

Gerul mi-a tot pișcat obrajii până să ajung la metrou. În pasajul dintre „Borovițkaia” și „Biblioteka Lenina” am cumpărat o clătită și un pahar de ceai fierbinte, mi s-a făcut cald, iar creierul, după ce s-a dezmorțit, a început să gândească. Ei, și ce aflasem? La prima vedere, nimic nou, mai mult, Ksenia își transformase mama în directoare de fabrică și îi încurcase patronimicul. Putea să mintă în chestionar, nu era nevoie de niciun fel de adeverință care să confirme locul de muncă al părinților. Ea a decis să-și ridice statutul social, o slăbiciune pe deplin de înțeles. Dar nu asta mă interesa la chestionar. Deja mă mai uitasem o dată în dosarul personal al Fedinei, și asta se întâmplase la Academia economică. Ținusem în fața ochilor chestionarul completat de Ksenia. Pur și simplu puțin îmi păsa de informațiile de acolo, dar scrisul, scrisul era altul. Când se decisese să ajungă economistă Fedina scria cu niște litere mărunte, egale, ca niște mărgăritare. Și, din câte mai țin minte, absolut corect, fără greșeli de ortografie și ștersături. Lucru de înțeles, fata învățase la școală de nota zece, iar copia diplomei de bacalaureat confirma asta. Dar iată, documentele absolventei care venise la Facultatea de pedagogie arătau altfel. Completase hârtiile cu litere mari, inegale, înguste și ascuțite. Mai mult, mai întâi scrisese „Diclarație”, iar mai apoi corectase primul „i” cu „e”. O greșeală imposibilă pentru o elevă eminentă.

Înghițind repede clătita gustoasă cu denumirea enigmatică burrito, mă gândeam intens: unde se duce un om care vrea să afle adresa unui moscovit? La Biroul de informații din Moscova. Trebuia să ajung și eu acolo cât de repede. E adevărat, din câte știam, acolo aveau nevoie de datele complete din buletin, dar, în cazul meu, puteau face o excepție. Dacă aș fi vrut s-o găsesc pe Lena Petrova, fără să îi știu patronimicul și anul nașterii... Dar aveam nevoie de o femeie cu un nume rar de familie, Mitepaș. Poate că era una singură în capitală!

După ce am aruncat la gunoi paharul de carton, am alergat spre metrou.

17

La Biroul de informații m-au tratat cu multă îngăduință. Păi cum să nu îți fie milă deprovinciala naivă care a venit în capitală tocmai de la Tmutarakansk!

— Doamnă, mă plânsei eu, trăgându-mi tare nasul, ajutați-mă, vă rog! Am rătăcit hârtia cu adresa, m-am pierdut în marele oraș, peste tot sunt numai mașini, oamenii trec în toate părțile, vai, mi se face rău! Cum să-mi găsesc prietena în hărmălaia asta!

— Stați liniștită, se apucară să mă calmeze cele două funcționare drăguțe, dacă are viză de capitală, o s-o găsim.

Într-adevăr, peste zece minute îmi întinseră o hârtiuță.

— Are un nume rar, oftă funcționara, cu numele ăsta sunt numai patru oameni în toată Moscova.

După ce am dat bucuroasă o sută de ruble pentru serviciu, am ieșit în hol și m-am apucat să studiez datele. Așa. Mitepaș Edvard Hristoforovici, născut în 1907, Mitepaș Olga Vasilievna, născută în 1917, Mitepaș Eva Edvardovna, născută în 1947, și Mitepaș Tatiana Fiodorovna, născută în 1972... Și, interesant, toți erau înregistrați la aceeași adresă, aleea Safonovski, literalmente la doi pași de locul unde mă aflam.

Familia Mitepaș locuia într-o casă uriașă, plină de plăci memoriale. Înfățișarea clădirii cenușii cu acoperișul ei de țiglă îmi trezea amintiri tulburi. Din câte știam, acolo își avea apartamentul Vasia Leonov, colegul meu de an de la Conservator, părinții lui lucrau la Teatrul muzical... Și pe plăci erau înscrise cuvinte de genul: „dirijor remarcabil”, „compozitor”, „balerină”... În mod clar administrația locativă îi instala acolo pe servitorii Melpomenei.

Ciudat, la ușă nu era interfon, de fapt, nici în scară nu era liftieră, și liftul era murdar, mirosea greu a urină. Ușa apartamentului douăzeci și opt era împodobită de o plăcuță frumoasă de metal pe care scria „Mitepaș”. Am apăsat repede butonul soneriei.

— Vin, se auzi de undeva de departe, vin, mă grăbesc.

Era o voce tânără, sonoră, în mod clar de fată. Ușa se deschise larg și, de surprindere, rămăsei cu gura căscată. În prag se afla o femeie foarte în vârstă, dar nu puteam să o numesc bătrână. Era o doamnă înaltă, impunătoare, care părea de cincizeci de ani. De regulă, cu vârsta, femeile, devin mai mici, se usucă. Aceasta însă își păstrase statura și un spate ideal de drept. Părul cărunt era strâns cu grijă într-o coafură de modă veche, cu un coc înalt, umflat. În urechi se legănau niște cercei cu briliante, la gâtul acoperit de un guler purta mărgele de sticlă, iar degetele încovoiate de artrită erau împodobite de inele masive. De fapt, avea și manichiura făcută, unghiile lungi, ireproșabil ovale erau acoperite cu un lac de un roșu-sângeriu, care repeta identic rujul de buze al gazdei. Și nu era îmbrăcată în capot, ci în niște pantaloni negri largi și cu un pulover de un gri-închis. Doar fața, acoperită de o rețea de riduri adânci și de pete pigmentate, îi trăda vârsta cu care femeia încerca să se lupte.

— La mine ați venit? întrebă cu o voce de soprană bine conservată, sonoră.

M-am minunat: cum se putea să îți păstrezi o voce ca asta? Dacă închideam ochii, mi se părea că stau de vorbă cu o fată de douăzeci de ani.

— Familia Mitepaș locuiește aici?

Doamna se retrase în interiorul coridorului și spuse:

— Dar în ce problemă ați venit? V-a trimis Leonid Arkadievici?

— Nu, am nevoie de Tatiana Mitepaș.

Bătrâna se schimbă la față și spatele i se lăsă puțin.

— Cine sunteți?

— Tania nu e aici?

— Cine sunteți?

Fără să înțeleg de ce reacționează așa de ciudat la întrebări, am decis că un om în vârstă are mai degrabă încredere în organele de miliție și am răspuns politicos:

— Maior Evlampia Andreevna Romanova, de la miliție.

— Am înțeles, bolborosi doamna și, oftând, mai spuse: Intrați.

Prin coridorul lung, întunecos, am ajuns într-o cameră ocupată în cea mai mare parte de un pian. În mod clar încăperea fusese decorată la începutul secolului. O masă grea de stejar, o canapea masivă tapițată cu velur albastru-închis, și un fotoliu Voltaire... Din tavan atârna o lustră de bronz, iar pe pereți era un număr incredibil de fotografii și tablouri.

— Vă ascult, spuse imperial doamna, lăsându-se ușor în fotoliu.

— Sunteți Eva Edvardovna?

Gazda începu să râdă, revărsând parcă o mână de clopoței care răsunau vesel.

— Draga mea, vă apreciez dorința de a-mi face un compliment, dar sunt Olga Vasilievna, mama nefericitei Eva.

Deci interlocutoarea mea avea optzeci și doi de ani.

— Nu mi-ar fi trecut prin cap, mă hotărâi eu s-o măgulesc în continuare, mai întâi mi s-a părut că aud vocea unei tinere.

Olga Vasilievna începu să râdă din nou:

— Draga mea, am fost cântăreață și vocea e tot ce mi-a rămas din fosta măreție. Cândva mulți bărbați chiar îmi cădeau la picioare, aruncau buchete de flori... Dar... gloria trece, probabil nici nu ați auzit de steaua teatrului muzical, Olga Mitepaș... Sunt de mult la pensie și acum dau meditații, îi învăț pe tineri să-și folosească corect vocea. Apropo, vocea mea a fost auzită și în Italia. Era la începutul anilor treizeci, atunci Molotov i-a adunat pe cei mai buni cântăreți...

Se cufundă în amintiri, oferindu-mi informații total inutile. Prinsei o pauză în acel șuvoi și-i zisei repede:

— Aveți un nume rar.

— Soțul meu este un urmaș direct al decembriștilor, spuse doamna cu mândrie. Străbunul lui a fost un ofițer francez, de Mitepas, care s-a căsătorit cu una dintre surorile Volkonski. Apoi particula „de” a căzut și cineva a scris litera „ș” la finalul numelui... Edvard Hristoforovici a fost un mare dirijor, drumul lui de creator...

Din nou s-au revărsat asupra mea mormane de informații. Doamna avea memoria în deplină ordine. Și-a descris în detaliu rochia de nuntă, călătoria cu soțul în Franța, și vreo cinci minute a enumerat

celebritățile care îi vizitaseră casa. Înnebunită de informații, simțeam că mă sufoc. În cameră mirosea a praf, Olga Vasilievna răspândea un miros puternic de „Madam Rochas” de modă veche care începea să mă supere în gât.

Abia abținându-mă să tușesc, m-am hotărât să îndrept șuvoiul amintirilor în albia necesară și am întrebat:

— Și fata dumneavoastră e cântăreață?

— Evocika a fost violonistă, explică femeia.

— A fost?

— A murit, spuse scurt cucoana.

— Cum așa, așa de tânără, i-a cedat inima?

— Nu, răspunse din nou scurt Olga Vasilievna.

În mod clar nu intenționa să intre în detalii.

— Și atunci ce s-a întâmplat? A avut cancer?

— Nu.

— Un accident?

— Stimată doamnă, ridică mândră capul Olga Vasilievna, fata mea s-a sinucis, era un om bolnav, cu o sănătate sufletească precară. Orice mărunțiș o rănea puternic și, în cele din urmă, psihicul nu a mai rezistat.

— Vă rog să mă iertați, bâiguii eu, și de mult s-a întâmplat asta?

— În nouăzeci și șapte, răspunse liniștită fosta cântăreață, de atunci locuiesc absolut singură.

— Dar Tania? Doar e nepoata dumneavoastră.

Gazda își încrucișă mâinile la piept și spuse:

— Nu am nimic în comun cu persoana asta.

Ca să vezi! Tocmai ciripise în voia ei despre amanți, și acum nu dorea să-mi spună niciun cuvânt despre nepoată.

— Am nevoie de Tatiana. Unde pot s-o găsesc?

Olga Vasilievna aruncă săgeți furioase din ochii machiați puternic.

— În orice caz, casa asta e ultimul loc în care o să apară.

— De ce?

Cântăreața tăcu o clipă și întrebă:

— De ce aveți nevoie de ea? Ce a mai făcut Tania?

Pe neașteptate în vocea ei prefăcut vioaie, bine păstrată, apăru o răgușeală ușoară, și deodată spusei adevărul:

— Nu-i nimic grav, pur și simplu mi se pare că Tania poate face lumină în privința unei întâmplări.

— Și totuși, despre ce este vorba? insistă interlocutoarea.

— Cu ceva vreme în urmă a dispărut la Moscova o fată, Ksenia Fedina. În timpul cercetărilor operative am ajuns la concluzia că Tatiana Mitepaș știe unde se află dispăruta.

— Și vreți neapărat s-o găsiți?

Dădui din cap:

— Fedina are un soț care e tare îndurerat de pierderea soției.

— Da, oftă Olga Vasilievna, știu bine ce greu e să pierzi pe cineva apropiat. Bine, dacă spuneți că Tatiana e la curent, o să încerc să vă ajut. Numai că vă previn, n-o să auziți nimic bun. Tania e nefericirea familiei noastre, deși s-au investit multe forțe în educația ei, cât pentru zece copii.

Eva Mitepaș nu fusese căsătorită niciodată. Crescută de părinții iubitori în condiții de seră, aștepta marea iubire și relații înalte. Dar realitatea s-a dovedit a fi crudă. Prințul pe care-l întâlnise i-a făcut mai întâi promisiuni și complimente, apoi a dus-o în pat, fără să se grăbească cu starea civilă, și când Eva, bucuroasă, i-a spus că e însărcinată, el s-a străduit să dispară instantaneu. E adevărat, nu cu prea mult succes. Olga Vasilievna l-a găsit pe Romeo și l-a făcut să recunoască fetița născută. Aceasta a primit patronimul tatălui, dar numele a rămas cel al mamei. Tăticul ratat a trimis de două ori pensie alimentară și a uitat de copil. Olga Vasilievna voia să-l dea în judecată

pe nemernic, dar Eva, plângând, a rugat-o pe mamă să nu facă asta.

Taniușa a fost crescută de două femei care o iubeau enorm. Edvard Hristoforovici s-a stins în anul 1970 și nu a mai apucat să o vadă pe nepoțică.

Pe atunci familia nu prea știa ce sunt lipsurile. Eva avea turnee în străinătate, Olga Vasilievna se bucura de gloria unui pedagog vestit, iar șuvoiul de elevi curgea fără întrerupere. Tanecika a fost crescută în condiții de seră. Cu doică, guvernantă, apoi profesor de muzică. Au dat-o la pian la cinci ani și de atunci a fost pusă să facă zilnic exerciții, fiind pregătită pentru o carieră de muzician profesionist. Seara era dusă la teatru și la Conservator, duminica – la Galeria Tretiakov și la Muzeul Pușkin.

Se credea că o asemenea atmosferă trebuie să creeze o ființă exaltată, o domnișoară din lumea lui Turgheniev, o fată extrem de sensibilă... Dar a ieșit altfel. Tania s-a dovedit a fi un pui de cuc aruncat în cuibul Mitepaș. Chiar din copilărie nu puteai scoate de la ea niciun cuvânt adevărat. Chiar dacă fetița spunea că afară e zăpadă, trebuia, pentru verificare, să privești pe fereastră. La o vârstă timpurie s-a spus despre ea că fabulează. Când pleca la plimbare cu bona, fetița de opt ani povestea ce accident groaznic de mașină avusese loc pe bulevardul cutare. Copilul descria în detaliu mașinile ciocnite, sângele de pe asfalt. Bona stătea cu gura deschisă. Nu se întâmplase nimic de felul ăla, totul se născuse în capul Taniușei.

– Ar trebui să scrie romane, ofta Eva și îi spunea Olgăi Vasilievna: Poate că o învățăm degeaba muzică.

— Încetează, dădea din mână cântăreața, Tatiana e o fire emoțională, o fată extrem de înzestrată, fanteziile o să treacă.

Dar bunica n-a avut dreptate. De fapt, cam prin clasa a cincea fetița a încetat să-i mai sperie pe apropiați cu născocirile, pur și simplu minciuna ei devenise altfel – Tanecika învățase să scoată profit din „fanteziile” sale. Mai întâi erau fleacuri. De exemplu, în mod regulat nu i se dădea rest la pâine. Franzela albă adusă de adolescentă costa mereu mai mult. Dar, pentru că era vorba de copeici, nici mama, nici bunica nu se tulburau. Apoi mereu pierdea lucrurile, ba un penar frumos, cadou de la mamă, ba niște mănuși minunate din blană de iepure.

— Nu poți fi așa de împrăștiată, ofta Eva, cumpărând lucruri noi.

Tanecika dădea aprobator din cap, cu o față serioasă. Rudele iubitoare

nu-i dădeau bani, considerând că fata nu are ce face cu ei, dar ea tare mai voia să mănânce o plăcințică interzisă, cu magiun, sau o înghețată, să-și cumpere un creion cu gumă.

Și așa a fost nevoită să vândă tot felul de prostioare frumoase la școală.

Tania învăța prost, pur și simplu materiile nu-i intrau în cap. Și dacă notele de patru la matematică n-o prea uimeau pe mamă, „insucifientul" la limba rusă, istorie și literatură în mod sincer o necăjea.

Lucrurile nu mergeau prea bine nici pe tărâm profesional. Profesorii de la școala de muzică ziceau că e vorba de lene. Munca pianistului este asiduă, permanentă, exercițiile se repetă întruna. Pentru a ieși pe scenă și a interpreta minunat ceva, fără să te gândești la mâini, trebuie ca, un număr de ore pe zi, să-l petreci cu instrumentul. Cel mai greu le este micilor muzicieni primăvara. Pe fereastra deschisă se aud strigătele de bucurie ale colegilor de clasă care se joacă de-a v-ați ascunselea, iar ei stau la pianul acela afurisit privind limba metronomului care se leagănă ritmic.

În clasa a noua Tania a spus categoric:

— Mă irită când intrați în camera în care exersez.

Mama și bunica au dat aprobator din cap. Ambele muziciene profesioniste, înțelegeau că un om de creație poate fi deranjat de orice fleac. De atunci ușa biroului în care se afla pianul era închisă ermetic. Eva era uimită numai când auzea sunetele care umpleau apartamentul. Mai înainte leneșă, acum Tanecika stătea aproape toată ziua lângă instrument.

— Doar am spus, se bucura Olga Vasilievna, fata a crescut, s-a maturizat...

Dar la școală ca și mai înainte repetau piesele nestudiate.

— Fiica dumneavoastră trebuie să exerseze asiduu, bolborosea Esfir Moiseevna, profesoară la clasa de pian.

— Dar ea stă zile întregi lângă instrument! se zbuciuma Eva.

Esfir Moiseevna ofta numai.

— Nu te neliniști, mămică, o îndupleca Tania, pur și simplu îmi caută

nod în papură, ei îi plac brunetele, iar eu sunt șatenă!

Eva o asculta tăcută pe fată. Știa foarte bine năravurile din mediul muzical. Nu degeaba mulți pianiști, chicotind, povesteau o anecdotă: „La Radio Erevan s-a pus întrebarea dacă printre profesorii de la școala de muzică există măcar unul care doarme cu o femeie. Radio Erevan a răspuns: Da, este Anna Lazarevna Vișniakova."

De aceea exista o anumită dreptate în cuvintele Tanecikăi, Esfir Moiseevna nu o suferea pe fată. Eva s-a decis să mute fata la un alt profesor, dar atunci a izbucnit pe neașteptate furtuna.

Într-o bună zi Eva a fost sunată și i s-a spus să vină urgent la directorul școlii de muzică. Acesta i-a arătat mai întâi mamei uimite notele Tatianei. Avea note de patru la toate materiile, până și la Istoria muzicii și Cor se vedeau scăunelele.

— Fata dumneavoastră trebuie să aleagă un alt drum, i-a transmis directorul, și mai apoi, e mult prea leneșă...

— Doamne, și-a plesnit mâinile Eva, păi Taniușa lucrează cu orele...

Directorul s-a uitat neîncrezător la mamă și a mai spus:

— Atunci cu atât mai mult. Dacă o muncă așa de asiduă nu a adus niciun rezultat, ar trebui să se orienteze către altă profesie, și apoi...

S-a înmuiat.

— Ce? a întrebat Eva. Ce mai e?

— Vă rog să mă înțelegeți corect, a început directorul, încercând să n-o privească pe mamă în ochi, vă respectăm profund pe dumneavoastră și pe Olga Vasilievna, iar până acum Edvard Hristoforovici...

Eva a ascultat în tăcere lauda la adresa părinților ei, neînțelegând ce se întâmplă. În cele din urmă interlocutorul a ajuns la esență. Profesorilor le dispăruseră, nu o dată, bani. Cineva umbla prin genți, și făcea asta în ziua salariului. Cu o zi în urmă Esfir Moiseevna o găsise pe Tania lângă poșetuța sa. Fata ținea în mână un plic cu bancnote. Speriată, a îngăimat ceva greu de crezut:

— Am văzut geanta dumneavoastră, și cum în cameră nu era nimeni, m-am gândit să duc banii la administrație, să nu dispară.

Esfir Moiseevna se dusese chiar la director și-i spusese că nu va mai

face ore cu Tatiana Mitepaș.

— Nu am chemat miliția numai din respect pentru dumneavoastră, i-a explicat directorul, dar e mai bine ca Tatiana să plece.

Eva, roșie la față, a sărit în sus:

— Păi, nu mai rămânem nicio secundă în nebunia asta, unde, pe lângă faptul că nimeni nu te învață nimic, se mai și inventează tot felul de măgării despre copii. Fetița mea a vrut pur și simplu să-i facă un bine lui Esfir Moiseevna, să pună bine banii broaștei ăsteia. Apropo, lesbiana asta a urât-o dintotdeauna pe fata mea!

Plină de indignare, Eva a zburat spre casă. Pe drum a intrat într-o cofetărie și a cumpărat un tort mare, pentru a o liniști pe fată. „Sărmana de ea", își spunea Eva pe când intra repede în scară, „probabil că suferă."

În apartament, ca de obicei, răsuna muzica. Eva s-a hotărât să încalce regula nescrisă și a împins ușa. Când a văzut ce era acolo, picioarele i s-au țintuit de podea. Tania cea sârguincioasă stătea pe canapea cu o carte în mână, iar sunetele concertului studiat răzbăteau din casetofonul care se afla pe pian.

— Doamne... Numai atât a apucat să spună mama.

Fata a dat volumul la minim și i-a spus obraznic:

— Ei, și ce-i cu asta? M-am săturat să tot apăs clapele, de fapt, nici nu intenționez să devin pianistă, și nu mă mai duc deloc la Esfir Moiseevna!

Eva s-a refugiat în camera ei și a plâns acolo în pernă până dimineață. Olga Vasilievna lua neîncetat valocordin. Pe la ora șase, cântăreața a ciocănit la ușa Evei.

— Numai noi suntem vinovate, am obligat fata să învețe ceva neinteresant, mai bine să își aleagă o profesie după pofta inimii.

Eva tăcea. Nu-i putea spune mamei despre plicul cu salariul, și nici fetei nu i-a spus niciun cuvânt.

Anul următor Tania și-a petrecut extrem de plăcut timpul, stătea pe canapea cu cărțile în mână. Toate încercările mamei și ale bunicii de a o face să învețe ceva s-au lovit de un zid gros de lene. Într-o seară Tania nu a mai venit acasă. Femeile speriate s-au dus repede la miliție,

dar acolo, aflându-se că fata are douăzeci și doi de ani, nu au înregistrat cererea și li s-a spus să mai aștepte trei zile.

După trecerea termenului respectiv, în seara de joi, când Olga Vasilievna și Eva nu-și găseau locul, s-a auzit telefonul.

Cu o mână tremurătoare, mama Taniei a ridicat receptorul.

— Eva? s-a auzit o voce bărbătească necunoscută. Tania e la mine...

— Ați răpit-o, a bâiguit violonista, vreți răscumpărare?

— Nu mai spune tâmpenii, i-a tăiat-o necunoscutul, ce, nu mă recunoști?

— Nu, a bolborosit în cele din urmă Eva, unde ne-am întâlnit?

— În pat, a pufnit bărbatul, sunt tatăl Taniei, fostul tău amant.

— Doamne, a exclamat Eva, cum a ajuns la tine?

— M-a căutat și a spus că nu mai poate să trăiască cu voi. Fetița vrea să fie cântăreață, iar voi nu-i dați voie, o puneți să spele zile întregi prin casă și chiar i-ați poruncit să renunțe la școala de muzică...

— Dă-mi-o la telefon, l-a rugat mama.

După câteva șușoteli fostul amant i-a spus:

— Nu vrea să vorbească cu tine, s-a supărat din cauza bătăilor.

Eva, care nu atinsese niciodată fata nici măcar cu un deget, nici măcar în gând, era să leșine pe loc:

— Nu am bătut-o.

— E ușor să minți, a pufnit bărbatul, are mâinile și picioarele pline de vânătăi. Spune că o bați cu bățul.

De furie, femeia vedea negru înaintea ochilor.

— Unde locuiești? Vin acum.

— Nu e nevoie, i-a tăiat-o bărbatul, o să ne descurcăm fără scandaluri. Am sunat numai să-ți spun că Tania o să stea aici. E adevărat, a povestit cu lacrimi în ochi cum ați aruncat-o în stradă, i-ați spus că e de pripas, așa că, probabil, n-o să-i duceți prea mult dorul. Dar m-am

gândit să vă previn.

Și a trântit telefonul. Fără a putea spune un cuvânt, Eva s-a uitat la Olga Vasilievna. Aceasta a întrebat pierdută:

— Ce s-a întâmplat?

Dar Eva n-a putut decât să izbucnească în plâns.

În următorii doi ani nu au mai știut nimic despre fată. Eva a avut atunci prima cădere nervoasă și vreo două luni le-a petrecut într-o clinică de specialitate. Olga Vasilievna ofta privindu-și fiica: se îngrășase mult și lua întruna tablete. Violonista făcuse tensiune și devenise extrem de plângăcioasă.

Apoi a venit o zi groaznică. În ianuarie la ușa casei lor a sunat un musafir neplăcut, un milițian. Tipul a început să tot întrebe de Tatiana. Speriate, Eva și Olga Vasilievna s-au interesat despre ce este vorba. Și atunci peste capul lor a căzut sabia adevărului. Tatiana era arestată, se afla sub anchetă, și pentru că avea reședința din buletin la casa mamei, miliția venise tocmai acolo să culeagă informații.

— Nu am văzut-o de aproape doi ani, au bâiguit femeile descurajate.

Milițianul a dat din cap și a cercetat cu atenție camera.

Apoi li s-a comunicat ziua procesului, 18 mai. Nu era nimeni în sală. Numai Olga Vasilievna și un bărbat zdravăn într-un palton de piele. Eva ajunsese din nou la clinică și nu a putut veni.

S-a conturat tabloul acuzațiilor. Olga Vasilievna se simțea mai mult moartă decât vie ascultând cuvintele acuzatorului și ale martorului. Tanecika lor se întreținuse din prostituție. O meserie respingătoare, dar ar fi fost practic imposibil să fi fost acuzată pentru asta, dacă nu ar fi început să fure. Furase de la un client, bărbatul în palton de piele, portofelul, ceasul de aur și un inel. Mai întâi încercase să îmbete cum se cuvine victima. Omul bănuise ceva rău și vărsase paharul de vodcă cu clonidin într-o glastră de flori, iar pe hoață o predase la miliție.

Numai acele mărturii erau suficiente pentru a-ți pierde mințile, dar a urmat o fantasmagorie și mai mare. Palidă, Tania, adusă de spate, a început să dea declarații.

— M-au urât chiar din copilărie, a spus ea privind în fața judecătoarei, m-au bătut, nu mi-au dat de mâncare, nu m-au lăsat să studiez, și asta numai pentru că m-am născut în afara căsătoriei. Bunica pur și simplu

își ieșea din fire când o rugam să-mi dea de mâncare, iar haine nu-mi cumpărau niciodată. În cele din urmă am fost nevoită să plec de acasă. Ca să nu dorm pe străzi a trebuit să închiriez un apartament și să mă descurc cumva. Mama nu și-a amintit niciodată de mine. Da, am vrut să fur lucrurile victimei, dar m-a împins la această faptă o singură dorință: să nu mă mai prostituez, să învăț. Dacă vindeam ceasul și inelul, puteam să-mi plătesc studiile la facultate.

— Nu e adevărat! a strigat Olga Vasilievna sărind în sus.

Din gura ei s-a revărsat un șuvoi incoerent despre minciună, note de patru la școală și lene. Dar totul arăta de parcă bunica cea rea încerca să arunce cu noroi în nepoată. Judecătoarea, obișnuită cu faptul că rudele îi prezentau pe acuzați aproape ca pe niște îngerași, s-a încruntat ușor. Dar Tanecika, oftând greu, a întrebat:

— Dacă mă iubeau așa de tare, de ce nu mi-au trimis atâtea luni nici măcar un pachet de biscuiți? Mi-au dat de mâncare colegele de cameră, de milă.

— Chiar așa, de ce nu i-ați trimis niciun pachet? s-a interesat o femeie din completul de judecată.

Olga Vasilievna s-a pierdut:

— Nu știam, nu ne-a spus de pachete...

Judecătoarea a pufnit:

— Dacă rudele uită de ceva, astea sunt alimentele!

Într-un cuvânt, după o asemenea analiză nici procurorul nu a putut să ceară o pedeapsă mare, iar victima a spus:

— Renunț la tot, am făcut o confuzie, chiar eu i-am dăruit fetei ceasul și inelul. Sărmana de ea!

Judecătoarea a oftat scurt și, după ce s-a sfătuit cu celelalte colege, a citit sentința: un an în colonie de regim comun, dar, pentru că articolul intra sub incidența amnistiei, urma să fie eliberată în sala de judecată.

Când Tania, zâmbind, a ieșit din celulă, Olga Vasilievna a simțit că i se ridică sângele în cap. Înnebunită, cântăreața s-a năpustit spre nepoată și i-a trântit o palmă asurzitoare, dar nici n-a mai apucat bătrâna să-și ia din nou elan, că au și sărit milițienii asupra ei, i-au

întors mâinile la spate și au împins-o în sala de detenție.

Vreo două ore bunica a stat pe prici. Apoi a zornăit ivărul, a fost scoasă și dusă în biroul judecătoarei.

Femeia obosită s-a uitat la Olga Vasilievna și a spus:

— Vă eliberăm numai din respect pentru vârsta dumneavoastră înaintată. Sfatul meu sincer, încercați să vă controlați furia și să stabiliți un contact cu fata. Nu se poate să vă purtați așa cu ea.

— Este o mincinoasă, a suspinat cântăreața, o mincinoasă obraznică, nu e niciun pic de adevăr în cuvintele ei.

— Nu știu, a dat din cap judecătoarea. Nu i-ați trimis niciun pachet și acum ați sărit la ea s-o bateți. Sunt înclinată s-o cred pe Tatiana Mitepaș. De fapt, nu pot să vă oblig să vă iubiți nepoata, dar măcar nu vă pierdeți înfățișarea omenească!

Abia ținându-se pe picioare, Olga Vasilievna cu greu a putut să ajungă până acasă. Acolo, după cea luat o doză de valocordin, i-a povestit Evei, revenită de la clinică, tot ce se întâmplase. Femeia tăcea, ducându-și din când în când mâinile la tâmple.

Și ce era de spus? După ce a luat și ea două pastile de tazepam, Olga Vasilievna s-a prăbușit pe pat și a dormit până a doua zi la prânz.

Când s-a trezit, ceasul arăta două și jumătate. Un vânticel cald de mai unduia perdelele de la fereastra deschisă, soarele blând privea în cameră, din curte se auzeau strigăte de copii. Pe neașteptate Olga Vasilievna s-a simțit bine. Viața continua, îi rămăseseră fata, elevii iubiți, teatrul, noile spectacole... Tatiana trebuia scoasă din viață, ca un vis urât.

Cântăreața s-a dus la bucătărie și, pentru că nu a găsit-o acolo pe fiica ei, a strigat:

— Eva!

Liniște. Crezând că aceasta s-a dus la magazin, cântăreața a împins ușa de la baie. Eva era colo, stătea în picioare cu capul aplecat straniu într-o parte și cu mâinile fără vlagă de-a lungul corpului. Uimită, Olga Vasilievna a întrebat:

— Evocika, ce faci?

Dar fiica ei tăcea. Și atunci cântăreața a văzut că picioarele nu atingeau podeaua, iar trupul se ținea de o sfoară groasă de rufe. Alături era așezat un bilet: „Iartă-mă, mamă, plec pentru totdeauna. Eva.”

Miliția nu a deschis niciun dosar în cazul sinuciderii cetățenei Mitepaș. Totul era clar ca lumina zilei. O femeie nu prea sănătoasă a decis să-și încheie socotelile cu viața. Olga Vasilievna a făcut infarct, și de atunci n-a mai văzut-o niciodată pe Tatiana.

— Cum îl cheamă pe tatăl ei? întrebai eu când se făcu liniște.

— Acum e un om cunoscut în lumea muzicală, spuse trist Olga Vasilievna, Fiodor Burlevski.

A fost cât pe ce să cad de pe scaun. Încurcate sunt căile Tale, Doamne.

18

Informația mă năucise așa de tare, că, pe drumul de întoarcere, m-am urcat în alt metrou și m-am trezit abia când se anunța „Urmează stația finală, trenul nu merge mai departe, vă rugăm să coborâți din vagoane”. Pe când traversam pe peronul celălalt, încercam să înțeleg febril de ce producătorul nu îmi spusese de fiica lui din afara căsătoriei. Doar când m-am apropiat de casă m-am mai liniștit. De fapt, de ce ar fi trebuit să-mi povestească despre ea? Ce, numai el avea copii din flori? În cazul nostru era vorba de Anton, Fiodor nu considerase că e necesar să amintească și de Tatiana. Când am ajuns acasă, primul care m-a întâmpinat a fost Maurice. Motanul a mieunat scurt și s-a apucat să studieze cu atenție procesul de dezbrăcare a paltonului. Câinii care apăruseră și ei începuseră să-și legene cozile, dând buzna spre sacoșe. Extrem de agitați, împungeau cu botul în sacoșa cu carne. Mulia se uita la mine cu adorație, Ada dădea din coadă neîncetat, iar Rachel se lingea pe bot.

— Fetelor, sunteți niște tipe tare egoiste, bolborosii eu, dându-mi jos ghetele, vă gândiți numai la burțile voastre. Uite, Maurice e un adevărat intelectual!

Când își auzi numele, motanul mieună încă o dată scurt.

Kiriuṣka cumpărase pentru el o zgardă nouă, tot albastră, cu medalion, dar mai ieftin decât cel de dinainte, din piele sintetică, și care i se potrivea foarte bine lui Maurice. Arăta ca un sultan adevărat, bogat, liniștit și reținut. Pur și simplu o făptură de neam imperial, nu un reprezentant al felinelor.

A doua zi dimineață, ca și în ziua precedentă, fix la ora nouă eram la agenție. De data asta veniseră toți, până și Popovii. Soția îl adusese din nou pe soț, care mirosea a alcool, dar măcar era în stare să răspundă la întrebări.

Am fost puși la masă într-o cameră mare, și Zinovi Pavlovici, cu o voce caprină de tenor, s-a apucat să ne explice procedura:

— Acum o să mergem la bancă și o să punem banii în casete.

— De ce? întrebă precaută Popova.

— Punem banii în casete și cheile le primesc Fedotovii și Nikolaevii.

— De ce? întrebă din nou Popova. De ce primesc ei cheile de la bani?

— O să vă explic, oftă Zinovi Pavlovici. Fedotovii aduc douăzeci și cinci de mii, pentru a cumpăra un apartament de două camere, din care se mută Nikolaevii...

— Vă rog să mă scuzați, se băgă sfioasă o femeie slăbuță, dar printre noi nu e nici un Fedotov, nici Nikolaev...

Zinovi Pavlovici ne aruncă gânditor o privire și întrebă:

— Și atunci cine sunteți?

— Romanovii, Petrovii, Popovii, Nikitinii și Mihalevii, răspunserăm noi în cor.

Zinovi Pavlovici se scărpină la ceafă:

— Vă rog să mă scuzați, am încurcat dosarele.

Scormoni în documente și spuse:

— Așa deci! Acum o să mergem la bancă și o să punem banii în casete.

— De ce? începu iar Popova.

— Toate chestiunile financiare, pentru siguranță, se fac prin intermediul băncii. Dacă iau dintr-odată toate miile voastre și fug cu ele? întrebă hohotind Zinovi.

— Prin bancă e foarte sigur, oftă Nikitin, nu-ți mai plătește banii și gata.

— Nu deschidem un cont, ci punem suma în casete, explică funcționarul.

— Oricum, nu-mi place asta, spuse nemulțumit Nikitin, să-mi las bunul meu nu se știe unde!

— Păi, de ce nu se știe unde? se băgă Iulia. La bancă.

— Tu să taci, porunci Nikitin, o să dați toți din mână-n mână banii mei, numai eu am dolari adevărați. Să dea firma o garanție dacă în timpul pregătirii actelor banca dă faliment, oricum apartamentul e al meu.

Zinovi Pavlovici explică mai departe:

— Nu aveți motive de neliniște. Banii o să stea numai vreo două ore, și cheia de la cutie o să rămână la dumneavoastră. O să le-o dați Popovilor când veți primi contractul de predare-primire. Totul e perfect corect, fără înșelătorii.

— O clipă, se înroși Popova, deci eu trebuie să semnez hârtia și numai atunci o să primesc banii din casetă?

— Desigur, dădu din cap Zinovi Pavlovici.

— În niciun caz!

— Ce nu vă convine?

— Iote ce șmecheri mai sunteți! Am semnat hârtiile, prin urmare, apartamentul l-am vândut, da?

— Da, confirmă agentul.

— Dar unde sunt banii mei?

— În casetă!

— Aha, începu să urle Popova și arătă cu degetul spre Nikitin, el o să ia încetișor banii și după aia, ia-l de unde nu-i.

— Ce spuneți, dădu din mâini Nikitin, doar o să fiu mereu sub privirile dumneavoastră.

— Poate că aveți un complice, nu se lăsa Popova, cum se întocmesc hârtiile, o să-i dați telefon și el o să ia banii.

— Ce să spun, se indignă soția lui Nikitin, spuneți numai prostii, cheia o să fie pe masă în fața dumneavoastră.

— Ha, strigă Popova, poate o să fie alta! Mai bine puneți banii în casetă și-mi dați imediat cheia mie, iar eu după aceea o să semnez contractul!

— Ai găsit prostul, pufni Nikitin, eu îți dau cheia, iar tu nu mai semnezi hârtiile și rămân cu buza umflată.

— Păi cum de îndrăzniți să nu aveți încredere în mine? se enervă Popova.

— Și noi de ce trebuie să credem în cuvântul dumneavoastră? întrebă soția lui Nikitin.

Negocierile intraseră în impas.

— Ascultați, dar nu se poate să faceți mai simplu? întrebă Seriojka. Uitați, puneți aici, acum, banii pe masă și începeți să faceți contractul.

— Nu, nu, spuse repede Nikitin, mai bine mergem la bancă. Doar mai întâi semnăm hârtiile și mai apoi o să fie duse pentru înregistrare, asta durează două, trei ore, și în tot acest timp suma va fi la birou. Nu, mai bine la bancă.

— Mie să îmi dați imediat cheia, nu se potoli Popova.

— Am găsit o soluție de compromis, spuse încet Mihalev, care tăcuse până atunci.

Toți se uitară cu speranță la bărbat.

— O să procedăm mai simplu. Din câte am înțeles, doamna Popova îi vinde apartamentul lui Nikitin, dar apoi cumpără de la noi, da?

Toți dărură din cap.

— Deci ea oricum nu va rămâne cu banii. Cât va primi?

— Două mii, explică Popova, iar douăzeci și trei îi dau pentru apartamentul dumneavoastră.

— Asta e bine, aprobă Mihalev, prin urmare, trebuie luate două casete. Într-una punem douăzeci și trei de mii, iar în cealaltă restul. Și cheia de la cea de-a doua o dați imediat Popovilor.

Toți respirară ușurați.

— Genial, trase concluzia Zinovi, la fel o să facem și cu banii Petrovilor. Bine, acum să mergem la bancă.

Și așa a început episodul următor. Mai întâi am ajuns la bancă, slavă Domnului, se afla aproape alături.

Apoi ne-am pus să verificăm bancnotele cu ajutorul unei mașini speciale, după care am încuiat casetele și ne-am întors la birou. Acolo ne aștepta deja notarul și o fată cu o înfățișare provocatoare, în niște pantaloni de piele mulați. Vreo patruzeci de minute s-au scris contractele, apoi le-am citit cu atenție și în cele din urmă a sosit și

punctul culminant. După ce au luat pixurile, toți au început să semneze hârtiile, dar în momentul ăla a prins glas o femeie foarte bătrână, mama Mihalevilor. Până atunci stătuse liniștită într-un colț, fără să scoată vreun sunet, așa, o femeie plăpândă, nevinovată, care abia înțelegea ce se întâmplă în jur.

Dar se dovedi că impresia fusese greșită. Cu o voce tăioasă, neplăcută, băbuța cârâi:

— Nu înțeleg. Doar eu sunt principalul vânzător, unde e numele meu în contract?

— Uitați, împunse cu degetul Zinovi Pavlovici, uitați, priviți, Mihalev Valeri Sergheevici, Mihaleva Elena Petrovna și dumneavoastră, Mihaleva Anna Nikolaevna.

— Nu înțeleg, strecură băbuța, lăsând jos pixul.

— Ce? întrebă nervos notarul. Nu sunteți Anna Nikolaevna? Sau sunteți împotriva tranzacției?

— Împotrivă, spuse categoric baba.

— Mamă! strigară într-un glas soții Mihalev.

— Vreau, rosti bătrâna cu tonul unei împărătese văduve, cer categoric ca datele mele să fie scrise primele!

— Nicio problemă, răspunse Zinovi Pavlovici și luă hârtiile.

— Ce răbdare trebuie să ai, șopti Katia, pur și simplu nervi de oțel. Credeam că nimeni nu e mai liniștit ca mine, bolnavii m-au antrenat, dar pe băbuța asta aș fi pocnit-o pe loc.

— Probabil că în fiecare zi se lovește de unii ca ăștia, oftă Iulia. N-aș putea niciodată să lucrez la un asemenea birou, e o atmosferă toxică aici.

În cele din urmă hârtiile fură semnate și Zinovi Pavlovici, punându-și scurta, spuse:

— Sunteți liberi cu toții. Pe la ora șapte seara o să primiți personal documentele.

— Iote ce șmecher, șuieră Popova, în niciun caz, mergem cu tine, să nu fugi!

Blândul Zinovi răspunse politicos:

— Vă rog.

Popova îi dădu un cot soțului adormit.

— Pregătește-te, brută.

Soțiorul își dezlipi pleoapele, privi lumea cu niște ochi tulburi și spuse:

— Ia mai du-te tu...

— Pune-o la punct, spuse Nikitin entuziasmat, cu o asemenea muiere nu se poate altfel.

— Mai tacă-ți gura, țapule, nu se pierdu Popova.

— Așa vorbești tu cu soțul meu? începu să turuie Nikitina.

— Păi doar n-o să-l pup în fund, spuse enervată Popova, înghiontindu-l din nou pe soțul care sforăia pașnic, că mi-oi fi prințul Etiopiei, pfui.

Nikitina se înroși. Luând cu paharul apă din acvariu, i-o aruncă drept în față ofensatoarei.

— Ah, scârbă, începu să țipe femeia udă, lepădătură! Acum o să vezi tu.

Nikitina țipă și se băgă sub masă. Cu un strigăt sălbatic Popova se năpusti asupra ei. Funcționarii care urmăreau cearta se apucară să le despartă pe femei. Urlete, înjurături, țipete se adunau într-o singură simfonie. Zinovi Pavlovici, folosindu-se de agitație, s-a retras, noi, tot grupul, pornirăm spre ieșire. Și numai soțul Popovei dormea dulce pe canapea. Evident, era obișnuit cu scandalurile.

Afară Katia se uită la ceas:

— Trei! Am pierdut deja ziua.

— Eu, de exemplu, mă duc la serviciu, strigă Seriojka.

După ce am stabilit să ne întâlnim pe la șapte la agenție, ne-am despărțit.

Am ajuns la metrou, am cumpărat din mers un crenvurșt fierbinte cu muștar și am înghițit „prânzul” pe nemestecate. Apoi am găsit un

telefon și l-am sunat pe Burlevski. De la birou a răspuns o voce ireproșabil de politicoasă:

— Fiodor Mihailovici lipsește.

Afurisind, am format numărul de mobil. S-a auzit întâi un pârâit, zgomot, un piuit și pe urmă foarte slab:

— Alo.

— Trebuie neapărat să ne întâlnim! începui să urlu în receptor așa de tare, că femeia care se afla alături își scăpă țigările.

— Vă aștept la trei și jumătate la clubul „El și ea”, spuse Fiodor și închise.

Eram extrem de enervată. În primul rând, habar nu aveam unde se află localul respectiv, iar în al doilea rând trebuia să iau un taxi. Doar nu au toți, ca Burlevski, Mercedes cu șofer!

Clocotind de furie, am ieșit în drum și am oprit un Jiguli vechi, boțit.

— Încotro? întrebă șoferul, un bărbat de vreo șaizeci de ani.

— Știți unde este clubul „El și ea”?

— Vanina, spuse printre dinți șoferul.

— Care Vanina?

— „El și ea” se află pe strada Vanina, acolo vreți să mergeți sau în altă parte?

— Păi ce, la Moscova sunt două cluburi cu același nume?

— Habar n-am, ridică omul din umeri, eu știu numai unul.

— Atunci pe Vanina, spusei oftând.

Ei, ce mai zi aveam! Mai întâi mă călcase pe nervi procedura de la agenție, pe urmă și teroristul enervant.

Tot drumul bărbatul mârâi, trecând repede de la știrile politice la prețuri, starea drumurilor și a vremii.

— Un adevărat coșmar, se plânse el învârtind de volan, peste tot sunt numai mutre de porci, și cei care ne conduc nu fac nimic pentru

popor!

Observai pe mâna lui dreaptă o verighetă și încercai o sinceră părere de rău pentru femeia necunoscută. Ce coșmar să trăiești cu un asemenea individ!

În ziua aia pur și simplu toate neplăcerile se adunaseră pe capul meu. La club nu mi se dădu drumul.

— Nu sunt locuri, spuse politicos, dar ferm, gardianul.

— Sunt așteptată...

— De cine?

— De domnul Burlevksi.

— Stați puțin, spuse gardianul trântind ușa.

Am rămas să aștept lângă intrare, simțindu-mă umilită. Oare eram așa de prost îmbrăcată că portarul mă lua drept o cerșetoare? Clipele treceau greu. În cele din urmă ușa se deschise și producătorul spuse:

— Vă rog să mă iertați, Evlampia Andreevna, dar aici vin mulți săraci și cerșetori, de aceea paza manifestă vigilență.

Din cauza acelei explicații mi se făcu și mai rău, dar intrai în hol zâmbind.

— Înțeleg.

O fată frumoasă într-un costum bleumarin puse deoparte cu grijă scurta mea, care văzuse multe la vremea ei printre hainele de blană, și-i zise spus lui Fiodor:

— Cumpărați un buchet pentru doamna.

Producătorul nu reacționă deloc la aceste cuvinte. Am ocolit o coloană și am ajuns într-o sală mare. Acolo luminau veioze cu niște abajururi roz-deschis. Cel mai bun iluminat, care le dădea o imagine sănătoasă, tinerească, până și bătrânilor.

— Aici, pufni Burlevski, arătând spre o măsuță din colț. Ce comandați?

— Ceai de Ceylon, cu frunze mari, fără zahăr, infuzat două minute, și la el toast de secară cu un castravete, spusei eu ca o împărătească.

Știam ce fel de reguli sunt în asemenea localuri. Cândva, în cealaltă viață, mergeam des la „Ali-Baba” sau la „Congo”. Poate că erau unii care mergeau în astfel de locuri să mănânce, dar colegii fostului meu soț se adunau acolo pentru a se da mari, făcându-i pe bucătari să pregătească lucruri inimaginabile – crabi cu struguri și nuci, roșii umplute cu icre negre –, sau cereau un pahar de chefir, lucru care în mod clar îi punea în încurcătură pe chelneri. Dar iată ce paradox, cu cât aveau mai multe capricii, cu atât mai amabili deveneau chelnerii.

— Ei, comandă Burlevski, așteptând până ce chelnerul se îndepărtă spre bucătărie, spuneți ce săpături ați mai făcut.

M-am lăsat pe spătarul scaunului comod: în niciun caz, prietene, deși îmi plătești bani, eu nu sunt vreo cântăreață de rangul cinci sau o dansatoare amărâtă.

— Unde pot s-o găsesc pe Tatiana Mitepaș? răspunsei eu cu o întrebare.

— Habar n-am, spuse imediat Burlevski, dar peste o clipă își veni în fire și întrebă: Dar ce-are ea de-a face cu povestea noastră?

— Are! izbucnii eu. Oare nu știți unde locuiește fiica dumneavoastră?

— Nici nu vreau să știu! se enervă Fiodor, e o prostituată măruntă, o vagaboandă...

Deodată s-a oprit și a încercat să manifeste pe față bunăvoință. M-am uitat în spate. Agitându-se prin toată sala, cu brațele deschise, se apropia repede de noi un bărbat gras care semăna cel mai mult cu un luptător de sumo. Trupul îndesat era îmbrăcat într-un smoching cusut excelent, ghetele din piele de maimuță străluceau, iar degetele erau împodobite de inele. De fapt, și butonii lui își licăreau pietrele strălucitoare. Numai capul strica impresia: păr negru-corb, obraji lăsați, buze groase de un roșu intens și un nas ca un cartof, cu o uimitoare nuanță albăstruie. Arăta exact ca un om al străzii beat, care se îmbrăcase, pentru o glumă, în haine Valentino.

— Fedka, începu să urle bărbatul, zburând spre măsuță, dă-mi „Honduras”!

— Doamne, se încruntă Burlevski, iar o ții pe-a ta. Doar am spus, niciodată.

— Bine, atunci „Diligența”!

— Renunță, Lionia, spuse Fiodor, nu am nevoie de bani.

— O să schimb cu „Prima albastră”!

— Nu.

— Și-l mai dau în plus și pe „Mauritius”!

— Lionika, se auzi o voce din spatele sălii, vino aici, au adus felul întâi.

„Vagabondul” reacționă la chemare, dar, după ce făcu doi pași, frână și se întoarse:

— Fedka, dă-mi totuși „Honduras”!

— Du-te, du-te, Lionia, dădu din mână producătorul, ți se răcește pârjoala.

— Ei, mare jigodie mai ești, Fiodor, începu să râdă Lionia. Căposule!

Nu înțelegeam nimic. Burlevski își mută privirea spre fața mea și explică:

— Colecționez timbre. Pot să spun cu mult curaj că am cea mai bună colecție din Rusia. Iar Lionia Șmîgailo e și el filatelist, dar nu-i vând niciodată nimic.

— De ce?

— Nu-mi place, nu-mi place deloc de el. Oamenii de calitate nu dau mâna cu el.

— De ce?

Burlevski luă o gură de cafea.

— Mai întâi a fost bandit, se plimba cu automatul pe stradă, apoi a intrat în afaceri legale, a deschis un magazin alimentar. Acum e monopolist – ține în mâinile lui aproape tot comerțul cu vodcă din capitală. Au fost două atentate împotriva lui, dar Lionecika este un băiat tare și i-a omorât pe toți. E un tip dur, pur și simplu nu poți să te pui cu el. Pentru mine timbrele sunt ca niște copii. Firește, am și dubluri, există și fondul de schimb, dar le dau numai pe mâini bune, unor persoane care le apreciază cu adevărat. Și eu, dacă vreți să știți, pot pur și simplu să dăruiesc un timbru, dacă văd că omul este un colecționar adevărat. Dar Lionka bagă bani în ele și atât, colecționează

fără suflet. Lui nu-i vând niciodată. Timbrele sunt vii, fiecare are caracterul lui, istoria lui, destinul lui...

Mă uitam uimită la fața lui înroșită. Ca să vezi ce filatelist pasionat era Burlevski!

19

Fiodor termină liniștit de băut cafeaua și întrebă:

— De ce aveți nevoie de Tanka?

Examinând antreul care îmi fusese adus și-l chemai pe chelner cu un semn din deget. Băiatul veni repede, făcând o plecăciune servilă:

— Ce doriți?

— Nu ați ras coaja de pe castravete, spuneți să-mi pregătească un alt sandviș.

— Așadar, de ce o căutați pe Tatiana? repetă nerăbdător întrebarea Fiodor.

Am început să fumez alene o țigară. Las' să se mai chinuie puțin prietenul.

— La dracu', izbucni producătorul, obișnuit ca subalternii lui să dea fuga să-i îndeplinească ordinele. Răspundeți odată!

— Nu aveți de ce să strigați la mine, doar nu m-ați cumpărat!

— Chiar v-am cumpărat, începu să râdă în hohote Fiodor, arătându-și dinții albi strălucitori.

— N-o să vă dau niciun fel de detalii, pur și simplu se pare că Tatiana Mitepaș e implicată în povestea asta. Mai bine spuneți, știți unde e?

Burlevski oftă:

— Nu am avut noroc la copii. Tot ce fac cu mâinile mele iese mult mai bine. Și cu Tatiana, și cu Anton...

— Sunteți sigur că e fata dumneavoastră?

— Desigur, ar fi trebuit s-o cunoașteți pe Eva. Era o ființă așa de desprinsă de realitate, convinsă că trebuie să fie ținută toată viața în brațe pentru a-și putea păstra inocența. Exaltată peste măsură, sensibilă până la lacrimi, total inadaptată pentru viață, dar, în același timp, extrem de ordonată, absolut cinstită, muncitoare și talentată.

Apropo, ar fi putut să iasă din ea o soție minunată.

— Și atunci de ce ați părăsit-o?

Fiodor învârti ceașca goală de cafea.

— Păi, am cerut-o în căsătorie, numai că, în vremurile alea îndepărtate, eram și eu plin de principii de modă veche și sufeream din cauza unei educații stupide, de aceea am cerut mâna nu fetei, ci mămicii dumisale. Olga Vasilievna era o femeie foarte dominantă și autoritară. Fata i s-a supus total, n-a făcut niciun pas alături. Îi voia binele și mi-a interzis categoric chiar să mă apropii de Eva. De fapt, era de înțeles. O aștepta o carieră strălucită, casa era bogată, iar eu eram doar un băietan cu acordeonul, un muzicant de prin restaurante, în mod clar nu făceam pereche cu fata de familie bună. Uite, numai asta nu pot să înțeleg, de ce i-a permis să nască!

De fapt, când a venit pe lume Tatiana, așa-zisa soacră a sunat și i-a poruncit categoric să recunoască fata.

Burlevski s-a dus la starea civilă și a declarat că el e tatăl, dar Eva a înscris fata pe numele ei, păstrând de la tată doar patronimicul. Fiodor a venit de câteva ori să-i aducă daruri și bani fetei, dar i s-a dat de înțeles că implicarea lui în educarea Taniei s-a încheiat. Și atunci s-a retras, nu după multă vreme s-a căsătorit, mai apoi s-a născut Anton... Cu Tatiana nu se întâlnise niciodată, de aceea a fost nespus de uimit când, într-o bună zi, s-a trezit în prag cu o fată frumușică ce semăna incredibil cu Eva în tinerețe. Plângând încet, fata i-a povestit despre copilăria grea, arătându-și mâinile și picioarele acoperite de vânătăi.

— M-au bătut, nu mi-au dat să mănânc, m-au îmbrăcat cu zdrențe, se plângea Tania. Eu visez să devin cântăreață, dar mi s-a spus să urmez pedagogia.

Burlevski s-a indignat și a lăsat-o pe fată să rămână la el. Soția lui, Svetlana, se dovedise a fi o femeie miloasă și, deși pe atunci căsătoria lor scârțâia, după care s-a și năruit, Tatiana a fost primită bine, chiar s-a împrietenit cu ea. Fiodor s-a decis imediat să se ocupe de cariera fetei, dar pentru el, ca profesionist, era clar: în domeniul muzical e greu să te prefaci, iar Tatiana nu avea deloc voce. Totuși, pentru cariera unei cântărețe de estradă se cerea nu numai un tată bogat, dar și un minim talent. Cu toate astea, Tatiana nu s-a prea întristat. Viața în casa gălăgioasă, primitoare a tatălui îi plăcea. Acolo ducea un cu totul alt mod de viață decât la Mitepaș. Se sculau pe la unu ziua,

uneori se culcau în zori, luau cina la restaurant, luau masa de prânz la club... Telefonul suna întruna și musafirii parcă se dublau. Erau cu ochii pe ecranul televizorului, care nu se închidea niciodată, și își beau extrem de liniștiți cafeaua în sufragerie... Într-un cuvânt, Tatiana trăia într-o continuă sărbătoare. Peste un an Fiodor se săturase de fata trândavă care se tot fâțâia prin apartament. Tocmai atunci începuse procesul de divorț cu Svetlana. Anton bea de rupea... Burlevski a hotărât să-și aranjeze fata. Mai întâi a trimis-o să cânte în grupul „Taran", apoi cu fetele din ansamblul „Kapel". Dar rezultatul a fost mereu același – după o lună, două, Tatiana stătea din nou tolănită pe canapea cu cartea în mână. Pur și simplu nu voia să facă nimic. Apoi Fiodor a remarcat că fata cheltuie bani mai mulți decât primește. Mergea numai cu taxiul, fuma Sobranie, cumpăra cosmetice de mare lux și mirosea numai a parfum Dior.

Burlevski s-a uitat în jur, a observat lipsa unor mărunțișuri și i-a dat fetei câteva palme. Ea s-a jurat că nu vânduse nici zaharnița de argint, nici statuetele din porțelan lucrate la începutul secolului, dar producătorul i-a spus sever:

— Dacă mai dispare ceva din casă, te dau afară!

Apoi pe neașteptate s-au stricat relațiile cu Sveta. Apucaseră pe atunci să facă actele de divorț, dar locuiau în același apartament. Soții s-au despărțit liniștit, pur și simplu au decis că nu mai pot trăi împreună, dar nu au avut scandaluri cu farfurii sparte, acuze sau partaj chinuitor. Fiodor a stabilit imediat: apartamentul îi rămâne Svetlanei, o să-și cumpere el unul nou. Dar nu prea avea timp pentru asta, și nici fosta soție nu insista să plece repede. Și deodată, într-o seară, Sveta a venit în dormitorul lui Burlevski și i-a spus:

— Mâine să pleci!

— Ce-ai, ai înnebunit? se minună producătorul.

— Nu, tu ai înnebunit, i-a zis fosta soție, de altfel mereu liniștită, și a început să urle: Nemernicule, ticălosule!...

— Tu ești nemernică, răspunse imediat fostul soț.

S-a declanșat un scandal sălbatic, nu se întâmplase niciodată așa ceva. Amintindu-și unul altuia toate ofensele, soții Burlevski au obosit în cele din urmă și Fiodor a întrebat aproape amical:

— Svetka, ce dracu' te-a apucat?

Ea s-a uitat la el și i-a spus indignată:

— Crezi că nu am știut de amantele tale? Păi, pot să le număr pe degete. Începând cu Aliska cea fără voce! Pur și simplu nu am vrut să clarific situația, nu am vrut să-mi fac nervi. De fapt, acum chiar că mă doare-n cot de asta, dar Tatiana e fiica ta, chiar nu ți-e rușine?

Fiodor a înlemnit, dându-și în sfârșit seama de ce este acuzat, iar mai apoi a început să urle:

— Tanka, stricato, vino încoa!

Fata a venit la chemare.

— Lepădătură, s-a năpustit tatăl asupra ei, ce tâmpenii i-ai spus Svetei?

Fata s-a uitat la el provocator și a răspuns:

— Adevărul, că nu vreau să te slujesc în pat!

Fiodor a rămas mut. Nu mai întâlnise niciodată o asemenea obrăznicie.

— Pleacă, a spus încet Sveta, mizerabilule.

— Și tu o crezi?

Atât a putut să mai spună Burlevski.

— Îți știu mult prea bine apetitul pentru femei, a explicat fosta soție.

Simțind că o să plesnească de furie chiar în acel moment, producătorul a ieșit pe ușă, a pornit Mercedesul și a început să gonească pe străzi. Spre dimineață se răcorise. S-a dus la birou, i-a poruncit asistentului să cumpere imediat un apartament și a sunat-o pe Svetlana:

— Strânge-mi lucrurile, o să vin diseară după ele.

— Bine, i-a răspuns ea scurt și a închis.

După emisiunea „Vremia” șoferul a adus la birou vreo zece geamantane. Burlevski nu a mai sunat-o pe soție, de atunci nu s-au mai văzut niciodată, nu a mai întâlnit-o nici pe Tatiana.

— Fata a rămas cu fosta dumneavoastră soție? întrebai.

— Probabil, ridică din umeri Fiodor, la drept vorbind, nu m-am interesat.

— Unde locuiește Svetlana?

— În mod evident, în vechiul nostru apartament.

Am notat adresa și telefonul.

Producătorul s-a gândit puțin și a spus:

— Acum ascultați-mă. Se știe sigur că Zaițeva, pe care ar fi omorât-o fiul meu, avea un amant. Un individ extrem de neplăcut, condangat deja o dată pentru crimă, Andrei Monahov. Aveau mereu certuri. Andrei era gelos pe Zaițeva și adesea o bătea. Adresa lui este Morgunovski Val nr. 3, apartamentul 18. Duceți-vă și vorbiți cu el, poate aflați ceva interesant.

— De unde aveți informațiile astea? mă minunai.

— Nu e așa de important, zâmbi Burlevski, important e că sunt autentice.

M-am uitat la ceas – era deja cinci! La șapte trebuia să ajung la agenție, așa că eram nevoită să amân pe a doua zi discuția cu Andrei.

— Bine, spuse producătorul, e timpul să mergem la treburile noastre.

Am ieșit la garderobă. Fiodor, galant, mi-a înmânat scurta cea simplă și groasă, de parcă ar fi fost o haină din blană de chinchilla. M-am îmbrăcat și am întrebat:

— Care e patronimicul soției dumneavoastră?

— Rodionovna. Svetlana Rodionovna Burlevskaia.

Dimineață Katia anunță:

— Trebuie să începem să strângem. Nikitinii vor să se mute mai repede.

— Dar viza? întrebă Seriojka.

— Mă ocup eu de asta, explică Katiușa, avem aceeași secție de miliție, casele sunt alături, pe străzi învecinate, și soția șefului de la buletine se tratează la mine de tiroidă.

— Minunat! spuse Iulia, înghițind repede cafeaua, numai că nu am când să împachetez, am o mulțime de treabă!

— De fapt, nici eu nu te pot ajuta, răspunse imediat și Seriojka, se apropie expoziția, nu-mi văd capul de probleme!

— Toți sunteți așa de ocupați, pufni Katia, apropo, eu stau toată ziua în sala de operație, dar îmi adun lucrurile noaptea.

— Păi noi ce să adunăm? se minună Iulia. Avem un singur șifonier cu lucruri, o să-l facem în jumătate de oră!

— De fapt, explică iar Katia, mai sunt și vesela, oalele, cărțile, covoarele, lustrele, electrocasnicele și mobila.

— Ei, paturile și canapelele o să fie duse de hamali, dădu din mână Iulia, iar bucătăria o adună Lampa.

— Nu pot, răspunsei eu repede, sunt ocupată până peste cap.

— Și cu ce, mă rog? întrebă Serioja. Doar tu te ocupi de gospodăria noastră, nu te duci la serviciu. Apropo, Lampadel, voiam de mult să te întreb: de ce mâncăm întruna numai crenvurști și macaroane? Cu ce te tot ocupi tu toată ziulica? Unde e carnea gustoasă și borșul meu iubit?

— Valentina o să strângă lucrurile din bucătărie, schimbă repede Katia discuția spre o altă temă.

— Eu? se minună musafira. Mi-e teamă că nu voi face față, mă simt mult prea rău, mă ia amețela și sunt slăbită.

— Nu-i nimic, îi întrerupse Iulia gemetele, încetișor, câte puțin. Începi și, când venim și noi de la serviciu, o să te ajutăm.

— O să ajut să strângem farfuriile, se oferi Kiriușka.

— În niciun caz, i-o tăie fratele cel mare din pragul ușii, în cazul ăsta în noul apartament o să ajungă numai cioburi.

— Mă rog, se supără băiatul, îmi aranjez lucrurile mele și punct!

— Lucrul cel mai important, să n-o uiți pe broasca Gertrude, chicoti Iulia ieșind fuga pe scară.

— Mamă, ce-i cu ei? se plânse Kirka.

— Stai puțin, dădu din mână Katia, că întârzii. Tina, te duci după cutii

la magazinul „Mâncare pentru animale”, acolo îți dau gratis ambalaje goale.

— Vai, spuse plângător leneșa, dar nu știu unde este.

— O să-ți explice Kiriușka! strigă Katerina și plecă.

— Ei, și cum ajung la mâncarea asta? întrebă în continuare pierdută Tina.

Am lăsat-o și am plecat cu telefonul la mine în cameră. Mai întâi am sunat la Monahov, dar nu a răspuns nimeni, deși am insistat. De fapt, poate că omul era la serviciu sau umbla prin magazine, în căutarea cadourilor de Anul Nou. Bine, trebuia să așteptăm până seara. Telefonul următor l-am dat Svetlanei Burlevski. Aici norocul mi-a surâs.

— Alo, răspunse cântat o voce de femeie.

— Sveta?

— Nu, Tania.

M-am bucurat nespus. Norocul pur și simplu îmi sărise în față.

— Tania, de mult vă caut! Trebuie să vorbim neapărat.

— Cine sunteți?

— Nu pot spune în două cuvinte, dar vă rog să mă credeți, trebuie neapărat să vă văd.

— Veniți, acceptă interlocutoarea.

Am dat fuga la metrou, fredonând tot drumul. Mi se părea că deznodământul e aproape. Dar ce dezamăgire m-a cuprins când s-a deschis ușa apartamentului. În prag se afla o fătucă monstruos de grasă și cu un copil în brațe.

„Poate că nu e Tania”, mi-am zis eu, disperată total. Dar fata întrebă imediat:

— Dumneavoastră ați vrut să vorbiți repede cu mine?

— Vă cheamă Tania?

— Exact.

— Tatiana Fiodorovna Mitepaș?

— Nu. Tatiana Ilinicina Bodrova.

M-am sprijinit de tocul ușii și am încercat să-mi rețin oftatul de ușurare. Tania este un prenume destul de răspândit, așa a ieșit neînțelegerea aia stupidă.

— Când o să vină Svetlana Rodionovna?

— Aici nu locuiește nimeni cu acest nume, spuse extrem de liniștit muntele de grăsime.

— Cum așa? întrebai uimită. Doar ați spus...

— Nu am spus nimic, zise tânăra mămică ștergându-i balele copilului, dumneavoastră ați întrebat „Sveta?”, și eu am răspuns: „Nu, Tania.” Și după aceea v-ați autoinvitat.

— Deci Burlevskaia nu locuiește aici?

Fata dădu din cap.

— Am cumpărat acest apartament acum câțiva ani.

— Dar unde s-au dus foștii proprietari?

Grăsuna pufni:

— Habar n-am, treaba a fost făcută prin agenție, acolo să întrebați.

— Dați-mi adresa! cerui.

— A cui? întrebă melancolic interlocutoarea.

Pe moment mi-a fost clar de ce e așa de grasă, pur și simplu toate procesele din organismul ei, și fizice, și mentale, erau frânate incredibil de mult.

— A agenției imobiliare!

— Nu mai țin minte.

— Dar denumirea?

— A cui?

Hotărâtă să fiu nerăbdătoare, explicai liniștită:

— A agenției.

Fata se încordă și rosti:

— MMM.

— Nu încurcați nimic?

— Ei, poate LMM, cam așa ceva!

Afurisind în sinea mea, am ieșit pe stradă și, de la un chioșc de presă, am cumpărat ziarul „Apartamente și case de vacanță”. Pe ultima pagină, cum mă așteptam, era publicată o listă mare a firmelor care se ocupă de imobiliare.

După ce am coborât la metrou, m-am așezat pe o bancă și m-am apucat să studiez denumirile. Nici MMM, nici LMM nu se vedeau pe acolo, însă era un NMN, descifrat ca „Novaia Moskovskaia Nadiojnaia”. Agenția se afla pe Morgunovski Val, la numărul șapte, iar la trei locuia amantul Zaițevei, Andrei Monahov. Considerând că o asemenea coincidență e un semn bun, am pornit spre celălalt capăt al Moscovei. Ce să fac, cum spunea cocoșul care încerca s-o ajungă din urmă pe găină: „Dacă n-o prind, măcar mă încălzesc.” Cât discutam la agenție, poate venea de la serviciu și Monahov.

La „Novaia Moskovskaia Nadiojnaia” munca era în toi. Agenția părea serioasă. Peste tot mobilă din piele, corpuri de iluminat elegante și angajați cu o înfățișare ocupată care se agitau întruna. O fată care m-a văzut s-a luminat la față și a întrebat interesată:

— Vă rog, ce problemă aveți? De fapt, oricare ar fi aceasta, neapărat o s-o rezolvăm.

— Chiar așa? zâmbii eu. Dar dacă vreau să primesc pentru o cameră într-o baracă cu pământ pe jos o vilă cu etaj în preajma Moscovei?

Dar fata nu s-a lăsat. Avea un costum frumos, de serviciu, cu o fustă dreaptă care îi acoperea genunchii. Părul era coafat fără multe sofisticării, pur și simplu o tunsoare bine făcută, și pe față nu avea niciun pic de cosmetice în plus. Totul în tonuri maronii deschis. Întreaga ei înfățișare amintea de moda clasică și de trăinicie.

— Agenția noastră lucrează pe piața imobiliară deja de zece ani, spuse fata cu o voce cântătoare textul învățat, și niciuna din tranzacțiile noastre nu a fost contestată în justiție. Trăinicie, onestitate, verificare amănunțită și întocmire precisă a actelor, iată temeiurile pe care se

bazează NMN.

Apoi tăcu o clipă și întrebă:

— Dar dumneavoastră aveți o cameră cu pământ pe jos?

Râsei:

— Nu. Prietena mea, Svetlana Burlevskaia, a vândut prin agenția dumneavoastră apartamentul și acum vreau să lucreze cu mine același agent cu care a lucrat ea.

— Nicio problemă! exclamă entuziastă secretara și deschise computerul.

Dar în curând situația se lămuri: nicio Burlevskaia nu se adresase NMN.

— Haideți să ne uităm după adresă, propuse fata, pe bună dreptate.

Pe monitor apăru imediat informația despre vânzător. Numai că numele era altul – Lomakina. Dar prenumele coincidea – Svetlana Rodionovna. De fapt, nedumerirea se clarifică imediat.

— Se numea Burlevskaia fiind căsătorită, explică funcționara, uitați, în cartea de imobil scrie sub numele ei. Iar după divorț probabil și-a luat numele de dinainte, Lomakina, sub care s-a făcut tranzacția.

Îmbinarea „Svetlana Rodionovna Lomakina” mi se părea cunoscută. După ce am căutat rapid prin memorie de unde aș fi putut auzi eu înainte despre femeia asta, fără să-mi amintesc, m-am pregătit să notez adresa. Și în momentul acela am dat de o informație năucitoare! Lomakina locuia în blocul vecin cu al nostru, în cel de-al doilea bloc turn, cel lângă care se afla chioșcul de pâine. Și într-o clipită mi-am amintit de ce mi-era așa de cunoscut prenumele acelei femei. Svetlana Rodionovna Lomakina era cea care mă sunase întruna noaptea, tot greșind numărul. La ea m-am dus ca vântul, fierbând de nervi, fără să mai aștept venirea zorilor. Ea se stinsese sub privirile mele.

20

Am ajuns la Monahov fără să-mi dau prea bine seama ce rost mai are vizita. Omul trăia într-un bloc respingător, tip baracă. În blocul de patru etaje nu era lift, ferestrele casei scărilor aveau geamurile sparte, iar pe pervaz se aflau cutii goale de bere ieftină pline ochi de mucuri de țigară. În mod evident, acolo le permiteau soțiile bărbaților lor să fumeze.

Când am ajuns la etajul unu, am nimerit într-un coridor lung, de o parte și de alta căruia se aflau uși scorojite, perfect identice, de un maro deschis. Nu aveau număr pe ele. Rămânea numai să mă minunez cum găsesc vizitatorii camerele necesare. Camerele, pentru că, în spatele ușilor, nu erau apartamente. Asta mi-a fost clar când, după ce am trecut de două toalete urât mirositoare, am dat de bucătărie. Nu mai întâlnisem niciodată o asemenea încăpere. În spațiul mare, de aproape treizeci de metri, erau îndesate din belșug măsuțe și aragazuri, sub tavan erau întinse sfori pe care erau atârnate costumașe de copii, chiloți bărbătești și sutiene de damă cu aspect înspăimântător, făcute din atlas roz. Mirosul de ciorbă de varză și chiftele prăjite se combina cu cel de lenjerie umedă. Simțeam cum mă mănâncă nasul.

O fată tânără, cu părul și ochii negri, care amesteca ceva într-o oală boțită de aluminiu, se întoarse spre mine și întrebă cu un accent puternic:

— Cauți pe cineva?

— Unde locuiește Andrei Monahov?

— Ce e? Refugiat? Cecen?

— Cred că nu, mă pierdui, rus, din Moscova.

— Atunci nu știu, răspunse fata, pierzându-și interesul pentru mine și concentrându-se din nou asupra oalei.

Am ieșit pe coridor și am ciocănit la ușa cea mai apropiată. A cedat când am pus mâna pe ea și în fața ochilor mei au apărut patru bărbați de naționalitate caucaziană, care jucau pătimaș table. Niciunul dintre ei nu auzise de Monahov. În camera următoare se afla un număr

incredibil de mare de copii care încercau să îmbrace un pisoi cu eșarfă și căciuliță.

Mai departe două femei coseau la mașină... Acolo ușile nu se încuiau, trăiau ca în Orient, sub ochii vecinilor, fără să se jeneze și să se teamă de ceva. În mod evident, căminul fusese repartizat refugiaților din Cecenia.

Și abia în capătul coridorului am găsit un bărbat în vârstă care a putut să-mi dea niște explicații. „Du-te la etajul doi" mi-a spus el „acolo au mai rămas vreo doi locatari vechi, încă nu au plecat de aici. Tuturor alor voștri le-au oferit de mult apartamente noi, iar nouă ne-au dat căminul, au zis că pentru ceceni e bine și așa, fără apă caldă. Da' nu prea sunteți binevoitori, voi, moscoviții, nu sunteți deloc primitori!"

Am urcat pe o scară ciobită la etajul doi, încercând pentru prima oară în viață sentimente șovine. Ca să vezi, mai era și nemulțumit! Credea că la Moscova o să primească imediat un apartament cu cinci camere. De fapt, sunt sute de moscoviți get-beget care trăiesc și în zilele noastre în asemenea cămine fără nicio speranță de a avea condiții mai bune. Locuitorii din acea baracă pur și simplu avuseseră noroc. Tavanul era mai scund, coridorul mai îngust, iar camerele, minuscule, ca niște cutiuțe de chibrituri, erau goale. Numai tapetele ieftine, murdare, aminteau că acolo existase viață, crescuseră copii și îmbătrâniseră părinți. Tot privind disperată în „cutiuțe", am ajuns până la ultima ușă și am împins-o precaută. În ciuda așteptărilor mele, camera s-a dovedit a fi locuită. Într-un colț huruia încetișor frigiderul, pe masă se aflau un borcan de nes, o zaharniță și o cană cu inscripția „Boss" și, lucru uimitor, un telefon. Tot pe mușama se afla și un buletin. Am deschis cărticica roșie – Monahov Andrei Sergheevici... Peste o clipă ochii mi-au alunecat pe canapeaua unde, învelit cu o plapumă albastră de finet, dormea proprietarul.

Fără să vreau să îl sperii, am spus încetișor:

— Andrei, treziți-vă.

Cel ce dormea nici nu se mișca. Am ridicat ușor tonul:

— Monahov, treziți-vă.

Nicio mișcare. Poate că în ajun luase cam mult la bord și acum dormea până mai târziu. Dar camera nu semăna cu locuința unui alcoolic înveterat. Totul era modest, dar curat. Singurul lucru valoros era un Panasonic mare cu video. Alături, o grămadă de casete, în principal filme de luptă. În mod evident, burlacul Monahov avea

plăcerea ca, înainte de a se culca, să se uite la un filmuleț ușor. Poate că nici nu era beat, ci muncise în schimbul de noapte și acum se odihnea și el pe merit. Îmi părea rău să-l tulbur pe tip, dar nu doream să stau acolo până în zori.

Cu un pas ferm, m-am apropiat de canapea și l-am scuturat de umăr.

— Vă rog să mă scuzați...

Pe neașteptate trupul cedă sub mâna mea, se răsuci, și niște ochi larg deschiși, albaștri și cam ciudați mă priviră fix.

— Vă rog să mă iertați că vă trezesc, spusei eu din inerție și imediat mă oprii.

Ochii albaștri se uitau fără să vadă. Pupila rămăsese nemișcată, nu se lărgea și nici nu se micșora, pleoapele erau puțin lăsate, iar gura schița strâmb ceva între zâmbet și grimasă.

— Hei, băiguii eu, lovindu-mă cu fundul de masă, hei, răspundeți-mi, ce-i, ați murit?

Monahov continua să tacă. Lângă canapea era căzută o foaie de hârtie scrisă cu litere de tipar. Am luat repede hârtiuța și am sărit pe hol, cuprinsă de groază.

Mi-e tare frică de morți, deși înțeleg că este aiurea, morții nu pot să-ți facă niciun rău și, de fapt, de cei vii trebuie să te temi, iată ce fel de vizite poți să primești! Dar eu pur și simplu împietresc de frică atunci când văd un cadavru.

În cele din urmă picioarele au început să-mi funcționeze și m-au purtat pe coridor. Chiar în capăt se afla un telefon automat. Nicio forță nu mă putea obliga să folosesc telefonul lui Monahov. Am apucat mecanic receptorul și am auzit tonul. Funcționa! Ce lucru ciudat, căci nu aveam cartelă. Totuși, degetul meu învârtea deja discul telefonului. S-a auzit un pârâit, apoi un piuit și vocea puternică a lui Burlevski:

— Da!

— Fiodor, începui eu să rostesc în șoaptă, Fiodor!

— Ce-i, dumneavoastră sunteți, Evlampia?

— Da, l-am găsit pe Monahov...

— Ei, bravo, mă încurajă producătorul, acum scoateți adevărul de la

el.

— Nu pot!

— De ce?

— E mort.

În receptor se lăsă liniștea. Apoi Burlevski spuse:

— Scrieți un număr de telefon, e al maiorului Vladimir Kostin, din păcate, nu știu patronimicul, l-am uitat. El se ocupă de cazul lui Anton, sunați-l imediat și spuneți-i tot, în acest caz trebuie neapărat să anunțăm miliția.

Nu aveam cu ce să notez cifrele, dar nici nu era nevoie de așa ceva. Numărul de la serviciu al lui Volodia, ca și pe cel de acasă, îl știam pe de rost.

— Auziți? întrebă Burlevski.

— Îhî, bâiguii eu.

— Așteptați sosirea specialiștilor și povestiți-le tot.

— Dar eu lucrez fără licență...

— Astea sunt problemele dumneavoastră, mi-o tăie Fiodor, știți că v-am plătit o grămadă de bani și, apropo, o să primiți tot pe atât dacă nu îi spuneți lui Kostin de unde ați luat informația despre Monahov. Eu sunt cel expus aici, nu vreau deloc să ajung în colții jurnaliștilor, așa că țineți minte, mai bine nu faceți referire la mine, o să spun că mințiți!

— Și dacă o să înceapă să întrebe cum am ajuns la Monahov?

— Doamne, oftă producătorul, ce, trebuie să vă învăț eu? Le spuneți că ați aflat de la informatori. Și țineți minte să păstrați tăcerea în ceea ce mă privește, o să primiți imediat cinci, nu, șapte mii, bine?

— Bine, bâiguii eu.

Auzeam în ureche din ce în ce mai des semnalul tonului.

Până la sosirea brigăzii speciale am stat pe scară, chiar pe trepte, fumând țigară după țigară. După ce au trecut vreo zece minute, în sfârșit mi-am dat seama că strâng febril în mână foaia luată din

camera răposatului. Întinzând hârtia boțită, am citit: „Oameni buni, iertați-mă, am trăit rău și o termin tot rău. Credeam că am isprăvit-o cu trecutul, dar și-a băgat dracul coada. Nu mai pot să trăiesc, să știi, polițaiule, eu am tăiat-o pe Verka Zaițeva, din gelozie, am găsit un bărbat la ea și n-am mai suportat. Apoi, speriindu-mă, am pus cuțitul în mâinile băiatului beat și am fugit. Iar acum mă mustră conștiința, nu mai pot să dorm, nu mai vreau să trăiesc, iertați-mă, eu mi-am fost judecătorul. Andrei Monahov."

Am făcut din nou cocoloș hârtia și am oftat. Uite și finalul unei anchete. Totul e clar ca lumina zilei. Mai întâi Vera Zaițeva, pentru a fura dolarii de la Anton, i-a dat să bea vodcă cu clonidin, iar mai apoi amantul gelos, apărut pe neașteptate, a tăiat-o pe fată și, după ce s-a hotărât să arunce vina pe Anton, care dormea liniștit, i-a băgat cuțitul în mână și l-a mânjit cu sângele Zaițevei...

Pe scară s-au auzit pași și câțiva bărbați și-au făcut apariția.

În fața lor venea, cu o înfățișare sumbră, Volodia. Când m-a văzut, a întrebat scurt:

— Unde?

Am arătat cu degetul spre coridor:

— Acolo!

Bărbații au dispărut. Peste vreo cincisprezece minute maiorul a ieșit și s-a apucat să-și umple concentrat pipa pe care i-o dăruise Katia, convinsă fiind că va dăuna mai puțin sănătății decât țigările. Din cauza bucății frumos arcuite a lemnului de vișin colegii începuseră să-l numească pe Volodia „Sherlock Holmes", dar maiorului puțin îi păsa de ironiile lor.

— Acum mergem la mine și acolo o să îmi povestești totul pe îndelete, spuse Kostin scoțând rotocoale de fum.

Am inspirat cu plăcere fumul aromat. La drept vorbind, mirosul tutunului de pipă îmi plăcea mult mai mult decât fumul puturos al țigărilor. Aș fi trecut și eu cu mare plăcere la pipă, dar mă temeam de judecata celor din jur.

— La drept vorbind, nu știu prea multe. Doar numele celui mort.

— Îl știm și fără să ne spui tu, oftă Kostin. Nikolai Kornilov, condangat de mai multe ori...

— Nu, îl întrerupsei eu, Andrei Monahov...

— Dacă nu m-ai fi întrerupt la jumătate, se enervă prietenul, ai fi auzit continuarea. Nikolai Kornilov, zis și Aleksei Pletniov, Serghei Bortnik, Andrei Monahov, recidivist, condangat de nenumărate ori, stai puțin, ce-ai acolo?

Și-mi smulse foaia din mână.

— Tare interesant, începu să bolborosească Kostin, studiind biletul de adio, de ce ai vrut să-l ascunzi?

— Ce tot spui, m-ai speriat, pur și simplu am uitat să ți-l dau.

— Unde l-ai găsit?

— Lângă pat.

— Așa mototolit?

— Nu, eu l-am mototolit din întâmplare.

— Aha, am înțeles, dar oricum e tare ciudat.

— Nu văd nimic ciudat, răspunsei, pe om l-a mustrat conștiința.

— Pe un asemenea individ nu-l mai miră de mult nimic, oftă Kostin, iar conștiința și-a pierdut-o încă de când a fost arestat prima dată pentru crimă. Dar justiția noastră, cea mai dreaptă și mai umană, nu i-a dat o pedeapsă așa de mare, și în patru ani domnul killer a ieșit în libertate. De atunci viața lui a fost un lanț întreg de arestări. E adevărat, în ultima vreme a devenit precaut și nu ne-a mai căzut în plasă. Du-te în mașină.

Am coborât supusă și am intrat în microbuz. Dar nu am plecat imediat, ci cam peste o oră. Când s-au urcat toți bărbații și mașina a ieșit pe bulevard, unul dintre ei, continuând discuția întreruptă, a zis:

— Ea plânge și acum că vrea mopsul, pe nimeni altul decât monstrul ăla catastrofal. Oare un câine normal poate avea treizeci de centimetri înălțime? Uite, un rotweiller sau...

— Rotweillerul cântărește cam șaizeci de kilograme, oftă altul, soția ta nu îl poate plimba, și apoi gândește-te cât bagă în el un câine ca ăsta, o să muncești numai pentru mâncarea lui! Cumpără-i un mops, e câinele cel mai potrivit pentru o femeie.

— Păi, am dat deja telefoane pe la anunțuri, dădu din mână tânărul, e un coșmar! Pentru un cățeluș puțin mai mare decât o cană vor 600 de parai!

— Tare, dădu din cap prietenul, atunci nu-l cumpăra!

— Păi s-a bosumflat și plânge!

— Ascultați, mă hotărâi să mă amestesc, la începutul lui ianuarie o să-i împerechem pe mopșii noștri. Dacă doriți, la primăvară vă ofer un pui gratis. Puteți să i-l faceți cadou chiar de 8 martie. Soția dumneavoastră va veni mai întâi să aleagă câinele, iar acasă o să-l ia puțin mai târziu, cățelul trebuie să trăiască două luni lângă mama lui.

— Nu glumiți? întrebă bărbatul și adăugă imediat: Haideți să facem cunoștință: Iaroslav Petrovici Samonenko, pur și simplu Slava, pentru prieteni.

— Îmi pare foarte bine. Iar eu sunt Evlampia Andreevna, pentru prieteni...

— Lampa, se băgă Vladimir, pentru prieteni e Lampa.

— E un nume original, rosti politicos Slava. O să-mi dați numărul de telefon?

— Cu plăcere, turuii eu și mă oprii. Numai că e o problemă.

— Care? se minună Kostin.

— Vedeți, ne pregătim să ne mutăm în alt apartament!

— Stop! strigă deodată maiorul.

În aceeași clipă microbuzul se opri dintr-odată și pasagerii era cât pe ce să cadă pe jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă șoferul.

— De ce te-ai oprit? se minună Kostin. Dă-i drumul!

— Păi, ați ordonat „stop”...

— Nu ție, ci ei, Lampei, hai, hai, dă-i drumul.

— Nu mai pot, bolborosi șoferul trecând pe o altă bandă, o să plec de la dumneavoastră, de mult mă cheamă la brigada de pompieri, e un

loc liniștit, calm, nu muncă, ci o plăcere. Aici e circ curat: ba stai, ba dă-i bătaie, spuneți-mi de ce mi-ați băgat ieri în mașină sacul cu aia făcută bucăți? Putea groaznic. Ce, nu putea să aștepte mașina de la morgă?

— Păi, ar fi trebuit să așteptăm vreo două ore în ger, răspunse Slava, până ar fi venit echipajul de la morgă, am fi înghețat. Și nu putea nimic, nimeni nu a simțit nimic.

— Nu numai că putea, dar îți muta nasul din loc, nu se liniști șoferul, dumneavoastră ați tot băut repejor din ploscă, foarte bine, dar mie nu mi-a dat nimeni.

— Tu nu ai voie, observă împăciuitor Slava, ești la volan!

— Dar voi, la serviciu, aveți voie?

— Numai pentru profilaxia răcelilor, replică Samonenko.

— Termină cu circul ăsta, ordonă Kostin și mă întrebă tăios: De ce nu mi-ai spus despre mutare?

— Nu am avut când.

— E o nerușinare, se enervă Kostin și îl împunse supărat pe șofer în spate: Întoarce aici, o să mergem să mâncăm.

— Păi, nu trebuie să mă împungeți, se plânse șoferul, vă puteți exprima și în cuvinte.

— Tacă-ți gura, Vadim, ordonă Slava.

M-am întors acasă seara târziu, extrem de obosită. Volodia mă supusese unui interogatoriu ca la carte, punând de douăzeci de ori aceeași întrebare, dar m-am apărat cu dinții, precum fortăreața Brest, oferind informația în doze homeopatice. Nu făcusem nimic ilegal. Pur și simplu rămăsesem la secția de miliție, unde mă aduseseră sub acuzația de jefuire a propriului apartament. Când neînțelegerea s-a lămurit, Katerina s-a dus după mașină, iar pe lângă mine l-au târât pe Anton Burlevski, care se zbuciuma isteric. Uite, atunci mă hotărâsem să-l ajut pe tânăr...

Și i-am spus repejor lui Volodia adevărul despre Vera Zaițeva, clonidin și fiul scriitorului la modă, Nikita.

— Deci ai vrut să faci un ban ca detectiv particular, pufnise Volodia.

De plictiseală, cum se spune.

— Absolut gratuit, i-am zis eu repede, numai să fie eliberat Anton.

— Tare te mai potrivești cu Katerina, amândouă duceți grija orfanilor și amărâților! oftă maiorul. Dar cum de ai ajuns la Monahov?

Eu aveam însă pregătit răspunsul la întrebarea provocatoare:

— Mi-a spus o vecină.

— Care? Prenumele, numele!

— Nu știu, ne-am întâlnit în curte. Ea mi-a spus că o știa bine pe Zaițeva, iar aceasta i se plânsese de Monahov, că e tare gelos.

— De unde ai aflat adresa lui Monahov?

— Am luat-o de la Biroul de informații.

— Așa, a zis Kostin lung și s-a interesat de aspectul vecinei.

— Ei, o șatenă nu prea înaltă, cu ochi căprui, între treizeci și patruzeci de ani.

— Semne distinctive?

— Nu am observat.

— Așa, a repetat Volodia și a început să bată cu degetele în masă.

Peste o clipă a zis:

— Atunci, ce să facem, cazul e închis.

— Anton o să fie eliberat?

— Neapărat.

— Așadar, pot să plec?

— Du-te, du-te, m-a îmboldit pe un ton cântător maiorul, neașteptat de blând, scriind biletul de ieșire. Când e mutarea?

— Zilele astea, o să-ți spunem.

— Puneți-o duminică, dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut o să vă ajut cu lucrurile.

Ne-am luat la revedere și am coborât, plină de bucurie. Așa, treaba era făcută, Anton trebuia eliberat, nu vorbisem în plus despre Fiodor, cele șapte mii erau ale mele.

21

M-am strecurat extrem de obosită în apartament. Ziua fusese agitată, încordată. Cel mai tare voiam să mă întind pe canapea și să citesc puțin din romanul polițist cumpărat pe drum. Dar nici vorbă de așa ceva. În hol tronau niște cutii întredeschise cu inscripția „Pedigree Pal” și mirosea a mâncare de animale proaspătă.

M-am uitat în ele – adidașii nu prea curați ai lui Kiriușka stăteau cuminți alături de cărți, șosete și casete. Lucrurile erau amestecate. Parcă aruncase în cutie totul de-a valma, fără să se uite.

— Kiriușka! începui eu să urlu.

— Ce e? întrebă el ieșind pe coridor.

— Oare cum poți să pui untul alături de cuie?

Kirka se apropie de cutie.

— Aici nu e niciun cui, ce tot inventezi?

— Mă exprim la figurat.

— Cum?

Pierzându-mi răbdarea, răcnii:

— Nu poți să pui la un loc încălțămintea și cărțile!

— De ce?

Într-adevăr, oare de ce?

Mi-am petrecut copilăria alături de o mamă dominatoare, autoritară. Am iubit-o foarte tare și am ascultat-o mereu. În casa noastră exista un sistem întreg de interdicții. De exemplu, mămica nu-mi dădea voie să sparg semințe. Mi se explica foarte simplu că acest produs nu aduce niciun folos organismului copilului, doar strică stomacul. Și în general toate metodele punitive erau justificate prin grija pentru sănătate. Nu mă puteam uita la televizor după nouă seara –aș fi avut un somn prost. Nu puteam cumpăra mâncare pe stradă – puteam să mă intoxic, conservele de pește în sos tomat erau otravă, romanele polițiste, o

porcărie, trebuia să citesc doar Lev Tolstoi, Dostoievski și în cel mai rău caz Victor Hugo. Nu știu ce-ar fi făcut mămica dacă ar fi deschis o carte de Marinina sau Daşkova. Probabil ar fi ars-o imediat în șemineu, ca să nu ajungă vreodată în mâinile copilului.

Mama mă iubea peste măsură și visa ce bine, corect și frumos o să trăiesc eu când o să mă transform dintr-o fetiță într-o femeie adultă, neapărat frumoasă, inteligentă... Pe altarul iubirii mama a așezat tot. Mai întâi a pus-o pe fată să studieze harpa, apoi a căsătorit-o... Dar totul se întâmplase exact invers decât voise. Eu uram harpa, pe soț nu-l puteam suporta, nu știam să fac nimic, nu eram nici pe departe o frumusețe, chiar dacă foloseam întreg arsenalul de cosmetice... Slavă Domnului, pe drum am dat de Katia și treptat am început să mă transform într-un om normal. Dar iată că uneori educația mamei își spunea cuvântul. Chiar așa, de ce oare nu puteam împacheta ghete alături de cărți? Trebuie să existe o explicație rațională!

— Încălțămintea e murdară, strici ediții bune, improvizai eu repede.

— Adidașii sunt curați, o ținea pe-a lui Kiriuşka, și apoi doar nu facem pachete pentru toată viața, pe treizeci și unu ne mutăm și gata!

Am crezut că nu aud bine.

— Pe treizeci și unu decembrie? De Revelion? De unde ai scos-o că mutarea e stabilită în acea zi?

— Mama s-a dus la compania de transport, explică el, și i s-a spus că de pe 1 ianuarie prețurile la servicii o să se dubleze. Și noi mai avem nevoie și de hamali! Bine măcar că a găsit o echipă liberă, ne-au spus să fim gata la ora unu după-amiaza.

M-am liniștit puțin. Dacă la unu începeam să ne mutăm, atunci pe la ora cinci puteam termina. Nu mergem departe, chiar apucam să despachetăm vasele și să facem un „Olivier". Apropo de oale...

Cu pași repezi am dat buzna în bucătărie și am scos un strigăt de uimire. Pe jos se vedea o cutie uriașă lungă de doi metri și cam de un metru și jumătate lățime. În ea erau puse claie peste grămadă farfurii, căni, tigăi, furculițe și ceaune de fontă...

— Tina! începui eu să urlu, plină de furie. Tina!

— Da, bolborosi ea, băgând capul pe ușă, ce-i?

Am băgat de seamă că buzele îi sunt din nou murdare de ciocolată și,

cu un ton glacial, am întrebat-o, arătând spre cutie:

— Ce-i asta?

— Cum ce? întrebă aiurită musafira. Pachetul cu vesela.

— Ăsta nu e pachet, e un sicriu cu veselă! Oare nu înțelegi? Nu poți să așezi porțelanul alături de fontă!

— Ce să spun, pufni fata, merge și așa! Doar e foarte aproape, punem deasupra o pernă și totul e în ordine!

Nu am mai găsit argumente pentru a protesta.

Până la trei dimineața am mutat cănile, farfuriile, paharele și cupele de șampanie, înfășurând cu grijă fiecare obiect în ziar. Din fericire, în camera lui Seriokja și a Iuliei am găsit un teanc întreg de ediții vechi, îngălbenite. După ce i-am servit pe toți cu cina și am așteptat să se ducă la culcare, m-am strecurat încetișor în dormitorul matrimonial, am scos teancul prăfuit... De mult mă mâncau mâinile să arunc vechiturile alea, așa că puteau măcar să fie de folos.

Până spre dimineață toată vesela fragilă pusă la adăpost. Cu sentimentul datoriei împlinite, m-am întins pe canapea, fără să mai pun lenjeria. Mopșii au început imediat gâlceava pentru locul de lângă fața mea, dar nu mai aveam putere să-i alung.

Din somnul plăcut am fost smulsă de un urlet neomenesc. M-am trezit și am dat din cap. Interesant, de ce oare dormeam îmbrăcată pe canapeaua nefăcută? A, da, împachetasem vesela și obosisem extrem de tare. Dar ce se întâmplase cu Seriojka?

— Cine? urla băiatul. Cine?

Tușind ușor, m-am împleticit spre bucătărie. Acolo se înghesuiseră deja toți ai casei, nedumeriți, precum și pisicile și câinii.

— Cine? nu se potolea Serioja, arătând cu degetul în cutiile strânse de mine. Cine?

— Nu ești mulțumit cum am împachetat vesela? întrebai.

Dar băiatul parcă era nebun.

— Cine? repeta el tâmp. Cine?

— Întrebi cine a făcut treaba aceasta plăcută lui Dumnezeu? Eu.

— Lampadel, urlă Seriojka, acum te omor!

— Ei, ca să vezi, mă enervai eu, după ce am pierdut jumătate de noapte pentru căni! De fapt, nimeni nu m-a ajutat! Toți au dormit bine-mersi, iar eu m-am chinuit ca o albină! Am înfășurat în hârtie fiecare obiect.

— De unde ai luat ziarele? întrebă neașteptat de liniștit Seriojka.

— De sub patul tău.

— Ai distrus arhiva, o adun de câțiva ani!

— Arhiva? îmi scăpă. Foile alea prăfuite, murdare?

— Pusesem deoparte cele mai interesante reclame, spuse băiatul aproape plângând.

— Și atunci de ce ai așezat-o sub pat? Oare acela este locul cel mai potrivit pentru o arhivă?

— Pentru mine așa era comod, răspunse Seriojka.

Tăceam disperată. Iulecika se apropie de cutie și desfăcu vreo două farfurii.

— Nu trebuie să te dai de ceasul morții, bâigui ea. Lampa nu a rupt nimic.

— Uite, uite, îmi revenii eu, am folosit pagini întregi, chiar e mai bine, am scuturat praful de pe ele. O să ne mutăm dincolo, o să despachetez cu grijă vesela și o să-ți dau arhiva neatinsă!

— Lasă! dădu din mână Seriojka și ieși pe coridor.

— Nu-l băga în seamă, mă liniști Iulia, uitase de mult de arhiva asta.

După ce a șuierat ceainicul, ne-am adus aminte că vesela e împachetată și nu avem din ce bea. Dar în momentul acela Kiriușka a adus vreo zece pahare de carton cu inscripția „Cofee”. Ne-am înveselit, am băut cafeaua și am plecat la treburile noastre.

Perspectiva de a primi șapte mii de la Burlevski mă bucura enorm, mai ales că onorariul promis de Oleg Iakovlevici Pisemski pentru căutarea soției probabil că nu avea să-mi mai revină. Eram convinsă aproape sută la sută că Ksenia Fedina este Tatiana Mitepaș, care, într-un anume mod, își schimbase prenumele și numele. Numai că mi se

părea imposibil să aflu unde este domiciliul Tatianei. La drept vorbind, speram ca fosta soție a lui Burlevski să arunce într-un fel puțină lumină în povestea aia întunecată...

Extrem de disperată, m-am hotărât să mă duc la casa răposatei și să mai întreb vecinii. Poate a văzut-o cineva pe Tatiana și știe din întâmplare unde s-o caut.

Între timp mi-a venit în minte o idee minunată. Bunicuțele care stăteau pe bancă în fața scării știau tot despre oricine, numai că, într-o zi rece de decembrie, banca de lângă chioșcul de pâine era goală. Bârfitoarele blocului se holbau la televizor, atente probabil la vreo telenovelă.

Am ajuns până la apartamentul Lomakinei și deja voiam să sun la ușa vecinilor, când urechea a deslușit o muzică slabă ce răzbătea din spatele ușii metalice a apartamentului, mai ales că pe ea nu se afla hârtia cu ștampila. În apartamentul Lomakinei era cineva. Am apăsat soneria. Și-a făcut apariția o femeie de vreo cincizeci de ani, într-un trening viu colorat:

— Pe cine căutați?

— Dar dumneavoastră cine sunteți? pornii eu la atac, fără să-i dau voie femeii să-și vină în fire.

— Cum cine? se minună ea. Fac curățenie, pun deoparte lucrurile răposatei, în cele din urmă o îngropăm mâine. Sunt sora ei, Lena.

— A, sora, bâiguii eu și mă strecurai în hol.

— Da, sora Lena, repetă pierdută femeia, dar dumneavoastră cine sunteți?

— De la miliție, conduc ancheta în cazul Tatiana Mitepaș, voiam să vorbesc cu Svetlana Rodionovna.

— A fost omorâtă, explică scurt Lena, și mai spuse: Iar a mințit Tanka, uite că se interesează și miliția! Intrați.

— Cum a fost omorâtă?! mă prefăcui eu mirată, dându-mi jos scurta. Parcă pe cadavru nu erau urme...

După ce am rostit ultima frază, am închis repejor gura. Doamne, cum să fiu așa de proastă! Dacă mă pregăteam să stau de vorbă cu Lomakina, nu aveam cum să fi văzut cadavrul! Dar Lena nu păru

atentă la greșeala mea și explică:

— Păi nici nu aveau cum să fie urme. I s-a injectat o doză mare de Trasicor.

— Ce? mă mirai eu, neînțelegând bine.

Lena merse în bucătărie, puse ceainicul și explică liniștită:

— Un preparat din grupa beta-adrenoblocanților. Efect letal în cazul supradozei, în proporție de nouăzeci la sută.

— Putea fi salvată?

Sora se întoarse spre fereastră.

— Ei, dacă i s-ar fi făcut imediat spălături stomacale, dacă i s-ar fi făcut o injecție de activare în contrabalans și apoi sulfat de magneziu. În cazul șocului trebuie să-i dai Polyglucium, Mesaton, Prednisolon... Dacă asta nu ajută, se pune o perfuzie cu Dobutrex, apoi atropină, efedrină subcutanat...

— Sunteți medic?

— Soră medicală la reanimare...

— Și de ce Svetlana nu v-a sunat imediat pe dumneavoastră?

Lena ridică din umeri:

— Probabil criminalul se afla alături, deși...

— Ce?

— Nu prea eram apropiate, pur și simplu păstram relația, mă supărasem pe ea.

— De ce?

— Vedeți, Sveta a trăit multă vreme cu un om bogat și nu și-a ajutat deloc rudele, nici pe mine, nici pe frate, nici pe mama. Când mama s-a îmbolnăvit și a fost nevoie de cheltuieli mari, m-am adresat ei, sperând că mă va sprijini. Dar Sveta mi-a spus o poveste ciudată. Că Fiodor are greutăți, nu posedă bani cash și nu are de unde să ia. Chiar era ridicol. Ne-am întâlnit la McDonald's. Nu m-a invitat acasă, de fapt, nici la un restaurant de Doamne ajută. Stătea la măsuță cu o haină de nurcă albastră, avea briliante la urechi, pe degete la fel, și se

plângea de sărăcie. Așa că am lăsat-o baltă și am plecat. Vasili, fratele nostru, s-a enervat atunci îngrozitor. În familia noastră până în acel moment lucrurile stăteau altfel, ne ajutam între noi cu ce puteam, dar se pare că Svetei i se urcase bogăția la cap. Și uite ce lucru ciudat, pentru ai ei îi părea rău să dea, dar pentru alții deschidea cu ușurință portofelul. Pe fata asta, Tatiana Mitepaș, o ținea foarte bine, chiar o răsfăța.

— Bine, nu e chiar o străină, e fata soțului...

— Aha, pe Anton l-a părăsit, el s-a transformat într-un bețivan ordinar, dar mie Tatiana asta nu mi-a plăcut. Mamă, ce vicleană! De groază.

— V-ați întâlnit?

— O singură dată am serbat împreună ziua de naștere a Svetlanei. Tatiana stătea lângă Fiodor, liniștită, zâmbitoare. Apoi a cântat la pian. Nu mă pricep la muzică, dar mi s-a părut că interpretează bine, repede și tare. Fiodor se cherchelise deja și a zis: „Taniușka, ar trebui să-ți învingi lenea și să începi să dai concerte, Domnul ți-a dat mâini de aur. Dar tu nu, stai tolănită pe canapea."

Iar ea stătea și zâmbea frumos. Apoi oamenii au început să danseze, eu m-am dus la bucătărie să fumez, dar abia am apucat să trag un fum, că Tania a intrat în goană. Era schimonosită la față, plină de furie, ochii îi străluceau, buzele îi tremurau. M-am speriat: „Ce s-a întâmplat?"

Fata a schițat instantaneu un zâmbet slab și mi-a spus foarte dulce:

— Nu-i nimic, de la gălăgie a început să mă doară capul. Voiam doar să stau puțin singură la bucătărie.

Eu am înțeles bine aluzia, am aruncat chiștocul și, la plecare, în dreptul pragului, m-am uitat înapoi. Tania avea din nou expresia de dinainte, nu-și mai ascundea furia. Îi ura și pe Fiodor, și pe Sveta, și pe Anton.

— Și atunci de ce locuia cu ei?

— Probabil nu avea unde să se ducă. Nu voia să muncească și acolo avea și masă, și casă, și amant.

— Amant?!

— Ce e așa de uimitor? Amant.

— Și cine era?

Lena zâmbi:

— Firesc, un cântăreț de estradă, numai din ăștia erau în casă la Burlevski. Sașa Zolotoi, ați auzit?

Cum să nu! Cum dădeai drumul la televizor, el apărea imediat, țopăind în costume incredibile cu mantii unduitoare.

— Fiodor își aranjase fiica în grupul lui, ca acompaniatoare, bârfi Lena, se spunea că nu are voce deloc, dar nu era să-l contrazică pe Burlevski. Iar Taniușa nu s-a pierdut și a sărit în patul idolului tinerilor. Vreo două luni a ținut povestea lor de dragoste, după care a schimbat-o cu alta! Ce-a mai fost! Ce scandaluri a mai făcut!

— Svetlana avea o cunoștință pe nume Ania?

— Da, Anna Krapivina, se poate spune că era cea mai bună prietenă, erau de nedespărțit. Uite, apropo, ea mi-a plăcut foarte mult. E din cu totul altă lume, matematician. Deșteaptă, modestă, inteligentă...

Am început să sorb încet nessul respingător. Nu suportam băutura asta și, ca un făcut, peste tot numai cu ea eram servită!

Când Svetlana, noaptea, tot greșea numărul, de vreo două ori mă numise Ania, iar acel telefon se deosebea de al nostru numai printr-o cifră...

După ce mi-am luat repejor la revedere de la Lena, am pornit repede spre casă cu gândul de a o suna imediat pe Ania. Cel mai probabil femeia locuia alături. Așa s-a și dovedit: apartamentul Krapivinei se afla într-unul din blocurile de cărămidă cu patru etaje din curtea blocului nostru.

Ca răspuns la soneria mea, în ușă s-a auzit mai întâi un miorlăit pe mai multe glasuri, apoi un contralto plăcut:

— Încet, băieți, jos acum, avem musafiri...

M-am strecurat în holul îngust, ca un penar, și nu mi-am putut reține uimirea. Pe un raft, lângă o oglindă mare, se aflau trei pisici uriașe – una cenușie, una neagră și una roșcată. La gât purtau zgardă elastică, lată, din piele, cu medalion.

— S-au așezat la comanda dumneavoastră?

Ania zâmbi:

— Ei, copiii mei pot și alte lucruri. Polina, dă te rog laba...

Pisica roșcată întinse supusă extremitatea.

— Iar tu, Paul, spală toaleta.

Motanul cenușiu sări în baie și de acolo se auzi imediat zgomotul apei.

— Ei, asta da! spusei eu aproape uimită și adăugai: Până acum am văzut un singur exemplar de felul acesta, apropo, tot cu zgardă.

— Maurice! strigă Ania extrem de tulburată. Unde e?...

— La noi.

— Doamne, unde l-ați găsit? Am dat de veste prin tot cartierul...

— Dar Maurice locuia la Lomakina.

— Așa este, eu i l-am dăruit. Apropo, ce doriți de la mine? Să mergem în cameră, doar n-o să vorbim în ușă.

Am intrat într-o încăpere mică, plină cu cărți. Rafturile se înghesuiau de la podea până în tavan, nu erau suspendate, ci stăteau unele peste altele, iar cărțile erau puse în ele extrem de înghesuit. Teancuri de cărți se înălțau și pe birou și pe pervaz, de fapt, acolo se mai afla și un computer. Era puțină mobilă – o canapea, două fotolii și niciun fel de covoare.

— Maior Evlampia Andreevna Romanova, mă ocup de dosarul Tatiana Mitepaș și cred că o să puteți să-mi povestiți puțin despre ea.

— Am date puține, oftă Ania.

— Dar despre Lomakina?

Gazda zâmbi trist:

— Am fost prietenă cu Sveta de la cinci ani. Mai întâi am fost la aceeași grădiniță, apoi am stat în aceeași bancă... Numai facultatea a fost diferită. Svetka s-a dus la filologie, eu am fost atrasă de matematică. Puteam să nu ne vedem uneori cu lunile. Dar am fost mai apropiate decât niște surori. Știți că Sveta are o soră?

Dădui din cap.

— Așa că uite, cu Lena, continuă Ania, relațiile nu au mers și s-au stricat de tot după ce Fiodor s-a îmbogățit.

— De ce?

— Este o poveste lungă, oftă interlocutoarea mea.

— Nu mă grăbesc nicăieri.

— Bine, răspunse Ania, o să încerc să expun totul logic și pe scurt. Sper că va ajuta la găsirea ucigașului.

22

Când Svetocika Lomakina și-l alesese ca soț pe Fiodor, toate rudele, la unison, se declaraseră împotriva acelei căsătorii. Și fratele, și mama, și sora cea mare.

— Ce profesie mai e și asta, acordeonist, oftase mama, care era ingineră. Să cânte în restaurant în fața bețivilor. E respingător.

Dar Sveta suporta cu stoicism presiunile, Fiodor îi plăcea la nebunie și împreună au dat fuga la oficiul stării civile. Rudele s-au enervat, dar au venit la nuntă, au dăruit un serviciu și au constat cu satisfacție: aveau dreptate. Tânărul soț era sărac lipit pământului, venise la cununia civilă într-un costum vechi și nu își permisese să-i cumpere soției nici măcar un ineluș de două parale.

Primii ani de căsătorie au fost grei. Fiodor câștiga puțin, mergând cu acordeonul din cârciumă în cârciumă, și uneori, în loc de bani, aducea borcane cu mâncare. Sveta lucra ca profesoară, lua ore în plus, dirigenție, un munte de caiete... Se mențineau cumva pe linia de plutire. Așa că le-a fost extrem de greu când a apărut Anton.

Mama ei a refuzat să-i ajute.

— Nu ai ascultat de sfatul meu, trăiește cum vrei!

Și Lena refuzase să-i dea bani, chiar și cu împrumut. Iar la fratele ei Sveta nu s-a dus, era clar că nu putea ieși nimic bun. Mulți ani Svetocika nu a putut să viseze la mai mult decât niște pantaloni sau pantofi noi. Fiodor nu reușea deloc să intre în lumea bună, mai mult, bărbățelul mai avea și două pasiuni: femeile și timbrele. Mai bine zis, timbrele și femeile. Pentru că nu acorda nici cea mai mică atenție amantelor care se schimbau la nesfârșit, însă prețuia mai mult decât viața micile bucățele de hârtie cu margini zimțate.

Asta s-a dovedit a fi o pasiune devoratoare. Fiodor putea să ia din casă ultimii bănuți puși deoparte pentru mâncarea copilului ca să facă rost de vreo „Bolivia” sau „Columbia”. Odată, chiar înainte de Revelionul anului 1983, a luat cele o sută de ruble economisite de soție și a mai venit cu o achiziție.

— Ia uită-te, a spus vârându-i Svetei clasorul sub ochi, admiră.

Dar soția nu se pricepea deloc la timbre, mai mult, le detesta, așa cum sunt detestate rudele apropiate insistente, lacome și obraznice.

— Fedia, a bâiguit Svetlana, doar știi și tu că am fost invitați să mergem la Revelion, voiam să-mi cumpăr o rochie. Ei, spune, cu ce o să mă îmbrac acum?

— Cu pantalonii, a bolborosit soțiorul scoțând lupa de filatelie.

— E o catastrofă, a început să plângă soția, o să spună că sunt săracă, că n-am cu ce să mă îmbrac...

— Ascultă, a oftat soțul, vrei să luăm cu noi clasorul ăsta? O să-l arăți oamenilor, aici sunt timbre de peste o mie! O să ți-l agăț la gât cu un șnur, și o să pari cea mai bogată!

Svetlana s-a uitat la albumaș și i-a zis: „Doamne, ce idiot." Așa au dus-o ceva vreme, împrumutând ruble de la prieteni până la salariu, îmbrăcându-l pe Anton cu lucruri purtate de copiii prietenilor și mâncând întruna numai fulgi de ovăz. În timpul ăsta colecția creștea, însă Sveta sincer nu înțelegea la ce folosesc timbrele. Poate că soțul le aduna să-i fie de folos la bătrânețe? Pentru a le vinde mai apoi și a trăi în belșug? Odată și-a exprimat acest gând cu voce tare, și pentru prima oară după atâția ani de căsnicie și-a văzut soțul cuprins de o mânie incredibilă.

— Niciodată, niciodată, bagă-ți minte în cap odată pentru totdeauna, urla Fiodor, nu vând nimic, nici să nu te gândești!

— Și atunci de ce le colecționezi, explică! l-a implorat Sveta.

Fiodor tăcu, apoi bâigui:

— Nu pot, nu am cuvinte pentru asta. Uite, Sionia Leonov e alcoolic, Kotia Rogov e drogat, Vanka Krutov este jucător pătimaș, iar eu sunt filatelist, nu e ocupația cea mai rea!

„Și mai ești și afemeiat", își spuse în sinea ei Sveta, În general era puțin vorbăreață, chiar închisă.

În anul 1987 viața lor s-a schimbat incredibil. Fiodor a avut ideea de a organiza o discotecă. Au închiriat o sală de sport din centrul orașului, au angajat muzicanți și treaba a pornit. Și cum a mai mers! Acum la Moscova sunt tot felul de puncte de distracție, mai multe decât la Paris, dar pe atunci discoteca lui Burlevski era singura. Stăteai la coadă pentru bilete, iar la ieșirea de serviciu era o coadă nesfârșită de

cântăreți, dansatori și muzicanți...

Într-un cuvânt, peste doi ani aveau de toate – casă de vacanță, mașină de teren, Volkswagen, apartament renovat și mobilă luxoasă. Sveta se lăfăia în haine de blană, schimbându-le după ziua săptămânii, uitaseră de fulgii de ovăz, iar vara zburau la Nisa. Și atunci rudele și-au adus aminte de ea. Și sora, și fratele, și mama voiau imediat să se întâlnească, căci aveau mare nevoie de bani. Dar Sveta era fermă.

— Cum mi-ai spus? a întrebat-o ea pe Lena, care ceruse o sumă impresionantă. În lumea asta fiecare e pentru el? Uite, trăiește atunci după principiile tale.

Sora a fost nevoită să tacă și să se umple de furie, când dădea de anunțurile din ziare despre alte afaceri de succes ale lui Burlevski.

Pentru Sveta se terminaseră problemele materiale, dar au apărut altele. Anton a început să bea și mai apoi a scăpat total din frâie, iar Fiodor practic nu mai venea pe acasă, ducându-se la birou nu doar ziua, ci și noaptea. Ea și soțul se înstrăinaseră de mult, nu aveau despre ce să vorbească, nu aveau preocupări comune... Dar nu voia să plece de lângă Fiodor, îi plăcea viața îndestulată. Apoi Svetlana a început să se plictisească, renunțase la serviciu, stătea toată ziua în fața televizorului, sătulă de pierdut vremea degeaba. Atunci Ania i l-a dăruit pe Maurice.

Cea mai bună prietenă ofta întruna, dându-și seama că bogăția neașteptată nu i-a adus Svetei fericirea. Svetlana se plângea mereu de durere de cap, slăbiciune și greață. Doctorii cei mai buni nu-i găsiseră niciun fel de boală și o sfătuiau să se plimbe mai mult, să ia vitamine și să facă sport. Dar Ania înțelegea, prietena avea cea mai autentică depresie, trebuia să fie tratată altfel. Era nevoie să i se stârnească interesul pentru viață, să facă ceva. Măcar să coasă și ea în cruciulițe, să tricoteze sau să cultive plante de apartament...

Ania însăși avea un hobby rar, dresarea pisicilor. În casa ei trăiau trei indivizi care-i uimeau pe toți musafirii. Uneori apăreau și pisoi. Cel mai mare și mai vioi dintre toți se afla la Sveta.

Fie că motanul se dovedise a fi talentat peste măsură, fie că Sveta avea și ea darul de dresoare, dar peste un an Maurice făcea asemenea chestii, că și Ania era uimită. Sveta adora motanul, îl lua la tot felul de expoziții și spectacole, aduna tot felul de medalii, cocarde și diplome.

Dar în curând Maurice a rămas acasă, pentru că Svetlana făcuse o altă pasiune, religia. Se închina la toate bisericile, începuse să frecventeze

plină de râvnă slujbele și respecta posturile. Acum Sveta se îmbrăca în rochii lungi, aproape până în podea, și cu șaluri de culoare închisă. Renunțase la cosmetice. Musafirii lui Burlevski, în principal oameni din show-biz, pur și simplu rămâneau muți de uimire când gazda intra în sufragerie cu o tavă și, după ce punea tratația pe masă, făcea semnul crucii asupra salamului și spunea „Doamne, binecuvântează mâncarea". Fiodor îndura cu răbdare ciudățeniile soției, înghițea tăcut pârjoalele cu varză pregătite în Postul Mare, iar mai apoi mânca la cină frigărui, la restaurant.

Tocmai în acea perioadă în casa lor a apărut Tatiana. Sveta a primit-o pe fata soțului născută în afara căsătoriei cu o milă creștinească. Apoi i-a cerut divorțul lui Fiodor.

— Vreau să mă duc la mănăstire, i-a explicat pelerina.

Fiodor a ridicat din umeri. De mult nu mai aveau niciun fel de relație. Dacă era mănăstire, mănăstire să fie. De fapt, după desfacerea oficială a căsătoriei nu se schimbaseră prea multe. Au trăit împreună ca mai înainte, în același apartament. Odată, cam cherchelit, Burlevski, vrând s-o tachineze pe soție a întrebat:

— Hei, mireasa lui Hristos, de ce nu te îndepărtezi odată din lumea asta?

— Părintele nu-mi dă binecuvântarea, a explicat liniștită fosta soție, spune că nu am purtat încă toate greutățile lumii!

Fiodor a pufnit numai:

— Ei, ei, mai străduiește-te!

Uite așa au trăit până în clipa în care Burlevski a început să-i ceară fetei să muncească. Fata, tolănită toată ziua pe canapea și băgând în ea bomboane cu fructe, începuse să-l enerveze. Îl enerva și Anton, e adevărat, trimis să locuiască într-un alt apartament. Oricum tânărul venea adesea după bani. Și, privind la fața lui lăsată și la ochii roșii agitați, Fiodor se întreba cu tristețe: „Oare de ce am așa copii? Nici dorință de muncă, nici ambiție, nici interes de a câștiga bani!"

Se putea spune că odoarele o moșteniseră pe mamă și problema era rezolvată. Apropo, cea mai mare parte a bărbaților așa și fac, atacându-și soțiile:

— Prostul ăsta seamănă total cu tine, nu are nimic de la mine!

Dar mama lui Anton se deosebea de mama Taniei, iar fratele și sora se dovediseră extrem de asemănători, deci ieșiseră la suprafață genele tatălui. De la aceste gânduri Fiodor nu se simțea deloc bine și le îndepărta cât putea de repede.

Apoi Sveta l-a acuzat de tentativă de incest și l-a gonit din casă. Fosta soție se împrietenise cu Tatiana și chiar pentru o vreme uitase de smerenia creștină, fiind aproape gata să sară asupra lui Fiodor cu pumnii. Soțul încercase să-și spună opinia, dar Svetlana își astupase urechile.

După ce s-a mai gândit la situația apărută, producătorul s-a arătat chiar bucuros. Ca oricărei persoane de sex masculin, nu-i plăceau schimbările bruște în viață și starea existentă a lucrurilor îl satisfăcea pe deplin. Dar, rămas singur în propriul apartament, Fiodor a înțeles abia atunci cât de mult îl apăsase viața „de familie". Cu Tatiana nu s-a mai întâlnit niciodată...

— Unde s-a dus ea? mă minunai.

Ania oftă:

— Nicăieri, a rămas să locuiască cu Sveta. La început viața lor a decurs ca mai înainte, nu aveau nevoie de nimic, iar mai apoi Svetlana a vândut apartamentul mare al lui Burlevski și l-a cumpărat pe ăsta, mai mic, ales special aproape de mine... Se săturase de religie, nu se mai ducea la biserică și începuse din nou să se gătească și să se machieze.

— Și ce, soțul nu o ajuta deloc?

Ania dădu din cap:

— Nu, mai mult, relațiile dintre ei se stricaseră definitiv. Imaginați-vă, el a învinuit-o pe Sveta de furt.

— Cum așa?

— Pur și simplu e ridicol, bolborosi Ania, treaba s-a întâmplat anul trecut, el a spus că i-ar fi furat două timbre, teribil de valoroase, aproape de un milion de dolari.

— Cum de a făcut ea asta? întrebai eu minunându-mă.

— Păi, tocmai despre asta e vorba, oftă Ania, este un lucru imposibil.

În primul rând, în acele zile Svetka era orientată spre religie și n-ar fi luat nici măcar un ziar al altcuiva. Avea extrem de dezvoltată noțiunea de păcat, și, la drept vorbind, considerase dintotdeauna timbrele o preocupare stupidă, o pasiune care nu merită nimic, pur și simplu cheltuială inutilă, iar ea nu se pricepea deloc la filatelie, absolut deloc!

— Și atunci, în mod practic, cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

Ania oftă din nou.

— Pur și simplu e ceva fantastic, adevărat roman polițist! Am încercat să vorbesc cu Fiodor, să-i bag mințile în cap, dar degeaba! El urla ca un nebun, fie Sveta îi dă înapoi timbrele valoroase, fie o să vadă ea!

— Păi, în opinia lui, când furase ea timbrele?

— El afirma că ar fi făcut-o în ziua în care i-a adunat lucrurile în valize. Clasoarele le ținea în seif, dar Svetka știa combinația, și Fiodor nu ascundea cheile. Lucrurile îi fuseseră aduse la birou, iar albumele au rămas temporar la Sveta, le-a luat numai peste o săptămână și nu a verificat atunci. Apoi s-a luat cu altele și nu prea și-a mai admirat colecția. Așa, mai deschidea uneori un albumaș, arunca o privire și gata. Mai apăruseră și niște achiziții noi, nu prea le mai studia pe cele vechi. Acum un an luând parte la o expoziție de filatelie din Spania, a început să se laude cu colecția, însă i s-a spus: „Vă rugăm să ne iertați, stimate domn, dar vedeți, aceste două exemplare sunt falsuri. Foarte bine făcute, nu se pot deosebi de cele adevărate, dar sunt falsuri.” Fiodor era cât pe ce să-și piardă cunoștința. Când achiziționa timbrele, lua mereu cu el un expert și făcea un control amănunțit. Așa că știa foarte bine că în colecție sunt numai timbre autentice. Iar în Spania i se explică faptul că falsurile au fost făcute cu ajutorul computerului și în mâinile escrocului trebuia să fi ajuns originalele. Și atunci Fiodor a avut revelația. Sveta făcuse înlocuirea! S-a întors la Moscova și i-a cerut soției să-i înapoieze timbrele. Ea i-a explicat cum s-a priceput că nu a luat nimic, dar Fiodor nu a crezut-o. O dată s-a comportat ca un infractor. În mod clar, a angajat niște bandiți. Ăștia au spart ușa în absența Svetei și au făcut percheziție, dar în ce fel! Au spart tot ce s-a putut sparge, au scotocit în cărți și scrisori, au aruncat pe jos zahărul și sarea, au tăiat săpunul în bucăți, au vărsat șamponul și au demontat electrocasnicele. Sveta a chemat miliția, dar hoții nu au putut fi găsiți.

— Și ce, Burlevski a lăsat-o în pace pe soție?

— Nici vorbă, dădu din mână Ania, a sunat ca un nebun și i-a cerut

timbrele până în ultima zi. Cred că nu s-a liniștit nici după moartea ei... E clar, timbrele au fost înlocuite de altcineva.

— Cine?

— Poate de Anton, el cerea mereu bani pentru băutură.

— Dar Tatiana unde a dispărut?

— Fata și-a dat imediat seama că nu va mai fi nimic din ce a fost și a fugit la Sașa Zolotoi.

— Cântărețul?

— Da.

— Păi, parcă se despărțiseră!

— Dar mai apoi s-au întâlnit iară, în orice caz, Sveta a menționat numele acesta.

— Poate îmi mai povestiți ceva despre Tatiana. Ania își mângâie părul frumos, strălucitor, și rosti cu îndoială:

— Nu cred că mai am ce. Desigur, ea știe ce vrea, dar e o fată destul de bună, îi plac animalele. Am văzut de câteva ori cum îl ia pe Maurice pe genunchi și îl mângâie: „Pisoiaș auriu, pisoiaș scump." Totuși, asta o arată într-o lumină mai bună. Cânta foarte bine la pian. Dar că a plecat de la Sveta... Ei, peștele caută unde e apa mai adâncă, iar omul unde e mai bine. Probabil spera să se mărite cu vestitul cântăreț. Poate așa a și ieșit, nu știu. Nu am mai întâlnit-o și nu am treabă cu lumea show-businessului.

Acasă am pus imediat mâna pe telefon și l-am sunat pe Burlevski.

— Dați-mi numărul lui Sașa Zolotoi.

— Ce-ți trebuie ticălosul ăsta? se minună Fiodor.

— Îmi trebuie.

— Mă rog, pufni producătorul, dar ce, are legătură cu Anton?

— Nu, cu un alt caz.

— Am înțeles, începu să fluiere Burlevski, în mod evident răsfoind agenda telefonică, scrie. Deci folosești relația cu mine în interes

propriu. De fapt, o asemenea informație costă bani.

Și începu să râdă sănătos, tare mulțumit de sine. Nu se știe de ce, producătorul avea o dispoziție minunată. Mă hotărâi să-i tai cheful:

— Apropo, nu am spus la miliție de unde știu despre Monahov.

— Am înțeles, răspunse Fiodor, bănuții sunt ai tăi. Treci pe-aici.

La cuvintele alea am simțit un adevărat elan și am zburat la birou.

De data asta nu era singur în cameră. Pe canapea stătea un tânăr slăbuț într-un costum bleumarin. Întâi am crezut că e vreun cântăreț sau chitarist, dar Fiodor îl îmbrățișă bucuros pe după umeri și spuse:

— Anton, ți-o prezint pe Evlampia Andreevna. Ea a reușit să demonstreze că nu tu ai omorât-o pe Zaițeva.

— Mulțumesc, bâigui tânărul.

Arăta total diferit decât atunci, la miliție. Era ras cu grijă, avea părul pieptănat, buzele în stare normală, nu era de mirare că nu l-am recunoscusem imediat.

— Dar uite, pentru mulțumesc numai păsărelele ciripesc, remarcă Fiodor și aruncă un plic pe masă, luați, aici e tot ce am promis, și sper că sunteți serioasă.

Am băgat onorariul în geantă și i-am dat pagerul lui Burlevski. E interesant, îmi spunea când „tu”, când „dumneavoastră”.

— Apropo, spuse el, tu, draga mea Evlampia, m-ai ajutat extrem de mult. Ai lucrat precis, profesionist, repede... Lasă-mi telefonul, poate mai are nevoie cineva dintre cunoștințele mele. Să ai în vedere, dacă te sună și spun că sunt din partea mea, să preiei comanda, fără să îți faci probleme. Îți trimit numai oameni de încredere.

Mă simțeam chiar în al nouălea cer. În primul rând, câștigasem o mare grămadă de bani și primisem și o mulțime de complimente. Apropo, chiar sunt abilă și fac legături rapide, de ce să nu mă ocup mereu cu așa ceva? Trebuia să-l întreb pe maiorul Kostin unde se obțin licențele de detectiv...

— Ei, telefonul, ce-i, ai uitat? mă grăbi Fiodor.

Am spus repede numerele. Burlevski s-a uitat la mine cumva ciudat, apoi în agenda de telefon și m-a întrebat din nou:

— E telefonul tău?

M-am minunat:

— Desigur.

Am spus repede coordonatele. Fiodor a notat numele străzii, numărul și a bâiguit:

— Totuși...

— Ce „totuși”? întrebai, băgând mai adânc plicul în geantă.

— Nimic, pur și simplu așa, pufni Burlevski, cartierul, totuși, nu e unul select.

— Cam așa e, recunoscui eu.

Eram sincer nedumerită: ce importanță are unde locuiește forța de muncă angajată?

23

Am ajuns acasă aproape nebună de bucurie. Nu, astăzi n-aveam să spun nimănui ce bani am câștigat prin puterea minții mele. Trebuia să fac altfel. Pe 31 decembrie puteam să pun plicul sub brad, atunci aveau să se minuneze cu toții. Simțind că mai am puțin și zbor, i-am telefonat lui Pisemski.

— Oleg Iakovlevici, nu vă neliniștiți, acum știu aproape sigur unde e soția dumneavoastră.

— Să dea Dumnezeu, bâigui benzinarul.

— Cred că o să faceți împreună Revelionul, mă gândii eu să-l încurajez pe „Regele benzinei”.

— Credeți...

— Nu pot spune mai mult.

— Bine, bine, începu să strige bucuros Pisemski, aștept vești.

Am aruncat telefonul pe canapea. Desigur, mințisem puțin. Dar astăzi era o zi așa de frumoasă, las’ să se binedispună și Oleg Iakovlevici. Cel mai probabil Tatiana era la Sașa Zolotoi, și în câteva ore urma să încerc să o determin dacă nu să se întoarcă la soț, măcar să se ducă și să aibă o explicație cu el. Totuși, îmi rămăsese ceva neclar în povestea asta: cum de s-a transformat Tatiana în Ksenia și unde s-a dus adevărata Fedina.

Fredonând bucuroasă, m-am apucat să alerg prin apartament, îndesând în cutiile cu inscripția „Pedigree Pal” tot ce-mi cădea în mână. La urma urmelor, Kiriuṣka avea dreptate, nu e nicio nevoie să pui boarfele cu grijă, împachetând separat fiecare lucru. Vesela, asta mai merge, dar cărțile și lenjeria de pat intră de minune chiar așa, doar trebuie să ai la îndemână o cutie mai mare.

Biblioteca principală se concentra în camera Katiei. Rafturile erau așa de burdușite cu volume, că abia am reușit să scot mai întâi Îndreptarul mijloacelor de tratament. Alături se aflau Anatomia, Tratarea chirurgicală a cancerului de tiroidă și Chirurgia. Ultima în câteva volume. Am răsfoit-o mecanic și am tresărit. Ce oribil! Uite, asta nu aș

putea să fac niciodată, să tai un om viu și să scormonesc în măruntaiele lui. Katiușa face asemenea operații cu pasiune și adesea îi îngrozește pe cei din jur când își pune în față revista groasă Noutăți în chirurgie.

— Minunat, a bâiguit ea, băgând repede în gură un colțunaș, bine au mai gândit-o.

O dată nu m-am putut abține și am întrebat:

— Ce te-a entuziasmat așa de tare?

— Păi, uite, s-a apucat ea să explice cu amabilitate, în cazul unei invazii profunde a intestinului gros...

— Gata, gata, am început să strig, ajunge, nu e nevoie, îmi vine să vomit!

Nu trecuse luna de când avuseserăm musafiri, un cuplu drăguț din apartamentul vecin. Am cumpărat o bucată minunată de carne, ceafă de porc, fragedă și suculentă. Am copt friptura în folie de aluminiu și, când am scos-o din cuptor, întreaga bucătărie s-a umplut de o aromă minunată. O singură problemă aveam – s-a dovedit a fi extrem de greu de tăiat, mă încurcau groaznic câteva oase.

— Drace, a spus Iulia, manipulând cuțitul, nu pot să-mi dau seama cum e mai bine să ajung la carne.

— Păi, dă-i cuțitul mamei, a sfătuit-o Seriojka, zâmbind, doar asta e meseria ei și obiectul e cunoscut, gâtul, e adevărat, de porc.

— Într-adevăr, s-a înviorat Katerina, punând mâna pe cuțit, dă-mi mai bine mie. De fapt totul e așa de simplu: uite, pe aici trece măduva spinării, acolo e vena, iar alături e laringele. Acum o să ne ridicăm și o să tăiem!

Nu știu ce părere au avut musafirii, dar mie imediat mi-a pierit pofta să mănânc din carnea suculentă de porc, pe loc m-am simțit ca o canibală.

Am continuat să pun în cutie cărțile de medicină. Apoi m-am apucat de romanele polițiste. Mâinile mi se făcuseră cenușii de la praf și spatele începuse să mă doară. Pentru a mă mai înveseli puțin, am dat drumul la televizor. S-a auzit un cântec stupid: „Mă iubești, mă iubești, mă iubești, dar în curând o să pieri, o să pieri, o să pieri...”

Cuvintele erau idioate, dar muzica avea ritm, și picioarele s-au apucat singure să danseze. Peste încă o secundă am început și eu să cânt încetișor: „O s-o găsesc, o s-o găsesc pe Ksiușa, o s-o găsesc, o s-o găsesc pe Taniușa.” Mâinile împachetau repede cărțile, iar trupul se legăna ritmic. Deodată melodia vioaie a încetat și o fată machiată, cu o culoare uimitoare a părului, verde-deschis, a ciripit vioi:

— Iar acum un videoclip absolut nou, extrem de proaspăt, cu Sașa Zolotoi.

Imediat în fața mea a început să țopăie un băiat cu picioare scurte îmbrăcat în niște pantaloni mulați, din brocart. Pulpele subțiri ale idolului estradei se mișcau repede, ghetele uriașe cu o platformă de doisprezece centimetri tropăiau cu abilitate. M-am concentrat pe acțiune. Da, cum să nu! Cu asemenea pantofiori ți-e greu să faci și un pas, ce să mai vorbim de săltat. Dar Sașa, în mod evident, nu avea nici cel mai mic disconfort. În loc de cămașă purta ceva de felul unui năvod pescăresc, părul des și ondulat, îi cădea întruna pe frunte, iar pe mâinile goale se vedeau numeroase tatuaje multicolore. Vârsta cântărețului rămânea o enigmă – între șaptesprezece și patruzeci de ani. Avea o siluetă de tânăr, fără urmă de burtă sau chelie, nu i se legănau mușchii flasci. Doar pe gât licăreau trădătoare niște riduri și bărbia i se lăsase puțin. Totuși, îmi imaginez că are peste treizeci de ani. Clipind pentru ultima oară cu niște culori vii, videoclipul s-a încheiat. Pe ecran a apărut aceeași prezentatoare.

— Și acum, băieți, turui ea, o chestie tare, ei, ia imaginați-vă, cine a venit în studioul nostru? Însuși Sașa Zolotoi și grupul lui „Robin Bobin”, ia căscați ochii și priviți cu atenție. Sașa Zolotoi!

Muzicantul lățos, cu mâinile împreunate fandosit, se apucă să vorbească. Mă întorsei la rafturile mele. Apropo, cânta bine, în mod clar Sașa avea voce, lucru rar în muzica ușoară, și avea și ureche muzicală. Eu, ca fostă harpistă, auzeam adesea câte o Mașa Man cântând până la uitare de sine acompaniată de orchestră și căzând cu drăgălășenie „între note”. Dar cea mai mare parte a spectatorilor habar n-aveau că interpreta falsează groaznic. Publicul nu are educație muzicală și este pe deplin mulțumit: se aude bine toba, Mașa dansează, care-i problema?

Sașa, cu o voce răgușită, tot înșira la prostioare. Creatorii gumei de mestecat Stimorol au dreptate – uneori e mai bine să rumegi gumă decât să vorbești. În mod clar Zolotoi nu se născuse un Cicero, nesfârșite „e”- uri îi tot ieșeau din gură. Mai mult, tare mă enervează oamenii care vorbesc în slangul stupid al tinerilor... Enervată definitiv,

mă pregăteam deja să schimb canalul, când deodată Saşa spuse răguşit:

— Iar, noi, băieţi, avem o nouă cântăreaţă. Tânără, frumoasă şi extrem de talentată, vă spun precis, o să vă înghesuiţi toţi la concertele ei. Deocamdată a înregistrat un singur cântec, dar în curând o să mai lucrăm şi o să scoatem un nou album. Priviţi, friends, Tatiana Mitepaş!

Volumele Agathei Christie îmi căzură din mână pe podea. Camera se mută de pe chipul lui Saşa pe mutrişoara unei fetiţe slăbuţe, cu nasul ascuţit. Părul blondin avea şuviţe vopsite – verzi, galbene, roz. Pe obraji era întins un fard de culoarea sfeclei, ochii nu i se vedeau din cauza genelor rimelate. Dar ce să mai spun de haine! Aveai senzaţia deplină că femeia şi-a pus în loc de rochie un prezervativ uriaş.

— Hai, Taniuşa, comandă Zolotoi.

Mitepaş luă microfonul şi începu să cânte. Drace, avea o voce minunată, puternică, un contralto din piept, nimic în comun cu şoapta Kristinei Orbakaite. Un sunet puternic, curat. Chiar putea face o carieră minunată. Dar nu aveam timp să meditez la cariera ei profesională. Lucrul cel mai important era că aflasem unde e fata. E adevărat, nu prea semăna cu cea din fotografia pe care o aveam în geantă. Dar în fotografie fata nu avea machiaj şi era tunsă simplu. Acum însă pe faţa ei erau câteva kilograme de machiaj.

Călcând pe cărţile aruncate peste tot, mă năpustii la telefon. Din receptor se auziră câteva sunete stridente, apoi o voce adormită bubui:

— Ce vrei?

— Fiodor Burlevski mi-a dat telefonul dumneavoastră.

— Ascult, îşi veni imediat în fire interlocutorul, vă ascult cu foarte mare atenţie.

— Sunt secretara domnului Burlevski şi voiam să îi pun câteva întrebări lui Saşa Zolotoi.

— Puteţi veni pe la opt seara?

— O să încerc, numai daţi-mi adresa.

— Aleea Nikolaevski nr. 19, explică vocea plină, densă, fără nicio urmă de răguşeală, numai, vă rog, nu întârziaţi, la unsprezece avem

spectacol la club.

— O să zbor! strigai și mă năpustii glonț spre ieșire.

Pe drum deschisei larg ușa de la dormitorul Valentinei și, văzând că musafira stă în continuare tolănită pe canapea înconjurată de ciocolată, cărți și portocale, strigai:

— Tina, du-te în camera Katiei și strânge cărțile!

— Bine, bubui ea întinzându-se, mai încolo.

— Nu, insistai eu punându-mi scurta, acum!

— Unde e Katia? întrebă leneșa, continuând să caște.

— E de gardă, o să vină mâine.

— Dar copiii?

— Seriojka și Iulia s-au dus în vizită, Kiriușka e cu ei, s-au pregătit să chefuiască până la miezul nopții, ai grijă, o să mă întorc peste vreo două ore și o să verific cum te-ai descurcat, o amenințai sărind pe scară, dacă o să te tolănești în pat, o să vezi tu!

— Bine, bine, spuse Tina disperată, lăsând la o parte un alt roman de dragoste, am înțeles, acum rezolv, într-o clipă!

Doamne ce mai trândavă și asta! Mi s-a părut că nu mai am timp să aștept liftul și picioarele mi-au luat-o singure la fugă pe scară.

Casa de pe Nikolaevski era inscripționată pe toate părțile de declarațiile admiratoarelor. „Zolotoi, nu mai pot după tine!”, „Sașa, tu ești iubirea mea”, „Mereu alături de tine, uitând de tot”. Erau și inscripții mai simple: „Sașa, ești super”, „Beatles sunt nimic, Sașa e un geniu” și chiar, nu se știe de ce, „Spartak campioană”.

Ușa metalică era împodobită cu un vizor mare, panoramic. După ce am sunat, dinăuntru s-a văzut o umbră și s-a auzit de undeva:

— Cine e?

— Am venit la Sașa Zolotoi din partea lui Fiodor Burlevski.

S-a auzit un păcănit ascuțit și ușa s-a deschis. În prag se afla un blond tuns scurt, de vreo treizeci și cinci de ani. Torsul puternic era cuprins

de un maieu negru. Probabil își petrecea mai tot timpul la sala de antrenament, arăta ca un Van Damme în anii lui buni, numai statura îl trăgea înapoi. Frumosul era mai înalt ca mine cu cinci sau șase centimetri, eu n-am un metru șaizeci.

— Intrați, mă invită el, poftiți, pe aici, în studio.

Am intrat după el într-o cameră mare, plină de instrumente muzicale. Un pian, o baterie, pe canapea se afla un flaut, alături vreo două chitare electrice... Iar lângă fereastră se afla o harpă. M-am uitat la ea ca la o veche cunoștință – ca să vezi, mai cântă cineva și la harpă.

— Despre ce o să vorbim? întrebă blondul.

— Aș fi vrut să vorbesc personal cu Sașa, bâiguii eu, e o chestiune delicată.

— Vă ascult, spuse gazda.

— Dumneavoastră sunteți? mă minunai.

— Așa se pare, răspunse blondul, mereu am considerat că eu sunt Sașa Zolotoi. Deși, poate, o mai fi cineva.

Ochii lui râdeau sincer.

— Păi, parcă aveați alt păr…

— E o perucă.

— Dar tatuajele?

— Sunt temporare.

— Dar vocea, nu mă liniștii eu, vocea! Sașa e răgușit, ca și cum e după traheită...

— Doamne, oftă interlocutorul, pentru o secretară a domnului Burlevski sunteți cam prea naivă. Este o imagine scenică, un look, e numai o mască pe care o dau jos când ajung acasă. Apropo, vocea mea atinge toate octavele, am în spate Conservatorul din Petersburg...

— Și cântați asemenea prostii!

— Draga mea, spuse disprețuitor printre dinți cântărețul, spuneți-mi niște cântăreți de operă cunoscuți...

Începui să enumăr câțiva.

— O asemenea cultură muzicală e o raritate, zâmbi Sașa. De fapt, ați menționat numai străini... E greu să te strecori pe scena de operă. Estrada e drumul cel mai scurt spre succes. Dar nu ați venit aici pentru a discuta chestiuni teoretice, nu?

Am remarcat că vorbele lui Sașa sunt line. Punea accentele corect și nu folosea niciun cuvânt idiot...

— Cântă cu dumneavoastră o tânără, Tatiana Mitepaș.

Sașa se încruntă:

— Ei, și ce-i cu asta?

— Trebuie să vorbesc cu ea.

Zolotoi cârâi.

— N-o să tot facem plecăciuni chinezești. Nicio discuție cu Tania.

— De ce?

— Este supărată pe tatăl ei și nu vrea să aibă de-a face cu el.

— Dar am mare nevoie de ea!

— Nu!

— Vă rog să mă credeți, e vorba de...

— Păi, poate să fie și o chestie de viață și moarte, pufni Sașa, am spus nu, e nu!

Oftai și bâiguii:

— Jur că nu am nicio legătură cu Burlevski și nu sunt secretara lui.

— Ei, ridică Sașa sprâncenele, și atunci cine sunteți?

— Un detectiv angajat de soțul Kseniei Fedina, care, de fapt, nu e Fedina, ci Mitepaș. Tania a fugit de la soțul ei...

Sașa plescăi cu limba și întinse mâna după telefon. Speriată, spusei repede:

— Oleg Iakovlevici nu are intenția s-o oblige pe Tania-Ksenia să

trăiască împreună. Pur și simplu vrea să se convingă că totul e în ordine cu ea. Bine, să se întâlnească totuși cu fostul soț, să aibă cu el o explicație, să divorțeze și să cânte liniștită.

Sașa păcănea cu degetul pe taste și spuse scurt:

— Hai acasă, imediat!

Apoi se uită la masă și bâigui:

— Stați puțin aici, mă duc să fac o cafea.

— Nu e nevoie, încercai eu să mă împotrivesc.

— O să fie o discuție lungă, spuse scurt cântărețul și se evaporă.

Am început să mă plimb prin cameră și m-am apropiat de harpă. Demult, demult, în viața trecută, uram acest instrument cu coarde ca pe un om. Mama mea credea că nu există o profesie mai bună pentru o femeie și m-a legat de harpă. Dar Dumnezeu nu mi-a dăruit talent. Degetele se mișcau mecanic pe coarde, nu simțeam niciun entuziasm, nicio contopire cu instrumentul. Pur și simplu interpretam piesele doar tehnic. Dar în mod clar pentru un muzician tehnica nu e totul. Cei mai buni interpreți o să vă spună că intră pe scenă într-o stare ca de transă, nu-și mai simt mâinile, muzica se revarsă singură. Niciodată nu am simțit așa ceva. Câțiva ani de concerte îmi confirmaseră ferm: harpa este ceva respingător. Am renunțat la concerte și mulți ani nu m-am mai apropiat de instrument. Dar apoi am fost nevoită să îl scot din husă pentru a cânta la serbarea de la școala lui Kiriușka. De atunci nu mai simțeam ură față de ea, doar o tristețe resemnată pentru tinerețea pierdută așa de stupid.

Am tras o canapeluță și am pus mâinile pe strune. Sunetele clare au început să se reverse de sub degete. Am cântat pentru prima dată pentru plăcerea mea. În spatele meu s-a auzi un scârțâit. Am lăsat mâinile jos, Sașa împingea în cameră măsuța de servit.

— Saint Saëns, rosti el, cântați minunat, poate ar merita să faceți muzică.

— Nu în viața asta, spusei tristă.

În aceeași clipă se auzi zgomot și o voce sonoră, veselă, cumva primăvăratică, spuse:

— Ce-i așa mare grabă? Am gonit ca o nebună.

În cameră intră năvalnic o fată. Mi se strânse inima. Părul era de un șaten deschis, fața simplută, ochii ușor holbați, năsucul ascuțit. Semăna oarecum cu fotografia, dar nu prea. În fotografie, deși nu prea clar, se vedea o anumită rasă, chiar puțin aristocratism. În fața mea se afla însă o fată obișnuită, de la țară...

— Sunteți Tatiana Mitepaș?

— Da.

— Atunci vă rog foarte mult, haideți să mergem la soțul dumneavoastră...

— La cine? se minună fata. Nu am fost niciodată căsătorită.

— Corect, oftai eu. Tatiana Mitepaș nu s-a dus la starea civilă, acolo a fost Ksenia Fedina.

Fata se uită pierdută la Sașa. El ridică din umeri și bâigui:

— N-ai ce face, așa s-a nimerit. Bine, dă-i drumul, după aceea o să vedem ce-i de făcut.

Cântăreața se trânti pe canapea, își depărtă picioarele îmbrăcate în blugi și spuse încet:

— Vă rog să mă scuzați, dar eu nu sunt Tatiana Mitepaș.

— Și atunci cine sunteți?

— Ksenia Fedina!

— Ei, drăcia dracului, îmi ieși pe neașteptate din gură.

— Păi da, altceva ce poți să mai zici? oftă Zolotoi, chiar e o drăcie!

24

Pentru a-și calma nervii, Sașa a adus un coniac minunat, un Camus original, și am dat peste cap câte un păhărel. Ksenia a scos țigările, și în cameră a început să plutească un fum albăstrui.

— Unde e Tatiana Mitepaș? întrebai eu încet.

— Habar nu am, răspuse Ksenia la fel de încet, n-am mai întâlnit-o.

— Ascultă, spuse Sașa, hai, povestește în ordine, de fapt, dacă doriți, pot să încep chiar eu cu sfârșitul.

Viața unei stele a estradei pare fabuloasă. Săli uriașe care aplaudă, cohorte de admiratori, onorarii incredibile, limuzine, buchete și șampanie... Totuși, artistul nu poate avea totul imediat. Înainte de a ieși la suprafață trebuie să tot umble prin orașe și sate, cântând în fața unui public care nu are mereu intenții binevoitoare. Mai există și o altă față a spectacolelor de estradă, despre care marele public știe foarte puține – cameră într-un hotel ieftin, gândaci pe pervaz, closet pe coridor, la cină piure Knorr din plic, o lipsă de bani acută, muzicieni cărora le place să tragă la măsea, fiecare dintre ei crezându-se cel puțin un John Lennon, cabine de machiaj fără încălzire, un autobuz care te zgâlțâie, aeroporturi, trenuri și o oboseală infinită care duce la blazare. Dar pe nimeni nu impresionează starea lui morală și fizică. Dacă s-a angajat trebuie să cânte, dacă nu poate, afară. În pofida betelei și a paietelor, lumea show-businessului e crudă. Pentru a supraviețui în ea artistul trebuie să aibă colți, unghii și o sănătate de fier. Mai mult, în vârf se strecoară numai cei unici, restul mulțimii se tot chinuie cu diverse „cântări” prin provincie, visând cu disperare să câștige un ban. Sunt puțini cei cărora le merge din prima, dar nimic nu se face degeaba. „Drumul spre ecran trece prin pat”, oftează uneori fetele tinere și frumușele, visând să găsească un producător cu influență posesor al acelui pat fermecat.

Sașa Zolotoi a înghițit din plin toate frumusețile vieții de cântăreț începător. Și abia pe la treizeci de ani a reușit să iasă în lume. A fost protejat de Rodion Hvostov, unul dintre producătorii de succes, care a băgat o grămadă de bani în promovare. De fapt, Sașa s-a dovedit o achiziție minunată: nu bea, nu se droga, muncea ca un nebun, nu făcea nazuri, cânta peste tot unde îl chemau, nu-și dădea prea multe

aere și avea în spate Conservatorul. În cele din urmă eforturile și-au arătat roadele – Zolotoi a început să apară la televiziune.

Și atunci i s-a adresat Burlevski. Imaginați-vă că dimineața devreme vă sună președintele Rusiei și vă cere un mic serviciu... Chiar așa a primit Sașa telefonul lui Fiodor. Atotputernic, atoatecunoscător, Burlevski i-a propus un mic schimb. Sașa o s-o ia în trupă pe Tatiana, fiica lui, iar pentru asta Burlevski o să facă în așa fel încât ziarul Moskovski komsomoleț să scoată discul lui Zolotoi printre cele trei mai bune din lună. Pe deasupra o să îi facă și lobby pentru noul cântec la emisiunea „Caravana muzicală". Păi, pentru asemenea promisiuni Zolotoi ar fi fost gata să îi și spele picioarele fetei.

Tatiana a venit a doua zi. Nu avea niciun pic de voce, dar pentru Sașa asta nu avea importanță. A pus-o la un microfon îndepărtat și a dat sunetul mai încet, trebuia numai să deschidă gura. Protejata lui tata „a cântat" și după trei concerte s-a lăsat. Nu i-a mai plăcut să fie pe estradă, dar i-a plăcut de Zolotoi. Sașa a început imediat o idilă cu Tatiana, la drept vorbind, nu fără un interes. Se gândea că tăticul iubitor avea să-l ajute pe cavalerul fetei. Dar în curând Zolotoi și-a dat seama de greșeală.

Fetița s-a dovedit făcută nu cu soția legitimă, ci cu o altă femeie. Mai înainte Tatiana încercase să cânte și în alte trupe, dar plecase de peste tot cu scandal. Iar dragului ei tată, deși o aranja de fiecare dată în locuri noi, de fapt nu prea îi păsa de ea și nu avea nici cea mai mică intenție să-i ajute pe iubiții ei. Dându-și seama de situație, Sașa a încetat legătura cu fata și în curând a scăpat de ea, dispărând în trupa „Strălucitorii".

Tatiana a făcut scandal câteva luni, venea la el acasă, bătea cu picioarele în ușă, urla înjurături, dar mai apoi s-a calmat și a dispărut.

A trecut timpul. Zolotoi ajunsese cunoscut și albumele lui ocupau în clasamente primele locuri fără niciun fel de protecție. Față de Burlevski nu se prea pleca, știindu-și valoarea.

Sosind odată acasă pe la trei dimineața, pe când cobora din jeep, Sașa a remarcat lângă scară silueta subțirică a unei fete. Nu a observat nimic ciudat.

Cântărețul era pândit adesea de fani și de aceea a scos de la bordul mașinii noul său CD. Fata care făcuse de serviciu până noaptea târziu merita să fie recompensată.

— Să-ți scriu o dedicație? a zâmbit cântărețul privind la fețișoara

palidă, chinuită.

— Mulțumesc, a zis fata, dar nu am nevoie de CD.

— Ei, cum așa? s-a minunat Sașa. Și ce vrei? Un afiș? Un sărut?

— Nu, a dat din cap fata, mă cheamă Tatiana Mitepaș și visez să cânt în grupul dumneavoastră. Apropo, eu sunt fata cunoscutului producător Burlevski.

Sașa a pufnit, fata aia jerpelită nu avea nimic în comun cu Tania, numai părul de culoare deschisă și ochii albaștri.

— Interesant, a bâiguit Zolotoi, și atunci de ce nu te aranjează tăticu? Să sune el unde trebuie.

— Sunt fata lui din prima casătorie, a explicat liniștită falsa Mitepaș, mama vitregă îl asmute împotriva mea.

— Aha, zâmbi Zolotoi.

Situația părea amuzantă. Fata în mod clar nu știa de relațiile lui cu Tanka și se arăta foarte hotărâtă.

— Știi să strigi? a întrebat Sașa. Știi notele?

Fata a început să râdă.

— Pot să cânt.

Zolotoi învârtea cheile pe deget.

— Și de ce ai venit la mine? Să te fi dus la Lionka Ragozin sau la Karina...

— Ăia sunt niște avortoni, dumneavoastră sunteți un geniu, a răspuns serios fata.

Oare se află pe pământ vreun artist care să se îndoiască de caracterul lui excepțional? Sașa, firesc, se considera incredibil de talentat, și fata i-a plăcut. A cercetat-o în voie cu privirea și a ajuns la concluzia că musafirul nepoftit arată bine – o siluetă îngrijită, picioare lungi și o față simpluță, dar destul de drăguță. În noaptea aceea cântărețul era singur și atunci a spus:

— Hai, intră, Tatiana Mitepaș! Să te ascultăm!

În casă s-a așezat la pian și a întrebat:

— Ei? Ce o să cânți?

— „Dă-mi dragostea înapoi”, a răspuns ea repede.

Zolotoi și-a înăbușit un zâmbet și a început să-și cânte șlagărul. Fata a deschis gura și... Sașa era cât pe ce să cadă de pe scaun. Ea cânta, dar în ce fel! Cu o voce puternică, clară. După ce a terminat de acompaniat, Sașa a întrebat-o:

— Dar „Vis în doi” cum ți se pare, mai slab?

— Știu tot repertoriul, a răspuns fata.

Au cântat aproape până în zori și Sașa a înțeles foarte bine că pusese mâna pe un briliant, mai bine zis, pe un diamant neșlefuit. Undeva, pe la șapte, și-a dat seama că Tania nu are educație muzicală, nu știe să cânte la pian și nu a mai rezistat:

— Oare de ce nu te-o fi dat taică-tău la muzică?

— Am locuit cu mama într-un alt oraș, a explicat Tatiana, nu prea am dus-o bine cu banii, de aceea nu am studiat.

Dar Sașa se săturase s-o tot facă pe prostul și i-a zis destul de tăios:

— Bine, gata cu fraiereala. O știu foarte bine pe adevărata Tanka Mitepaș, chiar am trăit cu ea o vreme. Spune mai bine cine ești!

Fata s-a întunecat la față și a făcut fețe-fețe.

— Spune, i-a cerut Sașa, pentru ce ai decis să-ți iei numele de Tanka Mitepaș? A fost o prostie, pe la petreceri toată lumea o știe.

Musafira a început să geamă serios și, dându-și ochii peste cap, s-a prăbușit pe covor. Speriat, Zolotoi a dat fuga la bucătărie, a luat apă și s-a apucat s-o stropească și să îi dea palme peste obraji.

În cele din urmă și-a revenit, a deschis ochii și s-a uitat țintă la Sașa cu privirea ei albastră de copil.

— Acum o să mă alungați, a șoptit falsa Tatiana.

Zolotoi a simțit o înțepătură ușoară în inimă și a înțeles pe neașteptate: el, care trăise viața din plin și era divorțat de trei ori, păția un lucru neașteptat – dragoste la prima vedere, exact ca în

romanele pentru femei. „El o privi și își dădu seama că nu va mai putea să se despartă de femeia visurilor. Va face tot ce îi va sta în putință ca să-i fie alături și își va copleși iubita cu o ploaie de flori.” Zolotoi râdea sălbatic, în hohote, când dădea peste un asemenea text, dar atunci, nu se știe de ce, era convins: chiar așa, nu se va putea despărți de ea, chiar va arunca cu daruri, și chiar așa, e pierdut!

— Ce prostii spui, s-a enervat el pe sine pentru sensibilitatea sa excesivă, nimeni nu intenționează să te dea afară, numai spune repede de unde ai apărut pe capul meu, cântăreață!

Zolotoi se temea cel mai tare că în acea clipă o va strânge pe fată în brațe și se va apuca să o sărute. Din cauza acestor senzații s-a enervat și mai tare și a urlat:

— Ei, hai, mai iute!

Falsa Tania s-a pornit să plângă încetișor. Lacrimi mari îi curgeau repede- repede pe obraji și ea a început să vorbească la fel de repede. S-a așezat pe covor. Sașa s-a trântit lângă ea, și așa au stat de vorbă pe jos, lipiți cu spatele de canapea, fără să simtă curent sau frig.

În realitate pe Tania o chema Ksiușa. A venit dintr-un sat amărât, Selihovo, ca să studieze, dar era cât pe ce să moară de foame. A fost nevoită să se angajeze la o colegă de facultate mai bogată, Vika Popova, și să slugărească pentru ea toată ziulica. Ca urmare a ratat sesiunea și a fost exmatriculată. Ksiușa nu avea unde să se ducă. Vika a instalat-o la ea și a transformat-o definitiv într-o servitoare. Nu mai avea bani nici de trenul personal. Ksiușa plângea în hohote de disperare noaptea, așezată pe patul pliant, în hol. Nu voia să se întoarcă acasă, de fapt nici nu avea ce să facă la Selihovo, printre consătenii mai tot timpul beți. La Moscova locuia și fratele ei, dar Ksiușa fusese deja alungată din casa acestuia, și din mândrie nu mai voia să se ducă din nou cu sărumâna, dar nici nu mai putea să o slugărească pe îngâmfata de Vika.

În ziua în care Popova plecase să-și viziteze părinții, Ksiușa a făcut ordine în apartament și, după ce a luat lista lăsată de stăpână, a plecat la cumpărături.

Când a ieșit din apartament, a descoperit pe scară o fată care fuma la fereastră.

Ksiușa s-a dus la piață, a dat fuga și la băcănie, într-un cuvânt, a zăbovit pe la magazine vreo trei ore.

— Aștepți pe cineva? s-a interesat Ksiușa, căutând cheile.

— Pe Lionia, a explicat scurt necunoscuta, dând din cap spre apartamentul vecin.

— Păi el a plecat ieri în concediu cu soția, i-a spus naivă Ksiușa.

Lionea era singurul om din bloc cu care avea relații.

— E căsătorit? a întrebat fata, strivind chiștocul de fereastră.

Ksiușei i s-a făcut milă de necunoscută, dar a trebuit să confirme:

— Da, pe soție o cheamă Nastia.

— Am înțeles, a zis fata printre dinți.

Ksiușa a băgat sacoșele înăuntru și s-a apucat să scoată alimentele. Apoi a ieșit să ducă gunoiul. Coborând pe scări și a văzut-o din nou pe fată:

— Du-te acasă, i-a spus Fedina, aruncând resturile la ghenă, îți spun adevărul, a plecat.

— Păi, am înțeles, a spus fata, numai că nu am unde să mă duc, mă gândeam să înnoptez la Lionia, nu știam de soție, la discotecă era burlac și mi-a dat adresa asta. De ce?

Ksiușa i-a explicat:

— Nastka se ceartă tot timpul cu el, cum e ceva, pleacă la mama.

— Am înțeles, a oftat din nou fata.

Ksiușa s-a uitat la necunoscută. Mă rog, era într-o stare și mai proastă decât a ei.

— Chiar nu ai unde să te duci? a întrebat-o Ksiușa.

— Chiar nu am.

— Bine, intră, a zis Fedina.

Fata a intrat în apartament și, uitându-se lung la mobilă, i-a spus cu tristețe:

— Bine mai locuiești, mi-ar plăcea și mie să am așa casă.

— Nu e casa mea, a dat din mână Ksiușa și a condus-o pe musafira neașteptată la bucătărie.

În curând au aflat totul una despre alta, în cele mai mici detalii. O asemenea apropiere poate să se întâmple numai între niște tinere. Tania, așa o chema pe noua prietenă, și-a povestit viața în amănunt. Era fata unui producător bogat și influent, Fiodor Burlevski. Mama ei a murit, tatăl s-a căsătorit a doua oară, iar mama vitregă, așa cum se cuvine, o ura pe fiica vitregă, pentru că avea și ea băiatul ei. Viața Taniei era groaznică. Tatăl era mereu plecat, iar femeia rea o lăsa pe fată să moară de foame, o bătea și voia s-o omoare. De multe ori era nevoită să înnopteze cerșind milă pe la cunoștințe, să mănânce resturi, fără niciun ban în buzunar.

— Păi intră și tu la o facultate, a sfătuit-o buna și credula Ksiușa, faci cerere de cămin și nu vei mai depinde de nimeni. La noi fetele spuneau că la Pedagogie îi primesc pe toți, chiar și în noiembrie. E nevoie numai de diploma de bacalaureat și de buletin.

— Mama vitregă n-o să-mi dea actele, a dat din mâini Tania, îi place să mă chinuie.

— Asta e rău, a bolborosit Ksiuha.

Au mai rămas așa puțin și chiar au băut niște whisky din rezervele Vikăi. Și atunci Ksiușa a recunoscut. Avea un vis tainic. Domnul o înzestrase cu o voce excepțională. Toate Alisele și Karinele se odihneau când Fedina cânta o melodie. Era păcat să îngropi un asemenea talent, voia să ajungă cântăreață. Dar nu știa cum să ajungă pe scenă. Și atunci Tania a spus pe neașteptate:

— O să te ajut. Ascultă, noi două semănăn, hai să facem schimb de buletine.

— De ce? a încercat să protesteze Ksiușa.

— Pentru că, i-a tăiat-o noua prietenă, eu o să intru cu actele tale la facultate, iar tu te duci mâine la cântărețul Sașa Zolotoi și-l rogi să te asculte.

— Păi, o să fie de acord? oftă Ksiușa, el e un geniu, iar eu...

Tania a pufnit:

— Ce să spun, mare geniu, moare după tipe tinere, iar tu o să ai în mâini buletinul Tatianei Mitepaș, nume la fel de cunoscut în lumea

muzicii. Sașa știe de mult a cui fiică sunt, dar pe mine personal nu mă cunoaște. O să se teamă s-o alunge pe ruda lui Burlevski, asta e șansa ta! Scrie adresa și ia documentele.

Și a pus pe masă cărțulia vișinie. Ksiușa, uitând că Tania îi spusese că nu are actele, a deschis buletinul și s-a uitat la fotografie. Semăna vag cu Tania, dar și fotografia lăsa de dorit...

— Un asemenea noroc apare o dată în viață, a zâmbit Tania, să nu te îndoiești!

Nedeprinsă cu alcoolul, Ksiușa a început să nu mai creadă imposibilă întreprinderea. Într-adevăr, a doua zi putea să se ducă la Zolotoi, chiar a doua zi. Capul i-a căzut pe masă și a cuprins-o un somn greu, adânc.

Ksiușa s-a trezit pe la șase dimineața. O dureau tare spatele și umerii, în gură avea un gust amar. Îndreptându-se cu greu, și-a spus mai întâi că a visat tot. Dar pe un colț al mesei se afla buletinul pe numele Tatianei Mitepaș. Oftând disperată și apucându-se de cap, care o durea îngrozitor, Ksiușa s-a târât până la comoda unde Vika ținea banii, bijuteriile și actele. I-a sărit imediat în ochi lipsa dolarilor, Ksiușa știa foarte bine câți bani erau. Îi dispăruseră de asemenea diploma de bacalaureat și buletinul. O groază lipicioasă i se prelingea Ksiușei pe spinare. Zgomotoasa, guraliva și obraznica de Vika nu va crede în ruptul capului că „roaba” îi spune adevărul. Cel mai probabil o va acuza de furt, va da telefon părinților, ei se vor adresa poliției, va face închisoare... Ksiușa simțea că-și pierde cunoștința. Implorându-l pe Dumnezeu ca Vika să nu se întoarcă cu primul tren, s-a îmbrăcat și a ieșit repede afară. Picioarele acționau mai repede decât mintea, capul refuza să gândească, mâinile îi tremurau. „Numai nu la închisoare”, își spunea Ksiușa, fugind mai departe de casa Vikăi, „Doamne, fă în așa fel să nu mă găsească.”

A petrecut așa două zile, alergând de la o gară la alta. Nu avea niciun ban și chiar pentru a-și face nevoile trebuia să intre în câte un gang, toate toaletele erau cu plată. Tare ar mai fi vrut să mănânce și, mai mult, să se spele. Apoi o femeie cumsecade i-a dat douăzeci de ruble pentru că o ajutase să ducă până la taxi niște genți grele.

S-a dus la o toaletă publică, s-a spălat cumva la robinet și s-a decis să-și încerce soarta, să se ducă la Sașa Zolotoi. E adevărat, o chinuiau îndoielile. Noua cunoștință se dovedise a fi o hoață ordinară, luase dolarii, bijuteriile și se evaporase, dar dacă nu mințise, dacă era chiar fata atotputernicului producător...?

Ksiușa a prins curaj, a mers la adresa indicată și a văzut cu bucurie că Tatiana spusese adevărul. Zolotoi chiar locuia acolo, stăteau mărturie pereții mâzgăliți.

Uite așa s-au cunoscut. Mai întâi a izbucnit un amor furtunos. Sașa era fermecat de fată și, în linii mari, puțin îi păsa cum o cheamă – Ksiușa, Tania sau împărăteasa Etiopiei. Pur și simplu până atunci nu mai întâlnise asemenea fete. Ksiușa nu era deloc răsfățată, orice fleac o făcea să se extazieze la maxim, iar Sașa a început să încerce sentimente paterne, cumpărându-i un palton, ghete și lenjerie. Și mai aflase un detaliu plăcut: fata știa să facă orice. Mâncare, spălat, curățenie, cusut, tricotat, călcat... Munca avea spor în mâinile ei mici și Zolotoi se simțea un adevărat emir din Buhara, când, după miezul nopții, ajungea în apartamentul extrem de curat, care mirosea plăcut a pârjoale.

Nici nu apuca el să întoarcă cheia în broască, că Ksiușa apărea în prag cu papucii în mână, iar în bucătărie aburea cina caldă. Se terminase cu sendvișurile și hrana rece. În felul acela se îngrijise până atunci de Sașa doar un singur om, răposata lui mamă. Fostele soții – actrița, balerina și ziarista – nu prea se complicau cu gospodăria, consacrându-se integral carierei.

Și totuși, principalul talent al Ksiușei nu stătea în mâinile-i de aur, ci în vocea rară și puterea de muncă fantastică. Fata era gata să exerseze zile întregi, punându-și la punct cultura muzicală și secretele artei interpretative. Sașa se simțea un adevărat Pygmalion când auzea cum Ksiușa, ușor nesigură la început, abordează melodia. Se hotărâse să o prezinte spectatorilor de abia la doi ani de la prima întâlnire. Au înregistrat un cântec, au plătit la televiziune...

Și atunci am apărut eu cu discuțiile despre soțul Kseniei Fedina...

— Dar de ce ați decis să cântați sub numele Tatianei Mitepaș? îmi scăpă. Ce prostie! Lui Burlevski o să i se spună imediat despre succesul „fiicei”, cum o să vă descurcați?

— Ha, strigă Sașa, tocmai aici e șpilul! Toată lumea muzicală știe că Burlevski are o fiică, Taniușka Mitepaș. Numele e rar, se reține... O să începem să fim luați la întrebări de jurnaliști, iar noi o să lungim pelteaua, fără să spunem nici da, nici nu. Și atunci o să fie mare scandal! Păi, tabloidelor le trebuie numai un simplu motiv, o să înceapă să facă săpături și să scrie murdării. Sunt puține senzații și informații noi, iar ziarul trebuie să apară o dată pe săptămână. Sunt

bucuroși de orice scandal, spre exemplu Ekspress a salivat o lună întreagă pe o temă extrem de actuală: e adevărat că după călătoria în Thailanda, Karina și-a cumpărat un crocodil pe care îl ține la casa de vacanță? O lună de zile! Și toate edițiile o să urle despre falsa fiică a lui Burlevski!

— Și de ce aveți nevoie de toată larma asta? întrebai eu uimită.

— Păi asta e reclamă, explică Zolotoi, cu cât apare mai des în reviste, se aude sau e publicată în săptămânale, cu atât mai bine.

— Chiar și un scandal?

— Desigur!

— Ei, și dacă Fiodor o să sune și o să vă tragă la răspundere?

— Prenumele Tatiana și numele Mitepaș nu sunt întregistrate ca marcă comercială, pufni Sașa. O să spunem că e un pseudonim și Burlevski nu are ce face! E democrație. Uite, nu putem să-i spunem Alisa Son, nici Alla Pugaciova sau Ludmila Zîkina. Numele lor sunt apărate de dreptul de autor. Dar Tanka Mitepaș nu creează nicio problemă. Așa că o să avem parte de un scandal minunat, de calitate! Nu-i așa, peștișorule?

Și o îmbrățișă pe Ksiușa pe după umerii slăbuți.

— Dar nu știți unde ar putea să fie adevărata Tatiana? întrebai eu fără speranță.

— Nu, oftă Ksiușa, de fapt nu a fost prea sinceră. Eu, proasta, i-am turuit tot despre Selihovo, mamă și frați... Nu, habar nu am.

— Vă rog foarte mult, îi rugai eu, dacă vă amintiți vreun detaliu sau o întâlniți pe adevărata Mitepaș, dați-mi un telefon.

— Bine, bolborosi Sașa, băgând sub ceașcă hârtia cu numărul de telefon, iar dumneavoastră, vă rog, nu scoateți o vorbă despre Ksiușa. Cât să vă plătesc pentru tăcere? O mie?

Un zâmbet involuntar îmi cuprinse buzele. În ultima vreme toți cei din jur voiau să-mi cumpere tăcerea, mai întâi Burlevski, apoi Zolotoi...

— E puțin? insistă Sașa. Vreți două? Trei?

— Nu intră în regulile mele să iau bani așa, fără niciun serviciu, explicai eu, mai bine încercați să vă dați seama unde putea să se ducă

Tatiana.

— Bine, spuse Saşa, neapărat.

Am ieşit afară şi m-am uitat la fulgii care cădeau ritmic. Cuprinşi de agitaţia de dinaintea Revelionului, trecătorii cărau brazi, cutii, saci şi genţi pline ochi. Nu, totuşi, omul nostru nu poate fi înfrânt. Salariile nu se achită la timp, preţurile sunt extrem de mari, dar, în pofida acestor lucruri, sărbătoarea va avea loc. Unul pune pe masă avocado, raci tocaţi, altul pui cu cartofi, un altul se va descurca cu o salată cu sardine, dar la miezul nopţii o să sară dopurile şi preşedintele cel gras, cu un mare efort, va rosti:

— Dragi ruşi...

Gândurile curgeau lin în altă direcţie, nu ştiu de ce, în ultima vreme Elţîn semăna din ce în ce mai mult cu Leonid Ilici Brejnev, să-i fie ţărâna uşoară. Încă vreo două luni şi „dragii ruşi”, foşti oameni sovietici, aveau să-şi aducă aminte doar de cuvintele „ţări socialiste” pe care secretarul general le rostise ca „ţaţe socialiste”...

Lângă metrou se îmbulzea mulţimea. După ce i-am împins pe concitadini, am intrat repede în vagon şi m-am aşezat zgribulită într-un colţ. Trenul străpungea huruind întunericul, tresărind din când în când, oamenii citeau apatici ziare şi cărţi jerpelite. Chiar în faţa mea o femeie frumuşică se cufundase concentrată într-o carte de un roşu aprins cu incripţia albă „bestseller”. Am privit involuntar peste umărul ei, iar ochii mi s-au oprit pe o frază: „Adevărul e undeva aproape, trebuie numai să te uiţi cu atenţie în jur.”

Un sfat minunat! Oare unde trebuia să mă uit pentru a o găsi pe Tatiana Mitepaş?

25

Aducându-mi aminte că Seriojka s-a săturat de crenvurști și pelmeni, am cumpărat de la chioșc o bucată de ficat. Voiam să-l fac în smântână și să prăjesc niște cartofi.

Probabil trebuia să mă dau bătută: nu puteam să o găsesc pe Tatiana Mitepaș. Moscova e mare, fata s-a evaporat. Desigur, era păcat de cele zece mii promise de Pisemski, dar câștigasem deja o sumă destul de frumoasă... nu trebuia să mă întristez. Luptându-mă cu lăcomia, am ieșit din lift, am băgat cheia în yală și... nu am putut deschide ușa. Se împotrivea din toate puterile. Am împins-o cu mâinile și picioarele până ce s-a format o crăpătură în care am putut să-mi strecor trupul nu prea mare.

După ce mi-am băgat capul în apartament, era cât pe ce să cad răpusă de groază. Pe jos era întinsă Valentina. Picioarele i se sprijineau de ușa de la intrare, nelăsând-o să se deschidă.

— Tina! strigai, scăpând cumpărăturile din mână.

Punga transparentă s-a rupt și bucata mare de ficat proaspăt a căzut chiar pe ea. Dar puțin îmi păsa de mâncare.

— Doamne, ce s-a întâmplat? mă pornii eu să bocesc, intrând pe hol. Tina, ți-e rău?

Dar musafira tăcea. Trebuia s-o sun imediat pe Katia. Parcă Tina avea probleme cu tiroida, poate avusese o criză sau un șoc, sau nu mai știu cum îi zice! Doar zile întregi a înfulecat ciocolată...

M-am așezat în genunchi lângă ea și am simțit că pe spinare încep să mi se plimbe niște furnici uriașe, cât pumnul. Fata era îmbrăcată cu o bluziță stretch simpatică, de un roz delicat, care se întindea amenințător pe bustul puternic. În partea stângă, chiar în centrul sânului, avea o mică gaură și câteva picături de sânge.

Încercând să îmi stăpânesc groaza, am luat telefonul și am început să apăs haotic pe butoane, chemând Salvarea și pe Volodia Kostin.

După ce m-am înțeles cu toți, m-am apucat să-i fac Tinei respirație gură la gură. Mopșii se strânseseră lângă picioarele mele, Rachel

gemea încetișor, stând în pragul sufrageriei.

— Hei, ia mai taci! răcnii eu, simțind că trupul mi-e cuprins de o oboseală de plumb.

După cum stăteau lucrurile, era de rău. Glonțul, evident, nimerise drept în inimă, și tot sângele de la rană se scursese în interior. Părea că Tina e moartă. Dar cine și de ce o împușcase? Nu cunoștea pe nimeni în capitală!

Dar nici n-am apucat să încep să plâng deasupra Valentinei celei fără respirație, că trupul oftă tare și se ridică.

— Unde? Ce? bâigui victima, scuturând din cap. O, mă doare!

— Unde? întrebai eu prostește. Unde te doare?

— Aici, șopti Tina, punând mâna pe sânul stâng, aici mă arde!

Încercă să se ridice.

— Stai jos, mă speriai, acum o să vină medicul.

— Mă ia amețeala, bolborosi fata ridicându-se totuși și sprijinindu-se de tocul ușii, mă duc să mă întind.

— O, nu te duce, mă agitai eu aiurea, fără să știu dacă trebuie să-i spun de rană.

— E mai bine în pat, bolborosi Tina și atunci se auzi soneria.

— Plagă împușcată în sânul stâng, turuii eu, arătând spre Tina.

— Cine? Ea? se minună doctorul. Și stă în picioare?

— Probabil e în stare de șoc, explicai.

Medicul adulmecă, se convinse că nu miros a alcool și spuse tăios:

— Arătați unde vă doare.

— Aici, spuse Tina, aici, mă arde tare!

După ce văzură gaura, angajații de la „Salvare” schimbară imediat tonul. O femeie alergă după targă, Valentina, cu toate precauțiile, fu băgată în mașină și, speriindu-i pe șoferi cu sirena, Salvarea porni în goană pe bulevarde. Asistenta îi punea Tinei o perfuzie. Profitând de

moment, întrebai:

— O să supraviețuiască?

— La drept vorbind, îmi răspunse medicul tot în șoaptă, nu înțeleg cum de nu a murit până acum, ba chiar a reușit să stea în picioare.

Era pentru prima oară când întâlneam așa ceva. Mașina gonea, ignorând culoarea roșie. Mai puțin de zece minute ne-au trebuit să ajungem până la camera de gardă.

Îmi petrecusem copilăria în principal în pat. Poate că am fost prea cocoloșită sau organismul era, plăpând de la natură, dar toate afecțiunile posibile mă urmăreau pur și simplu. Pojar, tuse măgărească, vărsat de vânt, otită... Însă nu fusesem niciodată internată în spital, așa că am rămas uimită de acțiunile sigure ale medicilor. Ca din pământ au apărut câțiva oameni în pijamale albe și albastre. Fiecare avea treaba sa. Unul îi scoase hainele Tinei, altul îi făcu o injecție, iar cel mai tânăr, dar în mod clar, cel mai important, întrebă sever:

— Ce avem aici? Plagă împușcată, spuse repede femeia grasă, tensiunea 60 cu 90, pulsul 75, temperatura normală, conștientă, indicatori stabili...

— Conștientă, spuse lung medicul și continuă: Sânge și la urgență.

Targa cu Tina fu dusă repede în interiorul clădirii, și alergai după ea până când toată camarila intră pe o ușă de sticlă cu denumirea „Bloc operator”.

— Nu puteți intra, spuse sever o fată năsoasă cu o bonetă înaltă, luați loc aici.

— Unde? întrebai, privind coridorul absolut gol.

— Ei, nu știu, se enervă fata, vedeți și dumneavoastră.

Timpul trecea greu. Din sala de operație nu se auzea niciun sunet. Ceasul de deasupra intrării păcănea indiferent din minutar. În cele din urmă s-a auzit o șoaptă puternică și am privit plină de speranță spre ușa de sticlă închisă etanș, dar zgomotul venea din cealaltă parte. M-am întors. Drept pe coridor veneau Volodia Kostin și Slava Samonenko.

— Ei, întrebă maiorul mai tare decât se cuvenea, ce s-a întâmplat? Am

ajuns, coridorul e plin de pete de sânge, ușa nu e încuiată și câinii sunt plini și ei până la urechi de sânge. Doar nu vrei să spui că mopșii au mâncat-o pe Tina?

Slava începu să chicotească. Mă enerva lipsa lor de politețe. Răspunsei supărată:

— Nu am văzut nicio urmă de sânge, numai o dâră minusculă în stânga.

— Nu știu, oftă Volodia, tot holul e mânjit, de parcă rănita a fost târâtă pe podea. Unde era?

— Mai întâi cu picioarele spre ușă...

— Ce înseamnă mai întâi? se minună Slava. Ai mutat-o? Ce prostie îngrozitoare! Un om cu o asemenea rană nu trebuie atins! Iată de ce e atâta sânge pe jos!

— Lampa, întotdeauna vrei numai binele, dar se întâmplă ca de obicei, concluzionă Kostin.

Începui să mă scuz haotic:

— Probabil sângele e de la ficat!

— De la ce? se încruntă Volodia.

— Când am intrat am văzut-o pe Tina pe jos și de spaimă am scăpat ficatul!

— Al cui? întrebă curios Slava.

Mă holbai la el.

— De vacă, adică de vită, mai bine zis, de vițel...

— Bine că nu era al tău, oftă Volodia.

— Chiar că nu pricep deloc, o ținea pe-a lui Samonenko, de unde e ficatul?

— De la magazin. L-am cumpărat pentru cină, am intrat în casă, m-am speriat, am scăpat punga, ea s-a spart. Câinii nu s-au sfiit și l-au mâncat.

— A, spuse lung Samonenko, așa zi, la început ne-am gândit la ce era

mai urât.

Oare ce putea să le vină în minte într-o asemenea situație? Și-ar fi putut imagina că mi-am scăpat ficatul? Nu-i așa că sunt idioți?

— Bine, dădu din mână Volodia, pe asta am lămurit-o. Deci te-ai apucat s-o muți pe sărmană...

— Nu, chiar ea s-a ridicat.

— Cum?

— Pe picioare, mai bine zis, întâi s-a așezat în fund, apoi s-a ridicat.

— Cu o plagă împușcată în piept? strigară în același timp Kostin și Samonenko.

Ridicai din umăr:

— S-a sprijinit de tocul ușii, s-a plâns că o arde în stânga, e adevărat, sânge nu era deloc, și atunci au venit medicii.

Se lăsă tăcerea. Apoi Slava bolborosi:

— Uite ce chestie, halal muiere! Poate că e terminator? Vovka, tu te-ai fi ridicat?

— Nu spune prostii! răcni Kostin.

În aceeași clipă ușa de sticlă se deschise, ieși un tânăr lungan cu o casoletă emailată și întrebă:

— Mamontova Valentina e a voastră?

— Da, dădui eu din cap, ce face?

— E pentru prima dată când văd așa ceva, zâmbi chirurgul, am văzut eu multe, dar așa ceva! Apropo, vreți să-l luați ca amintire?

Și-mi băgă sub nas casoleta. În aceeași clipă începui să urlu ca o proastă, încercând să mă îndepărtez.

— Ce-i asta? se interesă Slava cu o voce tăioasă. Doctore, te-ai tâmpit? Ce ne bagi sub nas membrele astea amputate?

— În locul Mamontovei l-aș păstra toată viața! spuse cu patimă chirurgul.

— Dar ce-i aia, drace? întrebă fierbând Kostin.

— O proteză de silicon, explică doctorul, de fapt, o chestie extrem de periculoasă pentru organismul femeii, dar Mamontovei i-a salvat viața.

— Nu înțeleg, spuse din nou Slava.

— O să explic, zise doctorul ridicând un deget în sus, unele femei nu sunt mulțumite de dimensiunea sânilor. Pentru a-i mări, fac o operație dureroasă și destul de periculoasă – își pun proteze de silicon. Dacă îl pipăi, sânul pare natural. Aproape tot Hollywood-ul aleargă cu cauciucurile astea, le-a apucat și pe-ale noastre. Dimensiunea nu e limitată, uite, Mamontova și-a pus pur și simplu niște pepeni!

— E clar, spuse Volodia, glontele...

— S-a înfipt în proteză, spuse bucuros doctorul, desigur, am dat jos siliconul, am făcut o cusătură. Bolnava are un hematom, o lovitură, dar e vie! Dacă nu ar fi fost patima asta pentru un bust monstruos, acum ar fi stat la morgă, așadar spuneți, îl luați ca amintire?

— Mulțumesc, nu ne trebuie, bolborosii, dar sânul celălalt o să rămână tot mare?

— Doamnă, ascultați, se enervă chirurgul, aici se acordă ajutor de urgență. Cum o să se întremeze, să se ducă la o clinică de chirurgie plastică, noi nu ne ocupăm de așa ceva.

— Poate să vorbească? se băgă Slava.

— Mâine dimineață, spuse doctorul, vizitele încep la nouă.

— Suntem de la miliție, explică Samonenko.

— Păi puteți să fiți și de la administrația prezidențială, pufni medicul, aici eu comand. Am spus mâine, deci mâine.

— Bine, nu vă mai enervați, oftă Slava.

— De fapt, sunt liniștit ca o piatră, se înroși chirurgul.

Îl trăsei de mânecă pe Samonenko:

— Să mergem acasă.

Am petrecut noaptea aproape fără să dormim. Mai întâi am discutat

despre cele întâmplate, apoi am strâns lucrurile. Dimineață, imediat ce acele ceasului s-au apropiat de zece, mă aflam deja în salon ținând în mână o geantă uriașă plină cu sucuri, fructe și apă minerală.

Valentina stătea în capul oaselor, palidă, avea cearcăne în jurul ochilor. Când m-a văzut, a început să plângă.

— Ei, ei, spusei eu repede, scoțând iute ciocolata, ia mai bine o bomboană, ia uite câte ți-am adus! Katia o să vină diseară, Iulia și Seriojka la fel, iar spre amiază o să sosească și maiorul... Ții măcar minte ce s-a întâmplat?

Tina dădu din cap și se apucă să turuie faptele, mâncând bomboană după bomboană.

În ajun, după ce ușa se trântise în urma mea, a mai stat puțin în pat, dar mai apoi s-a hotărât să se scoale totuși.

Mi-a spus că voia să se apuce de strâns, dar cred că pur și simplu se golise castronelul cu bomboane care se afla la căpătâi și se hotărâse să-și completeze rezervele.

Mai întâi a mers puțin prin bucătărie, s-a dus în baie și atunci s-a auzit soneria la ușă. Știind foarte bine că ușa nu poate fi deschisă imediat, Tina s-a uitat pe vizor și a văzut un tânăr cu înfățișare plăcută și o cutie mare de carton în mână. Tânărul zâmbea larg. Dar ea a întrebat vigilentă:

— Cu cine doriți?

— Cu Evlampia Andreevna Romanova, a răspuns imediat tipul și a adăugat: Are un pachet, e greu.

Arăta așa de drăguț, așa de intelectual, iar cutia era plină de ștampile și peceți. Fără ezitare, Tina a deschis ușa și a spus:

— Dați-mi pachetul.

— Stați puțin, a zâmbit curierul. Sunteți Romanova?

Tina s-a hotărât să nu intre în detalii și confirmă:

— Da.

— Aduceți vă rog un buletin, deocamdată semnați aici, a spus tânărul scoțând o chitanță.

— Vă rog, a răspuns Tina și a zgâriat o semnătură pe foaie – „E. Romanova”. Dau chiar acum fuga după buletin, stați puțin, sunt singură acasă.

— Nu e nevoie, a zâmbit mesagerul.

Ochii i-au devenit imediat reci. Tania a început să nu se mai simtă în apele ei, dar a întrebat:

— De ce?

— Nu e nevoie, a repetat tânărul, a băgat mâna undeva sub scurtă și a tras.

Tina a simțit că e împinsă tare în sânul stâng și o arsură. Nu se știe de ce, nu se auzise niciun zgomot, glonțul zburase încet. A stat așa o clipă, iar mai apoi și-a dat seama: trebuie să fugă, ăsta o să mai tragă o dată! Dar picioarele i s-au tăiat și, după ce și-a pierdut cunoștința, s-a prăbușit.

— Nu mai ții minte ce oră era?

Dădu din cap:

— Nu.

— Ei, măcar aproximativ, când ai coborât din pat?

Tina își plecă privirea.

— M-am uitat la știri la televizor și m-am dus să strâng.

— La care?

— La cele de la ora șase, de pe programul întâi.

Ei, leneșa! Iar stătuse toată ziua pe canapea.Rezultă că atentatorul plecase chiar înainte de întoarcerea mea. Poate chiar îl văzusem. Un băiat înalt, cu părul de culoare deschisă, ieșise repede din scară și a fost cât pe ce să mă dărâme...

— De ce ți-ai pus proteze de silicon?

Ea se înroși.

— Nu îți spun.

Ei, să te ia naiba, nu spune, oricum știu eu ce voiai: voiai să fii frumoasă. Și de unde oi fi luat banii, doar operația de mărire a sânilor nu e dintre cele mai ieftine.

— Lampa, șopti Tina. Numai să nu-i povestești Katiei. Cea mai apropiată prietenă a mea lucrează la Kiev, la o clinică de înfrumusețare. E căsătorită cu medicul-șef. Ăsta a fost cadou din partea ei când am împlinit 25 de ani!

— Păi de ce?

Tina scânci:

— Vreau tare mult să mă mărit, dar am o siluetă idioată: fundul e mare, bustul e zero.

Ei, draga mea, dacă n-ai băga în tine atâta dulce, și fundul tău ar fi zero!

— Lampa!

— Ce mai vrei?

— Du-te la surorile medicale, roagă-le să-mi mai dea o pernă...

Am plecat în misiune.

În spatele unui perete de sticlă, lângă o măsuță plină de fișe medicale, se afla o fătucă cu obrajii umflați și completa repede-repede niște hârtii.

— Spuneți-mi, unde... începui.

— Stați puțin, răspunse asistenta destul de răutăcios, acum completez o adeverință, nu mă deranjați.

Am stat lângă măsuță și m-am uitat mecanic peste umărul ei. Cu litere mari, înalte și înguste fata completa un formular standard. „Această adeverință originală a fost eliberată Elizarovei A.N. pentru faptul de a se fi aflat la tratamentul în spitalul 1754.”

Am simțit un tremurat groaznic în mâini. Văzusem deja un asemenea document completat cu acel scris, chiar cu aceeași greșeală gramaticală.

— T, t.

— Ce? ridică fata ochii.

— S-a aflat la tratament, nu, „la tratamentul”, explicai. Nu e articulat.

— Mare deștepți mai sunteți voi, se enervă asistenta și răcni: Ei, ce stați în sufletul meu? Oricum, analgezicele se dau numai la prescripția medicului.

— Nu am nevoie de injecție.

— Plosca o s-o aducă infirmiera, spuse cu răutate fata, trecând cu mâna pe hârtie, iar dacă vreți să vă măsor tensiunea, așteptați până îmi termin treaba. Îmi bagă o ciocolată în buzunar și cred că m-au cumpărat pentru toată ziua...

Am așteptat până s-a liniștit și am spus încet:

— Nici injecție, nici ploscă, nici tensiune, nu vreau nimic.

— Și atunci care-i treaba? se minună sincer sora.

— Răspundeți-mi la o mică întrebare!

— Care?

— De ce ați trimis rudelor Kseniei Fedina o adeverință stupidă în care îi confirmați moartea?

— Eu nu scriu asemenea documente, mi-o tăie fata.

— Totuși, atunci ați făcut o excepție de la reguli.

— Ascultați, cine sunteți, la urma urmelor?

— Maior Romanova, de la Cercetări penale.

Fătuca prinse culoarea halatului și bâigui:

— Îmi pare bine, pe mine mă cheamă Zoia.

— Așa că uite, Zoinka, spusei eu cu o voce blândă, e o prostie să negi. Ai auzit de expertiza grafologică?

— Despre ce? șopti Zoia.

Oftai. Și unii oameni consideră lectura romanelor polițiste o pierdere totală de timp. Păi aproape toate cunoștințele mele provin din acest

tip de literatură.

— Zoinka, o să iau un model al scrisului dumitale și o să-l compar cu adeverința...

— Păi, oricum n-am scris-o eu, se încăpățâna fata.

— Ei, de spus poți să spui ce vrei, zâmbii, numai că pentru tribunal concluzia expertului reprezintă un document. O să se uite pe el și o să spună: „Haideți...” Apropo, care e numele tău?

— Șarova, spuse sora medicală cu buzele palide.

— Așa o să spună: „Haideți, Șarova, nu mai mințiți.”

— O să fiu judecată?

— Desigur, o asigurai eu, falsificarea adeverințelor se pedepsește de lege. Numai că mai întâi o să fii dusă în arest și o să înceapă ancheta. Un an și jumătate o să stai în celulă, și acolo e rău. Nu ai aer deloc, noaptea lumina nu se stinge niciodată și apa la toaletă face un zgomot îngrozitor.

— De ce?

— Nu știu, dar la închisoare nu sunt rezervoare.

— Doamne, tresări Zoia, ce-i de făcut? O să mă arestați?

— Nu, dacă o să spui cinstit de ce ai scris adeverința.

— Am vrut să ajut o prietenă.

— Pe cine?

— Nadia Feoktistova.

— Cine e?

— O colegă de-a mea, am făcut liceul împreună, și mai apoi a avut o idilă cu Vadim.

— Și ăsta cine e?

— Fratele meu.

— Uite care-i treaba, hai s-o luăm pe rând.

— Nadka locuiește acasă cu noi, cu Vadka. La ei vin mereu musafiri, din zori și până-n seară, e o nebunie. Ea lucrează la dispensarul Ministerului industriei lemnului. Nu are nimic de făcut, bine, mai vine câte un om să-și ia tensiunea, asta-i tot! Iar Vadka lucrează ca șofer, în schimburi. O zi doarme, cealaltă se veselește. Dar nu sunt periculoși, doar că sunt gălăgioși.

Odată Nadiușa a rugat-o pe Zoia să scrie o adeverință referitoare la moartea Kseniei Fedina.

— Nu pot, a dat din cap Șarova, așa ceva numai șeful semnează.

— Doar ai formularele, a insistat Nadia, mai gândește-te, hai, fă-o, fii prietenă.

— Și ștampila e la șef, s-a scuzat Zoia, acolo e nevoie de una specială, iar eu am numai una obișnuită.

— Puțin îmi pasă, a insistat Nadia.

— Adeverința fără semnătura șefului și ștampila rotundă nu e valabilă, a explicat Zoia, nu e acceptată nicăieri, nici la morgă, nici la pompe funebre.

— Nici nu avem nevoie. O trimitem la țară, unor alcoolici de acolo, merge și așa.

— Nu, i-a retezat-o Zoia.

— Uite ce fel ești, a spus lung Nadia, apropo, o să fiu în curând cumnata ta, aproape o soră...

— De ce-ți trebuie adeverința asta?

Nadiușa s-a apucat să explice. O cunoștință a ei s-a căsătorit cu un băiat din sat și, din prostie, s-a dus să locuiască la el. Locul era un adevărat iad. Curentul electric se întrerupea mereu, nu aveau apă curentă, gazul era la butelie, iar closetul în spatele grădinii de legume. Era plăcut să alergi pe-acolo, mai ales într-o noapte geroasă de decembrie, în papuci, treierând zăpada cu picioarele goale. Socrul bea de stingea, soacra și ea după puterile ei, dar rezultatul era unul singur – niciunul nu știa pe ce lume se află. Și în casă mai stăteau doi frați alcoolici și un copil mic debil. Ultimul urla mereu... Trebuia să se scoale la cinci, să mulgă vaca, să dea mâncare la porci, să tragă după ea o oală uriașă cu cartofi fierți...

Prietena Nadiei, fată de la oraș, a suportat numai două săptămâni o asemenea viață și a plecat. Dar o tot suna mereu tânărul soț, cerându-i să se întoarcă. Și așa s-au gândit să-i trimită o adeverință din care să rezulte că a murit.

Zoia a ezitat, dar chestiunea a fost tranșată de ultima frază spusă de viitoarea cumnată:

— Aduci adeverința și îți dau costumul meu albastru, cu pantaloni, oricum mi-e mic!

Șarova tremura. Pantalonii cu sacoul de culoarea azurului berlinez îi veneau extrem de bine și tare mai voia să primească setul pentru uz personal. Într-un cuvânt, a doua zi a făcut adeverința fictivă și i-a dat-o Nadiuhăi, primind în schimb costumul râvnit.

— Dă-mi adresa, zisei.

— A cui?

— A prietenei tale, Feoktistova.

— Păi, locuiește la noi!

— Atunci dă-mi-o pe a ta, mă enervai.

Măi, dar proastă mai e Zoia asta!

— Volgogradski 7, își trase fata nasul, numai că nu e acolo.

— Păi n-ai spus că locuiți împreună?

— Nadka acum e la serviciu, la dispensar, strada Rozanova.

— Minunat, oftai și ordonai: Mai dă și o pernă.

— De ce?

Doamne! Firesc, pentru a i-o pune peste nas și a o sufoca.

— Îmi trebuie!

— Luați, se duse repede Zoia la dulap, numai să o ascundeți la ieșire, că o s-o ia paza.

Punându-mi la subsuoară perna plată, mă întorsei la Tina.

— Ei, mult ai mai umblat, îmi spuse ea cu reproș, ești bună de trimis după moarte.

După ce i-am îndesat perna sub cap, am ieșit pe coridor și imediat m-am ciocnit de niște sanitari care împingeau un pat cu un trup nemișcat, în ghips. A trebuit să intru într-un alt salon și să las să treacă „transportul”! Dar nici nu apucă să treacă patul cu scârțâitul lui nesuferit, că în spate se și auzi vocea lui Kostin:

— Duduie, unde e internată Mamontova?

— La șapte! strigă o voce subțire.

Frânai lângă ușă. Las’ să se ducă Volodia liniștit la Tina, nu am timp să stau cu el de vorbă.

26

Dispensarul se afla într-o casă veche vopsită într-un roz deschis. Pur și simplu o căsuță din turtă dulce, o adevărată mostră a barocului moscovit. Ferestre încadrate de un ornament multicolor, uși pictate și o scară mititică.

Dar cei de la pază nu se potriveau deloc cu acea căsuță de păpuși. Mi-au interzis categoric să intru.

— Sunați la interior, îmi spuse un bărbat în combinezon negru, 268.

Am format numerele necesare și am auzit un leneș:

— Alo.

— Nadia Feoktistova?

— Da.

— Am fost trimisă de Zoia Șarova.

— Poftiți, etajul unu, camera 25.

— Nu mă lasă cei de la pază.

După ce oftă greu, Nadia spuse:

— Atunci așteptați, vin acum.

Pentru a coborî la parter a avut nevoie de patruzeci de minute. Mă înfuriasem de tot, tot țopăind pe loc de enervare. În cele din urmă lângă turnicheți apăru o blondă masivă cu un halat alb minuscul, care nu-i acoperea genunchii.

— Hei, îmi făcu ea cu degetul, aici.

Gardienii se retrăseseră și urcai pe scară. Lângă ușă, chiar în capătul coridorului, Nadia scoase niște chei, intrarăm într-o încăpere mică cu un pat de spital, apoi se interesă politicos:

— General sau în zona cervicală?

— Ce?

— Masaj general sau numai în partea de sus?

— N-am venit pentru masaj.

— Nu? ridică Nadia sprâncenele frumos desenate. Și atunci pentru ce?

Ezitai o clipă și spusei:

— Mă cheamă Raisa Konstantinovna Fedina. Spuneți, unde e Ksiușa mea?

— Cine? se minună Nadia. Nu o cunosc.

— Ei, cum așa, începui eu să mă plâng cu jale. I-ați spus Zoiei să scrie despre moartea Ksiușei. De ce? Știu doar că fata e în viață, unde e? Spuneți-mi, fiți bună.

Nadia începu tulburată să se tragă de mânecile halatului, dar mai apoi bâigui:

— Doamne, chiar nu știu.

— Dar v-ați întâlnit cu ea.

— Nu.

— Dar adeverința...

Feoktistova continua să se tragă de mâneci. Fața ei frumoasă, netedă, dar cam stupidă, arăta tulburare. Mă hotărâi să trec la atac:

— Bine, o să mă duc la miliție, o să spun despre dumneavoastră și Zoia, să se ocupe organele.

— Vai, nu trebuie! strigă Feoktistova.

— Ba trebuie foarte tare, spusei eu, întorcându-mă spre ușă, speram că o să-mi spuneți cu frumosul.

— Bine, pe cuvânt, nu o știu pe Ksenia, nu am văzut-o vreodată!

— E frumos să minți! Nu-i nimic, o să spui la Petrovka adevărul!

Nadia își împreunase mâinile ca de rugăciune:

— A fost o glumă!

— Tare bună glumă, recunoscui eu, să trimiți mamei o hârtie despre

moartea fiicei.

— Andrei a spus că acolo stă numai soțul, începu să plângă Nadia.

— Care Andrei?

— Vânzătorul, scânci Feoktistova.

Rupse o bucată de tifon și se apucă să sufle în ea cu zgomot.

— Vânzător?

— Aha, dădu din cap fata și se îndreptă spre lavoar.

Cât timp se spălă, mă așezai și începui să studiez masa. Pe o farfurioară era o moviliță de fursecuri, alături o cană cu cafea fierbinte, tot acolo se afla un roman cu copertă de hârtie, cu o denumire care te intriga, Iubire sub soare. După cum se vede, Nadia își petrecea de minune timpul la serviciu, bea Nescafé, se delecta cu lectura și se pregătea să mai câștige un ban, făcând masaj.

Zgomotul apei încetă. Nadia își mai suflă o dată nasul și se șterse cu prosopul caroiat. Fără machiaj fața arăta mai simplă, mai tânără și mai lipsită de apărare.

— Vă rog să mă iertați, începu să bâiguie fata, dar Andrei m-a rugat așa de tare și m-a asigurat că acolo stă numai soțul alcoolic, de aceea am și acceptat.

— Dar dacă e să-mi povestiți în ordine, o rugai, cine e Andrei ăsta?

— Cel mai bun prieten al lui Vadim, soțul meu.

— Sunteți căsătorită?

— Peste o săptămână ne ies actele, explică Nadia, Andrei a venit cu rugămintea, nu puteam să-l refuz... Se pare că fata lui trăise cu un băiat din Podmoskovie, acolo sunt numai alcoolici de groază, și ea a fugit.

— De ce Andrei v-a rugat pe dumneavoastră, și nu pe Vadim?

— Păi, pentru Vadka Zoika nu va face nimic, dar pentru mine, da.

— Înțelegeți ce prostie ați făcut? Trebuia să-l refuzați pe Andrei, nu să pregătiți adeverința despre moartea ei.

— Da, spuse trist Nadia, știți unde lucrează? La magazinul „Yves Saint-Laurent”.

— Și ce-i cu asta?

— Păi ei mai au câteodată și cosmeticale expirate. Rujul are garanție o jumătate de an, pudra douăsprezece luni, rimelul la fel. Când expiră termenul, totul se distruge. Firmele bune au grijă mare la calitate. Iar Andriușa mi le aduce mie. De fapt, cosmeticele oricum sunt bune, chiar și când a trecut termenul. Ați înțeles?

Desigur. O asemenea cunoștință în niciun caz nu putea fi refuzată. Cu salariul ei, Nadiușa nu avea cum să își cumpere o cutiuță de firmă, ar fi trebuit să se machieze cu falsuri egiptene sau turcești. Pentru o așa cauză ar fi adus orice fel de adeverință!

— Dă-mi adresa lui Andrei.

— N-o știu, bâigui Nadia.

— Unde lucrează?

— Magazinul „Yves Saint-Laurent” de pe Krasnozviozdnaia...

Mă uitai la ceas – două fix. Cel mai probabil băiatul era încă la tejghea.

— Numai că n-o să vă spună nimic, prinse curaj Feoktistovna, chiar nimic, o să arunce totul pe mine, e tare viclean.

— Nu are rost să-l minți pe un angajat al miliției.

— Desigur, desigur, dădu repede din cap Nadia, dar de unde-l luați pe angajatul ăla? Credeți că o să convingeți așa de ușor un polițai să meargă cu dumneavoastră? Ăștia fără bani nu merg nicăieri...

— Eu sunt maior de la Cercetări penale.

— Dumneavoastră? se retrase Nadia și bâigui pierdută: Doar ați spus că sunteți mama Kseniei.

Drace, uitasem de tot că m-am dat drept ruda îndurerată.

— Nu-i nimic, spusei eu întorcându-mă spre ușă, și cei din organele de ordine publică fac copii. Așa că sunt în același timp și mamă, și anchetator!

Nina scoase o exclamație și se așeză pe pat. Dar nu mai aveam nevoie de fată.

Feoktistova greșise. Pe Krasnozviozdnaia se afla nu un magazin, ci un salon al cunoscutei firme franțuzești. În hol, cufundate în fotolii moi, niște femei îmbrăcate elegant beau cafea. Se vedea imediat că sunt cliente foarte înstărite. Cei care își închipuie că femeile super-bogate se îmbracă extrem de elegant, poartă pantofi cu toc de aur și se împăunează din cap până-n picioare cu briliante greșesc. Haine de sobol care se târăsc pe asfalt, inele uriașe pe deget și fuste mini cusute cu pietre naturale poartă numai invitatele la petrecerile din show-business sau soțiile unor negustori îmbogățiți peste noapte. Femeile cu adevărat înstărite, care au în geantă numeroase cărți de credit și telefoane conectate la Bee-Line „Elita" se tem cele mai tare să nu arate vulgar. Poartă haine moi, în tonuri liniștite, fuste, care de regulă acoperă genunchii, în niciun caz pulovere mulate. Machiajul e în tonuri de un maro deschis, parfumul de cea mai bună calitate, dar nu tare, manichiura ireproșabilă. De fapt, n-o să vedeți unghii lungi date cu gel, îngrozitoare. Bijuteriile sunt autentice, pietrele scumpe le poartă numai seara și în niciun caz nu se duc la cumpărături sclipind ca un brad de Crăciun. Preferă încălțămintea simplă, iar hainele de blană pe care le poartă pe stradă nu sunt cele de la recepții – de regulă au blana pe dinăuntru.

Dar oricât ai ascunde bogăția, ea se tot vede. O îngrijire deosebită a feței, silueta elegantă – rezultat al modelării corporale –, bronzul egal și, lucrul cel mai important, maniera absolut sigură de a se comporta arată liniștea omului care nu știe câte bancnote are în portofel. Femeile care umpluseră salonul „Yves Saint-Laurent" făceau parte din această categorie.

Lângă perete, la un birou cu computer, era de serviciu o tânără. În mod clar voia să placă clientelor, de aceea își făcuse o coafură extrem de modernă cu niște șuvițe care ieșeau în toate direcțiile, se stropise cu Resonance și-și machiase fața ca un indian gata de luptă.

M-am apropiat de ea și am întrebat:

— Unde îl pot găsi pe Andrei?

Fata mi-a aruncat o privire evaluatoare, gândindu-se în mod evident că vizitatoarea cea nouă nu e o clientă prea importantă. Dar deprinderea profesională își spuse cuvântul. Buzele de un roșu aprins se întinseră într-un zâmbet prefăcut.

— Andrei se întoarce la șase, a dus o comandă. Puteți aștepta, beți o cafea, citiți niște reviste.

M-am apropiat de tejghea și abia mi-am reținut o exclamație de indignare. Prețurile erau năucitoare. O ceașcă de cafea era 75 de ruble, un sendviș minuscul cu șuncă era spre o sută, iar niște castronele mici pline cu varză și morcovi costau cel mai mult – 162 de ruble. De regulă, o asemenea eleganță culinară este cea mai ieftină din meniu. M-am uitat în jur. Doamnele care discutau în liniște mâncau în principal varză. Așa, totul e clar, aveau grijă de siluetă, de aceea prețul micii salate atinsese un nivel incredibil.

După ce am luat hotărârea de a aștepta liniștită pe canapea citind puțin, m-am apucat să răsfoiesc revista Cosmopolitan și mi-am întins picioarele. Privirea mi s-a oprit pe cizmele care cunoscuseră vremuri mai bune. Cu un oftat mi-am ascuns labele sub canapea și m-am apucat să studiez revista, pe care nu o cumpăram din cauza prețului obraznic.

Dar nici nu a apucat creierul meu să digere articolul cu o denumire ce te intriga, Sex întotdeauna, când deasupra urechii a cântat o voce blândă:

— Vă rog să mă iertați...

Am ridicat privirea.

Lângă canapea se afla o fată de vreo douăzeci de ani.

— Sunteți prima dată la noi?

Am dat din cap.

— Ce doriți? Coafat? Un machiaj nou? Manichiură? Sau tot pachetul?

Am zâmbit.

— La drept vorbind, pur și simplu îl aștept pe Andrei.

— O să ajungă la șase, răspunse fata, mai e mult, o să avem timp. În opinia mea, trebuie să ne ocupăm de părul dumneavoastră.

În privința asta nimerise bine. Domnul m-a răsplătit cu un păr rebel. Orice i-aș face, îmi stă în toate direcțiile. Permanentul nu se păstrează, nici vopseaua. De la natură am un păr gri-deschis, ca de șobolan, și oricât am încercat să schimb culoarea în roșu, castaniu sau blond, am

înregistrat numai eșecuri. Toate vopselurile la care se face reclamă – Policolor, L'Oreal și Schwartzkopf – nu au putut să-i vină de hac părului meu. La început totul arată minunat, dar e suficient să mă spăl, că oglinda îmi arată ceva ce seamănă cu o cârpă de culoare gri-cenușiu-zmeuriu. Renunțând la alte încercări, nu m-am mai îngrijit – îmi strângeam pur și simplu șuvițele într-o coadă la ceafă.

— Și vi se potrivește de minune noul machiaj, susură fata, e elaborat special pentru doamnele rusoaice.

Dădui din cap:

— Mă tem că prețurile dumneavoastră nu sunt pentru buzunarul meu.

Maestra zâmbi drăguț:

— Acum se fac reduceri de Crăciun. Apropo, dacă acceptați un serviciu complex, coafură plus machiaj, vi se mai face o reducere de 50%. Rămâne de plată numai un fleac.

— Cât anume?

— În total o sută de dolari, spuse fata, pur și simplu gratis.

Am oftat. Noi trăiam din banii ăia o săptămână. Dar în portofelul meu erau bani... Și deodată mi s-a făcut chef să stau comod în fotoliu și să-mi las capul pe mâna coafezei. La urma urmei, venea Revelionul, trebuia să arăt frumoasă și tânără, aveam deja peste treizeci de ani și spre seară în jurul ochilor îmi apăreau cearcăne. Și nici coada aia stupidă nu mă avantajează. Umblam zile întregi cu limba scoasă, sperând să câștig cât de cât cum trebuie. La urma urmelor, de ce sunt făcuți banii, dacă nu pentru a-i cheltui după poftă? Văzând ezitările clientei, fata spuse:

— Cred că vom putea să vă obținem un tarif special, totul va ajunge la 90 de dolari.

— Bine, răspunsei eu temătoare, să mergem.

— O decizie minunată, mă încurajă ispititoarea și mă conduse într-o cabină micuță unde se plictisea un băiat de vreo treizeci de ani.

— Kostia, spuse fata, o clientă.

Konstantin mă așeză în fotoliu și se apucă să turuie:

— Dacă-mi dați voie, o să fac din păr o bomboană. Văd că aveți stilul

avangardist, ceva stil Glamour. Ați auzit de Glamour?

— Nu.

— A, dădu ochii peste cap Kostia, este o stea în ascensiune a podiumurilor pariziene, frumoasă cum nu s-a mai văzut în lumea asta. Apropo, semănați foarte tare cu ea. Da, în mod clar, dumneavoastră vi se potrivește stilul Glamour. Cum facem? Riscăm?

Tare mai doream să mă transform într-o stea a podiumurilor pariziene.

— Dă-i drumul!

Kostia începu să țăcăne foarfecele și pieptenii. Apoi se apucă să amestece o substanță într-un castronel.

— De ce aici nu e oglindă? întrebai.

— Ăsta este stilul nostru, explică el, clientul nu vede procesul de creație, doar rezultatul final. După ce o să terminăm, o să vă admirați. Puteți să fiți sigură, din mâinile mele iese numai ceva extraordinar, minunat și frumos!

După asemenea asigurări m-am relaxat. În cabina mică se auzea o muzică plăcută, Kostia tot trăncănea neobosit despre modă, șampoane și creme. Capul meu era varză de atâtea informații despre ultimele realizări în domeniul înfrumusețării și despre viața intimă a starurilor de cinema.

Apoi începu să bâzâie foehnul.

— Ah, ah, ah, bolborosea Kostia, mișcându-se în jurul fotoliului cu un pas ușor, de dans, nu, e minunat, extraordinar, ți-e și teamă să privești o asemenea frumusețe... Și acum puțin machiaj...

Pe fața mea trecu o pensulă care mă gâdilă, urmară farduri de obraz, de pleoape, ruj...

În cele din urmă Konstantin îmi dădu jos halatul roz și spuse:

— Haideți, să mergem în hol.

Ieșirăm din cabină și o pornirăm spre anticameră. Maestrul mă conduse spre o oglindă uriașă și spuse mândru:

— În opinia mea, e clasă. Vă place?

Am aruncat o privire și am rămas așa, împietrită, precum nefericita soție a lui Lot. Din difuzoare se auzea un cântec. Jecikin cel fără voce tot cânta în neștire: „Pentru că nu se poate, pentru că nu se poate, pentru că nu se poate să fii așa de frumoasă...”

O melodie foarte potrivită, pentru că într-adevăr nu puteam arăta așa! Câteva clipe am încercat fără succes să-mi vin în fire. Konstantin depusese eforturi uriașe transformând clienta în stil Glamour, iar acum ochii mei descopereau cu groază rezultatul. Fizionomia... Nu, mai bine să zic întâi despre păr. A fost tuns și vopsit, dar în modul cel mai incredibil. La rădăcină șuvițele erau negre, apoi venea o culoare deschisă, iar la vârfuri bucurau privirea printr-un roz intens. Ca un flamingo turbat sau o cioară înnebunită, care se hotărâse să se transforme într-un bâtlan exotic. Asemănarea cu o pasăre mi-o conferea și tunsoarea. Șuvițele scurte erau zburlite. Nu, mă rog, m-am grăbit când m-am comparat cu o înaripată. Trebuia să recunosc, cel mai mult semănam cu un porc sârmos stropit din greșeală cu spumă de vișine.

— Ei, mă grăbi Kostia, care interpreta în felul său tăcerea clientei, cum e?

— Super, spusei, uitându-mă fix la ceea ce dimineață încă mai era fața mea.

Pielea își pierduse paloarea. Acum fruntea, obrajii și chiar și gâtul se remarcau printr-o gălbeneală mongoloidă. Și ochii aminteau de strămoșii glorioși din Răsărit. De fapt ochii mei sunt albaștri-cenușii, dar acum, din cauza genelor așa de colorate, a sprâncenelor și a pleoapelor încărcate de fard, irisul părea aproape negru. Pe obraji se întindea o rumeneală de un maro închis. Buzele deveniseră deodată mai pline și cumva se retrăseseră, bărbia se micșorase, iar nasul, dintr-un motiv de neînțeles, se întinsese. Nu devenisem nici mai tânără, nici mai frumoasă, nici mai bună... Pur și simplu eram o altă femeie.

— Soțul nici n-o să vă recunoască, se entuziasmă Kostia, o să vă ia în brațe și o să vă arunce imediat în pat. Nu soție, ci o bomboană, frumoasă, sexy, nouă...

I-am dat în tăcere cei 90 de dolari și m-am trântit pe canapea.

— Mai veniți, turuia Kostia, sunt bucuros că v-am cunoscut, numai să vă programați înainte, sunt maestru cu numeroase premii și sunt mereu ocupat, azi pur și simplu ați avut noroc. O clientă permanentă s-a îmbolnăvit. Apropo, cum vă cheamă?

— Francisca din Catalunia, spuse limba.

— Ah, ce nume! oftă Kostia.

În mod clar nu o știa pe ducesa franceză pe care contemporanii veninoși, din cauza unei iubiri nemăsurate pentru pudră, farduri și alunițe o numeau „Calul pictat”.

După ce m-am așezat pe canapea, am căzut pe gânduri. Să mă duc la toaletă și să-mi dau jos monstruozitatea sau să obțin pentru nouăzeci de dolari măcar o anumită satisfacție și să apar acasă în felul ăla, speriindu-i pe ai mei?

— Vă rog să mă iertați, se auzi o voce plăcută de tenor.

Am ridicat îngrozită ochii. Chiar dacă mi s-ar propune să mi se facă manichiura absolut gratis, n-o să mai accept nimic! Te pomenești că Glamour-ul ăsta, care este etalon al imaginii mele de acum, presupune și tatuaje pe degete. Nu, în salonul ăsta trebuie să fii foarte atent!

— Vă rog să mă iertați, repetă tenorul, sunt Andrei. Kostia a spus că m-ați căutat.

Lângă canapea se afla un tânăr simpatic într-un pulovăr roșu flaușat și cu blugi. Zâmbetul plăcut îi lumina fața deschisă. Pe neașteptate m-am enervat. Umblă în timpul serviciului cine știe pe unde! A dus o comandă! Până la șase seara! Ce naiba, în alt oraș? Dacă deșteptul ăsta ar fi fost la locul lui, nu mi-ar fi trecut prin cap să cheltui o sumă nebunească pentru schimbarea imaginii!

— Maior Romanova, de la Cercetări penale! răcnii eu, scuturându-mi coafura negru-alb-roz.

Câteva doamne își ridicară privirea de la mâncarea lor, uitându-se cu interes în direcția noastră.

— Mai încet, vă rog, mă imploră Andrei, ce s-a întâmplat?

— Unde o să stăm de vorbăm? mă enervai eu, fără să cobor tonul.

— Veniți aici, bâigui Andrei, arătând spre o ușă mică în colț.

Am sărit imediat în picioare și am dat fuga în direcția indicată. Furia îmi conferea viteză și putere. În spatele ușii se afla o cămăruță plină cu borcănele, sticluțe cu șampon și tot felul de flaconașe. În mod evident, acolo era magazia.

— Vă ascult, spuse foarte politicos Andrei, continuând să zâmbească.

M-am trântit pe un taburet șchiop și i-am ordonat tânărului:

— Ia loc.

Andrei oftă și ascultă.

— Și acum, răcnii eu, spune-mi imediat care e domiciliul Kseniei Fedina. În caz de refuz chem patrula și te trimit la Petrovka, acolo o să stea de vorbă cu tine ca între bărbați.

— Ce am făcut? se minună Andrei.

— Nimic, spune repede adresa.

— Dar cine e asta Fedina? se minună interlocutorul. Aud numele pentru prima oară.

— Minți!

— Doamne Dumnezeule, să nu mă ridic de pe scaun!

— Acum n-o să te mai ridici, pufnii. Ksenia Fedina, pentru care ai cerut o adeverință constatatoare de deces, de la logodnica lui Vadim, Feoktistova.

— A, aia, spuse lung Andrei.

— Ți-ai adus aminte?

— Cine uită o asemenea stricată, Ksiuha.

— De ce nu ai recunoscut imediat?

— Păi, îi uitasem numele.

— Acum ți-ai adus aminte?

— Ei...

— Hai, povestește!

— Ce?

— Tot.

— Păi nu e nimic.

— Ascultă, istețule, mă enervai, fă-o tu pe prostul, în primul rând o să te duc la secție, iar în al doilea rând o să-i povestesc șefului tău de vizita aia a ta. Ce crezi, o să le placă să țină în salon un angajat care are probleme cu miliția?

— Dar nu știu nimic despre ea.

— Deci pur și simplu ai întâlnit-o pe fată pe stradă, ea a cerut o adeverință, tu ai făcut rost de ea și gata?

— Nu e chiar așa.

— Atunci cum?

— Pot să fumez? întrebă băiatul cu buzele tremurând.

— Deocamdată da, spusei eu milostivă, dă-i drumul.

Andrei scoase un pachet de Parliament și scăpă jos un flacon cu ruj.

— Te dai cu ruj? zâmbii. Unii ca ăștia în arest sunt tare îndrăgiți, în sens propriu și figurat.

— E expirat, explică băiatul, l-am luat pentru vecină.

Făcătorul de bine al femeilor, care împărțea în dreapta și-n stânga cosmetice stricate în ambalaje frumoase, nu mi-a stârnit niciun sentiment bun, și am șoptit:

— Îți dau cinci minute pentru a spune esența.

27

După moartea părinților, Andrei trăise singur. Nu era cine știe ce apartamentul lui mic și amărât, de două camere, la capătul lumii. Însă era al lui, fără niciun fel de rude. Nu se pregătea să se însoare și schimba fetele ca pe tuburile de pastă de dinți. Azi Sveta, mâine Lena, poimâine Natașa...

Găsea femei, de regulă, la discotecă, unde mergea cu o frecvență de invidiat, de trei ori pe săptămână. Avea vreo douăzeci de ani, vârsta tocmai bună pentru a se bâțâi în întuneric în bubuitul îngrozitor. Dar pe Ksiușa a pescuit-o într-o stație de autobuz. Andrei avea o rablă veche, cumpărată după moartea părinților. Venind acasă într-o seară târziu, a văzut o frumușică. Era, în mod evident, înghețată. A frânat și a strigat:

— Încotro?

— Ce te interesează? a zâmbit fata.

Andrei și-a dat seama că e mai mare decât i se păruse la prima vedere, dar nu s-a întristat. Chiar îi plăcea când partenera era mai în vârstă. Cu una ca asta e mai simplu, nu face nazuri. Au petrecut seara plăcut. Dimineață fata și-a băut cafeaua și a întrebat:

— Locuiești singur?

— Singur, a confirmat Andrei.

— Lasă-mă să stau și eu o săptămână aici.

— Ești fără de adăpost? a zâmbit cavalerul.

— Aproape, i-a răspuns în același ton și ea.

— Dormi pe stradă? a înțepat-o Andrei.

— Nu, asta nu, a zâmbit Ksenia.

— Și atunci?

— Păi, soțul a început să facă figuri, a spus oftând noua cunoștință.

— Cum așa, s-a minunat Andrei. Ce, e așa de rău?

Ksenia a oftat greu și s-a apucat să povestească detalii sfâșietoare.

Se căsătorise din mare dragoste cu un băiat pe care îl cunoscuse în urmă cu abia trei săptămâni. Se dovedise că locuia în Podmoskovie și a dus-o pe tânăra soție la el, în satul Selihovo. Ea a regretat fapta nechibzuită chiar de a doua zi, când și-a dat seama că noile rude sunt alcoolici cu state vechi, iar ea, în calitate de tânără noră trebuia să aibă grijă de casă, livadă și vite.

Nu trecuse nici o lună când dragostea pătimașă s-a stins și Ksiușa a început să se gândească la plecare. Nu a reușit imediat. Soțul viclean, care primise o servitoare gratis, îi ascunsese buletinul, și a fost nevoită să-l caute trei zile prin toate ungherele.

În cele din urmă cărticica s-a dovedit a fi în cocina porcilor, după o grindă, și Ksiușa a fugit, așteptând clipa în care rudele dragi s-au îmbătat tun.

Când a ajuns din nou la Moscova, și-a spus că toate necazurile s-au terminat, dar nici vorbă de așa ceva. Mai întâi soțul părăsit suna întruna la telefon, după care a venit și a rezolvat simplu problema cu fugara, țărănește, lovind-o până a umplut-o de vânătăi.

De atunci Ksiușa se temea să rămână singură în casă și nu știa ce să facă.

— Ei, da, a oftat Andrei, astea da probleme! Poate găsește pe altcineva și va renunța la tine.

— Păi unde să găsească o asemenea proastă? și-a plesnit mâinile Ksiușa.

— Hai să-i trimitem o telegramă că ai murit, i-a propus cavalerul.

— N-o să creadă, a oftat ea, uite, dacă ar fi vorba de un certificat de deces...

— Da' cum să faci rost de el? a zâmbit Andrei.

Și atunci i-a venit în minte o idee minunată.

— Ascultă, un prieten al meu are o soră care lucrează la spital. Să vorbesc, poate face ea rost de o adeverință despre moarte subită,

pentru bețivii tăi e bună și una ca asta. Numai să aibă o ștampilă. Sunt de la țară, sunt creduli.

— Grozav, a spus entuziasmată Ksiușa, dar o să fie de acord?

Andrei a chicotit:

— Avem cum s-o abordăm. Fata, la drept vorbind, e respingătoare și nu mă agreează, dar cea mai bună prietenă a ei, Nadka, e viitoarea soție a lui Vadka. Ea e gata să facă orice pentru Nadka. Și Nadka e plină de recunoștință față de mine, nu-ți fie teamă, o să-ți scrie adeverința.

Ksenia îi plăcuse foarte mult lui Andriușa și voia cu orice preț s-o țină lângă el.

Nadia nu i-a înșelat așteptările. Ksiușa a primit hârtia și a trimis-o rudelor. O săptămână a locuit cu Andrei, dar într-o bună zi de luni, când s-a întors de la serviciu, băiatul nu și-a mai găsit iubita. Ksiuta dispăruse, parcă se evaporase, luând cu ea trei sute de dolari puși deoparte de proprietar pentru concediul de vară.

— Unde s-a dus? întrebai.

Vânzătorul de rujuri ridică din umeri:

— Habar nu am.

— Știi unde lucra?

— Nu, se pare că învăța.

— La ce facultate?

— Dracu' mai știe, ori de economie, ori de pedagogie...

— Și ce, nu știi nimic despre ea?

— Nu, dădu din cap băiatul.

— Te-ai culcat cu ea o săptămână întreagă, mă indignai, oare chiar nu ai aflat nimic despre prietenii ei, de exemplu?

— Patul nu e prilej de cunoștință, mi-o tăie Andrei, nu a spus nimic, numai despre soțul bețiv.

Am oftat. Generația Pepsi nu prea e curioasă.

Am ajuns acasă într-o dispoziție groaznică. Trebuia să recunosc, căutarea Tatianei Mitepaș intrase definitiv în impas. Zece mii de dolari îmi făceau cu mâna, și eu nu aveam s-o găsesc niciodată pe fata asta alunecoasă.

Nici nu am apucat că intru, că Seriojka a și început să urle:

— Lampudel, pe unde ai umblat?

— Cu treabă! strigai la rândul meu, dându-mi jos cizmele de care mă săturasem umblând toată ziua.

— Ce treabă, se indignă Iulia, ieșind în hol, uită-te la ceas! Dacă...

Dar Iulecika nu mai apucă să termine fraza. Mai întâi rămase așa cu gura deschisă, apoi spuse cu greu:

— O, drace, Lampa, ce-i cu tine?

— Îți place? întrebai.

— Seriojka, începu să urle Iulia, Seriojka, vino aici, repede!

— Ei, ce s-a întâmplat? bolborosi nemulțumit soțiorul. Arde? E inundație?

Iulia arătă cu degetul în direcția mea:

— Privește!

— Ei, continuă Serioja să protesteze, ce, n-am mai văzut-o pe Lampudel, mare noutate!

Privirea lui se concentră asupra mea și începu să țipe:

— Doamne! Ce-i asta?

— Aha, remarcă mulțumită Iulia, ai văzut și tu în cele din urmă!

— Ce ți-ai făcut? începu să urle Seriojka. E o catastrofă!

— Dar, după mine, e tare, îmi exprimai eu dezacordul, aruncând o privire în oglindă, și a costat, apropo, deloc puțin, nouăzeci de dolari!

Seriojka, Iulia și Kiriușka, venit și el la auzul gălăgiei, au rămas muți.

Am pornit mândră spre dormitor, era timpul să mă odihnesc după greutățile zilei.

Dimineață, Katia, privind la capul meu multicolor, întrebă sfioasă:

— Lampușecika, poate că te duci la coaforul meu? E un maestru minunat, vopsește extraordinar, tunde...

— În fine, cred că nu mai are ce tunde, zâmbii eu, pipăind șuvițele zburlite în toate părțile.

— Ei, atunci să te vopsești, nu se liniști Katia și spuse repede: Deși te prinde foarte bine varianta asta extremă...

Mă săturasem însă să mă prefac entuziasmată și spusei posac:

— Poți să nu faci eforturi. Știu și eu că arăt ca un porc spinos turbat. Hai, sună-ți maestrul.

Katerina luă telefonul și, după ce ciripi vreo două minute, spuse mulțumită:

— Pregătește-te repejor și du-te repede pe aleea Razduvaev. Între centrul de pâine și ușa CEC-ului, ai grijă să nu confunzi.

— Mi s-a vopsit părul, nu creierul, spusei eu punându-mi scurta.

— Nu știu ce să mai cred, bâigui Katiușa, ce minte poți să ai să te „vopsești” așa?!

După ce am văzut coaforul mic, cu numai două fotolii, la drept vorbind, m-am întristat. Niciodată un specialist bun nu lucra într-un asemenea loc. Pereți coșcoviți, o oglindă întunecată și apa care picura întruna din robinetul stricat...

La fereastră un tânăr înalt, slăbuț, îl rădea pe un zdrahon mare cu gâtul ca o coloană.

— Pe cine căutați? se interesă deloc amabil frizerul.

— Pe Maksim, m-a trimis Katia Romanova.

— Vă ascult, continuă el, fără să lase mașina de ras.

Moralul îmi căzu de tot. Doamne, ce proastă a trebuit să fiu să apar acolo, în vizuina aia de gândaci! Și de unde am tras eu concluzia că așa un specialist bun are Katia? E suficient să-mi amintesc ce grozăvie

se întâmpla cu părul ei! Și acum se vedea că de tunsoare se ocupă un frizer.

După ce-l lăsă pe tânărul ras, Maksim scoase un prosop vechi găurit și plin de pete care nu ieșiseră la spălat, îl înfășură în jurul gâtului meu și se interesă destul de indiferent:

— Cum să vă fac?

— Nu știu, bâiguii eu încet, vedeți și dumneavoastră...

Maksim ciufuli ceea ce rămăsese din părul meu și apucă oftând foarfecele.

— Numai să nu fie zero! murmurai eu și mai îngrozită.

— Nu te teme, pufni maestrul, oricum nu va fi mai rău.

M-am încruntat și am început să ascult țăcănitul ritmic și zăngănitul foarfecelor.

— Dacă nu e secret, întrebă Maksim, unde v-ați colorat așa?

— La salonul „Yves Saint-Laurent", varianta de iarnă, recunoscui eu onestă.

— Aha, am înțeles, spuse maestrul și îmi puse o căciuliță de cauciuc, „Yves Saint-Laurent", deci e super...

Peste două ore mă uitam în oglindă și nu-mi puteam crede ochilor.

Desigur, niciodată nu mai avusesem o tunsoare așa de scurtă, dar trebuie să recunosc că îmi venea incredibil de bine. Părul căpătase o culoare uniformă de un șaten deschis, iar bretonul avea un reflex ușor roșcat.

— Grozav! nu mă putui abține.

— Nu chiar, răspunse serios maestrul, dar, din păcate, este tot ce am putut face. Dacă veți veni regulat, o să vă redau culoarea naturală, deocamdată o să arătați așa.

— Pur și simplu aveți talent, nu mă potolii, de ce lucrați într-un asemenea loc, să vă fi dus...

— La salonul „Yves Saint-Laurent", râse Maksim, nu mulțumesc, am o grămadă de clienți, apropo, nu locul îl sfințește pe om, ci omul

sfințește locul. Vă costă patru sute de ruble.

Bucuroasă că nu mi-a cerut o sumă imposibilă, am deschis gentuța, însă am scăpat-o imediat pe jos. Conținutul s-a împrăștiat pe linoleum.

Maksim s-a aplecat și s-a apucat să strângă mărunțișurile – chei, pieptăn, o mică oglindă, agenda de telefon... Ultima s-a aflat în mâinile lui fotografia Kseniei. Uitându-se la ea cu interes, m-a întrebat:

— E cunoștința dumneavoastră? Ce mai face, s-a căsătorit, totul e bine?

— O știți pe Ksenia? mă minunai.

— Da… în linii mari, pufni Maksim, se poate spune și așa.

— De unde?

Maksim începu să râdă.

— Dar nu mi-ați răspuns! Sunt extrem de interesat, s-a căsătorit Oleg Iakovlevici cu ea? Mi-e rușine să-l întreb direct pe el.

— Pisemski?

Maksim dădu din cap:

— Îl cunoașteți și pe el?

— Se tunde aici, explică tânărul, e un bărbat minunat, tare aș mai fi vrut să-l ajut, de aceea am intrat în aventura asta!

— În care?

Maksim începu să râdă:

— Ei, e un fleac.

Dar eu simțisem deja o urmă, eram ca un ogar.

— Ascultați, Maks, Oleg Iakovlevici s-a căsătorit cu Ksiușa, au trăit fericiți un an, dar mai apoi fata a dispărut și el m-a angajat să-i găsesc soția.

— Sunteți de la miliție? se minună coaforul. Nu păreți.

— Nu, lucrez ca detectiv particular și vă rog mult, spuneți-mi ce știți.

— Dacă e vorba de asta, bolborosi coaforul, atunci de aceea Pisemski a venit zilele trecute aici negru la față! Eu, păcatul meu, mi-am zis că are probleme cu afacerile, dar uite despre ce era vorba...

Am mers într-o cămăruță în spatele salonului și Maksim a băgat în priză ceainicul.

— Numai, dacă se poate, spuse el deschizând o cutie cu nes, să nu povestiți de rolul meu în povestea asta, deși nu am făcut nimic rău.

— N-o să spun, jurai eu.

De fapt, i-aș fi promis orice, numai să aud vreo informație despre Fedina.

Maksim turnă într-o cănuță vrei cinci linguriță de zahăr tos, amestecă cu grijă și se apucă să povestească, sorbind din când în când lichidul extrem de dulce.

Avea o clientă permanentă, Liuba Toropova. Venea să se tundă și să se coafeze deja de zece ani. O femeie frumoasă, nu era capricioasă, nu făcea nazuri, nu avea pretenții exagerate și plătea fără să se târguiască. În acei ani mulți s-a legat între ei un fel de prietenie.

Maks știa despre Liuba multe lucruri interesante. De fapt, de regulă, coaforii trebuie să asculte de la clienți tot felul de povești. Iar Maksim avea condiții ideale pentru spovedanie. Lucra singur, nimeni nu trăgea cu urechea, se dezlega astfel limba oamenilor. Liuba nu constituia o excepție. Mai întâi s-a plâns de soțul alcoolic, apoi a spus că s-a despărțit.

— Nu-i nimic, o liniștise coaforul, o să mai găsești fericirea, la anii tăi...

— Da, spusese lung Liuba, că tot nu am nimic al meu în afară de o garsonieră amărâtă, cine are nevoie de așa ceva?

— Nu pune la suflet, o ținea pe-a lui Maksim.

Peste o vreme și-a dat seama că în viața Liubei există două chestiuni dureroase: situația familială și finanțele. Când se așeza în fotoliu, Toropova povestea neobosită despre prietenele sale care își găsiseră niște parteneri de viață foarte buni, apoi schimba discuția amintind despre cei care, în opinia ei, dispuneau de avere.

Maksim, care se obișnuise în anii numeroși de lucru ca oamenii să nu asculte cu prea mare atenție tot ce li se spune, scotea din când în când câte un „da, da” sau „ei, ei”. Dar Liuba nu prea era interesată de opinia lui, mult mai important era pentru ea să se descarce, să-și verse veninul și emoțiile negative. La drept vorbind, nu era prea cumsecade și, când vorbea de cunoștințele norocoase, adesea era răutăcioasă, tot spunea:

— E o așa urâțenie, și a dat de un soț așa de frumos, și mai are și mulți bani, of, de ce nu am eu un noroc așa de mare!

— Totul o să fie bine, promitea Maksim fără să se gândească, uite, o să vezi, o să apară soarele și pe strada ta.

În urmă cu un an și jumătate Liuba, cu o înfățișare vicleană, se așezase în fotoliu și bolborosise:

— Uite ce-i, Maskiușenka, vreau să-ți cer un serviciu.

— Spune, a încurajat-o coaforul, crezând că va auzi o rugăminte referitoare la o tunsoare pe datorie.

Dar Liubașa a început să vorbească despre altceva. Avea o prietenă, Ksiușa. O fată minunată, inteligentă și frumoasă, dar și ea lipsită de noroc. În loc de bărbați cuviincioși până atunci întâlnise numai cretini, jigodii și bețivani. Ksiușa ar fi renunțat cu totul la visele de fericire, dar deodată s-a îndrăgostit și, în plus, de un om uimitor de plăcut. Nu era frumos, avea un aspect perfect normal, nu bea, nu era căsătorit și, lucrul cel mai important, era bogat. Exista o singură problemă, fata nu știa cum să facă cunoștință mai bine cu obiectul pasiunii sale.

— Bine, și eu ce rol să am în toată povestea asta? se minunase sincer Maksim.

Liuba a zâmbit larg:

— Poți să dai o mână de ajutor!

— Păi, cum?

A rezultat că obiectul iubirii fetei, Oleg Iakovlevisi Pisemski, se tundea la Maksim.

— Sună-mă și spune-mi când își va programa domnul ăsta un tuns, a ciripit Liuba. Ksiuta o să vină mai înainte și o să stea ascunsă într-o

cămăruță. Ai o intrare de serviciu spre cealaltă stradă, nu?

— Da, a confirmat Maks, fără să înțeleagă unde bate Liuba.

— Bine, și când o să începi să-i aranjezi părul cu foehnul, l-a lămurit Toropova, o să-i spui Ksiușei și ea va ieși în curte.

— De ce? nu se prindea Maksim.

— Nu te privește pe tine, a dat din mână Toropova, lucrul cel mai important e să-i dai de știre când te apropii de sfârșit. Ne-am gândit să se ciocnească din întâmplare.

Maksim n-a văzut nimic criminal în rugăminte. Dacă fata voia să facă cunoștință cu Pisemski, ce era rău în asta? Oleg Iakovlevici nu era căsătorit, poate asta era soarta lui.

Peste o săptămână planul gândit a fost pus în aplicare. Oleg Iakovlevici s-a tuns foarte liniștit, fără să-i treacă prin minte că în cămăruță s-a ascuns, fără să scoată un sunet, Ksiușa. Când treaba a ajuns la final, Maks a bolborosit:

— Vă rog să mă scuzați, am uitat peria.

Apoi a intrat în camera din spate și a spus:

— Gata, peste vreo zece minute e liber.

Ksiușa a dat din cap și s-a strecurat ca un șarpe în curte. După ce a terminat să-l tundă pe Oleg Iakovlevici, Maksim s-a dus la fereastră și a început să fumeze. Mai departe totul s-a desfășurat sub privirile lui. Maestrul a văzut că mașina lui Pisemski a pornit încet și imediat a zburat asupra ei de după colț Ksiușa. Agitându-și mâinile, fata s-a prăbușit sub roți.

Oleg Iakovlevici a sărit pe carosabil și s-a aplecat asupra „victimei”. Peste cinci minute, când Pisemski, palid, a urcat-o pe fată în mașină, Masksim doar dădea din cap. „Într-adevăr, viclenia femeilor nu are limite! Ca să vezi ce pot să scornească!”

Din ziua aceea Liuba n-a mai apărut la coafor, și Maksim nu a mai avut de la cine să afle dacă treaba a avut succes. Pisemski continua să vină regulat, dar el nu se confesa maestrului, limitându-se la discuții despre starea vremii și cursul dolarului. Maksim se jena să-l întrebe pe bărbat dacă e căsătorit sau nu. Dar curiozitatea este un lucru groaznic, de aceea tânărul nu mai rezistase când văzuse fotografia Ksiușei.

— Știți adresa Toropovei?

— O aveam pe undeva, bolborosi maestrul și căută în agenda de telefon.

Vreo două minute tot luă la rând paginile și spuse în cele din urmă:

— Aleea Podlipovîi 9.

Mi-am pus căciulița pe părul ușor umed și m-am îndreptat spre metrou. Vântul rece, pătrunzător de decembrie îmi sufla sub scurtă. Sub picioare era numai gheață, tocmai bine să-ți pui patinele. Dar nu simțeam nici cel mai mic disconfort. În urmă cu vreo două zile Kiriuşka, inventiv și șmecher, lipise de tălpile cizmelor mele câte o bucată de șmirghel fin. Să spun drept, nu era prea comod să te deplasezi la metrou sau la magazin, dar nu-ți mai era frică de polei. De fapt, puțin îmi păsa. Cel mai probabil draga de Liuba Toropova o știa foarte bine pe Tatiana Mitepaș, din moment ce pusese la cale un întreg spectacol cu ajutorul naivului Maksim. Interesant, oare ce profesie avea tipa? Poate regizoare? Sau scriitoare profesionistă? Bine gândit, să sari sub roțile mașinii nefericitului Oleg Iakovlevici. Firesc, omul speriat a dus-o pe fată la medic. Doar chiar el mi-a povestit cum și unde a făcut cunoștință cu Ksiușa. Chiar a spus și numele coaforului, Maksim. Puteam să fi pornit imediat pe urma asta. Dar cine să știe că accidentul era doar o înscenare reușită făcută de două femei extrem de viclene?

Ocărându-mă din toate puterile pentru lipsa de imaginație, am ajuns pe aleea Podlipovîi și am sunat la ușa apartamentului. Dar nimeni nu se grăbea să-mi deschidă. În spatele ușii capitonate nu se auzea niciun sunet, liniște deplină, doar sunetul soneriei.

După ce am stat vreo cinci minute, m-am așezat pe pervaz.

Probabil Liuba era la serviciu. Nu voiam să mă duc acasă și, după ce am scos din buzunar noul roman al Daşkovei, am început să citesc cu plăcere.

Dar nici nu a apucat acțiunea să ajungă la primul cadavru, că ușa de la apartamentul vecin s-a și deschis larg și pe scară a ieșit, cu găleata de gunoi, o femeie zveltă, cu părul negru.

— Așteptați pe cineva? se interesă ea vigilentă, deschizând ghena.

— Pe Liuba Toropova, răspunsei politicos.

— A plecat.

— Unde?

Vecina ridică din umeri:

— Se pare că la Istanbul.

— Pentru mult timp?

— Nu pot să spun sigur, pentru vreo trei zile.

— Uite ce ghinion, bolborosii.

— Dar cine sunteți? se interesă femeia.

— O cunoștință, rudele din străinătate i-au trimis o scrisoare...

— Probabil de la mama din America, se bucură vecina, sunați la Șeremetievo, stați să vă dau telefonul.

— De ce? mă minunai.

— Păi, Liuba lucrează ca stewardesă, întrebați când se întoarce, sau, dacă vreți, îi las eu mesaj.

— Mai bine sun, mă bucurai.

Femeia amabilă aduse un bilețel. Scria cu litere mari, clare – Pisemskaia Liubov Olegovna...

— Vă rog să mă iertați, întrebai aiurită, dar se pare că are alt nume.

— Toropova, zâmbi vecina, este după soț. Liubocika a divorțat, dar a păstrat numele. Pur și simplu o știu de mulți ani, am scris mecanic Pisemskaia.

— Tatăl ei e Pisemski Oleg Iakovlevici? întrebai eu încet, simțind că nu-mi mai funcționează creierul.

— Nu l-am văzut niciodată, spuse vecina vorbăreață, a venit aici singură. De fapt, pe mamă am întâlnit-o, dar pe tată niciodată.

Am chemat mecanic liftul, am coborât și am intrat la metrou. Mintea mi-a revenit abia în stația „Biblioteka Lenina”. După ce am cumpărat

o clătită cu carne și un păhărel de cafea, am încercat să pun încet în ordine piesele șaradei. De ce, ne-am putea întreba, fiica lui Oleg Iakovlevici Pisemski i-o oferă acestuia pe prietena sa în calitate de soție? Țin minte că „Regele benzinei” spunea că nici fiica, nici soția nu au venit la el la închisoarea Butîrka și nu i-au adus niciodată nici mâncare, nici țigări... Atunci Pisemski și-a spus că nu mai are rude. Nu aveau relații, deveniseră de fapt niște străini. Și atunci ce rost avea spectacolul ăla?

28

Fără să fi ajuns la vreo concluzie, m-am târât până acasă, am înjghebat masa de prânz și m-am prăbușit pe pat. În apartament era o liniște adâncă. Câinii dormeau grămadă pe canapeaua Katiei, pisicile se instalaseră în camera lui Kiriușka. Aveam capul golit, ca o oală de supă după o seară de duminică. Niciun gând! Oare unde putea să se ascundă fata?

După ce am trecut în revistă toate variantele posibile, extrem de disperată, am decis să-l sun pe Sașa Zolotoi. Dacă își adusese deodată aminte de ceva? Dar mai întâi trebuia să găsesc numărul de telefon, era scris pe o bucățică de hârtie și parcă se evaporase. După ce am scuturat poșetuța, am oftat. Poate că am pierdut hârtiuța cu telefonul când am răsturnat geanta pe podeaua coaforului. Nu aveam ce face, trebuia să mă adresez din nou lui Burlevski.

La biroul lui Fiodor nu răspundea nimeni, dar pe mobil răspunse imediat:

— Alo.

— Vă rog să mă scuzați, începui să bâigui, am un ghinion așa mare, am pierdut numărul de telefon al lui Zolotoi, mai spuneți-mi-l o dată...

— Cine e? se interesă tăios producătorul.

— Cum, nu m-ați recunoscut? Sunt eu, Evlampia Romanova.

Se lăsă tăcerea, apoi Fiodor întrebă nesigur:

— Cine?

— Evlampia Romanova, detectiv particular...

Tare interesant, oare deja m-a și uitat?

— Totul e în ordine cu dumneavoastră? întrebă pe neașteptate Burlevski.

— Absolut, răspunsei extrem de nedumerită, dar ce trebuia să se întâmple?

— Nu, nu, nimic, spuse repede Fiodor, știu că bântuie o gripă groaznică, aveți o voce ciudată, răgușită, am crezut că sunteți bolnavă. Nici nu v-am recunoscut la început.

Doamne, ce grijuliu mai era!

— Mă simt minunat, sunt vioaie și proaspătă ca un trandafir de mai, îl asigurai, dați-mi vă rog numărul de telefon.

— Imediat, răspunse cumva agitat Burlevski.

De data asta, pentru a fi sigură, am scris cifrele în agendă. Dar în ziua aia chiar că aveam ghinion. Nimeni nu răspundea la Zolotoi. De supărare mi-a venit să arunc telefonul în fotoliu, dar tocmai atunci a început să piuie insistent.

— Ascultă, Evlampia, se auzi din nou vocea producătorului, din câte am înțeles, o cauți pe Tatiana Mitepaș?

— Da.

— Dacă vrei să știi, ea vine azi, la douăsprezece noaptea, la următoarea adresă: strada Povorova 12.

— Dar apartamentul, la ce apartament? strigai eu, sărind de nerăbdare.

— Stai puțin, mă răcori producătorul, la adresa asta e o casă abandonată, cu etaj, gen baracă. Urcă și mergi în capătul coridorului, până la ultima ușă.

— Și ce face ea acolo?

— A făcut tot felul de prostii și acum se ascunde de toți, pufni Fiodor, să nu te duci înainte de miezul nopții, ai înțeles?

— Am înțeles.

— Și uite ce-i, vorbește cu Tanka, convinge-o să se întoarcă la mine, o să primești pentru asta trei mii de dolari, e clar?

— Cum să nu!

— Bine, foarte bine, a, să nu uit, te rog, să nu spui nimănui unde mergi, bine?

— Niciodată nu le-am spus alor mei de treburile mele!

— Ei, bravo, încuviință Fiodor, dacă îți îndeplinești bine treaba și o aduci cu frumosul pe Tatiana, o să-ți dau cinci mii!

— Tocmai ați promis trei!

Fiodor râse:

— M-am răzgândit, adu fata în apartamentul meu și primești onorariul. Dar cu o singură condiție – să nu spui nimănui nimic, nu vreau ca oamenii să afle de afacerile mele personale.

— Dați-mi adresa, îl grăbii, și mai spusei: Nu vă îndoiți, o aduc în dinți.

Fiodor hohoti scurt și închise. Plină de entuziasm, zburai la baie. Ziua care începuse mizerabil promitea să se încheie ca o adevărată sărbătoare. Dădusem de urma Tatianei, prin urmare Pisemski avea să-mi dea zece mii și o să mai primesc altele cinci de la Fiodor.Din cauza perspectivei luminoase îmi transpirau mâinile. Ceasul arăta opt. Trebuia să apară ai casei. Și chiar așa, în broască începu să scârțâie cheia și intră în fugă Kiriușka.

— Doamne, exclamai, ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Kirka.

— De ce ai scurta așa murdară?

— Unde? se minună băiatul și se apucă să-și examineze scurta matlasată. A, asta! Scuză-mă, am jucat fobal, am fost portar.

Fotbal? Iarna?

— Dă-o jos imediat, comandai eu, ridicând ceea ce dimineață fusese o scurtă de culoare verde-deschis iar acum semăna cu un castravete putrezit, și ducând-o în baie.

Seara a decurs ca de obicei. Cina, plimbarea câinilor...

După ce scurta curată și aproape uscată a fost pusă pe umeraș, m-am aplecat pentru a închide ușița mașinii de spălat, și sub ea, chiar lângă perete, am văzut ceva neclar. A trebuit să trag mașina. Pe jos se afla zgarda scumpă a lui Maurice, cea lată, albastră, cu medalion.

— De unde ai luat-o? întrebă Katia când văzu că intru în bucătărie cu zgarda.

— Probabil ai scăpat-o din greșeală sub mașină, când l-ai spălat în prima zi pe Maurice, păcat că nu am găsit-o mai devreme și a trebuit să cumpărăm alta.

— Nu-i nimic, răspunse Katia, o să aibă două acum.

Am aruncat șuvița de piele albastră pe pervaz și am căscat intenționat.

— Mă duc să mă culc.

— Și eu, răspunse Katia, mi se închid ochii.

În apartament s-a instalat treptat liniștea. Pe la unsprezece am ieșit încetișor pe coridor. După ce alergaseră toată ziua, toți ai casei dormeau liniștiți. Numai Mulia și Ada, când au văzut că stăpâna se duce în hol, au început să hămăie tare.

— Ei, pst, șuierai eu, ia te uită, mopși de pază.

Câinii au tăcut, scoțând din când în când câte un mârâit nemulțumit.

Afară nu era nici țipenie. Moscoviții se închiseseră în apartamentele călduroase, se cufundaseră în paturile confortabile și acum fie se odihneau liniștiți, fie se uitau la televizor. Părea că nu mai e nimeni în toată lumea, numai Evlampia stătea în curtea bătută de toate vânturile.

„Nu-i nimic” am început să mă îmbărbătez „doar e vorba de bani adevărați! Păi, unii oameni pentru o sută de ruble vând toată ziua crenvurști pe stradă.”

Dar oricum era neplăcut. Am mers cu metroul până la „Avtozavodskaia”. Un milițian vorbăreț, care flecărea cu o fată, mi-a explicat în detaliu unde e strada Povorova:

— La dreapta, a doua la stânga și înainte, ați înțeles?

Am dat din cap și am pornit spre strada sumbră de decembrie. Cu cât mă îndepărtam mai mult de metrou, cu atât întâlneam mai puțini oameni, iar sfârșitul drumului l-am parcurs într-o singurătate mândră. Casa pe care o căutam se afla în fundul unei curți. Niciuna dintre ferestre nu era luminată, iar ușa de la intrare se ținea într-o singură balama, care scârțâia amenințător sub rafalele de vânt. Am intrat curajoasă în scară. Inima mi se strânsese de groază, erau, probabil, mulți șoareci în zonă! Din copilărie mă temeam îngrozitor de întuneric, rozătoare, bandiți și violatori. Mă rog, ultimii nu aveau să

apară, puteau să găsească o fată mai simpatică, nu aveau nici ce să-mi ia, prin urmare, dușmanii principali erau șoarecii.

„Gândește-te la bani, la minunații, scumpii dolari”, mi-am spus și am urcat la etaj.

În cele din urmă în față mi s-a deschis un coridor lung sumbru, întunecat, ca un mormânt.

„Nu te duce acolo” șoptea încet vocea interioară.

„Ce să spun!” a răspuns vocea rațiunii și a comandat: „Hai, dă-i înainte și nu uita de parai!” Cu picioarele tremurânde am ajuns cu greu până la ultima ușă și am deschis-o cu o smucitură. În fața mea a apărut o mică încăpere în formă de penar. Fereastra era luminată de felinarul de pe stradă și în razele lui de un galben palid am observat un pat acoperit cu cârpe, o masă acoperită cu ziare și un șifonier uriaș, de necuprins. Lângă pervaz se afla un om. Lumina îi bătea în spate, așa că fața lui părea neagră. De fapt, Tatiana – numai ea putea fi – avea haine de culoare închisă și arăta ca Zorro.

— Tania, spusei eu cât se poate de blând, nu vă speriați, vreau pur și simplu să stau de vorbă cu dumneavoastră și să vă ajut.

Fata întinse încet mâna și lumina felinarului alunecă pe un oțel strălucitor. În aceeași clipă se auzi un pocnet încetișor, ca și cum ar fi fost scos dopul de la cadă.

Trupul acționă mai repede decât mintea. Picioarele o luară imediat la goană pe coridor și fugii spre ieșire, fără să văd nimic în întunericul mormântal. În spate, respirând greu, alerga Tania. Nu mai trăgea, în mod clar aștepta până ce aveam să ajung afară, ca să devin, la lumina aceluiași felinar, o țintă mai bună. Aproape pierzându-mi capul de groază, zburai până la ieșire și atunci a izbucnit lumina și chiar deasupra mea a început să bubuie o voce ca de tunet:

— Culcat, mama ta!

M-am trântit pe podeaua mizerabilă și, folosindu-mă iute de coate și de genunchi, m-am târât înainte. Lumina orbitoare mă lovea în față și, în mod paradoxal, vedeam mai rău decât în întuneric. Înainte de asta distingeam niște contururi, acum nimic – lumina strălucitoare, ca un bliț, inunda totul în jur.

Pe lângă mine, cu zgomote și înjurături îngrozitoare, fugeau oameni, cineva m-a călcat cu cizma pe mână și am început să plâng, ca un

câine bolnav.

— Stai, javră! răsună în depărtare.

În spate se auzi un bubuit și un strigăt sălbatic.

Deodată totul se potoli.

— E în ordine, băieți, începu să urle o voce plină de bas, și-a rupt picioarele!

— Și nu minte? strigă cineva deasupra urechii mele.

— Nu, strigă tare primul, aproape că îi ies oasele afară!

— Așa-i trebuie, spuse cu răutate al doilea și, după ce mă apucă de guler, mă puse dintr-o smucitură în picioare. Poți să mergi?

Dădui din cap.

— Atunci, hai!

Lumina s-a stins și s-a lăsat un întuneric mormântal. Într-o clipă piciorul meu drept se scrântise și am pornit cu spatele chiar spre trepte.

— Ai grijă pe unde mergi, mă certă supărat însoțitorul, care mă ridică din nou cu o smucitură de pe scară.

— Nu am la mine dispozitivul pentru vedere nocturnă, mă enervai, ce mă apuci așa de gât ca pe o pisică?

— Își mai arată și colții, pufni bărbatul, și ieșirăm în curte.

Spațiul mic se dovedi a fi plin de mașini, iar într-un troian se afla Tatiana gemea. Lângă ea, legănându-se pe călcâie, era un milițian, alături doi bărbați în costum. Unul dintre ei se întoarse și-l recunoscui pe Volodia Kostin.

— Bună seara, Albă ca Zăpada, zâmbi maiorul, nu prea arăți bine, scurta ți-e plină de noroi, mutra plină de funingine, ce-ai făcut, ai ieșit pe horn?

Tăceam, fără să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Ei, ia vino-ncoa, porunci prietenul.

— Știi cine e? întrebă arătând spre fata care gemea.

Mă uitai la siluetă. Stătea culcată pe spate, blugii negri erau rupți și sub ei se întindea o baltă de sânge. Geaca de culoare închisă era sfâșiată, fața era acoperită de o cagulă tricotată, numai în tăieturile ei străluceau febril ochii.

— Ei, mă grăbi maiorul, cine e, după tine?

— Tatiana Mitepaș, cunoscută și ca Ksenia Fedina, răspunsei și adăugai: Chemați Salvarea, o doare.

— Vine acum! dădu din mână Kostin. Mitepaș, spui? Acum uită-te.

Se aplecă și cu o mișcare rapidă trase masca tricotată. Se auzi un strigăt sălbatic, tresării și mă holbai la fața aia. Aveai de ce să-ți pierzi mințile. Pe zăpada murdară, gemând întruna, se afla Fiodor Burlevski.

29

În noaptea aceea nu am mai dormit. Mai întâi Kostin mi-a scuturat tot sufletul, cerându-mi să-i povestesc în ordine aventurile mele. Dar nici nu am apucat să deschid gura, că Volodia l-a chemat pe Slava Samonenko și pe încă doi bărbați necunoscuți în niște pantaloni tare boțiți.

— Și acum încă o dată, de la început, comandă maiorul.

— Niciodată! mă enervai. Tocmai am povestit...

— Ascultă, Lampa, șuieră Kostin, povestește încă o dată, că-ți duce dorul arestul preventiv, și acolo știi tu ce greu e, scaunul...

— Știu, știu, oftai, mobilă de fier și e fixată de podea, iar la toaletă curge mereu apa.

— De ce? întrebă aiurit Kostin.

— Pentru că nu sunt rezervoare, explicai.

Samonenko începu să necheze și întrebă:

— Tu, Vladimir, poate că nu știi cum arată closetul, dar Lampa e la curent. Apropo, ce mai fac mopșii? O să am și eu un pui?

— Eu nu umblu prin celule, pufni maiorul, și nici nu mă uit la closete, pentru asta sunt alți angajați. Bine, încă o dată, de la început.

M-am apucat să prezint încet faptele. Am fost trimisă acasă pe la patru dimineața. Dar imediat ce am intrat pe vârfuri în hol, ușile camerelor au început să se trântească și ai casei, ciufuliți, au cerut explicații. A trebuit să mă căiesc pentru a treia oară. Am fost lăsată să dorm numai la șapte dimineața. M-am întins pe canapeaua strânsă, le-am apropiat mai mult de picioarele înghețate pe Ada și Mulia și, simțind cum mi se încălzesc tălpile, m-am cufundat în mlaștina moale a somnului.

— Hei, Lampa, se auzi imediat la ureche.

Doamne, abia închisesem ochii.

— Ei, ce mai e? gemui eu, încercând fără succes să-mi dezlipesc

pleoapele, lăsați-mă să mă odihnesc.

— Ajunge, porumbel călător, mârâi o voce de bărbat, e timpul să vii la cină.

— Cum? mă minunai eu și mă așezai mecanic pe marginea patului, cât e ceasul?

— Douăzeci și unu treizeci, pufni Volodia, ai tras la aghioase toată ziua și încă mai vrei?

— Coșmar, bolborosii, și abia atunci mi-am dat seama că stăteam pe canapea într-un tricou șifonat, cu capul ciufulit și, evident, cu rimelul întins. Mă întorc imediat!

— De ce? se miră maiorul.

— Nu sunt pieptănată și arăt prost.

— Da? întrebă Volodia. În opinia mea, arăți ca de obicei!

Am fost nevoită să ies de sub plapumă și să mă duc la bucătărie. Acolo deja toată familia se așezase la masă, cu o expresie de așteptare pe față.

— Vladimir, începu extrem de oficial Katia, acum, că Lampa s-a trezit, o să ne explici ce și cum?

— Îhî, zâmbi maiorul și își trase mai aproape farfuria cu pelmeni, numai că de ce eu? Doar Lampa e un detectiv profesionist, se poate spune, spaima bandiților, să vă pună ea la curent.

— Ea nu știe nimic! își plesni mâinile Iulia. Dar pe noi ne interesează!

— Ei? Oare? făcu pe prostul Volodia, turnând peste pelmeni o jumătate de cutie de smântână. Cum așa? Nu ați afla nimicuța?

Eu scormoneam tăcută cu furculița în farfurie.

— Cine a tras în Valentina? nu se liniști Iulia.

— Chiar așa, cine? întrebă maiorul și își fixă privirea asupra mea. Știi?

Făcui o figură de parcă nu puteam mesteca deloc bucățile tari de aluat.

— Am înțeles, spuse lung Volodia, mulțumit. Dar unde e Tatiana

Mitepaș și cine a înjunghiat-o pe Zaițeva?

— Monahov, mă bucurai.

— Am înțeles, zâmbi maiorul. Bine, și atunci cine a omorât-o pe Svetlana Rodionovna Lomakina?

Se lăsă tăcerea.

— Minunat, trase concluzia maiorul și se apucă să ungă metodic o felie de pâine cu brânză topită „Viola". Ei, hai, Lampa, scumpo, răspunse la ultima întrebare: de ce Fiodor Burlevski s-a hotărât să scape de tine?

Mă văzui nevoită să recunosc fără chef:

— Nu știu!

— Minunat, concluzionă Volodia.

— Și tu ești la curent? întrebai enervată.

— Firește, ridică din umeri maiorul.

— Și ne povestești și nouă? exclamară într-un glas Iulia și Kiriușka.

— Bine, acceptă maiorul pe neașteptate, dar cu o condiție. Lampa o să scrie acum un bilețel. Textul e cam așa: „Eu, Evlampia Romanova, niciodată și în nicio situație nu voi mai încerca să mă dau drept detectiv."

Seriojka îmi puse repede în mână un pix:

— Lampudel, hai!

Trebuia să trec și prin umilința aia.

— Minunat, zâmbi Kostin și ascunse „bilețelul" în portofel, acum ascultați, dar nu mă întrerupeți.

Într-un mic sat, Selihovo, s-a născut o fată talentată și inteligentă, Ksiușa Fedina. E greu de priceput cum, dintr-o familie de alcoolici, a apărut un asemenea copil. Dar Ksiușa a crescut, s-a dus la Moscova, a intrat la Academia economică, iar mai apoi, dorind să mai facă un ban, s-a transformat în servitoarea bogatei Vika Popova.

Genetica este o știință neobișnuită și, probabil, specialiștii ar putea explica de ce în familia unor muzicieni profesioniști, oameni care trudeau de dimineață până seara, s-a născut leneșa și lipsita de orice dar Tatiana Mitepaș. De fapt, avea totuși un talent: o pasiune neînfrânată pentru minciună.

Cele două fete așa de diferite au fost educate în medii deosebite, dar destinul a considerat că e amuzant să le aducă împreună. Însă înainte de a avea loc întâlnirea asta, fiecare dintre ele a trebuit să parcurgă un drum greu.

Ksiușa ducea în spate o copilărie grea într-o familie săracă și cu mulți copii, apoi „serviciul" la Popova. Avea o grămadă de greutăți: nu avea bani, haine cuviincioase și uneori nici măcar o bucată de pâine. Dar ea se remarca printr-o fire rară: deschisă, veselă și chiar stoică. Singura prostie pe care a făcut-o în viață a fost „prietenia" cu Vika.

Pentru Tania însă copilăria și adolescența au fost cu totul altfel. Mama și bunica o adorau, trăiau îndestulat și fata lor se bucura de o extrem de mare atenție. Dar degeaba. Pe la opt ani draga Taniușa a început să cam fure. Mai întâi mărunțișuri din portofelul mamei, apoi bănuți de la colegii de clasă, după care bani de la profesori. Nu voia să învețe, de fapt, nici să muncească, iar când și-a dat seama că mama și bunica nu se vor lăsa, o vor pune să învețe măcar o profesie, pur și simplu a fugit la tată – cunoscutul și bogatul Fiodor Burlevski.

La început adora să stea la tăticu, dar mai apoi entuziasmul a părăsit-o. Tatăl a început același cântec ca mama și bunica:

— Învață, fata mea!

Pentru a scăpa de bătaia de cap, Tania spune că vrea să ajungă cântăreață. Fiodor o instalează imediat într-un grup vocal, apoi în al doilea, în al treilea... Dar rezultatul e zero. Mitepaș nu dorește să muncească, cel mai mult îi place să se tolănească pe canapea și să se uite la video. Banii pe care îi dă tăticul bogat îi ajung să își îndeplinească toate poftele, iar uriașul frigider de la bucătărie e mereu plin. Câțiva ani Fiodor o suportă pe leneșă, dar pe urmă nu mai rezistă și spune:

— Gata, ajunge, nu mai primești nicio copeică! Nu vrei să cânți, du-te la facultate.

Taniușa ridică din umeri. La urma urmelor, casa e plină de tot felul de flecușteț de anticariat: statuete, tabachere și veselă. Fără să se chinuie prea mult, ia câteva și le duce la consignație. Burlevski

observă lipsa obiectelor și face scandal. Tanecika își dă seama că răbdarea tatălui s-a dus și atunci face o mișcare sigură: i se plânge mamei vitrege, Svetlana Lomakina, că... Fiodor se dă la ea cu propuneri indecente. Mama vitregă este îngrozită. Crede necondiționat ce spune fata. În primul rând, relațiile cu soțul sunt, pentru Svetlana, iremediabil compromise, în al doilea rând, ea e la curent cu nenumăratele lui aventuri amoroase, în al treilea rând, draga de Tania minte așa cum trăiește, cu zâmbetul pe buze. Svetlana îl alungă pe Fiodor, Tatiana rămâne cu ea.

Dar în curând fata înțelege că viața nu mai e la fel. Svetlana are bani puțini și trebuie să vândă apartamentul, să se mute într-unul mai modest, iar suma primită în urma vânzării se duce încetișor pentru traiul de zi cu zi. Tania înțelege că trebuie să își caute un nou os de ros. De fapt, nu e tristă. Fiodor are o colecție excepțională de timbre și Taniușa înlocuiește două exemplare, nu cele mai scumpe, dar tot valoroase.

— Stai puțin, nu mai rezistai eu, cum a reușit să facă copiile?

— Vezi tu, explică liniștit Vladimir, fata cea drăguță e o escroacă adevărată. La un moment dat îl cunoaște la discotecă pe un anume Aleksei Razin și îi spune despre pasiunea tatălui. Ăstuia, și el tot filatelist, îi vine în minte ideea falsului. Folosindu-se de faptul că Burlevski e mereu la serviciu, iar Svetlana nu iese din camera sa, Taniușa îl aduce pe Razin acasă și-i arată clasorul. Fiodor păstrează colecția în seif, dar cheia se află pur și simplu pe masă, acolo unde e și hârtiuța cu cifrul. E o prostie, dar așa e. Razin confecționează falsurile, le dă fetei și, frecându-și mâinile de bucurie, așteaptă raritățile. Dar Tanecika nu are de gând să împartă nimic cu el. Peste câteva zile îi spune că îi e frică să fure și Aleksei nu primește nimic.

— Oare un filatelist fanatic este așa de neatent? mă minunai eu.

Volodia își desfăcu mâinile:

— Este incredibil, dar așa e. Cel mai probabil nu se aștepta să fie hoți în casă, nu se temea decât de hoții din afară. Apartamentul are un sistem de alarmă. Mai mult, draga de Taniușa acționează extrem de inteligent. Nu ia timbrele cele mai scumpe, pe care Fiodor le admiră destul de des, ci exemplare din așa-numitul „al doilea eșalon”. Și ele, fără îndoială, sunt valoroase și scumpe, dar nu rarități. Mai mult, falsurile au fost executate la un nivel așa de înalt, că înlocuirea lor poate fi confirmată numai de experți profesioniști.

Și așa, timbrele false își așteaptă momentul, și el vine. Cât timp Svetlana împachetează lucrurile soțului alungat, Taniușa „se ocupă” de clasor. Ascunde timbrele furate, după cum i se pare, într-un loc extrem de sigur, cu mare șiretenie și inventivitate. Dar tocmai viclenia asta și inventivitatea vor lucra în cele din urmă împotriva ei.

Problema e că Svetlana vine o dată acasă pe neașteptate și o găsește pe fata vitregă în dormitorul ei, lângă ascunzătoarea deschisă plină de bani.

Lomakina, care se întreba de mult unde dispăreau dolarii, îi poruncește imediat Tatianei să plece. Ea se ține de fată cât timp aceasta își adună lucrurile și astfel Tanka pur și simplu nu are posibilitatea de a lua timbrele ascunse. Bucățile scumpe de hârtie rămân în apartamentul Lomakinei și Tatiana rămâne doar cu speranța că o să ajungă cândva la ele.

Mitepaș se trezește literalmente în stradă. În aceeași seară face cunoștință cu un băiat și se duce în apartamentul lui. Vreo două luni migrează de la un amant la altul, apoi în mod deschis începe să se prostitueze și nu se dă în lături de la nimic – pune clonidin în cafeaua clienților și-i jefuiește pe bărbați. La început îi merge, dar în ianuarie 1997 este prinsă și ajunge pe banca acuzării. Până în mai Mitepaș stă în arest. Cinci luni la izolator o sperie foarte tare, Tanecika își dă seama că pur și simplu n-o să reziste în închisoare și încearcă din toate puterile să înduplece judecătorii. Trebuie să recunosc, îi reușește foarte bine, și în mai este eliberată.

Dar nu are unde să se ducă. Trebuie din nou să apeleze la cea mai veche meserie și să migreze prin apartamente străine. În septembrie 1997 se întâlnește cu Ksenia Fedina. Și atunci lui Mitepaș îi vine în minte ideea substituției. Ea și Ksiușa seamănă cumva, părul șaten deschis, ochi albaștri, slăbuțe... Tatiana s-a săturat să-i mai satisfacă pe bărbații plini de pofte, mai mult, se teme de „colegele” de profesie, de pești și de miliție... Iar naiva Ksiușa, după ce o servește pe noua prietenă cu ceai, o sfătuiește fără viclenie:

— Du-te la Facultatea de pedagogie, pe strada Sokolskaia, acolo sunt primiți toți și-ți dau și cămin!

În imaginația bogată a Tatianei se naște un plan și, după ce o amăgește pe Ksiușa cu o carieră incredibilă de cântăreață de muzică ușoară, o împinge în aventură. Mai mult, vicleana de Tania nu bea,

dar îi tot toarnă Fedinei coniac. Când Ksiușa, amețită, adoarme, Tanecika îi ia buletinul, diploma de bacalaureat, 500 de dolari, niște obiecte de aur și pleacă.

Când se trezește, Fedina se sperie extrem de tare. Ea ar fi trebuit să-și pună mintea la contribuție și să o caute la facultatea de pe de Sokolskaia, dar îngrozită, încearcă să înnopteze mai întâi în gară, apoi, căpătând curaj, se duce la Zolotoi. De fapt, Tatiana, trimițând-o pe Ksiușa la Sașa, nici nu bănuia că fata va risca să se folosească de pilă, închipuindu-și că nu va avea curaj. Dar Ksiușa, disperată, se duce fuga la cântăreț și pe neașteptate își schimbă soarta.

— Măcar în povestea asta cineva a avut noroc, oftai.

— Și fiecare va primi după faptele sale, cită Kostin pe neașteptate din Biblie. De fapt, cu Ksiușa totul e clar, să-i dea Dumnezeu succes pe scenă și fericire în viața personală. Sărmana fată a suferit mult prea mult.

La început și Tania are noroc. Este primită imediat la facultate, i se dă cămin și e instalată în aceeași cameră cu Nina Sorokina. Dar Tania nu poate să învețe, să stai aplecat asupra cărților e plicticos, de aceea rezistă numai două luni. În noiembrie Mitepaș se angajează la agenția „Laura” și o trage după ea pe Nina. După ce a fost de vreo două ori prin restaurante și la lansări, Tanecika își dă seama că lumea e mică și că poate să dea din întâmplare peste vechi cunoștințe.

Așa că se tunde scurt, se vopsește brunetă, începe să poarte ochelari cu lentile simple, dar ușor fumurii, și pune pe față kilograme de cosmeticale. Nu știu dacă mama ei ar fi recunoscut-o, sărmana Eva pe atunci se sinucisese, dar tatăl ei nu o recunoaște. Taniușa se bucură din tot sufletul, însoțindu-l o săptămână pe Burlevski. Fiodor habar nu are cine e de fapt angajata de la agenția „Laura”.

Apoi, în decembrie, Nina se căsătorește pe neașteptate. Tatiana rămâne singură. În ianuarie încearcă să o șantajeze pe mult mai norocoasa ei prietenă, dar Sorokina ripostează pe neașteptate, făcând aluzie la faptul că Mitepaș, beată fiind, a povestit adevărul despre sine.

Tania știe că se îmbată foarte ușor și de la o lingură de alcool și apoi devine extrem de guralivă. Speriată, o lasă pe Sorokina în pace.

Acum viața ei se petrece la agenția „Laura” și o dată vine acolo o

clientă neobișnuită, Liuba Toropova.

Mai întâi femeia o angajează pe Tania pentru a fi prezentă, chipurile, la un prânz, dar mai apoi îi face o altă propunere.

Tania trebuie să se întâlnească cu un anume Oleg Iakovlevici Pisemski și să devină soția lui.

— De ce? se minunează fata.

— Ca să îți fie bine, zâmbește enigmatic Toropova și îi propune: Cum vei avea ștampila în buletin, o să primești douăzeci de mii de dolari.

Pentru acești bani Mitepaș e gata să meargă goală duminica la amiază pe Tverskaia. Liuba o duce pe fată la coafor, la Maksim, și Tatiana se achită de minune de sarcină. Nu trec nici două luni, că Oleg Iakovlevici se căsătorește cu fata.

Probabil Tatiana e o actriță minunată, căci rolul de fată răsfățată din provincie îl joacă în mod strălucit.

— Face numai vreo două greșeli, oftai eu, încurcă patronimicul mamei false, pe aceea o chema nu Raisa Konstantinovna, ci Raisa Petrovna, și adresa de la Selihovo: nu strada Kosmonavtov, ci strada Matrosova.

— Nici nu știa adresa exactă, explică Volodia, așa că a trebuit să inventeze una. Apropo, Tania se teme că rudele din Selihovo o să înceapă s-o caute pe Ksiușa, și de aceea...

— Le trimite o adeverință stupidă despre moartea sa, începui eu. Ksiușa s-a plâns la vremea ei Taniei că la ea acasă beau pe rupte, și în consecință escroaca a decis: unora le e de ajuns și o hârtie simplă. Apropo, a obținut ce-a vrut. Nici fratele, nici soția lui nu au bănuit nimic și „au îngropat-o” pe fată.

— Jos pălăria, miss Marple, zâmbi Volodia, dar mie nu-mi plăcu gluma. Doamna cea vigilentă era o bătrână, în schimb eu eram tânără și o asemenea comparație nu prea mi se părea la locul ei.

Tatiana începe să ducă o viață de familie și pe neașteptate îi place. Oleg Iakovlevici e bogat și generos, îi îndeplinește imediat orice capricii tinerei soții, nu se uită la bani, chiar încurajează cheltuielile. Îi place să joace rolul de Moș Crăciun. Tatiana încearcă mai întâi să producă o bună impresie asupra lui Pisemski și spune că învață,

chipurile, la facultate. Dar Oleg Iakovlevici doar ridică indiferent din umeri și spune:

— Cum vrei, dacă trebuie să înveți, învață, dacă nu, stai acasă.

Tania încetează să se mai prefacă și se instalează pe canapea. Până atunci toate rudele și cunoștințele încercaseră s-o facă să muncească, Pisemski era primul care se bucura de soția care se relaxează pe canapea cu o cutie de bomboane alături. Prima soție a lui Oleg Iakovlevici era mult prea inteligentă și activă, iar el nu voia o altă femeie de genul acela în casa lui. Tanecika îi place foarte mult, și ea, la rândul ei, este entuziasmată de noul rol.

Vreo trei luni durează această fericire conjugală, apoi vine un telefon de la Liuba Toropova. Tania se duce la întâlnire și Liuba, punând pe masă o cutie de medicamente cu o denumire necunoscută, Tiroxin, spune:

— O să-i pui lui Pisemski în mâncare de trei ori pe zi.

— De ce? s-a mirat Mitepaș.

Toropova a zâmbit respingător.

— Așa trebuie.

— Și totuși? a insistat Tania.

Liuba a tăcut puțin și explică:

— Are o afecțiune a tiroidei. Tiroxin e un hormon. În doze mici e un medicament, în doze mari produce stenocardie, aritmie și...

Toropova a tăcut din nou, dar Tania înțelesese și s-a îngrozit:

— Moarte! Pentru nimic în lume! De ce să-l omorâți pe Oleg?

Liuba a început liniștită să-și fumeze țigara și a explicat:

— El e tatăl meu, dar nu-mi dă nicio rublă, cărpănosul! Și nu mă primește acasă. Apropo, dacă aș fi avut în portofel mai mulți bani, m-aș fi putut căsători, dar așa, o biată săracă de care nimeni nu are nevoie...

Tania tăcea.

— Nu te teme, a liniștit-o Liuba, e ceva sigur, niciun expert nu se

prinde. Ei, a luat bolnavul o doză greșită, de fapt, nici de asta n-o să se prindă. Peste jumătate de an o să fii o văduvă bogată. Tu o să ai o jumătate de avere și eu o jumătate, ca singura fiică a lui. O să fim bogate și luăm viața de la început.

— Nu, a bolborosit Mitepaș.

— Bine, a oftat Liuba, dar atunci, scuză-mă, va trebui să-i povestesc lui Oleg tot adevărul despre tine. O să ajungi din nou la agenția „Laura", ba chiar pe trotuar.

Tatiana căuta febril o soluție, dar mintea sofisticată refuza să funcționeze.

— Bine, a oftat Liuba, fă-ți geamantanul, mâine o să zbori cu surle și tobe în noroi.

— Dați-mi medicamentul, a șoptit Tania.

— Bravo, a lăudat-o Toropova și i-a întins cutia, nu uita: de trei ori pe zi, în timpul mesei. Rămâi cu bine, ne auzim la telefon.

Toată noaptea Tanecika s-a întors pe-o parte și pe cealaltă. Desigur, era o fată absolut fără conștiință, o mincinoasă, hoață și prostituată. Dar nu criminală. Pentru cea mai mare parte a oamenilor acest prag e greu de trecut, nu orice hoț poate lua viața unui om... Mai mult, Pisemski îi plăcea fetei și ei îi plăcea foarte mult rolul de soție și viața fără de grijă a unei tipe bogate. Spre dimineață Taniușa a luat o decizie. A aruncat la gunoi Tiroxinul.

Liuba a sunat din nou peste trei luni și a chemat-o din nou la discuție.

— Cum stau lucrurile? a întrebat ea.

— Rău, a oftat Tania, pe Oleg îl doare inima, are aritmie, medicul i-a pus diagnosticul de stenocardită.

— Păcat, a bolborosit Liuba zâmbind și i-a întins alte tablete.

Tania a luat cutia și din nou a aruncat-o în cel mai apropiat coș de gunoi.

Au mai trecut trei luni și a avut loc o nouă întâlnire, apoi încă... Dar toamna, viața fără griji a Taniei a luat sfârșit. Liuba a sunat-o într-o seară pe la opt și a spus:

— Vino imediat la cafeneaua „Rosa" pe Kolosova.

— Nu pot, a șoptit Tania, uitându-se spre ușă, Oleg e acasă.

— Descurcă-te cum poți, i-a tăiat-o Liuba, dar la miezul nopții să fii acolo. Dacă nu poți, mâine soțiorul o să afle tot.

Fără să-și dea seama ce s-ar putea întâmpla, Tania a scos din dulăpiorul cu medicamente un flacon cu un somnifer puternic, i-a turnat soțului în chefir și când acela părea că adoarme, a dat fuga pe strada Kolosova.

Liuba a întâmpinat-o cu ocări:

— Javră, prostituată, ai vrut să mă înșeli...

— Care-i treaba? a întrebat Tania.

Toropova și-a plesnit mâinile și a început să șuiere:

— Hai, spune, cum e cu sănătatea lui Pisemski?

— E rău, a pus Tania aceeași placă.

— Javră, nu s-a mai abținut Liuba, mincinoaso, nu-i dai tabletele! Credeai că n-o să verific?

— Cum? a șoptit Tania.

— Aha! a exclamat triumfătoare fiica criminală. Păi, am o prietenă la policlinica unde se duce tăticu. S-a uitat în fișă și a aflat că nu are nicio stenocardită, e bine, sănătos. Ți s-a urât cu viața? Ei, nu-i nimic...

Speriată, Tania îngăima:

— Probabil medicamentul nu a avut efect...

— A, așa, a zâmbit Liuba, atunci ține.

Pe masă a apărut o fiolă mică.

— Uite, asta acționează sigur, i-a spus Toropova și i-a poruncit: S-o torni dimineață în cafea.

Mai mult moartă decât vie, Tania s-a întors acasă.

Săptămâna următoare și-o petrece într-o emoție îngrozitoare. Scoate tot mereu telefonul din furcă și închide încetișor celularul soțului ca să

nu sune Toropova.

Nu iese din casă și în fiecare seară îl privește pe soț în ochi – știe sau încă nu? După trei zile de asemenea viață e la un pas de isterie. Iar Toropova o tot sună, promițând să-l informeze pe Pisemski despre afacere.

Într-un cuvânt, Tania se simțea ca un șoarece prins în capcană. Nu avea niciun prieten și în afară de Pisemski exista un singur om care-i putea veni în ajutor. Și fata ia o decizie. Ea înțelege că s-a terminat cu viața de familie, de aceea stabilește ca prietenul credincios să o aștepte la ușa teatrului. În pauză iese din teatru, își pune o scurtă pe care o adusese dinainte și se încalță cu cizme. Pe Tverskaia colț cu Kamergherski o aștepta un taxi.

— Și gata, dispare fără urmă din viața lui Pisemski. La drept vorbind, nu mai e nimic de povestit. E clar?

— Nu! începurăm să urlăm într-un glas.

Apoi întrebai:

— Ei, și cine e prietenul ăsta credincios, de nădejde?

Volodia pufni.

— Oare nu e clar? Cui pe lumea asta nu-i e indiferentă fata asta de două parale? Cine putea să-i ierte tot, chiar și faptul că mama care i-a dat viață s-a spânzurat? Firesc, bunica, Olga Mitepaș.

— Stai puțin, stai puțin, începui să mormăi, eu am fost deja la ea, a povestit ce respingătoare e nepoata ei, și a spus că în casa părintească nu va fi primită!

— Te-a păcălit, oftă Kostin. Tatiana era chiar în camera vecină, te despărțea de ea doar un perete subțire. Tania i-a povestit cinstit bunicii despre toate peripețiile sale. Mai întâi bătrâna s-a îngrozit, dar mai apoi a luat decizia de a-și salva puiul nechibzuit. S-a înțeles cu o rudă din Petersburg și a stabilit ca Taniușa să plece în capitala nordică, dar, din păcate, s-a îmbolnăvit, de aceea plecarea a fost amânată. Tania vrea sincer să înceapă o viață nouă.

— Și de ce Olga Vasilievna mi-a spus adevărul despre Tania, și a mai spus că e fiica lui Burlevski? întrebai eu nedumerită.

— Te-ai prezentat ca fiind de la Cercetări penale și bunica a decis să șteargă definitiv urmele. Voia să crezi că ea o urăște pe Tatiana și că n-o va mai primi niciodată în casă. Iar faptul că Tatiana e fata lui Burlevski e un fapt larg cunoscut, la drept vorbind, bătrâna credea că dispui de informația asta.

— Și de ce a fost nevoie de tot spectacolul ăsta? Plecarea de la teatru, numai în rochie? întrebă Iulia.

Volodia zâmbi:

— Și Tania, și Olga Vasilievna sunt niște exaltate, firi artistice, sunt de părere că trebuie să dispari frumos.

— Ce proaste! exclamă Serioja.

— Cum să nu, căzu de acord și Kostin, numai că aici nu e cazul să vorbești de minte, e pur și simplu o telenovelă mexicană. Și bunica i-a mai spus Taniei să înceapă o viață nouă și să-i lase soțului bijuteriile și blana scumpă. Aceasta e concepția ei despre onoare și cuviință.

— Cum de ai ghicit că Tania e la bunică? nu mă liniștii eu.

— Elementar, dragă Watson. Doar nu se putea ca femeia să plece pe un ger de minus douăzeci de grade îmbrăcată numai în rochiță și pantofi cu toc cui. Deci a existat o mașină, și s-a aflat pe Tverskaia colț cu Kamergherski. Acolo, lângă Telegraf, este un post de circulație. Am vorbit cu milițianul care era de serviciu în ziua aceea, el și-a adus aminte că pe la ora zece seara s-a apropiat de un taximetrist și l-a întrebat de ce staționează cu aparatul de taxat pornit. Când șoferul a spus că așteaptă o clientă, au apărut două persoane. Și milițianul nu l-a mai amendat pe taximetrist. Acolo oprirea e interzisă, dar pentru o perioadă scurtă poți staționa. Mai departe e o chestiune de tehnică, am întrebat la compania de taxi, l-am găsit pe șofer și asta e tot! Acum sper că e clar și că nu mai sunt întrebări!

— Cum să nu mai fie? exclamă Katia. Sunt o mulțime de întrebări! Cine a împușcat-o pe Tina, de ce Burlevski s-a hotărât s-o omoare pe Lampa...

— A, asta, dădu din mână Volodia, asta e o cu totul altă poveste.

— Spune, porunci Serioja.

— Nu chiar acum, mai întâi o să mănânc pelmenii, după care o să-mi beau ceaiul!

30

Într-o tăcere deplină am așteptat ca maiorul să termine de mâncat, până și câinii se liniștiseră, iar pisicile, în frunte cu Maurice, se holbau foarte atente la Volodia. Într-o liniște incredibilă prietenul a devorat pelmenii și a întrebat:

— Nu mai sunt?

— Nu, i-o tăie Iulia, ai fi gata să faci ocluzie intestinală, numai să tragi de timp.

Volodia a început să râdă și a scos pipa. Am fost nevoiți să observăm cum o umple metodic cu tutun, cum începe să fumeze…

— Hai, nu mai rezistă Katia, ei, hai...

— Deci așa, spuse lung maiorul, Burlevski... Uite, Lampa, unde-l poate duce pasiunea pe om!

Fiodor începuse să colecționeze timbre la zece ani. Mai întâi, ca toți copiii, cumpăra colițe cu imagini de animale, apoi a devenit pasionat... Cheltuia aproape tot ce câștiga pe bucățelele insignifiante de hârtie cu margini zimțate. De fapt, până la sfârșitul anilor optzeci nu prea avea cine știe ce bani, dar clasorul se umplea regulat. Pe nimeni și nimic nu iubea Burlevski mai mult ca albumele sale. Un om obișnuit nu poate înțelege o asemenea pasiune, dar de dragul timbrelor producătorul era gata să facă orice, chiar, așa cum s-a dovedit în cele din urmă, să ucidă.

Dispariția a două timbre rare a descoperit-o din întâmplare. A dus colecția la o expoziție din Spania și acolo a suferit o umilință nemaivăzută, când un expert a spus în public de acele falsuri. Înfuriat la culme, Fiodor se întoarce la Moscova, convins fiind că înlocuirea a fost făcută de fosta soție, Svetlana, altcineva nu ar fi putut. La început o înnebunește pe Lomakina cu telefoane, cerând să-i înapoieze timbrele. Dar Sveta neagă categoric furtul. Atunci Fiodor angajează doi infractori și le poruncește să caute prin apartament, simulând un furt. Hoții îndeplinesc misiunea cu grijă, dar nu găsesc niciun timbru. Burlevski e disperat, oare muierea aia mizerabilă a reușit deja să vândă ce-i furase? Dar lumea filateliștilor e mică, cei mai mulți adoră

să se laude în club cu noile achiziții, iar Fiodor știe asta – deocamdată nimeni nu a cumpărat comoara sa, deci e încă la Lomakina. Continuă să-i dea telefoane Svetei, mai întâi îi propune bani, apoi o imploră, începe cu amenințările...

Și, în cele din urmă, vine ziua, mai bine zis noaptea, în care Fiodor formează numărul fostei soții și-i spune:

— Stai puțin, javră, o să vin chiar eu și o să răscolesc tot.

Svetlana se sperie și începe să o sune pe prietena sa apropiată, Ania. Dar mâinile îi tremură și degetul nimerește mereu un buton greșit, Sveta sună mereu la Evlampia.

Fiodor, mânios, dă buzna în apartament după ce sparge yala ieftină. În buzunar are o seringă plină cu medicamente. În creierul lui înfierbântat s-a născut un plan „genial”: să îi injecteze fostei soții un medicament cu acțiune puternică și când femeii o să i se facă rău, s-o pună în fața alegerii – ori spune unde sunt timbrele, și atunci Fiodor cheamă medicul, ori...

Dar, în mod fatal, nu are noroc. Doza din injecție este calculată din ghidul Toxicologie și, lipsit de experiență, îi dă Svetlanei o asemenea cantitate de preparat, că aceasta imediat începe să agonizeze. Însă și pe patul morții ea șoptește cu încăpățânare că nu a luat nimic, lucru care-l enervează pe Fiodor de-l scoate din minți. De fapt, chiar se pregătea să cheme un medic, dar atunci se aude soneria de la ușă. Speriat foarte, Burlevski se ascunde în hol, în dulap. Aude că în apartament intră o femeie și cheamă Salvarea. Aude, dar n-o vede. Cât timp necunoscuta se chinuie s-o ajute pe fosta lui soție, Fiodor se strecoară din ascunzătoare și pleacă acasă.

Dimineață se simte îngrozitor. În primul rând, află că Svetlana a murit, iar, în al doilea rând, își dă seama că femeia necunoscută a auzit ultimele cuvinte ale Lomakinei. Dacă a vorbit despre Fiodor?

— Nu, oftai, ea a bâiguit numai: „falsul, falsul” și „a venit să mă omoare”.

— După ce și-a mai pus mintea la contribuție, continuă Volodia, Fiodor a ghicit că fosta soție a apucat să o sune pe una dintre prietene. Dar pe care?

Se duce din nou în apartamentul Lomakinei și rupe sigiliul, cercetează

aparatul telefonic în memoria căruia a rămas ultimul număr de telefon format de Svetlana. Burlevski sună acolo prefăcându-se angajat la centrala telefonică. Dar Lampa, bănuind ceva suspect, îi dă bărbatului adresa greșită, mai bine zis, indică bine strada, numărul apartamentului, dar numărul străzii... O chestie stupidă! Dacă nu voia să-i dea datele, mai bine tăcea. Dar Lampușecikăi noastre i se pare că a procedat extrem de inventiv.

Fiodor se duce la adresa menționată cu un pistol în buzunar. Încă nu știe cum va proceda – fie îi va oferi bani, fie o va împușca pe femeie. Și aici apare un element incredibil. Când Burlevski sună la ușă, nu răspunde nimeni, iar el o împinge, e deschisă. Zaițeva avea de mult broasca stricată și bețivana așa trăia, fără să-i fie teamă de hoți. În cameră pe producător îl așteaptă o surpriză incredibilă. Pe canapea doarme liniștit fiul lui, Anton, iar alături sforăie beată și Zaițeva. În capul lui Fiodor se lămurește imediat totul. Deci, înainte de a muri, Svetlana l-a sunat pe fiu și pe concubina lui. E foarte logic, Zaițeva locuiește alături și ar fi putut să dea o fugă. Extrem de furios, Burlevski pune mâna pe cuțit și-l înfige în Zaițeva.

Apoi pune cuțitul în mâna lui Anton și fuge. Asta e tot, singura martoră e moartă, și de fiu nu-i este deloc milă, băiatul e un ratat, un bețiv, nu-i mai stârnește tatălui niciun sentiment bun.

Mai departe evenimentele încep să se desfășoare imprevizibil. La miliție anchetatorul îi povestește lui Fiodor despre clonidinul găsit în sângele fiului. Milițianul încalcă secretul anchetei, dar vrea pur și simplu să-l liniștească pe atotputernicul producător și-i spune:

— Nu vă faceți griji, se pare că lui Anton i s-a înscenat asta.

Burlevski reușește cu greu să-și păstreze expresia feței, se duce la serviciu și se apucă să chibzuiască ce să facă.

— Și atunci Doamna Întâmplare i-o trimite pe Lampa. Când o vede pe femeia cam naivă, dar extrem de implicată, care mai și visează să câștige niște bani, Fiodor pune imediat la cale un nou plan. O angajează pe Lampa în calitate de detectiv și îi comandă să se ocupe de cazul fiului. Burlevski împușcă în acest fel doi iepuri – arată ca un tată grijuliu și speră ca, prin intemediul acestei miss Marple a noastră, să pună miliția pe urmele lui Monahov.

— Dar cine e ăsta? întrebă Serioja.

— O cunoștință veche a lui Fiodor, explică Volodia, cândva au tot hălăduit amândoi prin restaurante, dar mai apoi Andrei a intrat la

închisoare, a ajuns drogat. După eliberare, i s-a adresat lui Burlevski, sperând că îl va ajuta cu bani. Fiodor vine la Monahov, îl tratează cu o doză de heroină și, când Andrei adoarme, îl omoară cu sânge rece. Lasă un bilet în care, chipurile, recunoaștea crima asupra Zaițevei, scris cu majuscule, și se întoarce la birou, extrem de mulțumit de sine. Apoi îi dă Lampei adresa „criminalului". Ea se duce la Monahov, descoperă cadavrul și cheamă miliția. Burlevski triumfă, totul merge conform planului. Femeia naivă primește banii și tace, miliția îl găsește pe ciminal, toți sunt mulțumiți, iar Fiodor e în afara oricărei bănuieli.

— Și atunci de ce a hotărât s-o omoare pe Lampudel? întrebă Serioja.

— Vai, vai, vai, păcatele mele grele, oftă Volodia, aici e un întreg lanț de prostii și de coincidențe stupide. Pentru a avea o legătură permanentă cu Lampa, Burlevski îi dă un pager. Dar când vine vremea să se despartă, ea îi dă înapoi pagerul, el îi cere numărul de telefon și e cât pe ce să-și piardă cunoștința când îl vede.

Se dovedește că Lomakina a sunat-o înainte de moarte nu pe Zaițeva, ci pe Evlampia!

— Chiar aici s-a încurcat, bâiguii eu, a spus tot felul de prostii, mă întreba mereu dacă e numărul meu.

— Aha, zâmbi sumbru Volodia, acum Fiodor trebuie să scape de Lampa. Angajează un killer și-l trimite la treabă. Tânărul se preface a fi poștaș și trage în Valentina, neînțelegerea se lămurește abia în ziua următoare.

— Fiodor m-a tot întrebat de sănătate, chicotii, iar mai apoi s-a poticnit și a schimbat discuția, vorbind despre epidemia de gripă.

— Da, confirmă maiorul, nu a avut cele mai bune momente când a auzit vocea Evlampiei. Pentru prima dată s-a decis să acționeze cu mâinile altuia și a fost o așa ratare! El nu a avut niciodată eșecuri, așa că a chemat-o pe Lampa noaptea, într-o casă părăsită. După uciderea ei intenționa să dea foc clădirii, iar mai apoi să plece în străinătate, să aștepte să treacă nebunia.

— Și de unde ai aflat că Lampudel s-a dus acolo cu treabă? întrebă Seriojka.

— O urmăream de mult.

— Nu am observat, bâiguii.

— Cum să fi observat, pufni Kostin, la cazul ăsta au lucrat profesioniști, nu niște nătăfleți lacomi care fac orice pentru bani!

Înghiții în tăcere acuza.

— Am bănuit de mult că Lampa se ocupă cu anchetele private, explică Volodia, iar „coada” i s-a pus după ce m-a mințit că a obținut adresa lui Monahov de la Biroul de informații. Așa ceva nu se putea, el nu avea viză de Moscova, iar o minciună mică...

— Dă naștere unei suspiciuni mari, termină cu vioiciune Katia în locul lui.

— De fapt, tu m-ai băgat în povestea asta! mă indignai.

— Dar unde sunt timbrele? întrebă Iulia. Oare la Tatiana?

— Nu, dădu din cap Volodia, nu a mai apucat să deschidă ascunzătoarea.

— Acasă la Lomakina, exclamai.

— Au fost, explică Volodia, dar acum sunt la voi.

— La noi? începurăm noi să strigăm în cor. La noi? Unde?

Fără să spună niciun cuvânt, maiorul arătă cu degetul spre Maurice.

— Adică motanul a mâncat timbrele? presupuse Kiriușka.

Dar eu înțelesesem deja despre ce este vorba, și eram deja lângă pervazul pe care se afla zgarda albastră, lată, cu medalion.

— Bravo, mă lăudă Kostin, cum de ai ghicit?

Învârtii în mână bucata de piele albastră.

— Anna, prietena cea mai bună a Svetlanei, mi-a povestit că Tania îl mângâia pe motan și îi spunea: „Pisoiaș auriu, pisoiaș scump.” Totuși fata are o fantezie genială, nimeni nu s-ar fi gândit să deschidă zgarda.

— Și acum cine le va primi? se interesă Katia.

Volodia ridică din umeri:

— Dacă tribunalul va stabili măsura confiscării, o să ajungă la stat, dacă nu, o să aștepte revenirea lui Fiodor.

Epilog

Din păcate, acum în țara noastră totul se rezolvă cu bani. Burlevski a fost eliberat cu interdicția de a părăsi localitatea. De fapt, omul se află în prezent la Institutul „Sklifosovski”, cu lanțuri la picioare. Și-a angajat avocații cei mai buni și a adus o adeverință că este bolnav de cancer, e la doi pași de moarte. Cu asemenea oameni, chiar dacă sunt criminali, judecătorii au o relație specială, de aceea Fiodor speră să obțină condangarea minimă. Și deși Kostin a jurat să facă tot posibilul ca procurorul să ceară cea mai mare pedeapsă, cred că situația financiară îi va permite producătorului să evite pedeapsa dreaptă.

Ksiușa trăiește fericită alături de Sașa. Tatiana Mitepaș s-a întors la Oleg Iakovlevici. Au avut o discuție lungă și neplăcută, dar Pisemski chiar că o iubește pe micuța nemernică și i-a iertat toate giumbușlucurile. Apropo, Taniușa s-a schimbat mult, povestea îngrozitoare în care a intrat din cauza nechibzuinței și lăcomiei chiar că i-a fost de învățătură. Și Olga Vasilievna s-a mutat la „Regele benzinei”. Toți vor sincer să uite de cele întâmplate. Dar mai au în față procesul Liubăi Toropova, la care Tatiana va fi principalul martor. Din America a venit repede și fosta soție a lui Pisemski, dar Oleg Iakovlevici a refuzat să se întâlnească cu ea.

Am dat înapoi banii primiți de la Burlevski. I-am transmis plicul lui Anton. De când a aflat cum s-a purtat tatăl cu el, nu-și poate veni în fire. Dar în tot răul e și un bine. Pentru prima dată în viață Anton nu mai bea, iată, de o săptămână.

Și totuși am reușit să câștig niște bani, pentru că Oleg Iakovlevici mi-a îndesat cu forța banii în mână.

— Ați găsit-o pe Ksiușa, mai bine zis, pe Taniușa, a explicat benzinarul, luați-vă onorariul.

— Dar meritul nu e al meu, m-am scuzat, numai Volodia a făcut asta.

Însă Pisemski doar a dat din mână.

Pe 31 decembrie ne-am mutat în noul apartament. Evident, mașina cu hamalii a sosit nu la ora unu, ci la cinci seara. Până la zece am tot cărat boccele și geamantane. La zece și jumătate am privit cutiile

absolut identice purtând însemnul „Pedigree Pal” și ne-am întristat. Unde e vesela, unde sunt oalele...

— Trebuia să scriem pe cutii, propuse cu întârziere Katia.

— Da, recunoscu și Tina, ieșită din spital, așa e.

— După război mulți viteji se-arată, se indignă Serioja.

— Nu-i nimic, ne încurajă Katia, du-te mai bine și conectează televizorul, o să ascultăm concertul și o să despachetăm, iar la cină o să facem pelmeni.

— Minunat, bolborosi tânărul și duse televizorul în sufragerie.

Ne-am apucat metodic să deschidem cutiile. Am găsit ceainicul, esența de ceai și cănile. Dispoziția s-a îmbunătățit imediat. Câinii și pisicile, înnebunite din cauza mutării, umblau prin camere.

— Hei, se auzi din sufragerie vocea lui Serioja, veniți repede, ia te uită ce chestie tare!

Am dat fuga și ne-am holbat la televizor. De pe ecran ne privea Elțîn.

— Am decis, bolborosea președintele cu o voce scârțâietoare, să mă retrag.

Seriojka începu să râdă în hohote.

— Nu văd nimic amuzant în asta, îl împunse Iulia.

— E tare, se bucura soțiorul, e dublura lui Boris Nikolaevici, îl arată așa, de chestie.

— Doamne, ce asemănare! se minună Katia.

— Sunt leiți, mormăii eu.

— Vai, mor de râs, fornăia Seriojka, mamă, ce mai poantă...

Privindu-l, am început și noi să zâmbim. Avea dreptate, cui i-ar fi trecut prin cap să facă o asemenea poantă poporului în ajunul Anului Nou?

Deodată tabloul s-a schimbat. Pe ecran a apărut fața rigidă a Marianei Maksimovna.

— Și ea e tot o dublură? întrebă cu naivitate Kiriușka, dar noi strigarăm la el și, îngroziți, începurăm să ascultăm știrile.

— Ce să zic, bolborosi Serioja, o să țin minte toată viața Revelionul ăsta, fără masă, cu pelmeni, pe cutii, și pe deasupra a mai înnebunit și președintele.

Dar nici nu apucă să închidă gura, că se auzi soneria la ușă.

— Cine ar putea fi? se interesă Iulia.

În casă dădu buzna arhitecta Evghenia Nikolaevna. Fără să spună niciun cuvânt, se prăbuși în genunchi și își întinse mâinile în față:

— Vă rog să mă iertați...

— Ce s-a întâmplat? se sperie Katia, dând s-o ridice pe femeie.

Dar ea dădea întruna din cap și repeta aiurea:

— Vă rog să mă iertați, vă rog să mă iertați...

Ne-am apucat să căutăm înnebuniți valeriana. Dar la îndemână, ca un făcut, se aflau numai vasele câinilor, cărțile, fierul de călcat și lenjeria. În cele din urmă Katia găsi flaconașul intrat în adidașii lui Kiriușka și turnă în Evghenia Nikolaevna o doză de cal. Ea scânci și tăcu.

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă Iulia.

— Am făcut o confuzie, am făcut o confuzie, tot bolborosea Evghenia Nikolaevna.

— Explică omenește, îi ceru Katia.

— Am încurcat străzile, scânci arhitecta, metroul de suprafață nu va trece pe lângă fostul vostru apartament.

— Drace, îmi scăpă.

— Dar pe unde? întrebă încet Seriojka, pe unde o să treacă?

— Pe aici, bâigui Evghenia Nikolaevna, făcându-se mai mică, pe aici.

— Vrei să spui că șinele o să fie puse chiar sub ferestrele noului nostru apartament? întrebă năucită Katia.

— Da, dădu din cap Evghenia Nikolaevna și o podidi plânsul.

Stăteam toți cu gura deschisă, până și animalele se potoliseră văzând că stăpânii sunt cuprinși de groază. Arhitecta își suflă nasul cu zgomot și începu să turuie:

— Nu-i nimic, nu-i nimic, o să îndrept tot. Cunoștința mea de la agenția imobiliară a găsit o variantă minunată, un apartament de șase camere lângă metrou. Pe acesta îl vindem, o să mai puneți numai zece mii de dolari și gata. E o variantă de basm, impresionantă, minunată. Chiar pe două ianuarie începem să acționăm, puteți să nici nu despachetați.

— Chiar dacă ne-am decide încă o dată la o asemenea aventură sinistră, spuse Iulia apăsat, de unde o să luăm banii? Doar e o sumă nebunească!

Și atunci a venit momentul meu. Cu un gest abil de iluzionist am aruncat pe masă plicul umflat. Hârtiile verzi s-au răspândit pe masa lucioasă.

— Vă rog, sunt exact zece mii!

— Aha, începu să urle Katia, doar ți-am spus că o să reușești!

— Lampudel, spuse sever Seriojka, Lampudeț cea ticăloasă, spune imediat, de unde ai luat paraii?

— I-am câștigat, îi răspunsei mândră, numai prin intermediul minții mele extraordinare și al perspicacității uimitoare.

Table of Contents

Cover Page
Poker cu rechinul
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
Epilog